

C:\Users\Plazma\Desktop\309\L_Niven_J_Pournelle-Luciferovo_kladivo_2-Po_soudne
m_dni.pdb

PDB Name: A
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lucifer's Hammer
Copyright © 1977 by Larry Niven a Jerry Pournelle

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © Pavel Aganov, 1999
BANSHIES © 1999
Cover Art © by Jan Patrik Krasny
ISBN: 80-902566-2-7
Distribuce - tel: (02) 83882490
Vytiskla.4Are/7/ Tiskarna Vimperk s. r. o.

LUCIFEROVO

KLADIVO

Larry Niven
A
Jerry Pournelle

OSOBY

TIMOTHY HAMNER, amatérský astronom
Artur Clay Jellison, senátor USA z Kalifornie
MAURREN JELLISONOVÁ, jeho dcera
Harvey Randall, režisér a filmový producent televize NBS
Pí. Loretta Stewart Randallová
Barry PRICE, hlavní inženýr v jaderné elektrárně San Joaquin
Dolores MUNSONOVÁ, sekretářka Barryho Price
EILEEN Susan Hacocková, zástupkyně vedoucího Corriganových instalatérských potřeb v Burbanku
MUDr. Leonilla Alexandrovna Malíková, lékařka a kosmonautka
Mark Czescu, motorkář
GORDON VANCE, ředitel banky a soused Harveye Randalla
Andy RANDALL, syn Harveye Randalla
Charlie Bascomb, kameraman
Manuel Arguilez, zvukař
Dr. Charles Sharps, planetární astronom a ředitel programu, kalifornský technologický stav Jet Propulsion Laboratory (Laboratoř tryskového pohonu)
Penelope Joyce Wilsonová, návrhářka
Fred Laure, odsouzený sexuální delikvent
plukovník John Baker USAF astronaut
HARRY NEWCOMBE, poštovní doručovatel US Pošty
Pí. Dora COXOVÁ, hospodyně a manželka předáka na ranči senátora Jellisona
George Christopher, rančer, soused senátora Jellisona
Alice Coxová, školačka a jezdkyň na koni
Joe Corrigan, vlastník Corriganových instalatérských potřeb
ALIM Nassor, dříve George Washington Carver Davis, bývalý politický vůdce
HAROLD DAVIS, rodný bratr Alima Nassora
reverend HENRY ARMITAGE
Dr. Dan Forrester, člen technického personálu, JPL
PODPLUKOVNÍK RICK DELANTY, USAF astronaut
pí. Gloria Delatyová
BRIGÁDNI GENERÁL PETR JAKOV kosmonaut
Frank Stoner. motoikář
JOANNA MAC PHERSONOVÁ, družka Marka Czescu
COLLEEN Darcyová, bankovní úřednice
GENERAL THOMAS BAMBRIDGE, USAP vrchní velitel, velení strategických vzdušných sil
John Kimová. tisková sekretářka starosty Los Angeles
Ctihodný Bentley Allen, starosta Los Angeles
ERIC LARSEN pochůzkář policejní oddělení Burbank
Joe Harris. ošetřovatel, policejní oddělení Burbank
Strážci Komety, náboženská skupina z jižní Kalifornie
MAJOR BENNET ROSTEN USAF velitel letky raket Mmuteman
Pí. Marie Vancová. manželka Gordona Vance
Harry StIMMS. obchodník s automobily v Tiijunze. Kahibime
DESÁTNÍK ROGER GILLIGS. Armáda Spojených států
seržANT Thomas Hooker. Armáda Spojených států
MARTY ROBBIS. asistent a správce Tima Hammera
JASON GILLCUDDY, spisovatel
HUGO BECK vlastník komuny v předhůří High Sierry

1.

RYCHLÝ A SMRTÍCÍ

Den hněvu v sobě strašnou zkázu skrývá,
slovo Sibylino s Davidovým splývá,
ze země i nebes jenom popel zbývá.
A já, člověk křehký, jaké vyslovit mám přání,
kdo ujal by se za mne přimlouvání,
když i spravedliví potřebují slitování.
Dies Irae

POŠŤÁK: JEDNA

Všechno, co se nazývá povinností, nezbytná podmínka
všech skutečných zákonů a podstata každého ušlechtilého
zvyku, je původně založeno na cti. Jestli o tom člověk
musí přemýšlet, tak už čest ztratil.

Oswald Spengler. Myšlenky

Harry Newcombe neviděl z Pádu Kladiva nic, a byla to chyba Jasona Gillcuddyho. Gillcuddy se uvěznil v divočině (říkal), aby držel dietu a napsal román Za šest měsíců zhubl o dvacet liber, ale mohl si dovolit shodit víc. Pokud šlo o jeho izolaci, bylo jisté, že raději mluvil s projíždějícím pošťákem, než psal Tak, jako se dal nejlepší šálek najít na ranči Stříbrného údolí, tak Gillcuddy, na druhé straně údolí, dělal nejlepší kávu „Ale," namítal Harry s úsměvem. „Šplouchalo by to ve mně, kdybych nechal každého, aby mi nabídl dva šálky. Opravdu jsem oblíbený, to ano."

„Chlapče, raději si vezmi. Pronájem mi končí příští čtvrtek a Balada je dokončená. O příštím Dnu odpadků budu pryč " „Skončil jste. To je skvělé! Jsem v tom?"

„Ne, je mi líto, Harry, ale ta zatracená věc se příliš rozrostla. Víš, jak to chodí; co se ti nejvíc líbí, to musí obvykle pryč. Ale káva je jamajská Modrá hora. Když slavím —"

„Jo. Nalijte."

„Skleničku brandy?"

„Mějte nějaký respekt k uniformě, jestli... Dobře, k čertu, vylít-jí nemůžu, co?"

„Na mého vydavatele. „Gillcuddy opatrně pozvedl šálek. „Rekl, že pokud nevyhovím podmínkám jeho smlouvy, zruší smlouvu se mnou."

„Tvrď obchod."

„Ano, ale peníze jsou slušné."

Část Harryho mysli registrovala vzdálené hřmění. Přichází letní bouřka? Usrkával kávu. Skutečně to bylo něco mimořádného.

Ale když vyšel ven, nebyly tam žádné bouřkové mraky. Harry vstával před úsvitem, farmáři v údolí dodržovali podivné hodiny a stejně tak i pošťák. Viděl perleťovou zář ohonu komety, který obaloval Zemi. Část záře stále setrvala, změkčovala přímé sluneční světlo a běhla modř oblohy. Jako smog, ale čistý. Vládla tam podivná nehybnost, jako kdyby den na něco čekal.

Takže Jason Gillcuddy se vrátí do Chicaga, než se znovu bude muset uvěznit, aby držel dietu a psal román. Harry ho bude postrádat. Jason byl nejvíce literárně vzdělaný muž v údolí, možná s "výjimkou senátora — který byl skutečný. Harry ho včera z dálky viděl, když přijel v autě, velkém jako autobus. Možná se dnes setkají.

Rychle jel směrem k Adamovým, když se nákladák začal otrásat. Zabrzdil. Prasklá pneumatika? Poškozené kolo? Cesta se třásla a zdálo se, že se kroutí, nákladák se pokoušel vyklepat mu mozek. Zastavil ho. Pořád se to třese! Vypnul zapalování. Pořád se třese?

„Měl jsem se podívat na tu láhev brandy. Hm. Zemětřesení?"

Chvění odeznělo. „Myslím, že nablízku nejsou žádné zlomové linie."

Jel dál, pomaleji. Adamsova farma byla velkou zajiždkou na nové trase, kterou naplánoval, aby se tam dostal dříve. Netroufl si jít nahoru k domu... a to by mu mělo ušetřit několik minut. Paní Adamsová si už znovu nestěžovala. Ale Donnu už neviděl celé týdny.

Harry si sundal sluneční brýle. Den potemněl, aniž si toho všiml. Stále se šelo: mraky táhly napříč oblohou jako ve zrychleném filmu, v jejich tmavých podbřiších svítily blesky. Harry nikdy nic takového neviděl. Letní bouřka, správně; bude pršet.

* * *

Vítr vyl jako démoni, ženoucí se z pekel. Obloha se změnila z ošklivé na šerednou. Harry nikdy neviděl něco takového, jako tyhle vířící mraky plivající blesky. To by paní Adamsově patřilo, pomyslel si pomstychtivě. Kdybych nechal poštu ve schránce před bránou.

Ale mohla to být Donna, která by musela vykonat ten promočený výlet. Harry vyjel nahoru a zaparkoval pod převisem verandy. Když vystoupil, začalo pršet, a převis neposkytoval skoro žádnou ochranu; vítr bičoval déšť všemi směry. A mohla by to být Donna, která by otevřela, ale nebyla. Paní Adamsová neprojevila žádné potěšení, že ho vidí. Harry zesílil hlas, aby překřičel bouři: „Vaše pošta, paní Adamsová." Mluvil stejně chladně, jako se ona tvářila.

"Děkuju," řekla, a pevně zavřela dveře.

Déšť se lil z oblohy, jako by se vyprazdňovaly tisíce van, a stékal z auta ve špinavých hnědých proudech. To Harryho zahanbilo. Nemyslel si, že je nákladák tak špinavý. Vlezl dovnitř, už napůl promočený, a odjel.

Je takovéhle počasí v údolí běžné? Harry tu jezdil něco přes rok a neviděl nic, co by se tomuhle alespoň vzdáleně podobalo. Noemova potopa! Hrozně se na to chtěl někoho zeptat.

Kohokoliv jen ne paní Adamsově.

Tohle byla v údolí sezóna sucha. Potok Carper Creek poklesl, ještě dnes ráno to byl pouhý pramínek vody smáčející úpatí bílých balvanů, které tvořily koryto. Ale když Harry Newcombe přešel přes dřevěný most, potok narážel na spodní část mostu a na straně, odkud přitékal, se přeléval přes okraj. Déšť stále padal se zuřivou rozhodností.

Harry zajel k okraji cesty, aby vložil dvě obálky do Gentryho poštovní schránky. Gentryho viděl všeho všudy jednou, a to na něj farmář mířil brokovnicí. Gentry žil jako poustevník, jeho potřeba včasného doručování pošty nebyla naléhavá a Harry ho neměl rád.

Kola se volně protáčela, než zabrala a vytáhla ho zpátky na silnici. Dříve nebo později asi uvázne. Vzdal se naděje, že cestu dnes dokončí. Možná by si měl vyprosít jídlo a nocleh od Millerových.

Silnice teď vedla strmě do kopce. Harry jel se zařazeným nízkým převodovým stupněm, napůl slepý v dešti, blescích a temnotě mezi tím. Teď byl vlevo od něj volný prostor, vpravo kopec, a obojí zakrývaly stromy. Harry se držel těsně u svahu. Kabina byla úplně promočená, vzduch byl teplý a vlhký na 110 procent.

Harry ostře zabrzdil.

Úbočí kopce sjelo. Sesuv vedl přes silnici a dále dolů, byl prošípovaný zlamanými i nezlamanými stromy.

Harry krátce uvažoval o tom, že se vrátí. Ale to byl návrat směrem ke Gentryovi a Adamsovým, a k čertu s tím: déšť už spláchl část sesuvu pryč; to, co zůstalo, není tak strmé. Harry vyjel na okraj bláta. Zařadit jedničku a jet bez zastavení. Pokud by zapadl do bahna, to by byla mokrá cesta domů.

Nákladák se naklonil. Harry' použil volant a plyn, hryzal si spodní ret. Nebylo to k ničemu: bláto samotné ujíždělo, musí se dostat ven! Sešlápl plyn k podlaze. Kola se naprázdno roztočila, nákladák se naklonil. Harry vypnul zapalování, skočil na podlahu a zakryl si tvář rukama.

Nákladák se mírně kolébal a točil se jako malý člun na kotvě; stočil se příliš daleko a převrátil se na bok. Pak narazil do něčeho masivního, otočil se kolem toho a narazil na něco jiného, a přestal se pohybovat.

Harry zvedl hlavu.

Kmen stromu roztrhl přední sklo. Kalené bezpečnostní sklo se před ním prolínalo dovnitř. Tenhle strom a ještě jeden teď zaklínily nákladák na místě. Nákladák ležel na pravém boku a nemohl vyváznout bez vydatné pomoci, minimálně vyprošťovacího nákladáku a mužů s motorovou pilou.

Harry visel v bezpečnostním pásu. Opatrně ho odepnul, když usoudil, že není zraněn.

A co teď? Nepředpokládalo se, že by nechal poštu nestřeženou, ale přece tu nemůže sedět celý den? „Jak dokončím trasu?" zeptal se sám sebe a zachichotal se, protože bylo úplně jasné, že ji dnes nedokončí. Bude muset nechat poštu nahromadit do zítřka. Wolf se bude rozčilovat... a Harry s tím nemohl nic udělat.

Vzal doporučený dopis pro senátora Jellisona a strčil ho do kapsy. Vezl několik malých balíčků, o kterých si myslel, že by mohly být cenné. Ty strčil do druhé kapsy. Velké věci, knihy a zbytek pošty se prostě budou muset postarat o sebe samy.

Vyrazil do deště.

Bušil mu do tváře, oslepoval ho a v okamžiku promočil. Pod nohama mu klouzalo bláto a za okamžik křečovitě svíral malý strom, aby nespadol do rychle stoupající říčky hluboko dole.

Stál tam dost dlouho.

Ne. K telefonu se nedostane. Přes tohle ne. Bude lepší to přečkat. Naštěstí se vrátil na stanovenou trasu; Wolf by měl vědět, kde ho hledat — jenže Harry si nedokázal představit žádné vozidlo, které by se mohlo za ním dostat, ne přes tohle.

Nad ním svítily blesky, dvojité zablýsknutí, blik blik. Okamžitě zaburácel hrom. V mokrých nohách ucítil slabé zahřmění. Blízko!

S námahou se dostal zpátky k nákladáku a vlezl dovnitř. Od země nebyl izolovaný, ale zdálo se to jako nejbezpečnější místo k přečkání bouře s blesky... a přinejmenším nenechává poštu nestřeženou. To mu dělalo starosti. Bylo lepší doručit ji pozdě, než ji nechat ukrást.

Daleko lepší, rozhodl, a pokusil se udělat si pohodlí. Hodiny se táhly a neviděl žádné známky toho, že by bouře ustávala.

Harry spal špatně. Udělal si hnízdo vzadu v nákladovém prostoru, obětoval nějaké reklamní oběžníky a své ranní noviny. Často se probouzel, vždy slyšel nekonečné bubnování deště na kov. Když se země a obloha změnila z blesky protkané černi do ponuré šedi s méně blesky, Harry se kroutil dokola a našel včerejší kartón mléka. Zlá předtucha ho přiměla, aby si ho nechal až na teď. Nestačilo to. Byl hladový. A chyběla mu ranní káva.

„V příštím domě," řekl si a představil si velký hrnek horké kouřící kávy, možná s trochou brandy (i když tu mu nenabízeli nikdo jiný než Gillcuddy).

Děšť trochu zeslábl a stejně tak vyjící vítr. „Nebo jinak už hluchnu," řekl: „hluchnu! No, možná ne." Protože byl od přírody veselý, našel v pochmurné situaci jeden světlý bod. „Ještě dobře, že není Den odpadků," řekl si.

Zvedl nohy z kožené poštovní brašny, kde zůstaly skoro suché během dlouhé noci, a nazul si znovu vysoké boty. Pak se podíval na poštu. Bylo na to stěží dost světla.

„Jenom prvotřídní," uvažoval. „Knihy nechám." Přemýšlel o Congressional Recordu senátora Jellisona a o časopisech. Rozhodl se, že je vezme. Nakonec nacpal do své brašny všechno s výjimkou největších balíčků. Vstal a zápolil, aby otevřel dveře řidiče, které teď fungovaly jako poklop, a vystrčil brašnu ven bokem — nyní vrškem — nákladáku. Pak se vysoukal za ní. Stále přšelo, a on na pošťáckou brašnu rozprostřel kus plastické fólie.

Nákladák se nepříjemně pohnul.

Bláto se navršilo na výše položené straně nákladáku do úrovně kol. Harry si hodil brašnu přes rameno a vyrazil do kopce. Cítil, jak mu podklad ujíždí, a sprintoval vzhůru.

Za ním se stromy prolínuly pod váhou auta a posouvajícího se bahna. Kořeny se uvolnily a nákladák se kutálel, nabíral rychlost.

Harry zavrtěl hlavou. Tohle byla nejspíš poslední objížďka; Wolfovi se nebude líbit, že přišel o nákladák. Harry se vydal vzhůru obtížně zvládnutelným bahnitým svahem, a jak šel, rozhlížel se okolo. Potřeboval hůl. Pak našel nakloněný mladý stromek, pět stop dlouhý a ohebný, který vyčníval z bláta svými uvolněnými kořeny.

Když došel na silnici, byl pochod snadnější. Sel dolů z kopce, zpět z dlouhé zajižďky k Adamsovým. Těžké bahno mu stékalo z bot a nohám se ulehčilo. Nepřetržitě přšelo. Stále se díval svahem vzhůru a dával pozor na další sesuvy bláta. „Pět liber vody mám jenom ve vlasech," nadával. „Alespoň mi vlasy udržují krk v teple." Zavazadlo bylo těžké. Opasek u boku by mu nesení usnadnil.

Pak si začal zpívat.

Vyšel jsem si na posranou procházku kolem posraného jezírka, přál jsem si posranou libru, abych zaplatil posraný účet, hlava mě bolela a krk jsem měl spálený a VYSCHLÝ, TAK JSEM POSLAL MALOU MODLITBIČKU, LETÍCÍ K OBLOZE...

Vyšel na mírnou vyvýšeninu a uviděl spálený stožár. Dráty vysokého napětí ležely přes silnici. Do ocelové věže udeřil blesk, nejspíš vícekrát, a vršek vypadal zkroucený.

Jak je to dlouho? A proč tu nejsou lidi z elektrárny, aby to spravili? Harry pokrčil rameny. Pak si povšiml telefonních drátů. Taky byly stržené. Ze své další zastávky nebude moci zavolat.

a přiletěl posraný sokol a chodil po vlnách, a já řekl: „Posraný zázrak!" a zazpíval jsem pár VERŠŮ POSRANÉ KOSTELNÍ BALADY, KTEROU JSEM SE NAUČIL V MLÁDÍ.

Posraný pták vzlétl do vzduchu a potřásl mě TRUSEM. Klesl jsem na svá posraná kolena a kýval posranou hlavou, a odřikal jsem tři posrané ave za všechny posrané mrtvé, a pak jsem se zvedl na nohy a odřikal dalších deset. posraný pták vzplanul plamenem — a potřásl mě znovu.

Došel k Millerově bráně. Nikoho neviděl. Na příjezdové cestě nebyly žádné čerstvě vyjeté koleje. Harry uvažoval, jestli odjeli minulé noci. Dnes určitě odjet nedokázali. Zapadl do hlubokého bláta, když se vydal po dlouhé příjezdové cestě směrem k domu. Telefon asi nemají, ale možná by je mohl pumpnout o šálek kávy, nebo dokonce svezení do města.

Hořící pták visel na obloze jako posrané slunce.

Sežehl a zavřel mi má posraná víčka, a když bylo PO VŠEM, POSRANÝ PTÁK SE MIHL NAPŘÍČ OBLOHOU JAKO LETÍCÍ HVĚZDA.

BĚŽEL JSEM TO ŘÍCT POSRANÉMU KNĚZI — A ON VYŽEBRAL MŮJ POSLEDNÍ DOUTNÍK.

ŘEKL JSEM MU O ZÁZRAKU, ON MI VYPRÁVĚL O RŮŽI,

UKÁZAL JSEM MU PTAČÍ HOVNO NA HLAVĚ, A TEN

BASTARD OHRNUL NOS. ŠEL JSEM NAVŠTÍVIT BISKUPA, ALE POSRANÝ BISKUP ŘEKL. „JDI DOMŮ A VYSPI SE Z TOHO, TY BLBČE — A UMET SI SVOU POSRANOU HLAVU!"

Na klepání na přední dveře u Millerových se nikdo neozýval. Dveře byly lehce pootevřené. Harry hlasitě zavolal a stále

nikdo neodpovídal. Ucítil kávu.

Okamžik stál, pak vylovil dva dopisy a kopii Ellery Queen's Mystery Magazine, strčil do dveří, aby se otevřely a vešel dovnitř, poštu držel jako diplomatický pas Nahlas zpíval.

PAK JSEM ŠEL NA POSRANÝ POHŘEB POSRANÉ PRAŠIVÉ SVINĚ,
JMÉNEM JOCK O'LEARY, A DOTKL JSEM SE JEHO HLAVY SVOJÍ,
a starý jock se posadil ve své bedně a zvedl svou posranou hlavu.
Jeho manželka vytáhla pětáčtyřicítku a toho bastarda zastřelila.
opět jsem se dotkl svou hlavou jeho a přivedl ho zpět k životu.
Usmívající se hlava se skutálela na podlahu, tentokrát použila nůž
a pak padla na kolena a začala se modlit. „Trvalo to čtyřicet let,
ó Pane," řekla, „Čekala jsem na tenhle den "

Nechal poštu na stolku v předním pokoji, kde obvykle vršil poštu o Dni odpadků, pak prošel směrem ke kuchyni, vedený vůní kávy. Dál hlasitě zpíval ze strachu, aby ho nezastřelili jako vetřelce.

Tak jsem šel posraným městem mezi posranými mrzáky a chromými, a pokaždé, když jsem je zdvihl, byli znovu sraženi k zemi, protože láska boží přichází dolů klidem posrané podivnou cestou, ale když je muž určený pro lásku, ta láska tu je a zůstává.

Tam byla káva! Plynový sporák hořel na něm stála velká konvice na kávu a rozestavené tři šálky. Harry jeden nalil plný. Triumfálně zpíval;

A TOHLE JÁ VÍM PROTOŽE TSEM DOSTAL POSRANÉ
ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ, PROTOŽE POKAŽDÉ KDYŽ SI UMEJU
HLAVU VODA SE ZMĚNÍ VE VÍNO! A DÁVÁM HO ZDARM A
PRACUJÍCÍM CHLÁPKŮM, ABY SI PROJASNILI ŽIVOTY A ONI NEKOPOU KOLEM SEBE PSY ANI NEMLÁTI
SVÉ ŽENY.

Našel mísu s pomeranči vzdoroval pokušení plných deset sekund pak si jeden vzal. Loupal ho, když procházel kuchyní k zadnímu vchodu a pak ven mezi pomerančovničky. Millerovi byli místní. Oni budou vědět, co se děje. A musejí tyt někde nablízku.

Protože nemají ŽÁDNÝ smysl takOVÉ zÁzrakY, Jako JE chození na moři, syna božího ukřiŽoVali, aLE se mnou se neŠpiní protože nechÁVam na pokoJi posrané slepé umíráJící a mrTVÉ ale kaŽDÝ dEn ve ČTYŘI hodinY si mEJU posranou hlavu!

Haló Harry zavolal hlas. Zazněl odněkud zprava. Harry prošel hluboty m blátem a pomerančovničky.

Jack Miller, jeho syn Roy a sestřenice Cicelia v šíleném chvatu sbírali rajčata. Rozprostřeli na zem velkou plachtu a dávali na ni všechno, co mohli sebrat zralá i napůl zelená rajčata. "Na zemi shnijou," vydechl Roy. "Musíme je rychle dostat dovnitř. Jistě nám můžeš pomoci.

Harry pohlédl na své zablácené boty poštovní brašnu promočenou uniformu. "Neměli by ste mě zdržovat," namítal. "Je to proti vládním předpisům..."

Jo. Řekni Harry co se tam venku děje? vyptával se Roy

"Vy to nevíte?" Harry byl konsternován.

Jak bychom to mohli vědět? Telefon nejde od včera od odpoledne. Nejde elektrina. Žádná televize. Zatraceně nemůžeme chytit vůbec nic — promiň Cisty. Na tranzistorovém rádiu nechytíme nic jiného než šum. Jaké je to ve městě?

"Nebyl jsem ve městě," přiznal Harry. "Nákladák je vyřizený, pár mil směrem ke Gentrymu. Od včera. Strávil jsem noc v autě."

„Hmmm." Roy na okamžik přestal se zuřivým sbíráním. „Cisty, raději jdi dovnitř a začni zavařovat. Jenom zralé. Harry, můžu vám nabídnout obchod. Snídani, oběd, svezení do města, a nikomu neřeknu o tom, co jste zpíval v mém domě. Vy nám pomůžete po zbytek dne."

„No..."

„Odvezu vás a přimluvím se." přemlouvala ho Cissy.

Millerovi měli v údolí určitou vážnost. Wolf ho nemohl vyrazit pro ztrátu nákladáku, pokud bude mít dobrou přímlovu.

„Pěšky bych se nemohl do města dostat dřív," řekl Harry. „Beru to." Dal se do práce.

Moc nemluvili, šetřili si dech. Pak Cissy přinesla ven sendviče. Millerovi stěží přestali na tak dlouho, aby se najedli. Pak se vrátili k práci."

Pokud mluvili, bylo to o počasí. Jack Miller nic takového neviděl za svých dvaadvacet let v údolí.

„Kometa," řekla Cissy. „Ta to způsobila."

„Nesmysl." oponoval jí Roy. „Slyšela jsi televizi. Minula nás o tisíce mil."

„Minula? To je dobře," s úlevou řekl Hany

„Neslyšeli jsme, že minula. Slyšeli jsme, že nás má minout," řekl Jack Miller. Vrátil se ke sklizení rajčat. Až seberou

rajčata, jsou tam fazole a tykve.

Harry v životě tak těžce nepracoval. Najednou si uvědomil, že se blíží večer. „Poslyšte, já se musím dostat do města!“ naléhal.

„Jo. Oukej. Cissy,“ zavolal Jack Miller. „Vezmi si pick-up. Stav se v obchodě s krmivem, budeme potřebovat spoustu krmení pro dobytek a prasata. Ten zatracený déšť zničil většinu suchého krmiva. Je lepší sehnat krmivo dřív, než to napadne všechny ostatní. Do týdne vyletí ceny až do nebe.“

„Jestli ho za týden bude možné někde koupit,“ řekla Cissy.

„Co tím myslíš?“ vyptával se její manžel.

„Nic.“ Odešla do stodoly, džiny ji těsně obepínaly, z klobouku jí stékala voda. Vyjela s pick-upem Dodge. Harry se vmáčkl do sedadla, pošťáckou brašnu na klíně, aby ji chránil před deštěm. Když pracoval, nechal ji ve stodole. Nákladák neměl s bahnitou cestou žádné problémy. Když se dostali k bráně, Cissy vystoupila; Harry s velkou pošťáckou brašnou se nemohl hýbat. Zasmála se na něj, když znovu nastoupila.

Neujeli ani půl míle, když tu silnice končila ohromnou trhlinou. Silnice se rozestoupila, svah také, a tuny mazlavého bahna sjely ze svahu a zakryly silnici za trhlinou.

Harry to pozorně zkoumal. Cicelia couvla a začala zatáčet, aby se otočila s nákladákem. Harry se vydal směrem ke zničené silnici.

„Tam nemůžete jít!“ protestovala.

„Pošta se musí doručit,“ zamumlal Harry. Zasmál se. „Včera jsem cestu nedokončil —“

„Harry, nebuďte hlupák! Dnes nebo určitě zítra dorazí cestáři. Počkejte na to! Nedostanete se do města před setměním, možná se tam v tomhle dešti nedostanete vůbec. Pojdte zpátky do domu.“

Přemýšlel o tom. To, co řekla, dávalo smysl. Elektrina stržená, silnice zničené, telefonní dráty zničené. Někdo by se sem měl dostat. Poštovní brašna se zdála hrozně těžká. „Tak dobře.“

Samozřejmě ho znovu zapřáhli do práce. To očekával. Nejedli dřív, než padla tma, ale bylo to pořádné jídlo, odpovídající farmářské chuti k jídlu. Harry nevydržel být vzhůru a zhroutil se na gauč. Dokonce ani nepostřehl, když mu Jack a Roy svlékli uniformu a hodili přes něj přikrývku.

Harry se probudil a zjistil, že dům je prázdný. Jeho uniforma, kterou pověsili uschnout, byla ještě vlhká. Na farmu nelítostně bubnoval déšť. Oblékl se a našel kávu. Zatímco ji pil, vešli ostatní.

Cicelia udělala k snídani šunku, lívanečky a ještě kávu. Cicelia byla silná a vysoká, ale teď vypadala unaveně. Roy ji stále úzkostlivě pozoroval.

„Jsem v pořádku,“ uklidňovala ho. „Nejsem zvyklá dělat mužskou práci a svoji k tomu.“

„Většinu jsme dostali dovnitř,“ řekl Jack Miller. „Nikdy jsem ale neviděl takovýhle déšť.“ Jeho hlas zněl měkce, mluvil s údivem, který mohl být pověřčivou bází. „Ti bastardi z předpovědi počasí nás nikdy nevarují ani na poslední chvíli. Co dělají s těmi všemi lesklými satelity ke sledování počasí?“

„Možná je kometa vyřadila,“ napadlo Harryho.

Jack Miller se na něj zlobně podíval. „Kometa. Hmm. Komety jsou věci na obloze! Žij ve dvacátém století, Harry!“

„Jednou jsem to zkoušel. Tady se mi líbí víc.“

Cissy se na něj jemně usmála. Líbilo se mu to „Raději bych měl vyrazit,“ řekl.

„V tomhle?“ zeptal se Roy Miller nedůvěřivě. „To nemůžeš myslet vážně.“

Harry pokrčil rameny. „Musím dokončit trasu.“

Ostatní se zatvářili provinile. „Počítám, že tě můžeme odvést dolů tam, kde se zřítíla silnice,“ zauvažoval Jack Miller.

„Možná, že už tam dorazili cestáři.“

„Díky.“

Žádní cestáři tam nebyli. Během noci se z úbočí svahu sesulo další bláto.

„Přál bych si, abys tu zůstal,“ řekl Jack. „Pomoc by se nám hodila.“

„Díky. Řeknu lidem ve městě, jak na tom jste.“

„Dobře. Díky. Hodně štěstí.“

„Jo.“

Přejít napříč trhlinou, přes sesuv bláta, bylo možné jen tak tak. Těžká brašna s poštou mu tížila rameno. Byla kožená, nepromokavá a nahoře překrytá umělou hmotou. To je dobře, pomyslel si Harry. Všechn ten papír mohl nasáknout dvacet nebo třicet liber vody. Bylo by to o hodně těžší. „Taky by se ta pošta špatně četla,“ řekl Harry nahlas.

Plahočil se dolů po silnici, klouzal a sjížděl, dokud nenašel mladý stromek, aby nahradil ten, který nechal u Millerových. Stromek měl vespod příliš mnoho kořenů, ale udržel Harryho na nohou.

„Tohle je peklo,“ vykřikl Harry do větru protkaného deštěm. Pak se zasmál a dodal: „Ale farmářská práce to překoná.“

Déšť zastavil Harrymu hodinky. Domníval se, zeje sotva po jedenácté, když dorazil k bráně Shire. Byly skoro dvě hodiny.

Teď se dostal z kopců zpět do nížiny. Na silnici nebyly žádné další trhliny. Ale pořád tu byla voda a bláto. Silnici nikde neviděl; musel si její průběh odvodit z tvarů lesknoucí se, blátem pokryté krajiny. Byl celý promočený, matně vnímal rozedřená místa, která se vytvářela pod přiléhající uniformou, pohyboval se proti odpom uniformy a bláta, které lpělo na botách. Harry se domníval, že vzhledem k okolnostem to zvládl v dobrém čase.

Stále doufal, že dokončí svou trasu v něčem autě. Nebylo ale pravděpodobné, že v Shire získá svezení.

Když šel podél plaňkového plotu Shire, nikoho neviděl. Na polích nikdo nebyl, nikdo se nepokoušel zachraňovat

jakoukoliv úrodu, která v Shire rostla. Rostlo tam něco? Harry nedokázal nic poznat, ale Harry nebyl farmář.

Brána byla masivní. Na ní byl nový svítivý, velký visací zámek. Harry našel poštovní schránku nakloněnou dozadu o pětadvacet stupňů, jako kdyby do ní narazilo auto. Schránka byla plná vody.

Hany byl znepokojený. Nesl pro Shire osm dopisů a silnou obálku z konopného papíru. Zaklonil se a zahalekal: „Haló, vy tam! Pošta volá!“

V domě se nesvítilo. Taky tu nejde elektřina? Nebo Hugo Becka a několik desítek jeho podivných hostů unavil venkovský život odjeli?

Ve Shire byla komuna. To věděl každý v údolí a jen málo lidí toho vědělo víc. Shire nechávalo lidi z údolí na pokoji.

Harry, který měl privilegované postavení, se setkal s Hugo Beckem a několika ostatními.

Hugo zdědil farmu od své tety a strýce před třemi roky, když nabourali s autem na dovolené v Mexiku. Tenkrát se nazývala jinak: ranč Obrácené vidlice, takové nějaké jméno, pravděpodobně po značkovacím železu. Hugo Beck přijel na pohřeb: podsaditý osmnáctiletý chlapec, který měl rovné černé vlasy až na ramena a chomáč chlupů na holé bradě. Prohlédl si farmu, zůstal tu, aby prodal dobytek a většinu koní, a odjel. O měsíc později se vrátil, následovaný několika desítkami (počet se lišil podle toho, kdo to vyprávěl) hippies. Tak či onak, měli dost peněz k tomu, aby si docela pohodlně žili. Shire určitě nijak neprosperovalo. Neprodávali nic. Ale něco k jídlu museli vypěstovat; to, co dováželi z města, by nestačilo.

Hany znovu zahalekal. Přední dveře se otevřely a lidská postava šla pomalu k bráně.

Byl to Tony. Harry ho znal. Vychrtlý, opálený sluncem, v úsměvu ukazoval zuby, které mu v mládí narovnávali. Tony byl oblečený jako obvykle: džíny, vlněná vesta, žádná košile, zlatokopecský klobouk, sandály. Podíval se přes bránu na Harryho. „Poslyš, člověče, co se děje?“ Děšť na něj vůbec nepůsobil.

„Piknik odvolali. Přišel jsem ti to říct.“

Tony se podíval nechápavě, pak se zasmál. „Piknik! Poslyš, to je sranda. To jim řeknu. Všichni se krčí v domě. Snad si myslí, že se rozpustí.“

„Já už jsem napůl rozpuštěný. Tady máte poštu.“ Harry ji předal. „Poštovní schránka je zničená.“

„To nevadí.“ Zdálo se, že se Tony usmívá nějakému vlastnímu vtipu.

Harry si toho nevšímal. „Můžeš postrádat někoho, kdy by mě odvezl do města? Mám nabouraný nákladřák.“

„Je mi líto. Chceme šetřit benzin pro případ nouze.“

A co si myslí, že je tohle? Harry se udržel. „Takovej je život. Můžeš mi věnovat sendvič?“

„Nemůžu. Bude hlad. Musíme myslet sami na sebe.“

„Tomu nerozumím.“ Harrymu se Tonyho úsměv přestával líbit.

„Kladivo dopadlo,“ vysvětloval Tony. „Vláda padla. Už nebude žádná vojna. Žádné daně. Žádné další války. Žádné zavírání kvůli kouření marjánky. Nebudeme se při volbě prezidenta rozhodovat mezi pitomcem a idiotem.“

Tony se usmál pod beztvarym, promočeným kloboukem. „Ani žádný další Den odpadků. Myslel jsem, že mi přeskočilo, když jsem viděl pošťáka u brány!“

Tonymu opravdu přeskočilo, uvědomil si Harry. Pokusil se tenhle problém obejít. „Můžeš sem dolů poslat Hugo Becka?“

„Možná.“

Hany sledoval Tonyho, jak znovu vchází do farmy. Je tam někdo naživu? Tony se mu nikdy nezdál nebezpečný, ale... kdyby vyšel s něčím, co by vzdáleně připomínalo pušku, Harry by utíkal jako divoká zvěř.

Půl tuctu jich vyšlo ven. Jedna dívka v oblečení do deště; ostatní se oblékli jako na plovárnu. To možná mělo nějaký smysl. V tomhle počasí nemůžeš doufat, že zůstaneš suchý. Harry poznal Tonyho. Hugo Becka, dívku s širokými rameny a boky, která si říkala Galadriel, a tichého obra, jehož jméno si nikdy nezapamatoval. Shromáždili se u brány, velmi pobavení.

Harry se zeptal. „Co se děje?“

Většina tuku Hugo Becka se za poslední tři roky změnila ve svaly, ale stále nevypadal jako farmář. Možná to dělaly ty drahé sandály a to, že měl obnošené plavky, nebo možná to bylo tím, jak opíral o bránu, přesně jako by se spisovatel Jason Gillcuddy opíral o svůj bar a ponechával si jednu ruku, aby mohl gestikulovat.

„Pád Kladiva,“ řekl Hugo. „Můžeš být poslední pošťák, kterého kdy uvidíme. Uvažuj o důsledcích. Žádné další reklamy na koupi věcí, které si nemůžeš dovolit. Žádné další přátelské připomínky od agentur pořádajících sbírky. Můžeš tu uniformu zahodit, Harry. Státní orgány zanikly.“

„Kometa do nás narazila?“

„Správně.“

„Hú.“ Harry nevěděl, jestli tomu má věřit, nebo ne. Slyšel řeči... ale kometa nebyla nic. Špinavé vakuum, osvětlené neilatrovaným slunečním světlem, velice krásná, když se na ni díváš z kopce se správnou dívkou vedle sebe. Ale ten děšť. Co tenhle děšť?

„Hm. Tak já patřím ke státním orgánům?“

„Tohle je uniforma, nebo ne?“ zeptal se Beck a ostatní se zasmáli.

Harry pohlédl dolů. „Někdo mi to měl říct. V pořádku, nemůžete mi dát najíst a nemůžete mě dopravit —“

„Už nebude benzin, možná nikdy. Děšť zničí většinu úrody. To jistě chápeš, Harry.“

„Jo. Můžete mi na patnáct minut půjčit sekeru?“

„Tony, dones sekeru.“

Tony klusal nahoru k farmě. Hugo se zajímal: „Co s ní budeš dělat?“

„Odsekám kořeny na své holi.“

„A co pak?“

Nemusel odpovídat, protože Tony se vrátil se sekerou. Harry se dal do práce. Lidé ze Shire ho pozorovali. Nakonec se Hugo znovu zeptal. „Kam teď půjdeš?“
„Doručit poštu,“ odpověděl Hany.
„Proč?“ Křehká a hezká blondýnka vykřikla: „Človče, všechno to skončilo. Žádné další dopisy tvému kongresmanovi. Už žádný PLAYBOY. Žádné daňové fomuuáře nebo... nebo pokyny k volbám. Jsi volný! Svlékni si uniformu a tancuj!“
„Už jsem prochladl. Bolí mě nohy.“
„Práskni si.“ Tichý obr mu přes bránu podával pořádně tlustou, ručně ubalenou cigaretu, chránil ji Tonyho zlatokopeckým kloboukem. Harry viděl nesouhlas ostatních, ale neříkali nic, a tak si šluka vzal. Držel nad ní vlastní klobouk, zapálil ji a dal si páva.
Kde tu pěstují marjánku? Harry se neptal. Ale. .
„Budete mít problémy se sháněním papíru.“
Podívali se jeden na druhého. Tohle je nenapadlo.
„Raději si schovejte poslední dávku dopisů. Dny odpadků už nebudou.“
Harry jim podal sekeru mřížemi zpět. „Díky. Taky díky za šluka.“ Zvedl osekaný stromek. Byl lehčí, lépe vyvážený. Navlékl si brašnu na rameno.
„Ať je to jak chce, je to pošta. „Ani déšť, ani sníh, ani denní žár ani noc na pošťáka neplatí ..,“ a tak dál.“
„A co se v té písničce říká o konci světa?“ zeptal se Hugo Beck.
„Myslím, že to záleží na vůli každého. Já tu poštu doručím.“

POŠTÁK: DVA

Mezi nedostatků společné italskému a americkému poštovnímu systému patří:

- ne účinnost a zdržení při doručování
 - zastaralá organizace
- nízká výkonnost a nízké příjmy personálu
 - časté stávky
- vysoltý provozní deficit

Roberto Vacca. Příchod Doby temna

Carrie Románová byla vdova středních let se dvěma syny, stejně starými jako Harry a dvakrát většími. Carrie byla téměř tak velká jako oni. Tři dobrosrdeční obři tvořili jednu z Harryho zastávek na kávu. Už jednou dříve odvezli Harryho do města, aby podal zprávu o poruše poštovního nákladáku.

Harry dorazil k jejich bráně v naprosto optimistické náladě.

Brána byla samozřejmě zamčená visacím zámkem, ale Jack Roman zavedl do domu bzučák. Harry ho stiskl a čekal. Pršelo na něj, jemně, neúprosně. Pokud by začalo pršet od země, Harry pochyboval, že by si toho povšiml. Déšť byl prostě všude.

Kde vězí Romanovi? K čertu, samozřejmě, nemají elektřinu. Harry zkusmo stiskl bzučák znovu.

Koutkem oka zahlédl někoho hluboko přikrčeného vyběhnout zpoza stromu. Postavu viděl jen na okamžik; pak ji skryly keře. Ale nesla něco podobného lopatě nebo pušce, a vypadala příliš malá, aby to byl jeden z Romanových.

„Pošta volá!“ vykřikl Harry radostně. Co se tu k čertu děje?

Zvuk výstřelu se ozval současně s jemným zataháním za okraj braširy. Harry se vrhl na zem. Brašna byla vyšší než on, když se plazil do bezpečí, a jednou sebou škubla v souhlasu s dalším výstřelem z pušky. O. 22, pomyslel si. Nic moc puška. Alespoň v tomhle údolí nebyla ničím mimořádným. Dostal se za strom, vlastní dech mu zněl v uších skřipavě a velmi hlasitě.

Setřásl brašnu z ramene a postavil ji na zem. Dřepl si a vybral čtyři obálky svázané gumovou páskou. Přikrčil se. Pak, všechno v jednom okamžiku, přispřel k poštovní schránce Romanových, vhodil do ní balíček a už znovu běžel do úkrytu, když se ozval první výstřel. Ležel vedle své brašny, těžce dýchal a pokoušel se uvažovat.

Harry nebyl policista, nebyl ozbrojený a nemohl Romanovým nijak pomoci. Nijak!

A silnici použít nemohl. Není tam žádný úkryt.

Přikop na druhé straně? Bude plný vody, ale bylo to nejlepší, co mohl udělat. Přesprintovat přes silnici, pak se plazit po rukou a kolenou.

Ale musí tu nechat pošťáčkou brašnu.

Proč ne? Koho chci oklamat? Došlo k pádu Kladiava a žádní poštovní doručovatelé už nejsou potřební. Takže čím teď vlastně jsem?

Tou otázkou se moc nezabýval.

Nahlas řekl: „Jsem bačkora, který získal dobré známky na střední škole tím, že si rozseděl prdel, rupnul na vysoké, kterého vyrazili z každé práce, jakou kdy měl...“

Zatraceně, jsem pošťák! Zvedl těžkou brašnu a znovu se přikrčil. Tam nahoře vládl klid. Možná střelili jen proto, aby ho nepustili blíž? Ale proč?

Zhluboka se nadechl. Udělej to hned, řekl si. Než budeš příliš ustrašený, abys to vůbec udělal. Vyrázil na silnici, přeběhl ji a skočil do příkopu. Ozval se další výstřel, ale nedomníval se, že kulka dolétla někam blízko. Harry prchal dolů příkopem, napůl se plazil, napůl plaval, poštovní brašnu pověšenou na zádech, aby se nepromočila. Žádné další výstřely se neozvaly. Díky Bohu! Ranč Muchos Nombres byl jen půl míle dolů po silnici. Možná mají pušky nebo telefon, který pracuje... Fungují nějaké telefony? Shire nebylo zrovna oficiální zdroj informací, ale byli si tak jistí.

„Nikdy nenajdeš policajta, když ho potřebuješ,“ zamumlal Harry.

Musí být opatrný, než se ukáže na Muchos Nombres. Vlastníci ranče mohou být trochu nervózní. A pokud ne, tak zaručeně budou!

Když Harry došel na ranč Muchos Nombres, stmívalo se. Déšť zesílil a padal šikmo, a na téměř Černé obloze se míhaly blesky.

Muchos Nombres představoval třicet akrů kopcovitých pastvin s obvyklými rozházenými velkými bílými balvany. Ze čtyř rodin, které ho společně vlastnily, dvě občas zvaly Harryho na kávu. Výsledkem byla Harryho ostýchavost. Nikdy nevěděl, kdo je na řadě. Každá z rodin měla jeden týden v měsíci a používaly ranč k rekreaci. Občas se vystřídali, občas přivezli hosty. Množství vlastníků se nedokázala dohodnout na jménu a nakonec se ustálilo jako Muchos Nombres — Mnoho jmen. Španělština nikoho neoklamala.

Dnes byl Harry mimořádně nesmělý. Zavolal své „Pošta volá!“ a čekal, i když neočekával odpověď. Nakonec otevřel bránu a vešel. Došel ke předním dveřím, podobný něčemu vytaženému ze starého hrobu. Zaklepal.

Dveře se otevřely.

„Pošta,“ řekl Harry. „Dobrý den, pane Freehafer. Omlouvám se, že jsem se opozdil, ale nastaly nějaké nepředvídané okolnosti.“

Freehafer držel automatickou pistoli. Prohlédl si Harryho trochu ustaraně. Obývací pokoj za ním byl osvětlen blikavým světlem svíček a zdál se být přeplněný zneklidněnými lidmi.

Doris Lillyová řekla: „Jé, to je Harry! To je v pořádku, Bille. Je to pošťák Harry.“

Freehafer sklonil pistoli. „V pořádku, rád vás vidím, Harry. Jaké nepředvídané okolnosti?“

Harry vkročil z deště dovnitř. Teď viděl třetího muže, který vystoupil za zárubní dveří a odložil brokovnici. „Pošta,“ řekl Harry a položil dva časopisy, obvyklý náklad pro Muchos Nombres. „Někdo po mě střílel u Romanových. Nebyl to nikdo, koho bych znal. Myslím, že Romanovi mají potíže. Funguje vám telefon?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Freehafer. „Dnes večer tam nemůžeme jít“

„Oukej. Můj poštovní nákladník spadl z kopce a nevím, jaké jsou cesty. A našel by se tu pro mě gauč nebo kus koberce, a něco k jídlu?“

Viditelně váhali. „Obávám se, že to bude koberec,“ řekl Freehafer. „Stačí vám polévka a sendvič? Moc toho nemáme.“

„Snědl bych i staré boty,“ řekl Harry.

Nabídl mu rajskou polévku z konzervy a grilovaný sýrový sendvič, a chutnal nebesky. Mezi sousty se dozvěděl jejich příběh: jak se Freehaferovi chystali v úterý odjet a viděli, jak se obloha zbláznila, a vrátili se. Jak přijeli Lillyovi (byli teď na řadě) s Rodenberriovými jako hosty a se dvěma svými dětmi. Nastal konec světa a zase pominul, Rodenberriovi leželi na gaučích a nikdo se ještě nepokusil dostat do supermarketu do města.

„A co to znamená s tím koncem světa?“ zeptal se Harry.

Řekli mu to. Ukázali mu to v časopisech, které přinesl. Časopisy byly vlhké, ale ještě čitelné. Harry si přečetl rozhovory se Saganem, Asimovem a Sharpsem. Zíral na umělcovy představy o velkých dopadech meteoritů. „Všichni mysleli, že nás to mine.“ řekl.

„Neminulo,“ vmísil se do hovoru Norman Lilly. Byl to fotbalista, který se stal pojišťovacím úředníkem, mohutný muž se širokými rameny, který zřejmě stále trénoval. „Co teď? Přivezli jsme nějaká semena a potřeby k farnímu, pro všechny případy, ale nepřivezli jsme žádné knihy. Víte něco o farmaření, Harry?“

„Ne. Lidi, já jsem měl perný den —“

„Máte pravdu. Nemá smysl plýtvat svíčkami.“ přisvědčil Norman.

Všechny postele, všechny příkrývky a gauče byly obsazeny. Harry strávil noc na tlustém koberci, zabalený do tří velkých koupacích plášťů Normana Lillyho, pod hlavou polštář ze židle. Bylo to dost pohodlné, ale škubal sebou a probouzel se.

Luciferovo Kladiivo? Konec světa? Plazil se blátem, kulky pronikaly do jeho pošťácké brašny a do dopisů uvnitř.

Probouzel se se vzpomínkou na noční můru, a ta noční můra byla vždy skutečností.

Harry se probudil a počítal dny. První noc spal v autě. Druhou s Millerovými. Poslední noc byla třetí. Tři dny od té doby, co se hlásil.

To je definitivně konec světa. Wolf by ho měl hledat s krví podlitýma očima. Ale nehledal. Elektrické vedení zůstalo přerušené. Telefony nefungovaly. Žádní cestáři. Tedy Pád Kladiiva. Konec světa. Skutečně k tomu došlo.

„Výjdi a sviť!“ Veselost Doris Lillyové byla nepirozená, ale stejně se snažila chovat se vesele. „Výjdi a sviť! Pojď a vezmi si to, nebo to vyhodíme.“

Snídaně nestála za moc. Rozdělili se o ni s Harrym, což bylo od nich velice laskavé. Děti Lillyových, osmileté a desetileté, se upřeně dívaly na dospělé. Jedno z nich si stěžovalo, že televizor nefunguje. Nikdo mu nevěnoval pozornost.

„Co teď?“ zeptal se Freehafer.

„Získat jídlo,“ řekla Doris Lillyová. „Musíme najít něco k jídlu.“

„Kam navrhuješ, abychom se podívali?“ vyptával se Bill Freehafer. Nemyslel to sarkasticky. Doris pokrčila rameny. „Do města? Možná situace není tak špatná, jak... možná není tak špatná.“

„Chci se dívat na televizi,“ kňoural Phil Lilly.

„Nefunguje,“ řekla Doris nepřítomně. „Hlasuju pro to, abychom jeli do města a podívali se, jak se věci mají. Můžeme svézt Harryho —“

„Chci televizi teď!“ křičel Phil.

„Zmlkni,“ odbyl ho otec.

„Teď!“ opakoval chlapec.

Plesk! Velká dlaň Normana Lillyho udeřila hocha do tváře.

„Norme!“ vykřikla jeho manželka. Dítě vykřiklo, více překvapením než bolestí. „Nikdy dřív jsi děti nebil —.“

„Phile,“ napomínala syna paní Lillyová. Mluvila klidně a rozhodně. „Teď je všeclmo jiné. Raději to pochop. Když ti řekneme, abys byl zticha, budeš zticha. Ty a tvá sestra, oba se musíte naučit spoustu věcí, a rychle. Teď jdete do druhého pokoje.“

Děti na okamžik zaváhaly. Norman zvedl ruku. Podívaly se na něj ulekaně, pak utekly.

„Trochu drastické,“ komentoval to Bill Freehafer.

„Jo,“ přisvědčil Norman nepřítomně. „Bille, nemyslíš, že by bylo lepší podívat se na naše sousedy?“

„Ať policie —“ Bili Freehafer se sám zarazil. „No, pořád může existovat policie.“

„Jo. Od koho teď přijímají příkazy?“ ptala se Lilly. Podívala se na Harryho.

Harry pokrčil rameny. Existoval místní starosta. Šerif byl mimo v San Joaquinu, a při tomhle dešti mohl být Joaquin pod vodou.

„Možná senátor?“ navrhl Harry.

„No jo, Jellison bydlí za kopcem,“ chytil se myšlenky Freehafer. „Možná bychom měli... Ježíši, já nevím, Normě. Co můžeme dělat?“

Lilly pokrčila rameny. „Každopádně se můžeme podívat. Harry, ty znáš ty lidi?“

„Ano...“

„Máme dvě auta. Bille, vezmeš všechny ostatní do města. Harry a já se podíváme. V pořádku?“

Harry vypadal pochybovačně. „Poštu už jsem jim tam nechal —“

„Ježíši,“ řekl Bill Freehafer.

Norman Lilly pozvedl svou ohromnou ruku. „Víte, má pravdu. Ale podívej se na to takhle, Harry. Jsi pošťák.“

„Ano—“

„Což může být zatraceně cenné. Jenomže nebude žádná pošta. Každopádně ne dopisy a časopisy. Ale stále bude potřeba nosit zprávy. Někdo musí udržovat komunikaci. Je to tak?“

„Tak nějak to je,“ souhlasil Hany.

„Dobře. Budeš potřebný. Víc než kdy jindy. Ale tady je tvoje první poselství od pádu komety. Od nás Romanovým. Chceme jim pomoci, pokud můžeme. Jsou to naši sousedé. Ale neznáme je, a oni neznají nás. Pokud měli potíže, budou si na cizince dávat pozor. Někdo nás musí představit. To je cenné poselství, ne?“

Harry to promýšlel. Dávalo to smysl. „Svezete mě pak, až —“

„Jistě. Jedeme.“ Norm Lilly vyšel ven. Vrátil se s kulovnicí a automatickou pistolí. „Používal jsi někdy něco z toho. Harry?“

„Ne. A žádnou nechci. K pošťákovi se to nehodí.“

Lilly přikývl a položil pistoli na stůl.

Bili Freehafer začal něco říkat, ale Lillyho pohled ho přerušil. „Dobře, Harry, vyrazíme,“ řekl Norm. Nekomentoval, když Harry nesl svou pošťáckou brašnu k autu.

Nastoupili. Urazili polovičku cesty, když Harry poplácal na svou brašnu. Sám se napůl smál, když řekl: „Vy se mi nevysmíváte.“

„Jak se můžu vysmívat muži, který získal smysl života?“

Dorazili k bráně. Dopisy z poštovní schránky zmizely. Visací zámek byl stále na místě. „Co teď?“ zeptal se Harry.

„Dobrá otáz —“

Výstřel z brokovnice zasáhl Norma Lillyho naplno do prsou. Lilly sebou jednou škulb a zemřel. Hany stál v šoku, pak se vrhl přes silnici do příkopu. Rozplácl se v něm, hlavou napřed do blátivé vody, nestaral se o pošťáckou brašnu, o to, že se promočí, nebo o cokoliv jiného. Začal znovu utíkat směrem k Muchos Nombres.

Zepředu slyšel nějaké zvuky. Hned za zatáčkou — a zezadu taky někdo přicházel. Tentokrát mu nedovolí, aby se odsud dostal. V zoufalství se vyplazil vzhůru na násep, pryč od silnice, a začal se škrábat po strmém úbočí kopce. Poštovní brašna ho táhla dolů. Boty se mu bořily do bláta, klouzaly a ujížděly. Prsty se zachytával země a vytahoval se vzhůru. BÁC! Výstřel zazněl velmi hlasitě. Mnohem hlasitěji než 0.22 včera. Možná brokovnice? Harry se škrábal dál. Dosáhl vrcholku první vyvýšeniny a začal utíkat.

Nedokázal říct, jestli je pořád někdo za ním. Nestaral se o to. Zpátky tam dolů se nevrátí. Stále si pamatoval překvapený výraz na tváři Normana Lillyho. Velký muž se hroutil, byl mrtvý dříve, než dopadl na zem. Co je to za lidi, kteří střílejí bez varování?

Kopec začal být opět strmější, ale zem byla pevnější, bylo tu víc kamení než bláta. Poštovní brašna mu připadala těžká. Dostala se do ní voda? Nejspíš ano. Tak proč jí mám nosit?

Protože to je pošta, ty hloupý PARCHANTE, řekl Harry sám sobě.

Chicken Ranch — Slepíčí ranč vlastnil starší párek, obchodníci z LA na penzi. Byl úplně automatizovaný. Slepice stály

v malých ohrádkách, ne o moc větších než jedna slepice. Vejce se kutálela z klece ven na dopravníkový pás. Po dalším pásu přicházela potrava. Voda byla dodávána nepřetržitě. Nebyl to ranč ale továrna.

Pro slepice to býval ráj. Všechny problémy měly vyřešené, veškerý existenční zápas skončil. Slepice nebyly moc chytré, dostávaly k jídlu tolik, kolik chtěly, byly chráněny před kojoty, měly čisté klece — další automatizovaný systém

— Ale byla to zatraceně nudná existence.

Slepičí ranč ležel za dalším kopcem. Dřív než tam Harry dorazil, uviděl slepice. Bloudily v dešti mezi mokřým plevem, poplašené, klofaly do země, do větví keřů a do Harryho bot, žalobně na Harryho kvokaly, dožadovaly se pokynů.

Harry se zastavil. Muselo se stát něco opravdu zlého. Sinanianovi by nikdy nenechali své slepice utéct.

Tady taky? Ti bastardi, přišli sem taky? Harry stál na svahu, váhal a slepice se sbíhaly kolem něj.

Musel se dozvědět, co se stalo. Byla to součást jeho práce. Reportér, pošťák, městský vyvolávač, doručovatel zpráv; pokud nebyl tímhle, nebyl ničím. Stál mezi slepicemi, nervoval sám sebe a nakonec šel dolů.

Všechno krmení pro slepice leželo vysypané ve stodole na podlaze. Zůstalo ho tam málo. Všechny klece byly otevřené. Nebyla to žádná nehoda. Harry bloumal mezi kvokajícími slepicemi po celé budově. Nic tam nebylo. Vyšel ven a šel po pěšině dolů k domu.

Dveře domu zůstaly otevřené. Zavolal. Nikdo neodpověděl. Nakonec vešel dovnitř. Vládlo tam přítí; závěsy a záclony byly zatažené a nebylo tam žádné umělé světlo. Cesta ho zavedla do obývacího pokoje.

Sinianianovi byli tam. Seděli ve velkých polstrovaných křeslech. Oči měli otevřené. Nehýbali se.

Amos Sinanian měl ve spánku díru po kulce. Oči měl vyvalené. V ruce držel malou pistoli.

Paní Sinanianová neměla na sobě žádné poranění. Srdeční záchvat? Ať to bylo cokoli, bylo to klidné, rysy neměla zkřivené a oblečení bylo pečlivě upravené. Dívala se na prázdnou televizní obrazovku. Vypadalo to, že je mrtvá dva dny, možná více. Krev na Amosově hlavě ještě docela nezaschla. Nebylo to dřív než dnešního rána.

Nezůstala tu žádná zpráva, žádná známka vysvětlení. Nebyl nikdo, komu by se Amos namáhal něco vysvětlovat. Pustil slepice a zastřelil se.

Harrymu trvalo dlouho, než se rozmyslel, co má dělat. Nakonec vzal Amosovi z ruky pistoli. Nebylo to tak těžké, jak si myslel. Strčil si pistoli do kapsy a hledal, dokud k ní nenašel krabičku nábojů. Dal si je taky do kapsy.

„Pošta musí projít, zatraceně," zamumlal. Pak v ledničce našel studenou pečeň. Stejně nevydrží, tak ji Harry snědl. Trouba fungovala. Harry neměl představu, kolik propanu může být v bombě, ale na tom nezáleželo. Sinanianovi ji používat nebudou.

Vytáhl poštu ze své brašny a opatrně ji vložil do trouby, aby uschla. Oběžníky a inzertní noviny představovaly problém. Informace v nich nebyly k ničemu, ale co kdyby je lidé chtěli kvůli papíru? Harry udělal kompromis, vyházel ty, které byly tenké, chatrné a promočené, a ostatní nechal.

V kuchyni našel zásobu plastických sáčků a opatrně zabalil každý balíček pošty zvlášť. Poslední sáčky na Zemi, říkal mu slabý hlásek. „Správně," řekl, a balil dál. „Ty sáčky musím schovávat. Dostanete svou poštu, ale sáčky patří poštovní službě."

Když skončil, přemýšlel o svém dalším tahu. Tenhle dům mohl být užitečný. Byl to dobrý dům z kamene a betonu, ne dřevěný. Stodola byla taky betonová. Půda nebyla moc dobrá — alespoň Amos říkal, že není — ale budovy by mohl někdo použít. „Dokonce i já," řekl si Harry. Musí mít nějaké obydlí, kde by zůstával mezi obchůzkami.

Což znamenalo, že musí něco provést s těly. Harry nechtěl kopat dva hroby, ale určitě je nechtěl vytálmout ven pro kojoty a kánata. Suché dřevo by nestačilo ani na kremaci myši.

Nakonec znovu vyšel ven. Našel starý pick-up. Klíčky visely v zapalování a okamžitě nastartoval. Motor běžel hladce, byl dobře seřízený. Pod přístřeškem stál sud benzínu a Harry uvážlivě naplnil nádrž auta, naplnil dva kanystry a pak na sud navršil harampádí, aby ho ukryl.

Vrátil se do domu a vzal staré povlečení k zabalení těl, pak dojel autem před dům. Slepice mu pobíhaly pod nohama, dožadovaly se pozornosti, zatímco zápolil, aby dostal těla na ložnou plochu auta. Když skončil, sehnul se a rychle zakroutil šesti slepicím krkem dřív, než to ostatním došlo. Hodil je do auta společně se Sinanianovými.

Obešel okolo a pečlivě zavřel dveře a okna, vložil si Amosovy klíče do kapsy a odjel pryč.

Stále mu zbývalo dokončit trasu. Ale byly věci, které musel udělat nejdřív, a neposlední z nich bylo pohřbení Sinanianových.

Je jisté, že svobodné společnosti nebudou mít v budoucí době temna jednoduché postavení. Rychlý návrat k všeobecné bídě bude doprovázen takovým násilím a krutostmi, jaké jsou nyní zapomenuty. Síla zákona bude omezená nebo nulová, ať už díky zhroutení nebo zničení státní mašinérie, nebo z důvodu obtíží ve spojích a dopravě. Bude pouze možné převést pravomoc na místní orgány, která ji bude udržovat pouhou silou...

Roberto Vacca. Příchod doby temna

To ráno, kdy dopadlo Kladivo, měl senátor Arthur Jellison mizernou náladu. Jediní lidé, se kterými se dokázal spojit v JPL, byli tiskoví mluvčí pro styk s veřejností, kteří nevěděli nic, co by se neřikalo v rádiu nebo televizi. Nedalo se nijak spojit s Charlie Sharpsem. Bylo to logické, ale senátor Jellison nebyl zvyklý, aby s ním lidé nemohli mluvit pro přílišné zaneprázdnění. Nakonec se mu podařilo zajistit telefonní připojení na kosmickou komunikační síť, takže mohl slyšet, co říkají kosmonauti.

To mu moc nepomohlo, kvůli statickému rušení. Živé televizní záběry byly také špatné. Narazí ta zatracená věc nebo ne?

Pokud dopadne, existovala spousta tahů, které by Jellison měl udělat, ale nesměl, protože si nemohl dovolit, aby vypadal před svými voliči jako blázen, dokonce ani tady v údolí, kde běžně získával osmdesát procent hlasů. Přivezl svou rodinu, pár asistentů a tolik vybavení, kolik mohl nakoupit, aniž by připoutal moc pozornosti. To bylo všechno, co mohl dělat.

Ted' se všichni shromáždili v domě, většina seděla společně s ním ve velkém obývacím pokoji.

Reproduktor telefonu zavřeštěl. Byl to hlas Johnnyho Bakera a Maureen se nepřírozně nastražila. Jellison o tom věděl dlouho, ale nemyslel, že Maureen ví, že si toho je vědom. Ted' měl Baker svůj rozvod a svůj let k Hammerlabu. Možná, až se vrátí dolů... Mohlo by to být dobré. Maureen někoho potřebuje.

Stejně tak Charlotte, ale ta si myslela, že ho má. Jellison neměl Jacka Turnera v oblibě. Jeho zeť byl příliš hezký, příliš snadno vykládal o svých medailích z tenisu a vůbec nespíchal s placením značných „půjček“, o které žádal, když mu investice nedopadly tak dobře — a nevyšly skoro jindy.

Ale zdálo se, že je s ním Charlotta dost šťastná, děti byly dobře vychovávány a Maureen začínala být dost stará, takže Charlottiny děti mohly být jedinými vnoučaty, která kdy bude mít. Jellison raději doufal, že tomu tak není.

„Mizerné záběry,“ komentoval Jack Turner.

„Dědeček nám sežene pěkné,“ řekla svému otci devítiletá Jennifer Turnerova. Zjistila, že její dědeček dokáže sehnat fotografie, odznaky a věci, které byly v její třídě velkým hitem, a o kometách četla všechno.

„Hammerlabe, tady je Houston, nerozumíme,“ ozvalo se z telefonního reproduktoru.

„Dědečku —“

„Tiše, Jenny,“ napomenula ji Maureen. Napětí v jejím hlase ztišilo pokoj. Televizní obraz se změnil v bláznivou změt skvrn, pak se zaostřil a ukázal nesčetné skály, zahalené parami a mlhou, řítící se obrazovkou směrem k nim.

„Ježíši, to letí blízko!“

„To je Johnny —“

„Jako když to má narazit —“

Televizní obraz zmizel. Telefon vzrušeně mluvil dál, „Ohnivá koule nad námi!“ „Houstone, Houstone, došlo k velkému dopadu do Mexického zálivu...“

„Dobrý Bože!“

„Bud' zticha, Jacku,“ řekl Jellison tiše.

„... žádáme, abyste poslali helikoptéru pro naše rodiny... Kladivo dopadlo.“

„Neměl bys s Jackem tak mluvit —“

Jellison Charlottu ignoroval. „Ale!“ vykřikl.

„Ano, pane,“ odpověděl Hardy z vedlejší místnosti. Rychle vešel.

„Objed' všechny pracovníky z ranče. Rychle. Všichni, kteří mají auta, měli by je přivést. A pušky. Do toho.“

„Dobře.“ Hardy zmizel.

Ostatní vypadali omráčeně. Jennifer se prosebně zeptala: „Co se stalo, dědečku?“

„Nevím,“ odpověděl Jellison. „Nevím, jak to bylo špatné. Ten zatracený telefon je hluchý. Maureen, zkus tím telefonem sehnat někoho, kohokoliv z JPL. Dělej.“

„Dobře.“

Pak se podíval na Jacka Turnera. Turnera v údolí neznali. Nikdo by od něj nepřijímal příkazy. A k čemu byl? „Jacku, nastartuj jeden z těch Scoutů. Odvezeš mě do města: Chci navštívit šéfa policie. A starostu.“

Turner skoro něco řekl, ale pohled na Jellisonovu tvář ho zastavil.

„Nemůžu se vůbec spojit s LA, tati,“ řekla Maureen. „Telefon funguje, ale —“

Přerušilo ji zemětřesení. Nebylo moc silné, takhle daleko od hlavních zlomových linií v Kalifornii, ale stačilo k tomu, aby se dům otřásl. Děti vypadaly vystrašeně. Charlotte je shromáždila a odvedla do ložnice.

„Můžu se dovolat jen na místní telefony,“ dokončila Maureen.

„Dobře. Spoj se s místní policií a řekni jim, že jedu do města, abych si promluvil s šéfem policie a starostou. Je to důležité a řekni jim, že už jsem na cestě. Pojedeme, Jacku. Maureen, a Al shromáždí pracovníky z ranče, ty a Al s nimi promluvejte. Potřebujeme, aby sehnali všechny přátele, které mají, všechna jejich auta, pušky, všechno. Máme spoustu práce. Pošli asi polovinu lidí za mnou do města, a ať se druhá polovina připraví na bouřky, sesuvy bahna...“ Chvilí

přemýšlel. „A sníh, pokud Charlie Sharps ví, o čem mluví. Sníh během týdne.“

„Sníh? To je blbost," protestoval Jack Turner.

„Dobře," přisvědčila Maureen. „Ještě něco, tati?"

* * *

Městská radnice sloužila zároveň jako knihovna, vězení a policejní stanice. Místní šéf policie velel dvěma pochůzkářům na plný úvazek a několika neplaceným dobrovolným pomocníkům. Starostovi patřil místní sklad krmiva. Řízení Silver Valley nebylo rozsáhlou nebo důležitou aktivitou.

Začalo pršet dřív, než Jellison dorazil k radnici. Na východě nad pohořím High Sierra se míhaly plošné blesky. Déšť padal, jako by se vyléval z teplé vany, zaplňoval ulice a přetékal nízké můstky přes potoky. Starosta Gil Seitz vypadal ustaraně. Zdálo se, že senátora Jellisona vidí velice rád.

Ve velké knihovně byla desítky dalších lidí. Šéf policie Randy Hartman, policista na penzi z jednoho velkého města na východě; tři městští radní; pár majitelů místních obchodů. Jellison poznal muže s býčí šíjí, sedícího v zadní části skupiny, a zamával na něj. Nevidal svého souseda George Christophera příliš často.

Jellison představil svého zetě a pozdravil se s nimi podáním ruky. Místnost ztichla.

„Co se stalo, senátore?" vyptával se starosta. „Ta... ta věc do nás opravdu narazila, že?"

„Ano."

„Viděl jsem o tom články v časopisech," přemítal starosta Seitz. "Ledovce. Východní pobřeží je úplně zničené." Ozvalo se, zahřmění a Gil Seitz ukázal směrem k oknům. „Dřív jsem tomu nevěřil. Teď tomu zřejmě musím věřit. Jak dlouho bude pršet?"

„Týdny," řekl Jellison.

Tím všichni vystřízlivěli. Byli to samí farmáři, nebo žili ve společnosti, kde farmaření — a počasí pro farmaření — bylo nejdůležitějším předmětem hovoru. Všichni věděli, co by dokázaly týdny bušícího deště.

„Zvířata budou hladovět," došlo Seitzovi. Na okamžik se usmál, když ho napadlo, jakých cen může dosáhnout jeho zboží v obchodě s krmivem; pak se zamračil, když to domyslel. „Kolik škod to nadělá? Zůstanou nějaké nákladáky?"

Vlaky? Dodávky krmiva?"

Jellison chvíli nic neřikal. „Vědci mně řekli, že takhle bude pršet v celé zemi," začal pomalu.

„Ježíši Kriste," vyděsil se starosta. „Nikdo tenhle rok nesklidí. Nikdo. To, co je v silech a sýpkách, je všechno."

„A já nepočítám, že nám toho někdo moc pošle," poznamenal George Christopher. Každý souhlasně přikývl. „Pokud je to tak špatné. Opravdu je?"

„Nevím," pokrčil rameny Jellison. „Je velmi pravděpodobné, že je to horší."

Seitz se otočil a zkoumal velkou vrstevnicovou mapu Tulare a sousedních okresů, která visela na stěně knihovny.

„Ježíši, senátore, co budeme dělat? San Joaquin se při takovémhle dešti naplní. Naplní se až po okraj. A je tam spousta lidí. Spousta."

„A ti všichni zamíří sem, hledat výše položená území," dodal George Christopher. „Kam je uložíme? Jak je můžeme všechny uživit? To nemůžeme."

Jellison seděl na okraji čtenářského stolku. „Gile, Georgi, vždycky jsem předpokládal, že oba máte víc rozumu, než dáváte najevo. To je ten problém a není o tom pochyb. Půl milionu, možná víc lidí v San Joaquin, a všichni budou hledat výše položená území. Další lidé jsou nahoře v pohoří Sierry, utekli nahoru před kometou a teď budou přicházet sem dolů. Přijdou sem lidé až z Los Angeles. Co s nimi všemi budeme dělat?"

„Musíme si to říct na rovinu," začal jeden z radních. „Je to neštěstí, ale vy říkáte..." Zlomil se mu hlas, na okamžik nebyl schopen dokončit. „Říkáte, že armáda, prezident, Sacramento, všechno je vyřízené? Musíme se o sebe starat navždycky?"

„Možná ano," připustil Jellison. „Taky' možná ne."

„To by byl rozdíl," řekl George Christopher. „Můžeme se o všechny ty lidi starat týden. Možná dva, Déle ne. Když to bude trvat déle, někdo bude muset zemřít hladu. Kdo to bude? My všichni, protože se pokusíme udržet pár týdnů naživu stokrát víc lidí, než je možné?"

„Správně, to je ten problém," souhlasil starosta Seitz. „Já nikoho z nich živit nebudu," uzavřel George Christopher. Hlas měl jako ze žuly. „Mám vlastní, o které se musím postarat."

„Nemůžete... nemůžete se prostě zbavit vší odpovědnosti," řekl Jack Turner.

„Nemyslím, že mám nějakou odpovědnost vůči lidem zvenku," odmítl Christopher. „Ne, pokud stejně zemřou."

„Někteří z nich to nedokážou," podotkl šéf policie Hartman. Ukázal na velkou mapu. „Porteville i Visalia leží v bývalých říčních korytech. Jsou v povodňové oblasti. Pochybuju, že při takovémhle dešti ty protipovodňové přehradky vydrží moc dlouho."

Všichni se podívali na mapy. Byla to pravda. Nad Porterville viselo jezero Success, miliardy litrů vody připravené k tomu, aby se střemhlav vrhly dolů na město. Visalia na severu na tom nebyla lépe.

„Nejde jen o déšť," začal zamyšleně starosta Seitz. „Déšť je teplý a ve vyšších polohách je ještě sníh. Očekávám, že všichni roztál už teď, zcela určitě dnes odpoledne."

„Musíme ty lidi varovat!" přidal se Jack Turner.

„Musíme?" zeptal se radní.

„Samozřejmě, že musíme," řekl šéf policie Hartman. „A čím je pak budeme živit, když všichni přijdou sem? Zásobami z obchodu Granny Masona?"

V místnosti se rozpoutal zmatený hovor.

„Jak dlouho vydrží ty přehradky?" zajímal se Jellison. „Celý den?"

Nikdo to nevěděl jistě. Telefon nefungoval, takže nemohli zavolat inženýry z okresu.

„Proč se ptáte, senátore?“ zajímal se šéf policie Hartman.
„Máme čas na to, abychom tam dojeli s nákladáky? Abychom vyprázdnili supermarkety, obchody s krmivem, cokoliv, než přehrady povolí?“
Následovalo dlouhé ticho. Pak jeden z radních vstal. „Počítám, že přehrady den vydrží. Pokud se voda nebude valit příliš rychle, můj nákladák stejně nezastaví. Mám velký nákladák, desetikolák. Pojedu.“
„Sám ne,“ varoval Jellison. „A ne neozbrojený.“
„Pošlu s ním své strážníky,“ navrhl Hartman.
„Co se s těmi věcmi stane?“ ptal se George Christopher.
„Rozdělíme se,“ řekl Jellison.
„Rozdělit se. Pokud se rozdělíte se mnou, znamená to, že očekáváte, že se rozdělím s vámi,“ uvažoval nahlas Christopher. „Nejsem si jistý, jestli se mi to líbí.“
„Zatraceně, Georgi, jsme v tom společně,“ připomínal mu starosta Seitz.
„Jsme? Kdo je to my?“ vyptával se Christopher.
My. Tvoji sousedi. Tvoji přátelé,“ odpověděl jeden z radních.
„To beru,“ souhlasil Christopher. „Moji sousedi. Moji přátelé. Ale nerozdám se kvůli spoustě lidí z nížin. Ne v tom případě, když jsou stejně vyřízeni.“ Zdálo se, že mohutný muž má problémy s tím, aby se vyjádřil. „Podívejte se, mám stejně křesťanské lásky jako každý tady, ale nenechám hladovět vlastní lidi, abych pomohl jim.“ Chystal se odejít.
„Kam jdeš, Georgi?“ ptal se šéf policie Hartman.
„Senátor měl dobrý nápad. Jdu pro bratra a vyrazíme do nížin mým nákladákem. Dole je spousta věcí, které budeme potřebovat. Nemá smysl nechat je odplavit protrženou přehradou.“ Vyšel ven dřív, než mu kdokoli stačil ještě něco říct.
„Budete s ním mít problémy,“ komentoval jeho odchod starosta Seitz.
„Já budu mít problémy?“ zeptal se Jellison.
„Jistě, kdo jiný? Já jsem majitel obchodu s krmivem, senátore. Můžu si říkat starosta, ale na tohle připravený nejsem. Předpokládám, že tu velíte vy. Je to tak?“
Od ostatních se ozval sborový souhlas. Nikoho to nepřekvapilo.

George Christopher a jeho bratr Ray sjížděli po dálnici směrem k Porterville. Jezero Success leželo vpravo do nich, vysoké břehy se zvedaly k vrcholku hřebenu, který byl vlevo. Vytrvale přšelo. Voda v jezeře už vystoupila téměř do úrovně mostu, po kterém přes jezero vedla dálnice. Shora z lížebenu byly splavovány kusy bláta a pokrývaly silnici. Velký farmářský nákladák projel blátivými úseky bez zpomalení.
„Není tu moc velký provoz,“ podotkl Ray.
„Zatím ne.“ George řídil rozhodně, se sevřenými rty, býčí šiji měl skloněnou k volantu. „Ale nebude to trvat dlouho. Všichni ti lidé. Pojedou vzhůru po silnici a budou hledat výše položená místa —“
„Většina se zastaví v Porterville,“ řekl Ray. „Leží o pár set stop výše než San Joaquin.“
„Leželo,“ opravil ho George. „Po všech těch zemětřeseních se to nedá říct. Země se posouvá, zvedá se a klesá. Každopádně, když bude zničena přehrada, bude zničeno i Porterville. Tam nezůstanou.“
Ray neřikal nic. S Georgem se nikdy nehádal. George jako jediný z rodiny chodil na střední školu. Využil zákon o státní péči o vojenské vysloužilce. Nedokončil, ale dokud tam chodil něco se naučil.
„Rayi co budou jíst?“ zeptal se George náhle.
„Nevím —“
„Jsi připravený na to, že uvidíš své děti hladovět?“ zeptal se George.
„K tomu nedojde.“
„Nedojde? Všude jsou lidé. V San Joaquin teče sláný déšť. Nízko položené údolí San Joaquin se naplní. Porterville bude smeteno vodou, až povolí přehrada. Lidé budou směřovat do vyšších poloh, to je k nám. Budeme je mít všude, budou kempovat na silnicích, nappou se do školy, do stodol, všude. Všichni budou hladoví. Nejdřív bude dost jídla. Na nějakou dobu bude stačit pro všechny. Rayi, nedokážeš se dívat na hladové dítě a nenakrmit ho.“
Ray neřikal nic.
„Přemýšlej o tom. Dokud bude jídlo, lidi nakrmíme. Odháněl bys lidi, dokud ještě budeš mít zásoby? Jsi připravený uvařit své psy, abys nakrmil bandu hipíků z Porterville?“
„V Porterville nejsou žádní hippies.“
„Ty víš, co tím myslím.“
Ray to promýšlel. Procházeli by přes Porterville. Na severu a jihu ležela města, v každém bylo deset milionů lidí, a kdyby jen jeden z každých deseti tisíc žil dost dlouho, aby dosáhl Porterville a obrátil se na východ...
Teď Ray pevně sevřel ústa stejně jako jeho bratr. Na krku mu vystoupily svaly jako silné provazy. Oba byli velcí, všichni z rodiny byli velcí. Když byli mladší, George a Ray občas chodili do divokých barů a vyhledávali rvačky. V jediném případě, kdy byli poraženi, šli domů a vrátili se zpátky se dvěma mladšími bratry. Potom už bylo téměř nemožné vyvolat rvačku.
A přemýšleli podobně, i když Ray přemýšlel pomaleji. Teď to viděl: tisíce cizinců, rozestých po krajině jako kobyly, všech velikostí, tvarů a věku — univerzitní profesori, sociální pracovníci, televizní herci, moderátoři televizních soutěží a spisovatelé, neurochirurgové, stavební architekti, návrháři a hemžící se hordy věčně nezaměstnaných... sami lidé bez půdy, bez práce a zkušeností, nástrojů nebo domovů. Jako kobyly, a s kobyly lze bojovat. Ale co děti? Cizince můžou odehnat, ale co děti?

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se nakonec Roy.

„Pokud se sem nedostanou, nemůžou působit problémy,“ uvažoval George. Prohlížel si kopce nad silnicí. „Pokud o kousek výš sjede na silnici sto tisíc tun kamení a bláta, nikdo se do údolí nedostane. Alespoň ne snadno.“

„Možná bychom se měli modlit, aby pořádně přšelo,“ řekl Ray. Pohlédl ven na útočící dešť, který se lil z oblohy.

George pevně sevřel volant. Věřil na modlitby a nelíbilo se mu, že slyší bratrův posměšný tón. Ne, že by tím Ray něco myslel. Ray taky občas chodil do kostela. Asi tak často, jako George. Ale za něco takového se nemůžeš modlit.

Tolik lidí. A všichni zemřou a při svém umírání s sebou vezmou Georgovy lidi. Představil si svou malou sestru, hubenou, s nafouklým bříškem, v posledním stádiu hladovění, tak jak vypadaly děti ve Vietnamu. A celá vesnice, děti uvězněných ve válečné zóně, o které se nikdo nestaral, neměli kam jít, dokud hlídka rangerů nehledala Vietcong a nenašla děti. Najednou věděl, že by to znovu nesnesl. Nedokázal o tom přemýšlet.

„Co myslíš, jak dlouho přehrada vydrží?“ zajímal se Ray. „Hm — proč zastavuješ?“

„Vzal jsem pár dynamitovejclí patron,“ řekl George.

„Dáme je támhle nahoru.“ Ukázal na strmý svah nad silnicí. „Dvě patrony, a po tyhle silnici nějakou dobu nikdo neprojde.“

Ray o tom přemýšlel. Ze San Joaquin nahoru existovala i jiná cesta nahoru, ale v automapách nebyla vyznačená.

Spousta lidí o ni nebude vědět. Když bude dálnice vyřazená, možná pojedou někam jinam.

Nákladák úplně zastavil a George otevřel dveře. „Jdeme?“

„Jo, asi jo,“ přitakal Roy. Obvykle s Georgem souhlasil. Dělal to od té doby, co jejich otec zemřel. Ostatní dva bratři, jejich synovci a neteře to obvykle dělali také. George se zasloužil o to, že byl jeho ranč velmi úspěšný. Ze zemědělské školy přinesl spoustu nových myšlenek a vybavení. George obvykle věděl, co dělá.

Jenom se mi to nelíbí, pomyslí si Roy. Vůbec nelíbí. Myslím, že se to Georgovi taky moc nelíbí, ale co můžeme dělat? Čekat, až se jim budeme muset dívat do očí, a pak je vyhnat?

Vylezli na strmý svah za nákladákem. Dešť na ně lil, nacházel si cestu do nepromokavých pláštěů, pod obruby klobouků a po krku dolů. Byl to teplý dešť. Prudce lilo a Ray přemýšlel o úrodě sena. Bojínek byl zničený už teď. Co budou k čertu dávat dobytku, až přijde zima?

„Asi tady, myslím,“ ukázal George. Hrabal u základny středně velkého balvanu. „Když tenhle sletí, měl by shodit spoustu bláta, které je nad ním, dolů na silnici.“

„A co šéf policie Hartman? A Dink Latham už jel dolů do Porterville...“

„Tak zjistí, že je silnice zatarasená, až se budou vracet,“ odpověděl George. „Znají tu druhou cestu.“ Sáh do kapsy a vytáhl objemnou polystyrénovou schránku. Leželo v ní pět rozbušek, každá v odděleném prostoru. George jednu vytáhl, nasunul ji na konec zápalné šňůry, zmáčkl ji zuby a kapesním nožem vydlabal otvor v dynamitové patroně. Zastrčil rozbušku do patrony a zarazil ji do otvoru. „Nemám žádný primacord.“ řekl. „Musím strčit obě patrony do jedné díry. Myslím, že to vyjde.“ Napěchoval mokrou hlinu do díry, kterou vyhrabal, a zakryl ji dynamit. Koukal pouze konec zápalné šňůry.

Ray se otočil zády k větru a sklonil se k cigaretě. Otáčel kolečkem zapalovače Zippo, dokud nechytíl a nezapálil cigaretu. Pak opatrně stínil hořící cigaretu obrubou klobouku a přiložil ji ke konci zápalné šňůry.

Šňůra jednou zapraskala, pak chytla. V dešti měkce syčela.

„Jdeme,“ vyzval ho Ray. Slézal dolů svahem. George za ním. Měli řadu minut, než zápalná šňůra prohoří, ale běželi, jako by je pronásledovaly fúrie.

Byli za zatačkou, když uslyšeli explozi. Nebyla moc hlasitá. Dešť tlumil všechny zvuky. George opatrně couval s nákladákem, dokud na to neviděli.

Vozovku pokryly čtyři stopy bláta a balvanů. Další se svalily přes silnici a dolů do údolí řeky.

Je možné se přes to dostat s náhonem na čtyři kola,“ komentoval to George. „S ničím jiným.“

JProč tu k čertu sedíš? Jedeme!“ Rayovo zlostné hulákání bylo v kabině nákladáku příliš hlasité, ale věděl, že bratr kvůli tomu nic nefekne.

Když dojeli do Porterville, v ulicích stála voda. Nedosahovala výše než k osám kol. Přehrada stále držela.

Zasedací místnost radnice byla cítit petrolejovými lampami a vlhkými těly. Sířil se tam také slabý zápach knih a knihovnického lepu. V knihovně nebylo mnoho knih, a zaujímaly místo i kolem stěn, ale ne ve středu místnosti. Senátor Jellison se podíval na své digitální hodinky a ušklíbl se. Budou dobré ještě rok, ale pak... Proč k čertu nemá staré natahovací hodinky? Hodinky mu říkaly, že je 10:38 a 35 sekund, a nezpozdí se o více než sekundu, dokud se nevybije baterie.

Místnost byla skoro plná. Přenesli všechny čtenářské stolky, i aby se vešlo víc skládacích židlí. Bylo tu málo žen, většinou tu seděli muži, vesměs ve farmářských šatech a oblečení do deště, většinou neozbrojeni.

Byli cítit potem, byli promočení a unavení. Tři láhve whisky pravidelně kolovaly z ruky do ruky, a byla tam spousta plechovek s pivem. Moc nemluvili, jen čekali, až začne schůze.

V místnosti se daly rozlišit tři odlišné skupiny lidí. Jedné z nich dominoval senátor Jellison. Seděl se starostou Seitzem, šéfem policie Hartmanem a policisty. K téhle skupině patřila Maureen Jellisonová, a v předních řadách byli jejich blízcí přátelé. Byl to solidní blok k podpoře Jellisonovy strany.

Za nimi seděla největší skupina, neutrálové, kteří čekali, až jim senátor a starosta řeknou, co mají dělat. Nepřiznali by se k tomu a senátora by nikdy nenapadlo, aby to tak přímo řekl. Byli to farmáři a obchodníci, kteří potřebovali pomoc, a nebyli zvyklí žádat o radu. Jellison je znal všechny. Ne dobře, ale dost dobře na to, aby věděl, že s nimi může do určité míry počítat. Někteří z nich přivedli své manželky.

Vzadu v jednom rohu se shromáždili George Christopher a jeho klan. „Klan“ je správné slovo, pomyslel si Arthur Jellison. Desítka lidí. Samí muži, všichni ozbrojení. Poznali jste, že jsou příbuzní, už jen když jste se na ně podívali (i když, jak věděl Jellison, nebyla to zcela pravda: dva z nich byli švagři. Ale vypadali jako Christopherovi — byli zavalití, měli červené tváře a byli dost silní na to, aby ve volném čase zvedali džipy). Přesně řečeno, Christopherovi neseděli odděleně od ostatních; ale seděli pohromadě, bavili se spolu, a se sousedy mluvili jen málo.

Vešel Steve Cox se dvěma Jellisonovými pracovníky z ranče. „Přehrada stále drží.“ překlíkal déšť, hromobití a tlumený hovor. „Nevím, co ji drží pohromadě. Voda dosahuje výš, než přepady za přehradou. Podemílá břehy po stranách.“

„Teď to nebude trvat dlouho,“ přidal se jeden z farmářů. „Varovali jsme lidi dole v Porterville?“

„Ano,“ přikývl šéf policie Hartman. „Konstábl Mosey to sdělil policii v Porterville. Dostanou lidi ze záplavového území pryč.“

„Co je záplavové území?“ zeptal se Steve Cox. „Vždyť se zaplňuje celé to zatracené údolí. A dálnice je vyřazená, nemůžou se sem nahoru dostat.“

„Někteří se dostali,“ oponoval mu starosta Seitz. „Přibližně třista. Přijeli po okresní silnici. Předpokládám, že zítra jich bude víc.“

„Jejich zatraceně moc,“ řekl Ray Christopher.

Ozval se chaos hlasů, některé souhlasné, jiné nesouhlasné. Starosta Seitz zabušil, aby zjednal pořádek. „Pojďme si ujasnit, v jaké jsme situaci,“ vybídl je Seitz. „Senátore, co jste se dozvěděl?“

„Dost,“ Jellison se zvedl se svého místa, obešel stůl a postavil se před něj. Zadkem se opřel o stůl v neformální póze, o které věděl, že je působivá. „Mám docela dobrou krátkovlnnou vysílačku. Vím, že existují amatéři, kteří se snaží komunikovat. A nezachytil jsem nic jiného, než šum. Nejen na radioamatérských pásmech, ale i v pásmu občanských radiostanic, komerčních, a dokonce i vojenských. Tak jsem zjistil, že atmosféra je v hrozném stavu. Elektrické bouře. Co se těch týče, nemusím ani hádat,“ řekl s úsměvem. Ukázal výmluvně směrem k oknům, a jako na důkaz se zablýsklo.

Už se neblýskalo a nehmělo tak moc, jako začátkem dne, ale stále tolik, že to nikdo nezaznamenal, pokud o tom nepřemýšlel.

A sláný déšť,“ pokračoval Jellison. „A zemětřesení. Poslední slova, která jsem slyšel z JPL, byla „Kladivo dopadlo.“

Rád bych mluvil s někým, kdo byl v kopcích nad LA, když se to stalo, ale to, co jsem se dozvěděl, do sebe zapadá.

Kladivo do nás narazilo, a to vážně. Tím si můžeme být jisti.“

Nikdo, nic neřikal. Věděli to všichni. Doufali, že zjistí něco jiného, ale ve skutečnosti to věděli. Byli to farmáři a obchodníci, pevně spjatí s půdou a počasím, a žili na úpatí High Sierry. Dozvěděli se o neštěstí už dříve a odbyli si svůj pláč a proklínání doma. Teď se starali o to, co mají dělat dál.

„Dnes jsme získali z Porterville pět nákladů jídla a zboží a dva náklady zeleniny,“ řekl Jellison. „A v našich místních obchodech jsou zásoby. A to, co máte ve svých stodolách. Pochybují, že ještě něco seženeme kromě toho, co dokážeme sami vyrobit nebo vypěstovat.“

Ozvalo se mumlání. Jeden z farmářů se dotázal: „Nikdy, senátore?“

„Možná nikdy,“ pokrčil rameny Jellison. „Myslím, že celé roky. Je to jenom na nás.“

Počkal, až jim to dojde. Většina lidí se pyšnila tím, jak jsou soběstační. Samozřejmě to nebyla pravda, nebyla to pravda už celé generace. Byli dost chytrí, aby to věděli, ale mohlo jim trvat dost dlouho, než si uvědomí, jak moc byli závislí na civilizaci.

Umělá hnojiva. Vyšlechtěné odrůdy. Vitamíny. Benzin a propan. Elektřina. Voda — no, to zatím nebude velký problém. Zdravotnictví, léky. Žiletky, předpovědi počasí, semena, krmivo pro zvířata, šaty, munice... seznam byl nekonečný.

Dokonce i jehly, špendlíky a nitě.

„Tenhle rok toho moc nevypěstujeme,“ strachoval se Stretch Tallifsen. „Moje úroda je už teď ve špatném stavu.“

Jellison přikývl. Tallifsen sjel po silnici dolů, aby pomohl svým sousedům sklízet rajčata, a jeho manželka zavařovala tolik, kolik dokázala. Tallifsen pěstoval ječmen, a ten asi léto nepřečká.

„Otázka zní, budeme držet pohromadě?“ zeptal se Jellison.

„Co tím myslíte, „držet pohromadě?““ odpověděl otázkou Ray Christopher.

„Dělit se. Dát dohromady všechno, co máme,“ upřesnil Jellison.

„Myslíte komunismus,“ řekl Ray Christopher. Tentokrát v jeho hlasu zaznělo nepřátelství.

„Ne, myslím spolupráci. Křesťanskou lásku, jestli chcete. Víc než to. Inteligentní uspořádání toho mála, co máme, aby nedocházelo k plýtvání.“

„Připadá mi to jako komunismus —“

„Buď zticha, Rayi.“ George Christopher se postavil. „Senátore, chápu, že to má smysl. Nemá cenu spotřebovat zbytek benzínu k pěstování něčeho, co nevyroste. Nebo zkrmit zbytek sojových bobů dobytku, který stejně nepřečká zimu.“

Otázka je, kdo o tom rozhodne? Vy?“

„Někdo bude muset,“ vmísil se do hovoru Tallifsen.

„Sám ne,“ řekl Jellison. „Zvolíme radu. Chci zdůraznit, že jsem na tom nejspíš lépe, než kdokoliv jiný tady, a chci se dělit —“

„Jistě,“ přerušil ho Christopher. „Ale s kým se dělit, senátore? To je důležitá otázka. Jak daleko zajdeme? Pokusíme se žít Los Angeles?“

„To je absurdní,“ protestoval Jack Turner.

„Proč? Všichni tu budou, všichni, kteří se sem dokážou dostat,“ vykřikl Christopher. „Los Angeles, San Joaquin a to, co zbylo ze San Franciska... možná ne všichni, ale spousta lidí. Třista za minulou noc a to je teprve začátek. Jak dlouho v tom můžeme pokračovat, nechávat sem ty lidi přicházet?“

„Budou to taky negři," vykřikl někdo z pléna. Podíval se zaraženě na dvě černé tváře na konci místnosti. „Dobře, omlouvám se — ne, neomlouvám se. Lucie, ty vlastníš půdu. Ty na ní pracuješ. Ale měššší negři, kteří kňučí kvůli rovnosti — ty je taky nechceš!"

Černoch neřikal nic. Zdálo se, že se odtáhl ze skupiny a seděl se svým synem velmi tiše.

„Lucius Carter je v pořádku," vyslovil svůj názor George Christopher. „Ale s ostatními má Frank pravdu. Měššší lidé. Turisté. Hippies. Brzo se jich sem přičenou celé davy. Musíme je zastavit."

Prohrávám to, pomyslel si Jellison. Je tu příliš mnoho strachu a Christopher na něj ukázal prstem. Otrásl se. Spousta lidí v příštích měsících zemře. Spousta. Jak vybereš ty, kteří budou žít jak ty, kteří zemřou? Jak se staneš tím, kdo vybírá oběti? Bůh ví, že tuhle práci nechci.

Georgi, co navrhuješ?" ptal se Jellison.

„Zablokovat okresní silnici. Neměli bychom ji uzavřít, můžeme ji potřebovat. Tak umístíme silniční zátarasy a budeme posílat lidi zpátky."

„Všechny ne," oponoval mu starosta Seitz. „Ženy a děti —"

„Všechny," vykřikl Christopher. „Ženy? My ženy máme. A děti. Máme spoustu vlastních, o které se musíme starat. Začneme brát ženy a děti jiných lidí a kde se zastavíme? Když naše vlastní budou následující zimu hladovět?"

„A kdo obsadí ten silniční zátaras?" zeptal se šéf policie Hartman. „Kdo je dost tvrdý na to, aby se podíval na auto plné lidí a řekl jim, že s námi nemůžou nechat své děti? Ty tak tvrdý nejsi. George. Nikdo z nás není."

„To teda jsem."

„A existují určité speciální dovednosti," přidal se senátor Jellison. „Inženýři. Můžeme potřebovat několik dobrých inženýrů. Lékařů, zvěrolékařů. Sládků. Dobrého kováře, pokud taková věc v moderním světě existuje —"

„To docela umím," nabídl se Ray Christopher. „Koval jsem koně pro okresní slavnosti."

„Dobře," přikývl Jellison. „Ale existuje spousta dovedností, které nemáme, a nemyslím, že se bez nich obejdeme."

„Oukej, oukej," souhlasil George Christopher. „Ale zatraceně, nemůžeme vzít všechny —"

„A přece musíme." Hlas byl velmi tichý, nezněl dost hlasitě k tomu, aby přehlušil zmatený hovor a hromobití, ale stejně ho každý uslyšel. Profesionálně školený hlas. „Byl jsem cizinec, a tys mne nepřijal. Byl jsem hladový, a tys mne nenakrmil. Tohle chcete slyšet při Posledním soudu?"

Místnost na chvíli ztichla. Každý se otočil, aby se podíval na reverenda Thomase Varleye. Většina z nich chodila do jeho kostela, zvala ho do svých domů, aby s nimi poseděl, když zemřeli příbuzní, posílali s ním děti na pikniky a výlety s tábořením. Tom Varley byl jedním z nich, narodil se v údolí a žil tu po celý život s výjimkou let, která strávil v sanfranciském semináři. Byl vysoký, trochu zhubl od svých šedesátých narozenin, které měl před rokem, ale byl dost silný na to, aby pomohl vytáhnout sousedovu krávu z příkopu.

George Christopher se na něj díval vyzývavě. „Bratře Varleyi, to prostě nemůžeme udělat! Někteří z nás tuhle zimu zemřou hladu. Jednoduše nemáme dost jídla."

„Tak proč někoho nepošleš pryč?" zeptal se reverend Varley.

„K tomu může dojít," zamumlal George. Zesílil hlas. „Říkám vám, já už jsem to viděl. Lidi, kteří neměli dost jídla, neměli dost síly ani k tomu, aby žvýkali, když se jim nabídlo. Bratře Varleyi, chcete po nás, abychom čekali, dokud nebudeme mít jinou volbu než Donnerova výprava."

Když pošleme lidi pryč hned, můžou najít nějaké místo, kde dokážou přežít. Pokud je pustíme dovnitř, budeme všichni očekávat příští zimu. Je to takhle prostě."

„Řekni jim to, Georgi," vykřikl někdo ze vzdáleného konce zasedací místnosti.

George se rozhlédl po moři tváří. Nebyly nepřátelské. Většina byla naplněna hanbou — strachem a hanbou. George napadlo, že on se na ně dívá také tak. Zarytě pokračoval. „Musíme něco udělat a udělat to hned, nebo ať se propadnu, jestli budu spolupracovat! Vezmu všechno, co mám, a taky všechno, co jsem dnes dovezl z Porterville, půjdu domů a klidně můžu

zastřelit každého, kdo přijde k mému domu."

Znovu se ozvalo mumlání. Reverend Varley se pokusil promluvit, ale překřičeli ho. „Máš úplnou pravdu!" „Jsme s tebou, Georgi!"

Jellisonův hlas prorazil. „Neříkám, že bychom se neměli pokusit zablokovat silnici. Diskutovali jsme o praktických problémech."

Arthur Jellison se nedokázal podívat knězi do tváře.

„V pořádku. Tak to udělejme," uzavřel George Christopher. „Rayi, zůstaň tu a řekneš mi, co se na téhle schůzi bude dít. Carl, Jake, vy ostatní, pojďte se mnou. Ráno se tu objeví další tisícovka lidí, pokud je nezastavíme."

A navíc to v noci bude snadnější, když jim nemůžeš vidět do tváře, pomyslel si Jellison. Možná, že ráno si na to už zvykneš.

A pokud si skutečně zvykneš posílat lidi na smrt, bude o tebe někdo stát?

Nejhorší z toho bylo, že George Christopher měl pravdu, ale nebylo to proto snadnější. „Pošlu s tebou nějaké své lidi, Geori. A ráno vyšleme nové mužstvo, aby vás vystřídalo."

Dobře." Christopher šel ke dveřím. Po cestě se na okamžik zastavil a usmál se na Maureen. „Dobrou noc, Melisando," řekl.

V obývacím pokoji v Jellisonově domě hořela jediná petrolejová lampa. Arthur Jellison se rozvalil v pohodlném křesle, boty měl zuté, košili částečně rozepnutou. „Ale, nech ty seznamy na zítra."

„Ano, pane. Můžu vám něco donést?" Al Hardy pohlédl na hodinky: dvě hodiny v noci.

„Ne. Maureen se o mě postará. Dobrou noc."

Hardy se znovu významně podíval na hodinky. „Začíná být pozdě, senátore. A ráno máte být vzhůru. „Brzo se připojím. Dobrou noc." Tentokrát zdůraznil, že ho propouští. Jellison se díval, jak jeho asistent odchází, a všiml si Hardyho odhodlaného pohledu. Potvrdilo to předpoklad, ke kterému Arthur Jellison dospěl už dříve. Ten zatracený doktor v nemocnici námořnictva v Bethesdě řekl Hardymu o abnormálním EKG a Hardy se choval jako kvočna. Řekl to Al Maureen? Na tom nezáleželo.

„Chceš se napít, tati?" zeptala se Maureen.

„Vody. Bourbonem bychom měli šetřit," řekl Jellison. „Posaď se, prosím." Tón byl zdvořilý, ale nebyla to zrovna žádost. Ani to nebyl skutečný rozkaz. Muž, který má starosti.

„Ano?" vyběhla ho. Sedla si do křesla blízko něj.

„Co tím George Christopher míníš? Kdo je „Mesalinda" nebo co to říká?"

„To je dlouhá historka—"

„Chci ji slyšet. Chci slyšet cokoliv o Christopherových," trval na svém Jellison.

„Proč?"

Protože jsou další silou v tomhle údolí, musíme pracovat společně a ne jeden proti druhému. Potřebuju prostě vědět, kdo před čím ustupuje." řekl Jellison. „Teď mi to řekni."

„No, ty víš, že George a já jsme prakticky vyrůstali společně," začala Maureen. „Jsme stejně staří —"

„Jistě."

„A než jsi odjel do Washingtonu, když jsi byl státním senátorem, George a já jsme se do sebe zamilovali. No, bylo nám jen čtrnáct, ale vypadalo to jako láska." A neřekla, že od té doby k nikomu necítila docela to samé. „Chtěl, abych tu zůstala. S ním. Já bych taky chtěla, pokud by existoval způsob, jak to udělat. Nechtěla jsem jet do Washingtonu." Jellison ve žlutém světle petrolejky vypadal starší. „To jsem nevěděl. Měl jsem zrovna spoustu práce —"

„To je v pořádku, tati," přerušila ho Maureen.

„V pořádku nebo ne, bylo to tak," řekl Jellison. „A co ta Melisanda?"

„Pamatuješ se na hru Obchodník s deštěm? Podvodník lichotí farmářské dívce, staré panně. Říkají, aby si přestala říkat „Lizzie", aby odešla s ním a stala se Melisandou a že spolu budou nádherně žít... No, George a já jsme ji to léto viděli, a to byl klíčový moment, to je všechno. Místo toho, abych odešla za atraktivním životem ve Washingtonu, měla jsem zůstat tady s ním. Úplně jsem na to zapomněla."

„Opravdu jsi zapomněla? Ale teď si to pamatuješ."

„Tati..."

„Co tím myslel, že tě tak pojmenoval?" vyptával se Jellison.

„No, já —" Zarazila se a nic jiného neřekla.

„Jo, takhle jsem to taky pochopil," přikývl Jellison. „Něco ti tím říká, ne? Jak často jsi ho viděla od té doby, co jsme odjeli do Washingtonu?"

„Mocné?"

„Spala jsi s ním?"

„Do toho ti nic není," vzplanula Maureen.

„To teda je! Cokoliv a všechno v tomhle údolí je právě teď mojí záležitostí. Obzvlášť, pokud v tom jsou zapleteni Christopherovi. Spala jsi s ním?"

„Ne."

„Zkoušel to?"

"Nic vážného," řekla. „Myslím, že je příliš pobožný. A skutečně jsme neměli moc příležitostí, ne od té doby, co jsem odjela do Washingtonu."

"A on se nikdy neoženil," doplnil Jellison.

"Tati to je hloupost! Neumíral touhou po mně celých šestnáct let!"

"Ne, to si nemyslím. Ale dnes večer to bylo docela určitě i poselství. Dobře, pojďme spát —"

„Tati."

„Ano?"

„Můžeme si promluvit? Bojím se." Sedla si do křesla vedle něj.

Pomyslel si, že právě vypadá daleko mladší, a vzpomněl si na ni jako na malou holčičku, když její matka byla ještě naživu. Je to špatné, ne?" zeptala se.

„Skoro tak špatné, jako s tímhle," řekl Jellison. Natáhl se po whisky a trochu si nalil. „Nevadí. Víme, jak vyrábět whisky. Pokud bude obilí, budeme mít co pít. Pokud ovšem bude obilí."

"Co se stane?" zeptala se Maureen.

„Nevím. Můžu jen předpokládat." Díval se na prázdný krb, mokrý od deště stékajícího komínem. „Pád Kladiwa. Teď se i přílivové vlny ženou světem. Všechna města na pobřeží jsou zničená. Washington je zničený. Doufám, že to sněmovna v Kongresu vydržela — mám rád tu starou žulovou budovu." Na chvíli zmlkl a naslouchali vytrvalému bubnování deště a hřmění..

„Zapomněl jsem, kdo to řekl," pokračoval v úvahách Jellison. „Je to dost pravdivé. Žádná země není vzdálena od revoluce více než tři jídla. Slyšíš ten déšť? Prší v celé zemi. Nížiny, koryta řek i malých potoků, jakákoliv níže položená místa na silnicích, všechno bude pod vodou, stejně jako celé údolí San Joaquin. Dálnice, silnice, cestování po řekách, všechno je pryč. Neexistuje doprava a skoro žádné spojení. Což znamená, že Spojené státy přestaly existovat. Stejně tak většina jiných zemí."

„Ale..." Otrásla se, i když v místnosti nebyla zima. „Musí existovat místa, která nejsou poškozená. Města, která nejsou na pobřeží. Oblasti hor, kde nejsou geologické poruchy. Stále budou organizovaní —"

„Budou? O kolika místech si myslíš, že mají dost jídla k tomu, aby jim vydrželo týdný?"

„Na to jsem nikdy nepomyslela —"

„Správně. A nejedná se o týdný, ale měsíce," řekl Jellison.

„Kotě, co budou lidé jíst? Spojené státy mají běžnou zásobu jídla asi na třicet dní. V tom je všechno — skladiště, supermarket, sýpky, lodě v přístavech. Spousta toho je ztracená. Daleko víc se může zkazit. A tentokrát nikdo nebude pobíhat a starat se o úrodu. Očekáváš, že někdo, kdo má stěží co jíst, vyrazí a bude pomáhat někomu jinému?"

„Ach —"

„A je to ještě horší." Teď mluvil brutálně, skoro jako kdyby se ji snažil vyděsit. „Všude utečenci. Kamkoliv, kde bude dost jídla, se poženou lidé za potravou. Nemůžeme je vinit. Právě teď může být na cestě milion utečenců! Možná se policie a místní vláda sem tam pokusí přežít. Jak to zvládnou, až přijdou ty kobylky? Jenomže to nejsou kobylky, jsou to lidé."

„Ale... co budeme dělat?" zeptala se Maureen.

„Přežijeme. Přečkáme to. A vybudujeme, novou civilizaci. Někdo to musí udělat." Zesílil hlas. „Můžeme to dokázat. Jak brzo, záleží na tom, jak hluboko budeme srazeni dolů. Až dolů na úroveň divochů? Luky, šípy a kamenné kyje? Ať se propadnu, jestli to nedokážeme zvládnout lépe!"

„Ano, samozřejmě —"

„V tomhle neexistuje žádné „samozřejmě", kotě." Jellison mluvil, jako by byl velmi státy, ale jeho hlas měl rozhodnost a sílu. „Závisí to na tom, co dokážeme udržet. Udržet přímo tady. Nevíme, co zůstalo kdekoli jinde, ale tady jsme na tom docela dobře, pokud se dokážeme prostě udržet. Tady jsme dostali šanci, a jako je Bůh nade mnou, chopíme se jí."

„Ty to dokážeš," s důvěrou řekla Maureen. „Je to tvoje práce."

„Napadá tě někdo jiný, kdo to dokáže?"

„To nebyla otázka, tati."

„Tak si to pamatuj, až budu muset udělat něco, co se mi nebude moc líbit." Pevně sevřel čelist. „Dokážeme to, kotě. Slibuju ti to, lidé v údolí přežijí a vyjdou z toho civilizovaní." Pak se zasmál. „Moc jsem se rozpovídal. Je čas jít do postele. Máme zítra spoustu práce."

"Dobře."

'Nemusíš na mě čekat. Hned přijdu. Běž.' políbila ho a odešla. Arthur Jellison vyprázdnil sklenici s whisky a postavil ji, přitom se dlouze podíval na láhev. Seděl a upřeně hleděl do prázdného krbu.

Dokázal si představit jak lze vybudovat civilizaci z trosek, které zanechalo Luciferovo Kladivo. Záchranné práce. Je toho spousta, co je třeba zachraňovat ve starých městech na pobřeží. Voda nezničila všechno. Dají se vyhloubit nové ropné vrty. Železnice je možné opravit. Deště nebudou trvat věčně.

Můžeme to vybudovat znovu a tentokrát to uděláme pořádně. Rozšíříme se z téhle zatraceně malé koule, dostaneme lidskou civilizaci do celé sluneční soustavy, dokonce ke hvězdám, takže nás žádná událost nedokáže znovu srazit.

Jistě to zvládneme. Ale jak dokážeme přežít dost dlouho k tomu abychom začali s přestavbou? Všechno je nutné dělat po pořádku, a právě teď spočívá problém v zorganizování údolí. Nikdo nám nepomůže. Musíme to udělat sami. Jediný zákon a pořádek bude ten, který si dokážeme vytvořit, a jediné bezpečí, které budou mít Maureen, Charlotta a Jennifer, bude takové, které dokážeme dát dohromady. Býval jsem odpovědný lidu Spojených států, a zvláště lidem v Kalifornii. Teď už ne. Teď se jedná o mou rodinu a o to, jak je dokážu ochránit.

Tím se problém zjednodušuje na to, jak dokážu udržet tenhle ranč. A možná to nedokážu, ne bez pomoci. Či pomoci?

Především George Christophera. George má spoustu přátel. Společně to můžeme zvládnout.

Arthur Jellison se unaveně zvedl a sfoukl petrolejovou lampu. V náhlé tmě zněly bušící dešť a třískající hrom ještě hlasitěji. Přes záblesky světla dokázal vidět cestu do ložnice.

Pod dveřmi Ala Hardyho pronikalo světlo. Zhaslo poté, co Hardy uslyšel, že senátor šel spát.

Svatyně

Aby ji milovali, svěřil Bůh lidem celou zemi,
ale, neboť člověku je malé srdce dáno,
pro každého jen jedno místo mezi všemi,
nade vseje milováno.

Rudyard Kipling

Harveye Randalla probudily pronikavé zvuky. Někdo na něj křičel.

„Harvey! Pomoc!"

Loretta? Prudce se posadil a praštil se o něco do hlavy. Spal v TravelAll a hlas nepatřil Lorettě. Chvilí zůstal zmatený. Co byla noční můra, co byla skutečnost?

„Harvey!" Křičící hlas byl skutečný. A, ach, Bože, Loretta je mrtvá.

Pršelo, ale kolem TravelAll ne. Otevřel dveře a mžoural do kalného světla. Hodinky říkaly, že je 6:00. Ráno, nebo večer?

TravelAll parkoval pod vratkým přístřeškem, nebylo to nic jiného než střeška se sloupky, které ji podepíraly. Marie Vanceová stála na vzdáleném konci. Joanna na ni mířila brokovnicí. Mark křičel a Marie volala Harveye. Nic z toho nedávalo smysl. Přítmí, prudký déšť a vyjící vítr, blýskání a liřnění. Ječící žena, křičící Mark a Joanna s brokovnicí - je to sen nebo skutečnost? Přiměl se jít k ostatním. „Co se děje, Marku?“ Mark se otočil a uviděl ho. Oblíčeje se mu rozzářil úsměvem. Ten také pohasl, stejně jako Harveyův sen o tom, že to byl sen, jako —

Harveyi! Řekni mu to!“ křičela Marie.

Vytřásl pavučiny omámení z hlavy. Nemizely. „Marku?“ řekl.

Marie sebou škubla jako loutka. Harvey se překvapeně díval, když to zopakovala. Vypadalo to, jako když bojuje s neviditelným nepřítelem. Pak se náhle uvolnila a promluvila klidně, nebo skoro klidně. „Harveyi Randle, je čas, aby ses probudil,“ řekla. „Nebo ti nezáleží na tvém synovi? Pohřbil jsi Lorettu, teď přemýšlej o Andym.“

Slyšel se promluvit. „O co jde?“

Oba začali mluvit zároveň. Spíš potřeba porozumět, než nějaká jiná emoce, donutily Harveye promluvit ostře. „Jeden po druhém! Marku, prosím tě. Nech ji mluvit.“

„Tehle — muž chce opustit naše chlapce,“ nenávistně řekla Marie.

„Nechci. Pokouším se vám říct —“ Přerušila Marka. „Chlapci jsou v parku Sequoia. Řekla jsem mu to. Sequoia. Ale on nás stále vede na západ a to není správný směr.“

„Buďte všichni zticha!“ vykřikla Joanna. V jejím hlase zazněl náznak hysterie a Marka to zarazilo, než stačil říct něco jiného. Nikdy neslyšel Joannu se třást. Ne takhle.

A měla brokovnici.

„Kam jedeme, Marku?“ zeptal se Harvey.

„Do parku Sequoia,“ řekl Mark. „Je to velké území a ona neví, kde —“

„Já ano,“ přerušil ho Harvey. „Kde jsme?“

„Údolí Simi Valley,“ řekl Mark. „Vyslechneš mě?“

„Ano. Mluv.“

„Harveyi, on je —“

„Buď zticha, Marie!“ Harvey použil úmyslně hrubý hlas. To ji zastavilo.

„Harve, všude je spousta lidí,“ pokračoval Mark. „Silnice začínaly být ucpané. Tak jsem odbočil na požární cestu, o které jsem věděl. Motorkáři ji používají. Provede nás rezervací kondorů. Jistě, zatím vede na západ, ale vyhneme se těm zatraceným dálnicím! Zamyslel ses nad tím, kolik lidí se právě teď pokouší dostat ven z LA? O téhle silnici jich moc neví. A všude vede po vyvýšených místech. Nebyla to moc dobrá silnice, a tím méně se toho na ní dá zničit.“ Otočil se k Marii. „Tohle jsem se vám pokoušel říct. Musíme se dostat přes hory úplně na druhou stranu. Pak se dostaneme k San Joaquin, budeme na rovině a můžeme to říznout k parku Sequoia —“

„Podíváme se do mapy,“ navrhl Harvey.

„Na mapě to není,“ protestoval Mark. „Pokud by to tam bylo, každý —“

„Já tvé silnici věřím,“ netrpělivě řekl Harvey. „Chci se podívat, co bude potom. V TravelAll mám mapy.“ Začal se otáčet, ale Joanna šla k motorce. Sáhla do brašny u sedla.

„Frank Stoner nás přiměl, abychom vzali tři výtisky. Pro každou motorku jeden,“ vysvětlovala. Držela velkou leteckou mapu. Zobrazovala terénní rysy v barvách. „Jsou tam taky mapy Autoklubu.“

Byla příliš velká tma, aby na mapu pořádně viděli. Mark šel k TravelAll a vrátil se s baterkou. Marie tiše a strnule stála stranou, stále hleděla vyčítavě.

„Vidíš?“ ukázal Mark. „Přímo přes tohle. Dálnice vede kolem jezera. S přehradami, které leží na zlomu San Andreas. Skutečně si myslíš, že se velká dálnice dá ještě použít?“

Harvey zavrtěl hlavou. Na tom nezáleželo. Pokud by se dálnice, dala použít, snažil by se po ní projet milion lidí. Pokud ne... „Takže se dostaneme ven přes Frazierův park.“

„Správně! Pak dolů do údolí a to je průjezd přímo na sever,“ chytil se hned Mark. „Uvažoval jsem o tom, dostat se do Mojave, protože Frank říkal, že tam bychom měli být, ale není to k ničemu. Tou cestou bychom se do parku Sequoia nedostali.“ Ukázal. „Všechny trasy na východní straně vedou kolem jezera Isabella. Sledují řeku Keni. Harve, kolik mostů přes Kern zůstane po takovémhle dešti?“

„Žádné. Marie, má pravdu. Pokud bychom jeli přímou cestou, nikdy bychom se tam nedostali.“

Mark se tvářil potěšené. Joana opřela brokovnici o motorku a ze strany těžce klesla do sedadla.

„Kdybys to vysvětlil dřív...“ začala Marie.

„Ježíši, pokoušel jsem se!“ vykřikl Mark.

„Nemyslím tebe.“

Myšlí mě, pomyslel si Harvey. A má pravdu, nemůžu se stočit do klubíčka a zemřít, mám v těch kopcích kluka a musím nro něj jet, a díky Bohu za Marii. „Jak jsme na tom s benzinem?“ zeptal se Harvey.

„Docela dobře. Ujeli jsme kolem padesáti mil —“

„Jenom tolik,“ zamumlal Harvey. Samozřejmě to byla pravda mohl to vidět na mapě. Zdálo se mu, že jsou mnohem dál. Zřejmě nejeli moc rychle. „Marku, jak moc věříš té požární cestě? Nebude stržena vodou?“

„Možná,“ připustil Mark. Beze slova ukázal na přehradu usazené nad Mezistátní 5. „Riskneme raději tohle?“

„Ne. Pokud máme jet, raději vyrazíme. Budu řídit,“ řekl Harvey.

„A já pojedu jako průzkum vpředu. Joanna může vzít brokovnici a jet s tebou.“ O Marii se Mark nezmínil. Nemluvil s ní. Bylo dobré něco dělat. Cokoliv. V hlavě mu pulzovala bolest, počínající migréna, ramena a krk se mu nepříjemně napínaly, ale bylo to lepší než se choulit na sedadle.

„Jedeme," vyzval je Harvey.

Silnice vedla po hřebenech, kroutila se kolem kopců, prorážela na severozápad. Zůstávala ve vyšších polohách. Bylo po ní rozeseté kamení a sesuvy bláta, ale protože vedla vysoko, suť nebyla hluboká; a protože se po cestě téměř nejezdilo, neměla stržené krajnice.

Hory se posunuly. Silnice mohla kdekoliv skončit. Zrovna tak úvahy Marka Czescu také nebyly ničím, na co byste se mohli absolutně spolehnout; tentokrát však nic neselhalo. Nakonec se dostali na dlážděnou silnici a Harvey mohl zrychlit.

Byl rád, že řídí. Soustředil se jenom na to, nenechal místo jiným myšlenkám. Dávat pozor na kamení. Hladce projíždět zatáčky. Stále jet, polykat míle, dál a dál, nikdy se neohlédnout a nikdy nepomyslet, co je za tebou.

Teď pořád dolů a dolů do San Joaquin. Všude stála voda. To vypadalo hrozivě. Harvey zastavil a podíval se do mapy. Jejich trasa vedla přímo vyschlým dnem jezera. Teď asi nebude vyschlé. Takže přejet řeku Kern po dálnici, pak sjet a říznout to na severovýchod...

Vydrží jim benzin? Zatím ho měli dost. Harvey přemýšlel o zásobě benzínu, kterou skladoval, a o zlodějích a zabijácích v modré dodávce. Ať se ukryli kdekoliv, jednoho dne je musí vystopovat. Ale po téhle silnici nejeli. Toho by si musel všimnout. Zatím měli silnici téměř sami pro sebe.

Úsvit je zastihl severovýchodně od Bakersfieldu. Výrazně postoupili. Třicet mil za hodinu, a teď byli ve vyšších polohách, objížděli východní okraj údolí San Joaquin a nic je nezastavilo.

Harvey si uvědomil, kam směřují. Jejich trasa by měla vést přímo kolem Jellisonova ranče.

Reka Tule byla příliš hluboká, až příliš hluboká. Nikdo si netroufl použít silnici, která vedla podél ní. A ve chvíli, kdy si to Harvey uvědomil, bylo už pozdě. Vpředu uviděl přehradu.

Voda ji obtékala po jedné straně a po celém okraji. Dokázal pouze rozeznat, kde byl přepad: valící se proud v řece, která se přelévala přes hranu přehrady. Zatroubil na klakson a zamával na Marka vpředu. Sevřel pěst a energicky jí pohnul nahoru a dolů, armádní signál pro poklus. Ukázal na přehradu.

Mark gesto pochopil; přidal plyn. Harvey sešlápl akcelerátor a hnal se za ním. Byli téměř u přehrady, a pak — Silnice se utopila pod řekou bahna. Desítka lidí a asi pět aut zapadly do bláta. Pokoušeli se překonat sesuv a uvázli. Harvey zařadil na Travel AU pohon na čtyři kola a projel bez zastavování. Jeden muž vystoupil kupředu, aby jim zahradil cestu rozpáženými rukama. Harvey se k němu dostal dost blízko, aby viděl rozšířené oči a vyceněné zuby, ústa otevřená hrůzou a odhodláním... a on uviděl Harveyovu tvář. Reflektor TravelAll ho klepnul přes patu, když odskakoval.

Bláto klouzalo a TravelAll klouzal s ním. Harvey ostře zatočil, vytočil motor do obrátek a snažil se vybojovat zápas mezi tažnou silou auta na blátě a přilnavostí bláta k vozovce. TravelAll se na kamení ve vozovce ošklivě naklonil. Pak pod nimi byla opět silnice. Harvey slyšel, jak Marie vydechla úlevou.

Vpředu stál most. Vedl přes výběžek jezera... a byl pod vodou Harvey nedokázal říct jak hluboko. Zpomalil.

Náhle se ozvaly další zvuky, které se připojily k hluku řeky, deště a hřmění. Výkřiky. Joanna se ohlédl. „Ježíši!" vykřikla.

Harvey zastavil TravelAll.

Přehrada povolovala. Stěna přehrady se zhroutila, celá najednou, a jezero vyrazilo v podobě vodní stěny. Výkřiky utonuly v jeho hřmění.

Naše načasování bylo v — vynikající," dostala ze sebe Joanna.

Všichni ti lidé," zamumlal Harvey. Všichni ti cestující v autech, která nebyla tak dobrá jako TravelAll. Všichni farmáři, kteří si mysleli, že to přečkají. Lidé jdoucí pěšky, lidé už uvěznění na střeších a výše položených místech nově vzniklých mělkých jezer vzhlednou a uvidí vodní stěnu, která se k nim žene.

Bylo by horší, kdyby povolily ostatní přehrady. Mohly by zaplavit celé údolí. Žádná přehrada nemohla obstát proti takhle nelitostnému dešti.

Harvey se zhluboka nadechl. „Oukej, je to pryč. My jsme to dokázali. Quaking Aspen je odsud jenom třicet mil. Gordie je tam přiveď." Představil si silnici severně od Springville. Překračovala hodně toků. Mapa znázorňovala na některých z nich malé elektrárny s přehradami. Přehrady nad silnicí.

Povolily? Povolí? Bylo by bláznivé, dokonce šílené, hnát se po silnici vzhůru právě včas, aby je znovu smetla voda.

„Jedeme," vyzvala je Marie.

Harvey jel dál. Nad úroveň mostu teď žádná voda nebyla, protože se už hnala do údolí San Joaquin. Přejel přes most a překvapilo ho, když proti sobě uviděl přijíždět velký nákladník. Ten zastavil na vzdálenějším konci mostu. Vystoupili z něj dva velcí muži. Dívali se, když kolem nich Harvey projížděl. Jeden začal něco křičet, pak pokrčil rameny.

Před nimi byl další neprůjezdný most. To rozhodlo: Harvey musel jet po objížděce kolem jezdu k Jellisonovým.

A kde by se lépe dozvěděli, co se děje v horách? A mimo to, kam by se vydali, až najdou chlapce? Marie neuvažovala dál za okamžik, až najde Berta a Andyho. Zatím ani Harvey, ale...

Ale tohle bylo perfektní. Skupina skautů by měla projít kolem Jellisonových.

A měla by tam být Maureen.

Harvey sebou opovrhoval kvůli tomu, že na ni myslí. Zjevovala se mu Lorettina tvář a představa těla obaleného ve vyhřívané přikrývce. Zpomalil a zastavil.

„Proč —" Dřív, než Marie mohla dokončit, ozvala se za nimi exploze, pak další.

„Co se sakra děje?" Harvey znovu nastartoval auto. Výčitky svědomí vystřídal strach. Exploze? Dostali se do dělostřeleckého souboje nebo něčeho takového? Jel kupředu, zatímco Joanna a Marie se natahovaly a dívaly se

zpátky.

Mark smykem stočil motorku do protisměru a jel zpět po cestě, kterou přijeli. Když projížděl kolem, zamával.

„Ta zatracená zvědavost ho ještě zabije," řekla Joanna.

Harvey pokrčil rameny. Mohl snést, že nic neví, ale mohlo být dobré něco zjistit. Vepředu nahoře, pár mil odsud, vůbec ne daleko, byla odbočka. Pak bezpečí, útočiště, odpočinek.

Jeli pomalu a právě dorazil k senátorové příjezdové cestě když uviděl, jak ho dojíždí Mark. Zastavil.

„Ten most," začal Mark.

„Jo?"

„Ten, po kterém jsme přejeli," pokračoval Mark. „Ti dva chlápci ho zrovna vyhodili do vzduchu. Myslím, že dynamitem. Shodili ho na obou koncích. Harveyi, o půl hodiny později, a byli bychom tam zůstali třet.

„O dvě minuty později," uvažovala Joanna, „a dívali bychom se vzhůru do milionu tun vody. My - Harves takové štěstí nám nemůže vydržet."

„Chce to mít štěstí," řekl Harvey. „V boji i tady je štěstí stejně důležité jako rozum. Ale teď nějakou dobu nebudeme žádné potřebovat. Jedu támhle." Ukázal směrem k příjezdové cestě.

„Proč?" ptala se Marie, připravená bojovat.

„Zjistí stav silnice. Informace." Harvey dojel k bráně. Právě mu to začínalo docházet — dosud ho nenapadlo, ani na okamžik — že mistr televizních dokumentů nemusí být v domě politika vítaný.

Vystoupil, aby otevřel bránu.

Uvnitř parkovalo auto. Vystoupil z něj mladý muž a unaveně přišel k TravelAll. „Co chcete?" vyptával se. Podíval se na Joannu a brokovnici, ukázal prázdné ruce, „Co se týká mě, já nejsem ozbrojený. Ale můj společník je tam kde ho nemůžete vidět, a má pušku s dalekohledem."

Nebudeme dělat problémy," uklidňoval ho Harvey. Ten nuž viděl znaky NBS na TravelAll — a nezapůsobilo to na něj. "Můžete předat zprávu do velkého domu?"

"Záleží na tom, co to bude za zprávu. Možná."

Harvey to promyslel. „Řekněte Maureen Jellisonové, že tu je Harvey Randall se třemi společníky.

Muž vypadal zamyšleně. „No, jména znáte dobře. Ona vás očekává?"

Harvey se zasmál. Připadlo mu to šíleně legrační. Opřel se o blatník a zasmál se; dotkl se mužovy paže, ovládl hlas a řekl: "Z Los Angeles?" a znovu ho přestal ovládat.

Muž se trochu stáhl. Jeho velká červená tvář nabyla prázdného výrazu. Existovaly věci, které nechtěl vědět. Ale — na schůzi senátor řekl, že by rád mluvil s někým, kdo viděl, co se stalo s LA. A tenhle muž z města znal senátorovo, jméno a také Maureenino.

Stejně náhle, jak to začalo být legrační, najednou to legrační nebylo. Harvey se přestal smát. "Maureen se musí domnívat, že jsem mrtvý. Bude ráda, že je to jinak." Nebo nebude? Sezame! „Vím, že se mnou bude chtít mluvit. Řekněte jí, že chci... na tom nezáleží." Chystal se říct, že s ní chtěl mluvit o galaktických impériích, ale tohle říkat nebylo vůbec vhodné.

Muž vypadal zamyšleně. Nakonec přikývl. „Oukej, myslím, že tohle můžu udělat. Ale počkejte tady. Opravdu myslím právě tady, rozumíte? A nehrajte si s tou brokovnicí."

„Nechceme na nikoho střílet. Já chci jenom mluvit s Maureen."

„Dobře. Přesně tady. Za chvíli tu budu." Došel k autu, zamkl ho a odešel vzhůru po příjezdové cestě.

Odešel. Už šetřili benzin. Ano, senátor to tu měl zorganizované. Harvey se vrátil k TravelAll. Marie se pokoušela něco říct, přerušil ji s nacvičenou lehkostí. „Rozlož mapu."

Promýšlela to, pak to udělala. Harvey za sebe nechal mluvit svůj ukazováček. „Skauti jsou na tomhle území. Jediná cesta ven vede přímo tudy. Nemusejí si dělat starosti s přehradami — tady a tady — protože nemusejí zůstat na silnici. My ano, nebo jinak musíme jít pěšky. K tomu, abychom tam šli pěšky, nejsme vybaveni."

Marie o tom přemýšlela. Pohlédla na své vysoké boty a dotkla se bundy. Ona byla připravena jít a stejně tak Harvey, ale mluvil rozumně. Pokud by museli jít pěšky, na pár hodinách by nemělo záležet.

„Tak tady počkáme?" zeptala se Joanna.

Mark strčil hlavu do okénka. „Samozřejmě, tohle je pozemek senátora Jellisona. Myslím, že ho poznávám. Harve, to bylo chytré, poslat zprávu senátorově dceři místo jemu."

„Čekat," vmísila se do hovoru Marie. „Jak dlouho?"

„Kriste, jak to sakra mám vědět?" vybuchl Harvey. „Tak dlouho, jak nás nechají čekat. Tenhle ranč je organizovaný, nevšimla sis? A mají jídlo, strážný nebyl hladový. Rádi bychom nakrmili chlapce, až se sem dostanou. O nás ani nemluví."

Marie poraženě přikývla.

„Problém je v tom," pokračoval Harvey. „jak je přimějeme, aby nás pustili dovnitř? Vyhození toho mostu může být jemná narážka, že v tomhle údolí nejsou utečenci vítáni. Musíme být užiteční, což znamená, že slíbíme dělat cokoli, co po nás budou chtít, a žádný pitomý protesty. Marie, nezkaz nám to. Jsme tu jako žebráci."

Počkal, až jí to dojde, dřív než se otočil k Joanně. „To platí i pro tvou brokovnici. Nevím, jestli sis všimla drobných pohybů ruky toho chlapíka, který nás zastavil, ale dělal s rukou divné věci. Se svou levou rukou. Předpokládám, že ohrožovat ho zbraní by nebyl dobrý nápad."

„To vím," řekla Joanna.

„Ano." Harvey se otočil k Markovi. „Nech mluvit mě."

Mark vypadal ukřivděně. Kdo vytáhl Harveye z ložnice a táhl ho napříč státem celou cestu sem nahoru? Ale stál v dešti, voda mu stékala po bundě a do bot, a tiše čekal.

„Přichází společnost," upozornil je nakonec Mark. Ukázal vzhůru na cestu. Tři muži na koních, oblečení do žlutých gumáků a klobouků do deště. Jeden nejel moc dobře. Křečovitě svíral koně. Když dojel blíž, Harvey poznal Ala Hardyho, Jellisonova sekretáře a politického sekerníka. Sekerník, pomyslel si Harvey. Tady to mohla být spíše doslovná pravda, než ve Washingtonu. Hardy sesedl a podal otěže jednomu z mužů v sedlech. Přišel k TravelAll a podíval se dovnitř. „Dobrý den, pane Randallo," pozdravil.

„Dobrý den." Harvey napjatě vyčkával.

„Kdo jsou tihle lidé?" Na Marii se podíval pozorněji, ale neřikal nic.

Hardy se setkal s Loretou jen jednou, před několika měsíci, pomyslel si Harvey. Kdy? Každopádně to je dlouho. A s Marií Vanceovou se nesetkal nikdy, ale věděl, že to není Loretta. Dobrá paměť na jména a tváře patří k práci politického poradce...

„Sousedka," vysvětloval Harvey. „A dva zaměstnanci."

„Chápu. A přijeli jste z Los Angeles. Víte, jak to vypadá v LA?"

„Oni to vědí," řekl Harvey. Ukázal na Marka a Joannu. „Viděli, jak se blíží přílivová vlna."

„Dva z vás můžu pustit nahoru," řekl Hardy. „Víc ne."

„Tak to nebude nikdo," odmítavě řekl Harvey. Řekl to rychle, než mohl říct něco jiného. „Díky, budeme pokračovat v cestě —"

„Počkejte." Hardy vypadal zamyšleně. „Dobře. Podejte mi brokovnici. Pomalu, a nemiřte na mne." Vzal zbraň a podal ji původnímu strážci, který také sesedl z koně. „Máte nějaké jiné střelné zbraně?"

„Tuhle pistoli." Harvey ukázal olympijskou terčovou pistoli.

„None, ta je ale krásná. Dejte mi ji taky. Dostanete je zpátky, pokud tu nezůstanete." Hardy vzal zbraň a zastrčil ji za opasek. „Teď mi udělejte místo na zadním sedadle."

Vlezl na zadní sedadlo, naklonil se ven, aby ho ostatní mohli slyšet. „Vy nás budete následovat na té motorce," řekl Markovi. „Zůstaňte těsně za námi. Beru je nahoru, Gile. Je to v pořádku."

„Když to říkáte," pokrčil rameny původní strážce.

„Jedeme," vyzval Hardy Randall. „Jed'te opatrně."

Brána se rozlétla a Harvey projel, následován Markem a pak o kousek dál třetím mužem na koni, který vedl zbylé dva koně.

„Proč nenecháváte koně pro strážce?" vyptával se Harvey.

„Máme víc aut než koní. Raději ztratíme auto, pokud se nějaký šílenec o něco pokusí," vysvětlil Hardy.

Harvey přikývl. A auto tam stálo proto, kdyby bylo nutné doručit nahoru něco naléhavého. Jeho zpráva zřejmě nebyla považována za tolik naléhavou, aby se na ni plýtvalo benzinem.

TravelAU krokem projíždělo hlubokým blátem a Harvey uvažoval, jak dlouho tahle příjezdová cesta vydrží. Projel kolem předákova ranče směrem k velkému domu na vrcholku kopce. Pomerančovníky vypadaly žalostně, mnoho stromů povalily silné větry — ale na zemi se neválelo žádné ovoce. To se Harveyovi líbilo.

Maureen ve velkém obývacím pokoji nebyla. Senátor Jellison ano. Přes velký jídelní stůl byly rozprostřeny mapy. Seznamy a jiné papíry pokrývaly blízko stojící karetní stolky. Na stole stála téměř plná láhev bourbonu. Nechali boty na verandě a vešli do velkého kamenného domu. Senátor se postavil. Ruku jim nepodal. „Nabídnu vám pití, pokud dopředu pochopíte, že to není natrvalo," začal Jellison. „Před dávnými časy, pokud jste člověku nabídli jídlo a pití, znamenalo to, že ho považujete za hosta. Tohle zatím není rozhodnuto."

„Chápu," řekl Harvey. „Rád bych se napil."

„Dobře. Ale, odveď ty ženy do kuchyně ke kamnům. Uvítají příležitost usušit se. Promiňte mi mé způsoby, dámy, mám teď poněkud naspěch." Počkal, až dívky odejdou, pak pokynul Harveyovi. aby se posadil. Mark stál nejistě u dveří.

„Vy také," vyzval ho Jellison. „Napijete se?"

„To jste uhodl," řekl Mark. Když dostal láhev, nalil si do sklenice velkou dávku. Harvey se ušklíbl a zkoumal senátorovu tvář. Jeho výraz se změnil.

„Je Maureen v pořádku?" zeptal se Harvey.

„Je tady," potvrdil Jellison. „Kde je vaše manželka?" ..

Harvey cítil, že se červená. „Je mrtvá. Zavražděná. Byla v domě, když se ho nějakí lidé rozhodli vydrancovat. Pokud byste se doslechl o modré dodávce, doprovázené otlučenými motorkami..."

„To nepatří k mým prioritním záležitostem. Paní Randallové je mi ale líto. Tak koho to máte s sebou?"

„Ta vysoká žena je Marie Vanceová, moje sousedka. Gordie Vance je na Quaking Aspen se skupinou skautů. Má mého syna. Já mám jeho manželku."

„Hm— hm. Je elegantní. Dokáže chodit v přírodě, nebo jsou ty boty jen pro ozdobu?"

„Chodit dokáže. Taky umí vařit. A já ji nemůžu opustit."

„Kuchaře mám. Ostatní?"

„Zachránili mi kůži. Byl jsem připravený lehnout si a zemřít, když jsem našel Loretu." Whisky ho zahřála a Harvey cítil důležitost senátorových dotazů. Ten muž tu byl soudcem i spravedlností a nebude mu trvat dlouho, než se rozhodne. „Mark a Joanna mě našli a táhli mě s sebou, dokud jsem nepřišel k sobě. Vzali taky Marii. Jsou se mnou."

„Jistě. Oukej, co nabízíte?"

Harvey pokrčil rameny. „TravelAll, se kterými dovedu zacházet. Nějaké... k čertu, spoustu zkušeností s tím, jak přežít — trempování, válečný korespondent, pilot helikoptéry..."

„Byl jste v LA. Viděl jste to?"

„Mark a Joanna to viděli. Tu informaci máme, pokud je užitečná.“
„Informace má hodnotu jídla a pití. Chcete říct, že pokud vás tu nechám, ostatní zůstanou také.“
„Ano. Obávám se, že je to tak. Odvedeme svůj díl práce za předpokladu, že nás můžete živit.“
Jellison vypadal zamyšleně. „Máte jeden přímluvný hlas,“ uvažoval. „Od Maureen. Ale jsem to já, kdo rozhoduje.“
„To jsem pochopil. Pochopil jsem, že utečence zrovna nevíte. Ten most a to všechno —“
„Most?“
„Ten velký přes rameno jezera. Hned potom, co se zřítíla přehrada—“
„Přehrada je zničená?“ mračil se Jellison. „Ale!“ vykřikl.
„Ano, pane?“ Hardy rychle vešel. Ruku měl v kapse pláště do deště. Byla vyboulená. Uvolnil se při pohledu na tři muže, sedící v křeslech a klidně popíjející.
„Říká, že přehrada je zničená,“ řekl Jellison. „Máme o tom nějakou zprávu?“
„Ještě ne.“
„Aha.“ Jellison významně přikývl. Zdálo se že Hardy rozumí, co tím míní. „Teď mi povězte o tom mostu,“ vyzval ho Jellison.
„Dva muži ho vyhodili do vzduchu hned poté, co se zhroutila přehrada. Dynamitem, na obou koncích.“
„To se poseru. Popište ty muže.“ Jellison poslouchal, pak přikývl. „Správně. Christopherovi. Můžeme s nimi mít potíže.“ Otočil se směrem k Markovi. „Byl jste v armádě?“ zeptal se.
„V námořnictvu,“ odpověděl Mark.
„Základní výcvik? Umíte střílet?“
„Ano pane.“ Mark začal jednu ze svých historek o Vietnamu. Mohla to nebo nemusela být pravda, ale Jellison neposlouchal.
„Umí?“ zeptal se Randall.
„Ano. Viděl jsem ho,“ potvrdil Harvey. Začal se uvolňovat, cítil, že provazy v jeho krku se odvíjejí. Vypadalo to dobře, vypadalo to, jako kdyby ho senátor chtěl...
„Pokud tu zůstanete, budete na mojí straně,“ řekl Jellison. „S nikým jiným. Budete loajální vůči mě.“
„Rozumím,“ přisvědčil Harvey.
Jellison přikývl. „Zkusíme to.“

Zatímco vody Středozemního moře ustupují z potopených měst Tel Avivu a Haify, bouře bičují výšiny Súdánu a Etiopie. Zápavy se řítí jako vodopád dolů Nilem, aby narazily do velké Asuánské přehrady, už oslabené zemětřesením, které následovalo po Pádu Kládíva. Přehrada se hroutí a připojuje stopadesát miliard hychlových metrů vody k povodni z řelcy. Vody udeří do delty Nilu, do stalých měst, do Káhíi. Velká pyramida je podemleta a pod nápoem vod padá. Deset tisíc let civilizace je uchopeno a nesenno vodou. Od prvních peřejí až po Středozemní moře nežije v deltě Nilu nic.

Žebrák

Ó vyslyš nás, když voláme k Tobě,
kvůli těm, jež jsou v nebezpečí na moři.
Hymna námořníka

Eileen spala, sedadlo měla skloněné dozadu do vodorovné polohy, bezpečnostní pás volně kolem sebe. Překulovala se podle pohybů auta. Jednou Tim zaslechl, že začíná pocliřupovat. Natáhl se a utáhl jí pás, než začali s dlouhým sestupem. Pak vypnul motor.

Pamatoval si, že to dělal jeho řidič v Řecku. V Řecku všichni sjížděli z kopců bez motoru. Dokonce i dolů po zkroutené úzké silnici z Delf přes Parnas do Thermopyl. Bylo to děsivé, ale řidič na tom trval. Řecko mělo nejdražší benzin na světě.

Kde byly Thermopyly teď? Odplavily vody hrob Tři set? Vlny by neměly dosáhnout Delf nebo vystoupit do úrovně Akropole. Řecko v minulosti přežilo už více neštěstí.

Silnice se kroutila a nakláněla a Tim vytočil s Blazerem zatáčku, opatrně používal brzdy. Před ním byl dlouhý přímý úsek, stále s kopce. Pak ještě strměji z kopce po mokré, rozbité a kroutící se silnici, a jízda s Eileen ho přiměla, aby si uvědomil, jak dobrý řidič vlastně není.

Hory byly posunuté.

Silnice končila v prostoru. Tim ostře zabrzdil a zastavil. Šel dopředu v mírném dešti. Chutnal sladce. V každém případě to už nebyl sláný déšť.

Silnice a strmý břeh prokopaný ve skále, a sama tahle část hory se oddělila a poklesla o dvacet stop nebo více. Dole se nahromadilo bláto, takže tam byla místa, kde nebyl schod vyšší než čtyři nebo pět stop.

V televizních reklamách auta projížděla přes větší schody. Jedna reklama na pick-up předváděla záběry z filmu, kde auto přeskakovalo přes příkopy, přelétávalo přes valy a hlasatel říkal, že auto nebylo zvláště upravováno...

Vydržel by to Blazer?

Měl nějaký výběr? Zdálo se, že se zlom táhne celé míle. Tim se vrátil a padesát yardů couval. Promýšlel fyzikální

stránku situace. Pokud by auto přepadlo přes okraj, přistálo by přímo na předku a byli by mrtví. Muselo přejet ve vodorovné poloze a to znamenalo rychle. Přílišné zpomalení při přejezdu by je zabilo. Zatáhl ruční brzdu a znovu šel zpátky k okraji. Probudit Eileen? Byla ze všeho zničená. Reflektory za ním, tlumené deštěm, rozhodly za něj. Nevěděl, kdo to může být, a ani to nechtěl vědět. Šel zpět k Blazeru. V myšlenkách sestavil rovnici: řekněme, že Blazer je patnáct stop dlouhý; měl by padat při jednom G. Nastoupil a nastartoval auto. Na předním konci by neměl klesnout víc než o dvě stopy, než jeho zadní část opustí vozovku a začne taky padat, takže celé auto by mělo přejet asi za třetinu sekundy, což znamenalo patnáct stop za třetinu sekundy, nebo pětadvacet stop za sekundu, a pětadvacet stop za sekundu představuje asi třicet mil za hodinu, takže při rychlosti kolem třiceti mil za hodinu by to mělo vyjít a už jedeme...

Auto padalo dohromady asi šest stop. Instinkt mu říkal, aby dupl na brzdu, ale neudělal to.

Tvrdě dopadli, přistáli do bláta, sjeli po nájezdu z bláta na vlastní silnici. Kupodivu to bylo všechno. Jeli dolů po silnici, jako by se nikdy nic nestalo.

Eileen nadskočila a prudce se překulila proti bezpečnostnímu pásu. Otrásla se, částečně se nadzdvihla a vyhlédla ven. Kolem proplouvala mokrá krajina. Zamrkala a pak uspokojená znovu usnula.

Zrovna prospala nejlepší řídicí výkon, který jsem kdy podal, pomyslel si Tim. Usmál se do deště a bláta, pak vypnul motor a sjížděl z kopce bez motoru.

O hodinu později stále spala. Závídel jí. Slyšel o lidech, kteří většinu času spí: v šoku po výbuchu granátu, nebo těžce zklamaní skutečným životem. Mohl tomu pokušení porozumět. Ale Eileen k nim samozřejmě nepatřila. Ona spánek potřebovala. O to bude čilejší, až jí bude zapotřebí.

Tady byla silnice roztříštěná na jednotlivé desky. Tim zapnul motor a udržoval rychlost, pohyboval se jakoby z jednoho betonového ostrova na druhý. Pamatoval se na televizní program o závodu v Baja. Jeden řidič říkal, že špatná silnice se má přejíždět rychle — nedotýkáte se přitom hrbolů, ale přelétáte je. Když to slyšel, nezdálo se mu to jako příliš dobrá myšlenka, ale teď se zdálo, že moc jiných možností nemá. Desky se nakláněly pod vahou a silou dopadu auta. Timovy klouby na volantu byly bílé, ale Eileen se ve spánku usmívala, jako kdyby ji kolébali v kolébce. Tim se cítil velmi osamocený.

Neopustila ho. Zůstala s ním, i když riskovala život. Ale teď spala a on řídil, a déšť nepřetržitě bušil na kov kousíček nad hlavou, a silnice stále vyváděla podivné kousky. Teď se zvedla v půvabném oblouku jako futuristický most a pod ní tekla nově vzniklý potok. Betonový pás se zatím nezhroutil svojí vahou, ale bylo zcela jisté, že auto neunes. Tim ho objel záplavou vody. Kola se stále točila a motor nezhasl, a jak mohl, vyjel zpátky na silnici..

Všechno a všichni ho opustili, kromě Eileen. Jistě, dokázal pochopit, že peníze a kreditní karty jsou bezcenné. Kulka, která proletěla zadním sklem, to bylo něco jiného. Průjezd upraveným trávníkem golfového klubu vnímal jako vandalizmus! Observať... ale Tim o tom nechtěl přemýšlet. Vyhodili ho z vlastního pozemku a při té vzpomínce mu hořely uši. Zbabělost. Cítil to jako zbabělost.

Cesta se vinula ven z hor, rozšířila se a stala se z ní přímá čára vedoucí někam pryč. Kam? Nemá kompas. Nedá se dělat nic jiného, než řídit dál. A déšť se proměnil v zuřivého bičujícího útočníka. Tim nastartoval motor a dovolil si zvýšit rychlost na dvacet mil za hodinu.

Eileen se zeptala: „Jak na tom jsme?“

„Vyjeli jsme z hor. Je tu rovná cesta, nejsou vidět žádné trhliny. Spi dál.“

„Dobře.“

Když se na ni podíval, znovu spala.

Vpředu uviděl dálnici. Nápis mu řekl: dálnice 99, SEVER. Vyjel po nájezdu nahoru. Teď mohl jet čtyřicítkou. Minul auta, kterým zhasly motory v dešti, na dálnici i mimo ni. Taky lidí. Tim se hluboko shýbal, když viděl cokoli, co mohla být puška. Jednou to bylo skutečné: Dva muži vystoupili po obou stranách dálnice a zvedli brokovnice. Gestikulovali: Zastav. Tim se co nejvíc předklonil, dupl na akcelerátor a namířil na jednoho z mužů. Muž bez zaváhání odskočil do blátivé temnoty. Tim každým nervem očekával výstřely, ale zbraně nepromluvíly. Nakonec se napřimil.

Tak co bylo tohle? Nechtěli plýtvat municí? Nebo byly pušky příliš mokré, aby vystřelily? Sám sobě tiše řekl: „Pokud nesneseš, že to nevíš...“ Slova Harva Randalla.

Ještě měli benzin, ještě jeli dál. Dálnice byla zaplavená vodou; nižší auta, než bylo tohle, to muselo zastavit. Tim se usmál do tmy. Dvěšestadesát tisíc za auto? No, vyplatí se kupovat to nejlepší.

Déšť jedním zuřivým nápořem vychrlil do krajiny celé moře vody, pak zrovna tak náhle ustal.

Na chvíli měl Tim nerušený výhled dopředu. Šlápl na brzdy, zatímco déšť znovu začal bičovat. Zdálo se mu, že auto zázračným způsobem plave, dokud nepřistálo a nezůstalo stát.

S jízdou skončili.

Eileen se posadila. Zvedla za sebou opěradlo a automatickými gesty si uhladila sukni.

„Narazili jsme na oceán,“ řekl Tim.

„Protřela si oči. „Kde jsme?“

Tim zapnul stropní světlo. Rozprostřel mapu na kolenou. „Postupoval jsem na severozápad a pořád dolů,“ vysvětloval. „Dokud jsme nevyjeli z hor. Byla jich tam spousta. Pak už jsem nedokázal určit směr, tak jsem prostě jel dolů z kopce.“

Nakonec jsem přijel na dálnici Devadesát devět.“ Tim mluvil s

hrdostí — s jeho mizerným orientačním smyslem mohli skončit kdekoli. „Devadesátá devátá byla dobrá. Žádné další trhliny. Propásla jsi pár chlápky s brokovnicemi a spoustu aut, která už nejela, ale žádné skutečné problémy.“

Samozřejmě, že na silnici byla spousta vody, ale..."

Jednou přelétla mapu očima. Teď vyhlížela deštěm podél paprsků reflektorů, skládala si pohled z nepatrných náznaků a své představivosti. Protože tak daleko, kam oba dohlédli, nebylo nic, než stříbrošedá plocha vody, skrápěná deštěm. Nikde žádná světla. Nic.

„Zkus, jestli můžeš couvnout," vybidla ho. Ponořila se do studia mapy. Tim pomalu couval zpátky ven z vody, dokud nedosahovala jen po osy kol.

„Jsme v maléru," řekla Eileen. „Minuli jsme Bakersfield?"

„Ano." Byla tam dálniční návěští a duchovité stíny tmavých budov, horský hřeben celý tvořený pravoúhlými tvary.

„Není to dlouho."

Zamračila se a přimhouřila oči, aby viděla na drobný tisk. „Tady je napsáno, že Bakersfield je čtyři sta stop nad hladinou moře."

Tim si vzpomněl na spadlé hory. „Na nadmořskou výšku bych se už nespolehal. Pokud se pamatuju, celé údolí San Fernando pokleslo během sylvarského zemětřesení o třicet stop. A to bylo malé zemětřesení."

„Dobře, od teď je všechno níž a níž. Jsme v nížinách." A potápíme se do nížin, níž a níž... „Time, žádná přílivová vlna se nemohla dostat takhle daleko. Nebo mohla?"

„Ne. Ale prší."

„Prší. Můj bože, jak muselo pršet, a stále prší! Tohle všechno nebylo v jádru komety, ne?" Když to začal vysvětlovat, umlčela ho. „To přeskoč. Pojďme si to probrat od začátku. Kam se chceme dostat?"

Zpátky do vyšších poloh. „No," řekl Tim, „to je taky problém. Víím, kam bychom se měli dostat. Do výše položených území farmářského kraje, řekněme kolem národního parku Sequoia. Co nevím, je důvod, proč by nás tam někdo měl chtít." Neodvážil se říct nic dalšího.

Ona neřikala vůbec nic. Čekala.

Tim bojoval s nervozitou. „Měl jsem jeden nápad..."

Čekala.

Zatraceně, vytrácí se to, dokonce když se to snaží vyslovit! Stejně jako restaurace a dobré hotely, které čekají v Tujunze: vyslov své přání a zmizí. Přesto to řekl, trochu zoufale: „Ranč senátora Jellisona. Věnoval jsem spoustu peněz na jeho volební kampaň. A byl jsem na jeho ranči. Je perfektní. Pokud tam je, pustí nás dovnitř. A on tam bude. Natolik chytrý je."

„A ty jsi věnoval peníze na jeho kampaň." Zasmála se.

„Peníze tenkrát měly svojí cenu. A, miláčku, to je všechno, co mě napadlo."

„Dobře. Nedokážu si vzpomenout na jediného farmáře, který by mi něco dlužil. A farmáři to teď všechno vlastní, ne?"

Zrovna tak, jak to chtěl Thomas Jefferson. Kde je ten ranč?"

Tim poklepal na mapu mezi Springville a jezerem Success, přímo pod hornatým národním parkem Sequoia. „Tady. Chvilí pojedeme pod vodou, pak zabočíme vpravo a zase začneme dýchat."

„Možná existuje lepší cesta. Podívej se vlevo. Vidíš železniční násep?"

Vypnul stropní osvětlení, pak reflektory. Chvilí nechal oči, aby se přizpůsobily, a... „Ne."

„No dobře, je tam." Dívala se do mapy. „Jižní pacifická dráha. Otoč auto a posviť tam reflektory."

Tim manévroval s autem, aby ho otočil. „Co tě napadlo? Že chytíme vlak?"

„To zrovna ne."

Reflektory nepronikly deštěm daleko. Ukazovaly všemi směry jen moře, skrápěné deštěm.

„Budeme se muset dostat na násep naslepo," řekla Eileen.

„Přesuň se." Přelezla přes něj aby se dostala k volant. Nedokázal uhodnout, co má v úmyslu, ale připoutal se, zatímco startovala motor. Eileen zabočila na jih, zpátky cestou, kudy přijeli.

„Tam vzadu jsou lidé," upozorňoval ji. „Dva z nich mají brokovnice. Taky si myslím, že nemáme násosku, takže bychom neměli vyplýtvat moc benzínu."

„Samé dobré zprávy."

„Jenom ti to říkám," bránil se. Povšiml si, že voda už nedosahuje k nápravám. Směrem na západ vytvářela vyvýšená území černé hrby v mělkém moři. Tady byly mandloně, tam zase farma, a Eileen zatočila ostře doprava, kde nebyla žádná silnice. Auto se narovnálo, když opustilo dálnici 99, pak se probíjelo vodou a blátem.

Tim se bál promluvit, téměř se bál dýchat. Eileen se proplétala trasou, která vedla z jednoho černého kopečku vystupující země na druhý, ale ony nenavazovaly. Byl to oceán s ostrovy a oni jím projížděli v nekonečné bouři. Tim měl obě ruce opřené o palubní desku a čekal, až auto vjede do nějaké dvě stopy hluboké jámy a zhasne.

„Támhle," mumlala Eileen. „Támhle."

Vystupoval horizont vepředu lehce do výšky? O chvilku později si byl Tim jistý: země před nimi se zvedala do výšky. O pět minut později se ocitli u základny železničního náspu.

Auto na něj nemohlo vyšplhat.

Tim byl vyslán ven do deště s tažným lanem. Podvlékl ho pod kolejnici a tahal za něj, opíral se celou vahou na náspu, zatímco Eileen se snažila vyjet klouzajícím blátem. Auto stále klouzalo zpět. Tim provlékl lano i pod druhou kolejnici.

Povolil lano, vždy o pár palců. Auto popojelo vzhůru, začalo klesat

zpátky a Tim vždy napnul lano a zdvihal. Jeden špatný pohyb by ho stál jeden prst. Přestal přemýšlet. Takto bylo snadnější, v té jednotvárné mizérii deště, vyčerpání a beznadějného úsilí. Jeho dřívější triumfy byly zapomenuty, k ničemu...

Pomaloučku mu došlo, že auto je na náspu, téměř v rovině, a Eileen troubí na klakson. Uvolnil lano, smotal ho a vlekl se

zpátky k autu.

„Dobrá práce," pochválila ho Eileen. Přikývl. A čekal.

Pokud se Timova energie a rozhodnost vyčerpaly, ona je stále měla. „Spousta policajtů ten trik zná. Eric Larsen mi o něm řekl. Nikdy jsem to sama nezkoušela..." Auto se vyhouplo na kolejnici; Couvlo a otočilo se, naklonilo se na náspu, znovu poskočilo dopředu, a náhle balancovalo na obou kolejnicích. „Samozřejmě to vyžaduje správné auto." řekla Eileen, teď s menším napětím a větším přesvědčením. „Vyrážíme..."

Vyrazili, balancovali na kolejnicích. Kola měla právě ten správný rozvor. Po obou stranách se stříbrně lesklo nové moře.

Auto se pohybovalo pomalu, kolísalo a znovu nacházelo rovnováhu, balancovalo jako tanečník, volant se nepetržitě a nepatrně pohyboval. Eileen byla křečovitě napjatá.

„Pokud bys mi to řekla, nebyl bych tomu věřil," řekl Tim.

„Já jsem nemyslela, že nás dostaneš nahoru."

Tim neodpověděl. Viděl úplně jasně, že se kolejnice postupně sklánějí k hladině vody; ale nechal si to pro sebe, snad z toho důvodu, že tomu zatím sám nevěřil.

Klouzali, klouzali po moři. Eileen řídila nad vodou už celé hodiny. Lehce zamračený výraz, široce rozevřené oči a ztuhle vzpřímené držení těla z ní vytvořily uzavřený vesmír. Tim se neodvážil na ni mluvit.

Teď tu nebyl nikdo, kdo by na ně volal o pomoc, a nikdo, kdo by mířil puškou. Světla reflektorů a občasné zablýsknutí jim ukazovaly jen vodu a kolejnice. Místy se koleje skutečně ponořovaly pod hladinu. Tehdy Eileen zpomalovala, až se jenom plížili, a jela po citu. Jednou blesk osvětlil střechu velkého domu. Na špičaté střeše uviděli šest lidských postav, lesknoucích se v oblečení do deště; dvanáct blyškajících se očí sledovalo přízračné auto jedoucí po vodě. A opět minuli dům, který však plaval na boku a blízko něj nebyl nikdo. Jednou jeli celé míle kolem pravidelné řady keřů, kolem potopeného ovocného sadu, z něhož byly vidět jen špičky stromů.

„Bojím se zastavit," řekla Eileen.

„To jsem pochopil. Bojím se, že tě rozptýluju."

„Ne, mluv na mě. Nenech mě, abych začala být ospalá. Přiměj mě, abych vnímala skutečnost, Time. Tohle je jako noční můra."

„Bože, ano. Zběžně znám povrch Marsu, ale tohle není nikde ve vesmíru. Viděla jsi ty lidi, kteří nás pozorovali?"

„Kde?"

Samozřejmě, netroufla si zdvihnout oči od kolejnic. Pověděl jí o šesti lidech na střeše. „Pokud přežijí," dodal, „začnou o nás vyprávět legendu. Pokud jim někdo bude věřit."

„To by se mi líbilo."

„Já nevím. Legenda o Bludném Holanďanovi?" Ale to nebylo taktní. „Ale my tu nezůstaneme navždy. Tyhle koleje nás přivedou až k Porterville, a tam se nás nikdo nebude pokoušet zastavit."

"Ty si myslíš, že tě senátor Jellison pustí dovnitř, co?"

„Jistě." I kdyby ta naděje selhala, budou na bezpečném území.

Teď byl důležitý kouzelnický trik: dojet do Porterville po kolejích. Musel docílit, aby stále myslela jen na to.

Její příští poznámku neočekával.

„Pustí dovnitř mě?"

„Zbláznila ses? Ty jsi daleko cennější než já. Pamatuješ se na observatoř?"

„Jistě. Každopádně jsem zatraceně dobrá účetní."

„Pokud jsou kolem Springville tak organizovaní, jako byli v Tujunze, budou potřebovat účetního, aby se staral o rozdělování zboží. Můžou mít dokonce výměnný systém. To by mohlo být komplikované, pokud peníze nebudou platit."

„Tak teď ses zbláznil ty," oponovala mu Eileen. „Kdokoliv, kdo sestavuje vlastní daňová přiznání, dokáže vést účty. To jsou všichni kromě tebe, Time. Tuhle zemi řídí účetní a právníci, chtějí, aby každý byl jako oni, a skoro se jim to povedlo."

„Teď už ne."

„Tak jsem to myslela. Účetní jsou teď na trhu ležákem."

„Já bez tebe dovnitř nepůjdu," konstatoval Tim.

„Jistě, to vím. Otázka je, jestli se společně, dostaneme dovnitř nebo ne. Máš hlad?"

„Ale samozřejmě, že mám hlad, dítě." Tim se natáhl na zadní sedadlo. „Fritz nám dal rajskou polévku a kuře s rýží. Obojí zahuštěné. Mohl jsem je dát před topení. Dokážeš řídit jednou rukou?"

„Myslím že ne, ne na kolejích."

„No, to nevadí. Stejně nemáme otvírák na konzervy."

Díky Bohu za malé zázraky; snadněji se chápou.

Jedním malým zázrakem byla silnice, v oblouku vybíhající z moře přes koleje. Najednou se kolejnice utopily v asfaltu a Eileen dupla na brzdu tak prudce, že téměř prohodila Tima předním sklem.

Sklopili sedadla, schoulili se v objetí a usnuli.

Eileen spala neklidně. Škubala sebou, kopala, vykřikovala.

Tim zjistil, že pokud ji hladí dlaní po zádech, uklidní se a znovu usne. Pak mohl spát také, dokud se to neopakovalo.

Auto se pohybovalo pomalu, kolísalo a znovu nacházelo rovnováhu, balancovalo jako tanečník, volant se nepetržitě a nepatrně pohyboval. Eileen byla křečovitě napjatá.

„Pokud bys mi to řekla, nebyl bych tomu věřil," řekl Tim.

„Já jsem nemyslela, že nás dostaneš nahoru."

Tim neodpověděl. Viděl úplně jasně, že se kolejnice postupně sklánějí k hladině vody; ale nechal si to pro sebe, snad z toho důvodu, že tomu zatím sám nevěřil.

Klouzali, klouzali po moři. Eileen řídila nad vodou už celé hodiny. Lehce zamračený výraz, široce rozevřené oči a ztuhle vzpřímené držení těla z ní vytvořily uzavřený vesmír. Tim se neodvážil na ni mluvit.

Ted' tu nebyl nikdo, kdo by na ně volal o pomoc, a nikdo, kdo by mířil puškou. Světla reflektorů a občasné zablýsknutí jim ukazovaly jen vodu a kolejnice. Místy se koleje skutečně ponořovaly pod hladinu. Tehdy Eileen zpomalovala, až se jenom plížili, a jela po citu. Jednou blesk osvětlil střechu velkého domu. Na špičaté střeše uviděli šest lidských postav, lesknoucích se v oblečení do deště; dvanáct blýskajících se očí sledovalo přízračné auto jedoucí po vodě. A opět minuli dům, který však plaval na boku a blízko něj nebyl nikdo. Jednou jeli celé míle kolem pravidelné řady keřů, kolem potopeného ovocného sadu, z něhož byly vidět jen špičky stromů.

„Bojím se zastavit," řekla Eileen.

„To jsem pochopil. Bojím se, že tě rozptyluju.;"

„Ne, mluvňá mě. Nenech mě, abych začala být ospalá. Přiměj mě, abych vnímala skutečnost, Time. Tohle je jako noční můra."

„Bože, ano. Zběžně znám povrch Marsu, ale tohle není nikde ve vesmíru. Viděla jsi ty lidi, kteří nás pozorovali?"

„Kde?"

Samozřejmě, netroufla si zdvihnout oči od kolejnic. Pověděl jí o šesti lidech na střeše. „Pokud přežijí," dodal, „začnou o nás vyprávět legendu. Pokud jim někdo bude věřit."

„To by se mi líbilo."

„Já nevím. Legenda o Bludném Holanďanovi?" Ale to nebylo taktní. „Ale my tu nezůstaneme navždy. Tyhle koleje nás přivedou až k Porterville, a tam se nás nikdo nebude pokoušet zastavit."

„Ty si myslíš, že tě senátor Jellison pustí dovnitř, co?"

„Jistě." I kdyby ta naděje selhala, budou na bezpečném území. Ted' byl důležitý kouzelnický trik: dojet do Porterville po kolejích. Musel docílit, aby stále myslela jen na to.

Její příští poznámku neočekával.

„Pustí dovnitř mě?"

„Zbláznila ses? Ty jsi daleko cennější než já. Pamatuješ se na observatoř?"

„Jistě. Každopádně jsem zatraceně dobrá účetní."

„Pokud jsou kolem Springville tak organizovaní, jako byli v Tujunze, budou potřebovat účetního, aby se staral o rozdělování zboží. Můžou mít dokonce výměnný systém. To by mohlo být komplikované, pokud peníze nebudou platit."

„Tak ted' ses zbláznil ty," oponovala mu Eileen. „Kdokoliv, kdo sestavuje vlastní daňová přiznání, dokáže vést účty. To jsou všichni kromě tebe, Time. Tuhle zemi řídí účetní a právníci, chtějí, aby každý byl jako oni, a skoro se jim to povedlo."

„Ted' už ne."

„Tak jsem to myslela. Účetní jsou ted' na trhu ležákem."

„Já bez tebe dovnitř nepůjdu," konstatoval Tim.

„Jistě, to vím. Otázka je, jestli se společně dostaneme dovnitř nebo ne. Máš hlad?"

„Ale samozřejmě, že mám hlad, dítě." Tim se natáhl na zadní sedadlo. „Fritz nám dal rajskou polévku a kuře s rýží. Obojí zahuštěné. Mohl jsem je dát před topení. Dokážeš řídit jednou rukou?"

„Myslím že ne, ne na kolejích."

„No, to nevádí. Stejně nemáme otvírák na konzervy."

Díky Bohu za malé zázraky; snadněji se chápou.

Jedním malým zázrakem byla silnice, v oblouku vyběhající z moře přes koleje. Najednou se kolejnice utopily v asfaltu a Eileen dupla na brzdu tak prudce, že téměř prohodila Tima předním sklem.

Skloupili sedadla, schoulili se v objetí a usnuli.

Eileen spala neklidně. Škubala sebou, kopala, vykřikovala. Tim zjistil, že pokud ji hladí dlaní po zádech, uklidní se a znovu usne. Pak mohl spát také, dokud se to neopakovalo.

Vzbudil se v černé noci do ječení vichru, vyděšeného sevření Eileeniných nehtů a nebezpečného kymáčení auta. Eileen měla rozšířené oči a příliš pevně sevřená ústa. „Hurikány," řekl. „Roztáčejí je dopady velkých kusů komety do oceánu.

Bud' ráda, že jsme dřív našli bezpečné místo." Nereagovala. „Tady

jsme v bezpečí," opakoval. „Můžeme to prospat."

Pak se zasmála. „Doufám, že máš pravdu. Co se stane, pokud nás jeden takový zastihne, až budeme na kolejích?"

„Pak ať raději jsi tak dobrá, jak si o sobě myslíš."

„Och, Ježíši," povzddechla — a ač to bylo neuvěřitelné — znovu usnula.

Tim ležel vedle ní v tom vytí a kolébání. Převrhnuou hurikány auta? To se můžeš vsadit, že ano. Když ho unavilo o tom přemýšlet, myslel na to, jaký má hlad. Možná by mohl pomocí nárazníku otevřít konzervu s polévkou. Až přejde hurikán.

Zaklínal... a probudil se v úplném tichu. Dokonce ani nepršelo. Našel konzervu s polévkou a vyšel ven. Podařilo se trochu ohnout nárazník, ale taky otevřel konzervu. Spolkl trochu kondenzované rajské polévky, a díky tomu vzhlédl vzhůru.

Díval se do rozsáhlé části oblohy s jasnými hvězdami.

„Krásné," řekl. Ale vešel do auta v jistém spěchu.

Eileen si sedala. Podal jí plechovku s polévkou. „Myslím, že jsme v oku hurikánu. Pokud chceš vidět hvězdy, rychle se podívej a vrať se."

„Ne, díky."

„Polévka byla studená a klišovitá. Oba po ní měli žízeň. Eileen postavila plechovku na střechu, aby nachytala dešťovou vodu, a znovu si lehli, aby počkali do rána.

Znovu se rozpršelo s náhlou zuřivostí. Tim sáhl okénkem po

plechovce a zjistil, že zmizela. Našel na podlaze zapomenutou plechovku piva, otevřel ji a dvakrát ji naplnil dešťovou vodou Stékající ze střechy auta.

O několik hodin později se déšť uklidnil a změnil v lehké bubnování. Tehdy už se úplně rozednilo: právě dost špinavě šedého světla k tomu, aby bylo vidět, že po moři kolem nich plave spousta věcí. Byly tam mršiny psů, králíků, dobytka a daleko víc plovoucích lidských těl. Plulo tam dřevo ve všech podobách, stromy, nábytek a stěny domů. Tim vystoupil, nasbíral trochu naplaveného dřeva a naskládal je před topení auta. "Pokud někdy najdeme přístřeší, máme ještě tu druhou konzervu s polévkou," řekl.

„Dobře," řekla Eileen. Seděla vzpřímeně u volantu a motor běžel. Tim ji nepoháněl. Věděl, proč se k téhle práci raději dobrovolně nehlásí, a věděl, co ji to stojí.

Zařadila rychlost.

„Počkej," zarazil ji Tim, položil jí ruku na rameno a ukázal. Přikývla a zařadila zpátky neutrální.

Bližila se k nim vlna jako dlouhá stříbrošedá nit. Nebyla vysoká. Když dostihla auto, nebyla vyšší než dvě stopy. Ale moře v noci stouplo, až jim stálo kolem pneumatik. Vlna plácla proti autu, nadzvedla je, poponesla a téměř ihned postavila, zatímco motor stále běžel.

Eileen mluvila vyčerpaně. „Co bylo tohle, další zemětřesení?"

„Řekl bych, že se někde zhroutila přehrada."

„Chápu. Jenom tohle." Pokusila se zasmát. „Zhroutila se přehrada! Utíkejte, abyste si zachránili život!"

„Čerokézové uprchli z Fort Mudge!"

„Cože?"

„Nic. Toho si nevšímej," nechal toho Tim. „Všechna ta voda tam.. tohle nemůže být první přehrada, která povolila. Nejspíš povolily všechny. Možná někde dokázali inženýři včas otevřít přepady. Možná. Ale většina přehrad se protrhla." Což všude představuje většinu elektrické energie, pomyslel si. Nezůstanou ani místní zdroje elektřiny.

Uvažoval, jestli to přečkaly

elektrárny a generátory. Přehradu lze postavit znovu.

Eileen zařadila rychlost a pomalu vyrazili vpřed.

Trať Jižní pacifické je dovedla větší část cesty k Porterville. Koleje a násep se postupně zvedaly, až je už neobklopovalo moře, ale země, která vypadala, jako kdyby se vynořila z hlubin — navrátená Atlantida. Eileen se stále držela na kolejích, i když se jí ramena chvěla napětím.

„Na trati nejsou žádní lidé a žádná nepojízdná auta," řekla. „Těm se vyhýbáme, ne?" Lidem se úplně nevyhnuli, občas se podél železnice plahočily zoufalé skupinky utečenců, obvykle rodiny.

„Hrozně nerada je tu nechávám," nešťastně řekla Eileen.

„Ale — které bychom měli vzít? První, které uvidíme? Vybírat? Ať bychom to udělali jakkoliv, auto by bylo plné, lidé na střeše a stále by zůstávali další —"

„To je v pořádku," uklidňoval ji Tim. „Stejně nemáme kam jet." Ale seděl v hlubokém zadumání, cítil její náladu. Jaké mají právo očekávat, že jim někdo pomůže? Oni sami nikomu nepomáhají...

Jihovýchodně od Porterville sjeli dolů po mokřím náspu a vrátili se na svou trasu po 190. Tim převzal řízení a Eileen si lehla na sklopené sedadlo spolujezdce, vyčerpaná, ale neschopná spát.

Vypadalo to, že země byla nedávno zatopená. Když si prohlížel zřícené budovy, ploty a vyvrácené stromy, Tim si začal být jistý, že záplava přišla ze směru, kam cestují. Všude bylo bláto a Tim měl mnoho příležitostí, aby pocítil hrdost nad svým úsudkem. Nemyslel si, že by je nějaké jiné auto na světě mohlo dostat přes místa, kterými projeli.

„Jezero Success," došlo Eileen. „Tam nahoře bylo velké jezero a přehrada se musela protrhnout. Silnice vede přímo kolem něj..."

„A co?"

„Uvažuju, jestli tam nějaká silnice je," dokončila. Jeli dál, dokud se nedostali k odbočce, která by je měla dovést nahoru do kopců.

Krajina byla všude pokrytá blátem, posetá auty ve všech možných pozicích. Byla tam těla, ale žádní živí lidé. Byli rádi, že prší. Díky tomu neviděli příliš daleko do bahnitého příkopu vlevo. Silnice se zhoršovala, místy ji strhla voda, místy ji pokrývalo bláto. Eileen znovu převzala řízení, odhadovala, kde byla silnice a doufala, že tam pod blátem stále je. Blazer jel

dál, ale pomaleji...

Pak uviděli rozdělaný oheň. Půl tuctu aut, některá tak dobrá, jako Blazer. Byli tu lidé všeho věku a pohlaví, shromáždění zoufalců. Nějak rozdělali oheň a pod plastickým přístřeškem ležela hromada dřeva. Lidé zůstávali na dešti; dřevo uchovávali blízko ohně, aby uschlo.

Tim donesl suché dřevo z Blazeru. Nikdo na něj nepromluvil. Děti ho sledovaly zoufalýma očima. Nakonec jeden z mužů řekl: „Nedokážete to."

Tim si beze slova prohlížel sesuv bláta vepředu. Byly v něm vyjeté koleje. Pokud jakékoliv auto dokáže projet...

"Tohle není ten problém," vysvětloval muž. „Tímhle jsme projeli. Ale dál nahoře je spadlý most."

„Tak jít pěšky—"

„A muži s puškami. Nemluví. První kulka dopadla mezi mě a moji manželku. Získal jsem dojem, že druhý výstřel by to mohl dokončit. Toho muže s puškou jsem ani nezahlédl."

Tak takhle to bylo. Konec cesty. Tim seděl vedle ohně a začal se smát, nejdřív potichu, pak se vzrůstající hysterií. Dva dny. Dva? Ano. Dnes je pátek. Utopený blátivý pátek po Úterý horkého fondánu a silnice do vyšších poloh jsou zničené a k senátorovi se nemůžeš dostat. Další muži s puškami. Svět patřil mužům s puškami. Možná, že střílí senátor. Byla to legrační představa. Senátor Jellison, celý ve společenském obleku, proužkovaných kalhotách s žaketem a puškou, to nosí úspěšný vůdce...

„Funguje to," řekl Tim. „Vyslov sen a zabiješ ho. Funguje to!" zasmál se znovu.

„Tady máte." Další muž, velký, se silným chlupatým předloktím, použil kapesník, aby rychle vytáhl plechovku z ohně. Nalil do polystyrénového šálku, pak se podíval lítostivě a z kapsy bundy vytáhl malou plochou láhev. Šplíchl do šálku rum, pak ho Timovi podal. „Vypijte to a neztraťte šálek. A nechte toho. Děsíte děti."

A co má být? Ale pro Timu bylo přirozené, že se cítil zahanbený. „Nedělej scény." Jak často mu to matka říkala? A jak často mu to říkal otec, a všichni další... ?

Káva říznutá rumem chutnala dobře a zahřála ho. Moc to ale nepomohlo. Eileen donesla zbývající konzervu s polévkou a nabídla ji. Tiše seděli, dělili se o to, co měli: polévku, instantní kávu, kousek utopeného králíka, upečeného na klacku. Moc nemluvíli. Nakonec se ostatní zvedli. „Vyrazíme na sever," řekl jeden muž. Shromáždil svou rodinu. „Pojede někdo se mnou?"

„Jistě." Ostatní se připojili. Tim pocítil ulehčení. Odjíždějí, nechávají ho s Eileen. Měl by jet s nimi? Proč? Stejně nemají žádné místo, kam by mohli jet.

Ostatní vstali a šli ke svým autům, všichni kromě velkého muže, který nabízel kávu. Seděl s manželkou a se dvěma dětmi. „Jedeš taky, Brade?" zeptal se nový vůdce.

„Auto nejede." Ukázal směrem k Lincolnu, zaparkovanému blízko sesuvu bahna. „Myslím, že je zlomená osa."

„Je v něm nějaký benzin?" zajímal se vůdce.

„Moc ne."

„Každopádně to zkusíme. Pokud ti to nebude vadit."

Velký muž pokrčil rameny. Ostatní vysáli z Lincolnu něco přes litr benzínu. Jejich auta už byla přeplněná. Naprosto tam nebylo místo pro nikoho jiného. Vůdce expedice se odmlčel. Díval se na ně, jako se člověk dívá na mrtvé. „Tady máš tvou plastickou plachtu. A instantní kávu," dodal. Řekl to toužebně, ale když nedostal odpověď, odvrátil se. Odjeli dolů z kopce, do deště.

Teď jich u ohně sedělo šest. Tim, Eileen a — „Jmenuju se Brad Wagoner," představil se velký muž. „Tohle je Rosa, Eric a Conception. Chlapec má jméno po mých příbuzných, dívka po Rosiných. Mysleli jsme, že s tím budeme pokračovat, pokud bychom měli další." Viditelně byl rád, že může s někým mluvit.

„Já jsem Eileen a tohle je Tim. Jsme —" Zarazila se. „Samozřejmě nemůžeme být doopravdy rádi, že jsme se setkali. Ale myslím, že bych to stejně měla říct. A hrozně vám děkujeme za kávu."

Děti byly úplně zticha. Rosa Wagonerová je objala a mluvila k nim měkkou španělštinou. Byly velice mladé, pěti nebo šestileté, ne starší, a tiskly se k ní. Měly na sobě žluté nylonové větrovky a tenisky.

„Uvázli jste," konstatoval Tim.

Wagoner přikývl. Stále nic neříkal.

Je dvakrát větší než já, pomyslel si Tim. A má manželku a dvě děti. Raději odsud vypadneme, než mi zlomí vaz a vezme si Blazer. Tim se bál a styděl se, protože Wagonerovi neřekli ani neudělali nic, čím by si zasloužili podezření. Jenom, že tu byli...

„Stejně nemáme kam jet," začal Brad Wagoner. „Jsme z Bakersfieldu. Moc toho z něj nezbylo. Hádám, že jsme hned měli vyrazit nahoru do kopců, ale mysleli jsme, že se pokusíme najít ve městě nějaké zásoby. Těsně jsme unikli tomu, abychom nebyli smeteni vodou, když se protrhla přehrada." Díval se do strmého kopce nad sebou. „Pokud by tenhle déšť přestal, možná bychom viděli nějaké obydlí, kam by se dalo jít. Vy máte nějaké plány?" Nedokázal zakrýt prosbu v hlase.

„Ani ne." Tim se díval do uhasínajícího ohně. „Myslel jsem si že tam nahoře někoho znám. Politika, kterému jsem dával spoustu peněz. Senátora Jellisona." A je to. Tohle to jistě ukončilo. Co teď udělají?

„Jellison," přemítal Wagoner. „Hlasoval jsem pro něj. Myslíte, že by to mohlo hrát roli? Stále se chcete pokusit dostat se tam nahoru?"

„Je to všechno, co mě napadá. V Timově hlase nezněla žádná naděje.

„Co budete dělat vy?" zeptala se Eileen. Oči stále upírala na děti.

Wagoner pokrčil rameny. „Myslím, že najdeme nějaké místo a začneme znovu." Zasmál se. „Stavěl jsem výškové budovy. Vydělal jsem na tom spoustu peněz, ale tak dobré auto jako je vaše jsem nezískal."

„Byl byste překvapený, kolik mě tohle auto stálo," řekl Tim.

Oheň pohasl. Byl čas. Eileen šla k Blazeru. Tim ji následoval. Brad Wagoner seděl s manželkou a dětmi.

„Nemůžu to snést," řekl Tim.

„Ani já ne." Eileen ho vzala za ruku a stiskla ji. „Pane Wagonere, Brade..."

„Ano?"

„Pojďte. Naskládejte se dovnitř." Eileen čekala, dokud Wagonerovi nenastoupili do Blazeru, dospělí na zadní sedadlo, děti na podlažku za ním. Otočila a jela dolů z kopce. „Kdybychom tak měli dobrou mapu..."

„Mapy mám," nabídl Wagoner. Z vnitřní kapsy vytáhl promočený papír. „Opatrně, když je mokrá, snadno se trhá."

Byla to mapa okresu Tulare, jakou vydával autoklub. Byla mnohem lepší, než Chevronova mapa, kterou používali. Eileen zastavila Blazer a zkoumala mapu. „Ten most tady, to je ten, který spadl?“ „Jo.“

„Podívej, Time, pokud bychom se vrátili a jeli na jih, je tam silnice nahoru do kopců —“

„Což nás uchrání od trávení dalšího času na Jižní pacifické,“ řekl Tim.

„Jižní pacifické?“ podivila se Rosa Wagonerová.

Tim nevysvětloval. Jeli na jih, dokud nenašli u silnice chráněné místo, trochu výše v kopci, a sjeli ze silnice, aby se vyspali. Střídali se a nechali Wagonerovy použít sedadla, zatímco sami se choulili pod plastikovou plachtou.

„Vývýšená místa,“ řekl Tim. „Táhnou se na sever. A na východ. A tahle silnice na mapě není.“ Ukázal na ni. Silnice byla štěrková, ale zdála se být v dobrém stavu — a vypadala používaná. Vedla správným směrem. Eileen ztrácela naději a Blažení docházel benzin, ale dala se tou silnicí. Vínula se vzhůru do kopců. Bylo štěstí, že ji objevili, a další štěstí, že ji nezničil déšť, bláto a hurikány. Ale žádné štěstí je nemohlo chránit před zátarasem na silnici. Stáli tam čtyři mohutní muži, velcí jako fotbalové hvězdy nebo filmoví mafiáni. Díky puškám a své velikosti vypadali nepřátelsky, a neusmívali se. Překvapený Tim vystoupil sám. Jeden muž k němu přicházel dolů. Ostatní stáli opodál. Jeden z nich vypadal nějak povědomě. Někdo, koho viděl na senátorově ranči? To by nepomohlo; a byl to jiný ozbrojený muž, který přišel k bariéře.

Tim odměřeně sdělil (zatímco ostře vnímal to, že vypadá jako tulák): „Jedeme navštívit senátora Jellisona.“ Velitelský hlas stál Tima zbytky sebeovládání.

Nezapůsobilo to. „Jméno?“

„Tim Hamner.“

Muž přikývl. „Jak se to hlásuje?“

Tim to odhláskoval a nějak byl rád, že neznají jeho jméno. Muž zavolal dozadu: „Chucku, podívej se, jestli je Hamner na senátorově seznamu. H—A—M—N—E—R.“

Jeden ze strážných na to zareagoval. Šel dolů k barikádě. Tim si byl jistý, že ho už někdy viděl.

„Máme seznam lidí, které můžeme nechat projít,“ řekl první strážný. „A kamaráde, je to krátký seznam. Máme další seznam profesí. Jste lékař?“

„Ne —“

„Kovář? Strojník? Mechanik? Nástrojář?“

„Máte něco pro plejboje na penzi? Nebo astronoma?“ Tim si vzpomněl na Brada Wagonera. „Nebo stavebního podnikatele?“ Něco ho napadlo, když to řekl, ale přerušili ho.

Od zaparkovaného auta se ozval hlas. „Žádný Hamner tu není.“

Je mi líto.“ uzavřel strážný. „Nechceme, abyste blokovali silnici, tak vám budeme vděční, když přesunete auto tam, kde ho neuvidíme. A když se nebudete vracet.“

Pokud vyslovíš své sny, neuskuteční se. Tim se začal odvracet. Ale —

Ale neodcházíš zemřít bez toho, aby ses alespoň pokusil. Viděl Eileen a Rosu Wagonerovou, jak se na něj dívají z auta. Jejich tváře říkaly vše. Věděly.

Vedou dovnitř jiné silnice? Blbost. Auto už téměř nemělo benzin, a kdyby nějakou našli? Tihle lidé znají krajinu. Pokud by byla dobrá cesta dovnitř, měli by ji zajištěnou.

Jít pěšky? Jellisonův ranč končil velkým bílým monolitem velikosti domu a možná, že se mohli dostat až tam — a být zastřeleni —

A každopádně, pomyslel si Tim, pokud jsem k něčemu dobrý, je to mluvení. Není k ničemu krčit se poblíž v křoví...

Otočil se zpátky k barikádě. Strážce vypadal zklamaně. Puškou neurčitě mířil na Tima. „Vaše auto je v pořádku a nejste zraněný,“ řekl muž. „Tím bych se spokojil —“

„Chescu,“ vykřikl Tim. „Marku Chesku!“

„Je to Czesu,“ odpověděl jeden z mužů. „Dobrý den, pane Hammere.“

„Vy mě necháte odejít? Aniž byste se mnou, alespoň promluvil?“

Mark pokrčil rameny. „Tady skutečně nevlím.“

„To bych teda řekl, že ne,“ utrousil jeden z velkých mužů.

„Ale... Marku, můžeme si promluvit?“ dožadoval se Tim. „Mám nápad.“ Rychle přemýšlel. Existovalo něco, co řekl Wagoner. Staví domy. Ale...

„Promluvit si můžeme,“ řekl mu Mark. „Ale nebude to k ničemu.“ Podal svou pušku jednomu z ostatních a přišel k bariéře. „O čem budeme mluvit?“

Tim ho vedl k Blazeru. „Bradě, ty jsi říkal, že stavíš domy. Jsi obchodník nebo architekt?“

„Obojí.“

„To jsem si myslel,“ s uspokojením řekl Tim. Hovořil rychle, slova se z něj řinula ve spěchu.

„Takže znáš beton. A stavitelství. Dokážeš postavit přehradu!“

Wagoner se zamračil. „Myslím —“

„Vidíš!“ Tim triumfoval. „Přehradu.“ Ukázal na mapu Autoklubu. „Podívejte se, podél celé silnice odsud až nahoru do Sierry jsou elektrárny a přehradu. Ty přehradu budou stržené, ale nějaké malé elektrárny tam ještě budou a já vím o elektřině dost, abych je dokázal uvést do chodu, pokud někdo dokáže postavit přehradu. Máte tu kompletní pracovní tým k vodním elektrárnám. To by mělo mít nějakou cenu.“ Tim lhal, až se mu od pusy prášilo, ale nemyslel si, že by některý s těchto lidí věděl dost o elektřině, aby ho vyzkoušel a nachytil.

A teorii znal, i když měl trochu mlhavé znalosti o praktických aspektech vícefázových alternátorů.

Mark vypadal zamyšleně.

„Zatraceně," křičel Tom. „Dal jsem Jellisonovi padesát tisíc dolarů, ještě když to byly pořádné peníze! Alespoň byste mu mohl říct, že jsem tady!"

„Jo. Nechtě mě to promyslet," řekl Mark. Tahle historka dávala smysl. A Tim Hamner byl přítelem Harveye Randalla. Pokud by Hamner odjel a nepoznal ho, Mark by na to mohl zapomenout, ale teď ne. Harv by se to mohl dozvědět a Harvovi by se to třeba nelíbilo. A padesát papírů. Mark se senátorem nestrávil moc času, ale Jellison byl ze staré školy a mohl to považovat za důležité. A mimochodem, to o přehradách a elektrárnách – to bylo plus navíc. Mark by je nechal jít dovnitř. Jenomže nemohl. Christopherovi by ho nenechali. Ale Jellisonovi ještě naslouchali.

Mark se podíval na druhého muže v autě. Velký muž. „Armáda?" zeptal se.

„Námořnictvo," odpověděl Wagoner.

„Umíte střílet?"

„Všichni námořníci dovedou především střílet. Ano."

„Dobře. Zkusím to." Mark se vrátil k silničnímu bloku. „Zdá se, že tenhle chlapík je starý senátorův přítel," vysvětloval Mark. „Půjdu mu to říct."

Velký strážný vypadal zamyšleně. Tim zadržel dech. „Může počkat," řekl nakonec muž. Zvýšil hlas: „Sjedzte ke straně. A zůstaňte v autě."

"Dobře." Tim nastoupil do Blazeru. Pojížděli s ním, až se dostali téměř do příkopu. „Abychom nebyli zasažení zbloudilými kulkami, pokud sem dorazí někdo v bojovné náladě," řekl. Sledoval Marka, jak nastartoval motocykl a odjel.

„Je boj pravděpodobný?" zeptala se Rosa Wagonerová.

„Nevím," pokrčil rameny Tim. Schoulil se v sedadle. „Teď počkáme. A uvidíme."

Eileen se zasmála. Představila si Tima, jak se pokouší převínout velký generátor. „Drž palce," řekla.

„Vy ho znáte, já ne," řekl senátor Jellison. „Je k něčemu?"

Harvey Randall vypadal zamyšleně. „Abych řekl pravdu, nevím. Dostal se sem. To je jeho velké plus. Je ten, kdo přežil."

„Nebo měl štěstí," namítl Jellison. „Hamner, jako Hamner — Brown. Světu štěstí nepřinesl. Ano, já vím, objev není vynález Marku, říkal jsi, že ten druhý chlapík je bývalý mariňák?"

„Říká, že je. Vypadá na to, senátore. To je všechno, co vím."

„Šest dalších lidí. Dvě ženy a dvě děti." Jellison vypadal zamyšleně. „Harveyi, přidělil jsi nějaké zásoby v tomhle přehledu na to, aby se znovu rozběhly elektrárny?"

„Ten nápad zní užitečně —"

„Jistě, ale dokáže to Hamner?"

Harvey pokrčil rameny. „To doopravdy nevím, senátore. Má vysokoškolské vzdělání. Musí znát něco jiného kromě astronomie."

„A já mu dlužím," uvažoval Jellison. „Otázka je, dlužím mu dost? Tuhle zimu můžeme hladovět." Znovu vypadal zamyšleně. „Chlapík, který objevil kometu. To mi jednu věc napovídá. Pravděpodobně je trpělivý. A zcela jistě můžeme potřebovat pozorovatele na útesu, někoho, kdo bude doopravdy pozorovat. Ať se Alice trochu porozhlédne po okolí, místo aby trčela na jednom místě."

"A je to mariňák, který možná dokáže, možná nedokáže stavět přehradu. Byl důstojníkem nebo řadovým vojákem, Marku?"

"Nevím senátore. Předpokládám, že důstojníkem, ale přesně to nevím."

"Jo. Dobře, vždycky jsem měl rád námořníky. Marku, jdi říct panu Hamnerovi, že je dnes jeho šťastný den."

Markova tvář vyjadřovala všechno. Tim to věděl, když Mark přišel k autu.

Byli v bezpečí. Po tom všem byli v bezpečí. Někdy se sny stávají skutečností, i když je vyslovíte.

PEVNOST: DVA

Důležitost, informace je přímo úměrná
její nepravděpodobnosti.
Základní teorém informatiky

Al Hardy neměl strážní službu rád. Nebylo mu moc platné, že se mu nelíbila. Někdo musel držet stráž a pracovníci na ranči byli daleko užitečnější jinde. Hardy mohl kromě toho rozhodovat za senátora.

Těšil se až toho budou moci úplně nechat. Nebude to trvat dlouho, pomyslel si. Nebude trvat dlouho a u senátorovy brány nebudeme potřebovat žádné strážné. Silniční blok teď zastavil většinu vetřelců; ale nedostal je všechny. Pár jich přišlo nahoru ze zatopeného San Joaquin. Ostatní sešli z High Sierry a spousta cizinců se dostala do údolí dříve, než ho Christopherovi začali uzavírat. Většina měla být poslána pryč a doslechli se, že by to senátor mohl změnit. Možnost mluvit se senátorem znamenala hodně.

A Stařík nerad posílal lidi pryč a z toho důvodu za ním Al nahoru nepouštěl moc lidí. Byla to část jeho práce a vždycky byla: senátor říkal lidem ano a Al Hardy jim říkal ne.

Dorazila by jich sem každou hodinu záplava, pokud by je nezastavil, a senátor měl důležitou práci. A Maureen a Charlotta by musely stát na stráži, pokud by to nedělal Al, a k čertu s tím. Jedinou dobrou věcí na Pádu Kladiva bylo to, že hnutí za osvobození žen zemřelo pár milisekund po úderu Kladiva...

Al měl spoustu papírování. Vytvářel seznamy položek, které potřebují, plánoval práci pro lidi, vypracovával detaily plánů, které vymýšlel senátor. Nepřetržitě psal v autě do zápisníku, přestával jenom tehdy, když někdo dorazil k příjezdové cestě.

Nešlo to odhadnout. Jednoduše to nešlo odhadnout. Utečenci všichni vypadali stejně: napůl utopení a napůl vyhladovělí, a každým dnem horší. Teď byla sobota a vypadali prostě hrozně. Když byl senátorovým pomocníkem, Al Hardy se domníval, že dokáže lidi správně posoudit. Ale teď tu nebylo k posuzování nic. Musel se vrátit k rutině.

Tihle bloudící strašáci, kteří přišli pěšky, vedli dvě děti a nesli třetí; ale oba, muž i žena, prohlašovali, že jsou lékaři a znali hantýrku... specialistů, ale dokonce i psychiatricka musela studovat obecnou medicínu; tu absolvovali všichni. A ten neurvalý obr, který byl z vedení CBS; museli ho poslat zpět na silnici a nepřestával klít, dokud Hardyho partner nevyplýtl jednu kulku do bočního skla auta.

A ten muž ve zbytcích dobrého obleku, zdvořilý a mluvící dobrou angličtinou, který býval tam venku v údolí radním a který vystoupil z auta, dostal se blízko k Aloyi a vytáhl pistoli, ukrytou v kapse pláště do deště.

„Zvedněte ruce.“

„Určitě to chcete?“ zeptal se Al.

„Ano. Dovedeš mě dovnitř.“

„Dobře.“ Al zdvihl ruce. A výstřel proletěl radnímu krásně a čistě hlavou, protože signálem byl samozřejmě Al, zvedající pravou ruku. Radní ke své škodě nikdy nečetl Kiplinga:

Jen mojí laskavostí jsi dojel živ v tu dál,
po dvacet mil tu není houští a ani žádné skály,
Kde nebyli by moji muži s puškou v ruce stáli.
Kdybych zvedl z uzdy ruku, malí rychlí šakali,
za sebou hned v celé řadě hodovat by spěchali.
Kdyby hlava ze své výše kývnutím k mé hrudi KLESLA,
DRAVEC NAD NÁMI BY CPAL SE, AŽ BY JEJ KŘÍDLA
NEUNESLA...

K příjezdu dojel nákladák. Malý nákladák, hubený vlasatý muž s visícími kníry. Nejspíš místní, pomyslel si Al. Každý v okolí jezdil malým nákladákem. Ale stejně tak ho mohl ukrást, ale proč by s ním jezdil k senátorovu domu? Al vystoupil z auta a čvachtal blátivou vodou k bráně.

Alvin Hardy všem říkal to samé: „Ukažte ruce. Nejsem ozbrojený. Ale je tu muž s puškou vybavenou dalekohledem a vy ho nemůžete vidět.“

„Umí řídit nákladák?“

Al Hardy zíral na vousatého muže. „Cože?“

„Všechno po pořádku.“ Vousatý muž sáhl do brašny na sedadle vedle něj. „Pošta. Jenomže mám doporučený dopis. Senátor ho bude muset podepsat. A je tam mrtvý medvěd —“

„Cože?“ Alova rutina nefungovala tak dobře. „Cože?“

„Mrtvý medvěd. Zabil jsem ho dnes časně ráno. Neměl jsem moc na výběr. Spal jsem v nákladáku a ohromná černá chlupatá tlapa rozbila sklo a sáhla dovnitř. Byl obrovský. Couval jsem tak daleko, jak se dalo, ale pořád lezl dovnitř, takže jsem vzal tuhle berretu, kterou jsem našel na Kuřecím ranči, a střílel jsem medvěda do oka. Zhroutil se jako velká kupa masa. Tak —“

„Kdo jste?“ zeptal se Al.

„Já jsem ten zatracenej pošťák! Pokusíte se myslet jen na jednu věc najednou? Je tam pětset až tisíc liber medvědího masa, to nemluvím o kožešině. Jenom čekají na čtyři velké muže s nákladákem a zrovna se to začíná kazit! Samotný jsem s ním nemohl hnout, ale pokud tam dostanete povoz, možná zachráníte pár lidí před hladem. A teď musím získat senátorův podpis na tenhle doporučený dopis, ale raději někoho pošlete pro medvěda hned teď.“

Na Hardyho toho bylo moc. Příliš mnoho. Jedinou věcí, o které věděl, byla beretta. „Musíte mi dát tu zbraň do úschovy. A vyjet se mnou na kopec,“ řekl Al.

„Chcete mou zbraň? K čemu vám ksakru bude moje zbraň?“ podivil se Harry. „Ach, k čertu, v pořádku, pokud vám to udělá radost. Tady jí máte.“

Podal mu pistoli. Al ji opatrně vzal. Pak otevřel bránu.

„Dobrý Bože, senátore, to je Harry!“ vykřikla paní Coxová.

„Harry. Kdo je to Harry?“ Senátor Jellison vstal od stolu s mapami, seznamy a diagramy a šel k oknům. Bylo dost jisté, že v nákladáku je Al ještě s někým. Hodně vousatým, s dlouhými kníry a v šedých šatech.

„Pošta volá!“ křičel Harry, když vyšel nahoru na verandu.

Paní Coxová se vrhla ke dveřím. „Harry, nikdy jsem neočekávala, že tě ještě uvidím!“

„Dobrý den," pozdravil Harry. „Doporučený dopis pro senátora Jellisona."
Doporučený dopis. Politická tajemství o světě, který už je mrtvý a pohřbený. Artur Jellison šel ke dveřím. Pošťák — ano byly to zbytky poštovní uniformy — vypadal trochu unaveně. „Pojďte dál," řekl Jellison. Co k čertu tenhle chlapík vyváděl —
„Senátore, Harry dnes ráno zastřelil medvěda. Raději pošlu nějaké lidi z ranče, aby ho přivezli, než ho dostanou krkavci," řekl Al Hardy.
„Neodcházejte s mojí pistolí," zastavil ho Harry rozhořčeně.
„Ach." Hardy vytáhl zbraň z kapsy. Podíval se na ni nejistě. „Senátore, tohle je jeho," řekl. Pak odešel a nechal Jellisona, který držel zbraň a byl ještě zmatenější.
„Myslím, že jste první chlapík, který vyvedl Hardyho z rovnováhy," řekl Jellison. „Pojďte dál. Objíždíte všechny ranče?"
„Správně," přikývl Harry.
„A kdo očekáváte, že vás bude platit, teď, když —"
„Lidé, kterým donesu zprávy," vysvětloval Harry. „Moji zákazníci."
Tahle nárazka nemohla být ignorována. „Paní Coxová, podívejte se, co byste mohla najít —"
„Už jdu," zavolala z kuchyně. Vešla se šálkem kávy. Velmi krásným šálkem, jak viděl Jellison. Jedním z jeho nejlepších. A trochou z poslední kávy na světě. Paní Coxová smýšlela o Harrym dobře.
To mu přinejmenším napovědělo jednu věc. Podal mu pistolí.
„Omlouvám se. Hardy dostal pokyny —"
„Jistě." Pošťák si strčil zbraň do kapsy. Upil kávu a vzdychl.
„Posaďte se," vyzval ho Jellison. „Prošel jste celé údolí?"
„Většinu."
„Tak mi řekněte, jak to vypadá —"
„Myslel jsem, že se nikdy nezeptáte."

Harry byl téměř všude. Vyprávěl svůj příběh prostě, bez příkras. Pro tenhle styl se rozhodl. Pouze fakta. Poštovní nákladák se převrátil. Stržené vedení elektřiny. Stržené telefonní vedení. Trhliny na silnici, tady a tady a objížděky po cestách tudy a přes tohle. Millerovi v pořádku, Shire stále funguje. Když se vrátil s nákladákem, Muchos Nombres bylo opuštěné a těla — jo, předběhl sám sebe.

Řekl jim o vraždě u Romanových. Jellison se zamračil a Harry přešel ke stolu, aby mu to ukázal na velké inženýrské mapě okresu.

„Žádná známka po majitelích, ale někdo po vás střílel a zabil toho druhého chlapíka?" vyptával se Jellison.

„Správně."

Jellison přikývl. Bude se tam s tím muset něco udělat. Ale — nejdřív to říct Christopherovým. Ať se podělí o rizika policejní akce.

„A lidé z Muchos Nombres jeli za vámi," vzpomněl si Harry. „Bylo to včera před polednem."

„Nikdy sem nedorazili," odpověděl Jellison. „Možná jsou ve městě. Je tam dobrá půda? Něco zasázeného?"

„Moc ne. Většinou plevel," řekl Harry. „Ale mám slepice. Máte nějaké krmení pro slepice?"

„Slepice?" Tenhle chlapík byl zlatým dolem informací!

Harry mu pověděl o Sinanianových a o Kuřecím ranči.

„Zůstala tam spousta slepic a předpokládám, že chcípnu hlady nebo je dostanou kojoti, takže si klidně můžete posloužit sám," nabízel Harry. „Pár si jich chci nechat. Byl tam jeden kohout a doufám, že přežije. Pokud ne, budu si muset nějakého půjčit..."

„Rozumíte farmaření?" zeptal se Jellison.

Harry se otfásl. „Dobrý Bože, ne! Ale myslel jsem, že by bylo hezké, kdyby tam pobíhalo pár slepic."

„Takže se tam vrátíte —"

„Až dokončím svou trasu," upřesnil Harry. „Při zpáteční cestě se zastavím zase v jiných domech."

„A co potom?" zeptal se Jellison, ale už to věděl.

„Začnu zase znovu, samozřejmě. Co jiného?"

To souhlasilo. „Paní Coxová, kdo je k dispozici jako běžec?"

„Mark," odpověděla. Její hlas zněl nesouhlasně; na Marka si ještě nevytvořila názor.

„Pošlete ho do města, aby zjistil něco o těch turistech z Muchos Nombres. Chystali se jet za mnou."

„V pořádku," přisvědčila. Výšla ven a něco si mumlala. Potřebovali, aby znovu fungovaly telefony. Její dcera minulý večer mluvila o telegrafním spojení. V jedné z jejích knížek objevili plánky a dráty byly stále ještě k dispozici, staré telefonní vedení.

Poté, co odeslala Marka, uvařila oběd. Teď měli zrovna spoustu jídla: zbytky z toho, co zavařovali, paběrky ze záhonů na zahradě. Ale nevydrží to dlouho...

Harry byl dokonce i mimo údolí. Sledoval silnici na mapě. „Na mé trase je Deke Wilson," vysvětloval Harry. „Je organizovaný podobným způsobem jako vy. Asi třicet mil na jihozápad."

„Tak jak jste se dostal zpátky sem?" ptal se Jellison.

„Po okresní silnici —"

„Ta je zablokovaná."

„Ach, jistě, byl tam pan Christopher."

„Tak jak jste se k čertu dostal přes něj?" zeptal se Jellison. Ted' ho už nemohlo nic překvapit. „Zamával jsem na něj a on na mě taky zamával," řekl Harry. „Neměl mě pouštět?" „Samozřejmě měl." Ale nemyslel bych, že má tolik rozumu. „Říkal jste mu tohle všechno?" „Ještě ne," řekl Harry. „Byli tam nějací další lidé, kteří se s ním pokoušeli mluvit. A on měl pušku a byli s ním čtyři další velcí chlapíci. Nevypadalo to jako vhodná doba na přátelské poklábosení." Ještě toho následovalo víc. Zápavy. Harryho historka potvrdila, co už Jellison věděl, že údolí San Joaquin se změnilo ve velké vnitrozemní moře, místy sto a více stop hluboké. Vody omývaly úbočí kopců. Porosty mandloní, které hurikány rozervali na kousky. Všude mrtví a umírající lidé. Zaručeně vypukne epidemie tyfu, pokud se s tím něco neudělá, ale co? Vešel Mark Czescu. „Ano pane, lidé z Muchos Nombres dorazili do města včera." hlásil. „Pokoušeli se koupit jídlo. Moc toho nedostali. Předpokládám, že se vrátili zpátky na svůj pozemek." „Kde zemřou hladu," doplnil Harry. „Pozvěte je na schůzi do města," řekl Jellison. „Mají půdu —" „Ale nevědí nic o farmaření," namítal Harry. „Myslím, že jsem se o tom zmiňoval. Chtějí pracovat, ale nevědí, co dělat." Arthur Jellison si udělal další poznámku. Harryho vyprávění doplnilo spoustu chybějících informací. „A říkáte, že Deke Wilson má věci zorganizované," řekl. To byla taky novinka, o území mimo vlastní údolí. Jellison se rozhodl poslat Ala Hardyho dolů, aby Wilsona navštívil. Je lépe udržet si dobré styky se sousedy. Hardy a... no, Mark ho může vzít na motorce. A existovaly miliony dalších věcí, které bylo třeba udělat, a hluboko uvnitř byl Jellison unavený tak, jak ho Washington nikdy neunavil. Nesmím si to tak brát, pomyslel si.

Odpařily se hychlové míle vody a Zemi obklopily dešťové mraky. Podél úpatí Himaláje se vytváří chladná fronta a dešťové bouře se ženou severovýchodní Indií, severní Barmou, čínskými provinciemi Yunan a Čechwan. Velké řeky východní Asie, Brahmaputra, Irrawaddy, Salween, Mekong, Yang—tze a Chuang—che, všechny začínají na úpatí Himaláje. Zápavy stékají úrodnými údolními Asie a ve vysokých polohách ještě prší. Přehradý se bortí a vody se dávají do pohybu, dokud se konečně nesetkají s bouřemi bičovanými slánými vodami hnanými do vnitrozemí vlnami a tajfuny.

Zatímco po celé Zemi prší, z horkých moří poblíž dopadů Kladiva se zdvihá další pára; spolu s vodou stoupá sůl, půda, kamenný prach, odpařené prvlty zemské kůry. Vulkány vysílají další miliardy tun kouře a prachu, který se zvedá do stratosféry.

Zatímco se Hammer — Brownova kometa ztrácí v hlubokém vesmíru, Země připomíná brilantovou perlu, vrhající matné odlesky. Zemské albedo se změnilo. Více slunečního tepla a světla je odráženo zpět do vesmíru, pryč od Země.

Hammer-Brownova kometa pominula, ale účincly zůstávají. Některé jsou dočasné, jako vlny tsunami, které se ještě ženou pánvemi oceánů, některé už po třetí; hurikány a tajfuny, které bičují zemi a moře; bouře celoplanetárního rozsahu, které obklopují Zemi.

Některé účincly jsou trvalejší. V Arktidě padá voda v podobě sněhu, který neroztaje po stovky let.

2.

PO SOUDNÉM DNI

A hle, bílý kůň, a ten, jenž na něm sedí, třímá luk;
a koruna mu byla dána; vyráží, aby dobýval a dobyl.
A tam vyjel další kůň, jenž byl rudý: a tomu, jenž
na něm seděl, byla dána moc odejmout zemi mír,
aby vraždili jeden druhého: a byl mu dán veliký meč.

Zjevení Svatého Jana

První týden - Princezna

Pochybovat o všem nebo věřit, všemu jsou dvě
stejně pohodlná řešení, obojí osvobozuje
od nutnosti uvažovat.
H. Poincaré

Maureen Jellisonová stála na vrcholu hřebenu. Lil na ni teplý déšť. V horách nahoře se blýskalo. Přikročila blíže k hluboké roklí v granitovém suku. Povrch klouzal. Lehce se usmála, přemýšlela o tom, jak jí její otec řekl, aby nechodila nahoru sama, dokonce dřív, než...

Bylo obtížné tu myšlenku dokončit. Nemohla přisoudit jméno tomu, co se stalo. Konec světa — to znělo banálně, a zatím to dokonce ani nebyla pravda: Zatím ne. Tady na ranči, kterému teď říkali Pevnost, svět neskončil. Kvůli dešti nemohla vidět dolů do údolí, ale věděla, že tam je. Horečná aktivita, inventura všeho — benzinu, nábojnic, jehel a špendlíků, plastických sáčků, oleje na vaření, aspirinu, zbraní, dětských lahví, hrnců a pánví, cementu — čehokoliv, co je mohlo přes zimu zachovat naživu. Al Hardy k tomu přistupoval systematicky, využíval Maureen a Eileen Hamnerovou a Marii Vanceovou jako agenty, aby navštěvovaly všechny domy v údolí.

„Špiclové. To je to, co jsme," křičela Maureen do větru a deště. Hlas jí poklesl. „A je to tak zatraceně zbytečné." Špiclování jí nevadilo. Pokud existovalo něco nezbytného, pokud je něco mohlo zachránit, mohla to být pečlivá práce Ala Hardyho. Nebylo to špiclování nebo ti, kteří se snažili skrýt svůj majetek. Byli to blázni, ale tohle byla hloupost, která ji nevyváděla z míry. Byli to jiní; ti, kteří ji vítali. Věřili. Byli si zcela jisti, že je senátor Jellison udrží naživu, a byli pateticky šťastní, že vidí jeho dceru. Nestarali se o to, že přišla vyzvídat a čmuchat a možná jim vzít jejich majetek. Byli jedině rádi, že mohou nabídnout všechno, co mají, svobodně, výměnou za ochranu, která neexistovala.

Někteří farmáři a rančeři měli svou hrdost a nezávislost. Rozuměli potřebě organizace, ale nebyli kvůli ní podbíziví. Ale ostatní — soucit vzbuzující utečenci, kteří se nějak dostali přes silniční bloky; lidé z města, kteří vlastnili domy v údolí, ti, kteří sem utekli, aby se vyhnuli Pádu Kladiva, kteří neměli žádnou představu, co dělat dál, dokonce i venkovští lidé, jejichž životní styl závisel na autech s potravinami a mrazírenských železničních vagónech a kalifornském počasí — pro ně Jellisonovi byli „vláda", která se o ně měla postarat, jako to bylo vždycky.

Maureen nemohla tu odpovědnost snést. Říkala jim lži. Říkala jim, že budou žít, a věděla něco jiného. Tenhle rok nebude žádná úroda, tady ani nikde jinde. Jak dlouho je může udržet naživu rabování zatopených obchodů? Kolik dalších utečenců je v pánvi San Joaquin, a jaké má ona právo žít, když svět umírá?

Blízko udeřil blesk. Nepohnula se. Stála na holé žule, blízko okraje. Chtěla jsem životní cíl. Teď ho mám. A je to příliš mnoho. Její život se netočil kolem večírků ve Washingtonu a kolem toho, kdo s kým mluvil. Nedá se říct, že přežít konec světa je jednoduché. Ale je. Pokud neexistuje k životu nic jiného, než prostá existence, jak se to liší? Ve Washingtonu to bylo pohodlnější. Bylo snadnější skrývat strádání. To je jediný rozdíl.

Slyšela za sebou kroky. Někdo přicházel po hřebeni. Neměla žádné zbraně a bála se. Mohla se tomu smát. Stála na okraji útesu, na holém žulovém suku, zatímco se blýskalo, a bála se.

Ale bylo to poprvé, co v tomhle údolí cítila strach z toho, že se přibližuje někdo cizí. Tím to bylo ještě děsivější. Kladivo zničilo všechno. Vzalo jí její útočiště. Podívala se směrem k okraji a lehce přenesla váhu. Bylo by to tak snadné.

Muž přišel blíž. Měl na sobě pončo, klobouk se širokou obrubou a pod pončem nesl pušku. „Maureen?" zavolal.

Přelily se přes ni vlny úlevy. V hlase byl náznak hysterického smíchu, když řekla: „Harveyi? Co děláte tady nahoře?"

Harvey Randall přišel na okraj skály. Stál nejistě. Vzpomněla si, že se bál výšek, a opatrně přešla k němu, pryč z útesu.

„Já tu nahoře mám být," zdůraznil. „Co tu k čertu děláte vy?"

„Nevím." Sebrala rezervu sil, o které nevěděla, že ji má. „Nejspíš jsem tu proto, abych zmokla." Teď, když to řekla, uvědomila si, že je to pravda. Bez ohledu na plášť do deště byla promočená. Nízké boty měla plné vody. Déšť byl právě dost chladný k tomu, aby ji studil do zad, kde jí stékal pod bundu. „Proč tu máte být?"

„Na stráži. Táhle mám přístřešek. Pojdte, vlezte dovnitř, pryč z toho mokra."

„Dobře." Následovala ho podél hřebenu. Neobracel se, aby se na ni podíval, a ona ho pasivně následovala.

Padesát yardů odtud se balvany opíraly jeden o druhý. Hrubá konstrukce ze dřeva a polyethylenových pytlů na odpadky byla postavena pod jejich částečnou ochranou. Nebyl tam žádný zdroj světla, kromě odpoledního soumraku. Nábytek tvořila nafukovací matrace, spací pytel na podlaze a dřevěná bedna na sezení.

Do země byla zaražená podpěra a do ní byly zastrčeny kolíky; z nich visela polnice, plastický sáček s paperbackovými knihami, triedr, jídelní miska a svačina.

„Vítej v paláci," řekl Harvey. „Pojď, svlékni si tu bundu, ať trochu uschneš." Mluvil klidně a neutrálně, jako by nebylo nic divného na tom, že ji našel samotnou v bouře na holém žulovém suku.

Přístřešek byl prostorný; bylo tam dost místa, aby se dalo stát. Harvey ze sebe shodil klobouk do deště a pončo, pak ji pomohl s bundou. Pověsil mokré šaty na kolíky k otevřenému vchodu.

„Co tady střežíš?"

„Zadní přístup dovnitř." Pokrčil rameny. „V tomhle dešti není pravděpodobné, že někdo přijde, nebo že bych je viděl kdyby přišli, ale museli jsme ten přístřešek postavit."

Bydlíš tady?"

„Ne. Střídáme se. Já, Tim Hamner, Bred Wagoner a Mark. Občas Joanna. Všichni bydlíme tady dole. To nevíš?"

„Ano."

„Neviděl jsem tě od té doby, co jsme sem dorazili," pokračoval Harvey. „Párkrát jsem tě hledal, ale nabyl jsem dojmu, že pro mě nikdy nebudeš doma. A ve velkém domě jsem nebyl moc vítáný. Ale každopádně děkuju, že ses za mě přimluvila."

„Přimluvila?"

„Senátor mi řekl, že jsi ho žádala, aby mě pustil dovnitř."

„Jsi vítáný." To bylo dost snadné rozhodnutí. Nespím s každým mužem, kterého potkám. I když ses nakonec cítil provinile a odešel jsi do jiného pokoje, bylo to hezké, a skutečně toho nelituju. Existuje jedna upřímná úvaha. Pokud o tobě smýšlím dost dobře na to, abych s tebou spala, tak ti určitě musím zachránit život, ne?

„Posaď se." Pokynul k dřevěné bedně. „Nakonec tu bude nábytek. Nedá se tu dělat nic jiného, než to tu zvelebovat."

„Nechápu, k čemu tu jsi dobrý," řekla Maureen.

„Ani já ne. Ale pokus se to vysvětlit Hardymu. Z mapy vyplývá, že tohle místo je vhodné pro strážní stanoviště. Když bude viditelnost větší, než padesát yardů, tak vhodné bude, ale právě teď je to plýtvání lidskou energií."

„Lidské energie máme spoustu," pronesla Maureen. Opatrně seděla na bedně a opírala se zády o tvrdý balvan.

Plastiková vložka mezi jejími zády a balvanem byla vlhká od vody kondenzující na vnitřním povrchu. „Tohle budeš muset izolovat," okomentovala to. Přejela prstem po mokřém plastiku.

„Všechno má svůj čas." Stál nervózně uprostřed přístřešku, nakonec přešel k nafukovací matraci a posadil se na spací pytel.

„Myslíš, že je Al blázen," nadhodila.

„Ne. Ne, to neříkám." Harveyův hlas zněl vážně. „Předpokládám, že tady nahoře můžu udělat něco užitečného. I kdyby se skupina nájezdníků dostala kolem mě, budou mít v zádech ozbrojeného muže. A jakékoliv varování, které můžu dát, mělo by mít dole nějakou cenu. Ne, nemyslím si, že je Hardy blázen. Jak říkáš, máme spoustu lidských sil."

"Příliš mnoho," zdůraznila Maureen. „Příliš mnoho lidí a nemáme dost jídla." Nepoznávala toho věčného muže, který seděl na svém spacím pytli a ani se neusmál; který nemluvil o galaktických říších a nezeptal se, proč byla tady nahoře. Tohle nebyl ten muž, se kterým spala. Nevěděla, kdo to je. Téměř jí připomínal George. Zdál se být sebevědomý. Puška, kterou přinesl dovnitř, se opírala o podpěru, připravená u ruky. Ve smyčkách na kapse bundy měl zastrčené náboje. Na tohle celém světě existují jen dva lidé, se kterými jsem spala, a oba jsou cizinci. A George se ve skutečnosti nepočítá. To, co děláš v patnácti, se nepočítá. Rychlé zuřivé páření na tomhle kopci, nedaleko odsud, a oba jsme se tolik báli toho, co jsme udělali, že jsme o tom nikdy znovu nemluvili. Pak jsme se chovali, jako kdyby se nic nestalo. To se nepočítá.

George a tenhle muž, tenhle cizinec. Dva cizinci. Ostatní jsou mrtví. Johnny Baker musí být mrtvý. Můj bývalý manžel taky. A... Nebylo už moc jiných, které by započítala. Lidé, na kterých jí záleželo na rok, na týden, nebo dokonce na jednu noc. Bylo jich pár a všichni zůstali ve Washingtonu. Všichni mrtví.

Někteří lidé jsou v krizi silní. Harvey Randall je. Myslela jsem, že já taky. Teď to vím lépe. „Harveyi, bojím se." Tak proč tohle říkám?

Očekávala, že řekne něco utěšujícího. Bude ji uklidňovat, jako by to udělal George. Byla by to lež, ale —

Hysterický smích neočekávala. Dívala se, jak se Harvey Randall chichotá, bublá, směje jako šílenec. „Jsi vyděšená," vydechl. „Dobrý Bože nad námi, vždyť jsi neviděla nic, z čeho bys měla být vyděšená!" Křičel na ni. „Víš, jak to vypadá venku? Ty to nemůžeš vědět. Nebyla jsi mimo tohle údolí." Viditelně bojoval sám se sebou, aby se ovládl.

Fascinovaně ho sledovala, jak pomalu vítězí v boji o to, aby se uklidnil. Jeho smích utichl. Pak tam kupodivu znovu seděl ten cizinec, jako by se ani nepohnul. „Omlouvám se," řekl. Fráze byla až impertinentně konvenční, ale nevyzněla tak. Řekl ji jako skutečnou omluvu.

Dívala se na něj s hrůzou. „Ty taky? Je to jenom velká hra? Všechno ten mužný klid, tohle —"

„A co jsi čekala?" zeptal se Harvey. „Co jiného můžu dělat? A doopravdy se omlouvám. Nechtěl jsem se takhle nechat vyvést z míry..."

„To je v pořádku."

„Ne, není to v pořádku," nesouhlasil Harvey. „Jediná zoufalá šance, kterou jsme my všichni dostali, je v tom, že se nadále budeme snažit jednat rozumně. A když jeden z nás selže, pro ostatní je to mnohem těžší. Proto se omlouvám. Ne za to, že to ze mě občas vyrazí, z té hrůzy, bum! S tím se učím žít. Ale neměl bych připustit, abys to viděla. To ti nic neusnadní —"

„Ale ano," namítala. „Občas se musíš... řekněme vyzpovídat." Chvilí tiše seděli, naslouchali větru a dešti, praskání hromů v horách. „Vyměníme se," navrhla Maureen. „Ty jsi mi to řekl, já to řeknu tobě."

„Je to rozumné?" zeptal se. „Podívej, já jsem nezapomněl, jak jsme se naposledy sešli tady na hřebeni."

„Ani já ne." Mluvila tiše a něžně. Napadlo ji, že Harvey se chce pohnout, že chce vstát, a rychle promluvila. „Nevím, co s tím mám dělat. Ještě ne."

Seděl bez hnutí, takže si nebyla jistá, jestli se vůbec chtěl zvednout „Řekni mi to," vyzval ji.

„Ne." Nemohla docela rozeznat jeho tvář. Na tváři měl strniště vousů a světlo v přístřešku bylo velice špatné. Občas blízko udeřil blesk a vrhl třpytivý záblesk, přízračně zelený od bavy plastických pytlů, ale to ji pouze na okamžik oslepilo a stále nedokázala vidět jeho výraz. „Já nemůžu," řekla. „Je to pro mě hrozné, ale znělo by to triviálně —"

„A co má být?"

„Oni doufají," vysvětlovala. „Přicházejí do domu nebo já chodím do jejich a oni věří, že je můžeme zachránit. Že je můžu zachránit. Někteří z nich jsou blázniví. Ve městě je jeden chlapec, nejmladší chlapec starosty Seitze. Je mu patnáct a bloumá okolo nahý v dešti, dokud ho máma nepřivede dovnitř.

Existuje pět žen, jejichž manželé se nikdy nevrátili z lovu. Jsou tam staří lidé, děti, lidé z města, a ti všichni očekávají, že přijdeme se zázrakem — a Harveyi, já prostě nemám žádné zázraky, ale musím dál předstírat, že mám."

Téměř mu řekla i zbytek: o své sestře Charlottě, která sama sedí ve svém pokoji a zírá do stěn prázdným očima, ale pak náhle přijde k sobě a křičí, jestli by nemohla navštívit děti; o Gine, černošce z pošty, která si zlomila nohu a ležela v příkopu, dokud ji někdo nenašel a pak zemřela na plynatou gangrénu a nikdo jí nemohl pomoci; o třech dětech s tyfem, které nikdo nemohl zachránit; o ostatních, kteří zešileli. Tohle by neznělo triviálně. Ale bylo to triviální. Hrůze se dokázala postavit. „Nemůžu pokračovat v tom, abych lidem dávala falešné naděje," řekla nakonec.

„Musíš," naléhavě řekl Harvey. „Je to nejdůležitější věc na světě."

„Proč?"

V údivu rozpráhl ruce. „Protože to tak je. Protože nás zbylo tak málo."

„Pokud předtím život nebyl důležitý, tak proč by měl být teď?"

„Je."

„Ne. Jaký je rozdíl mezi nesmyslným přežíváním ve Washingtonu a nesmyslným přežíváním tady? Nic z toho nemá význam."

„Pro ostatní to něco znamená. Pro ty, kteří chtějí zázraky."

„Zázraky, které nemám. Proč je důležité, že na tobě jiní lidé závisí? Proč to dává mému životu smysl?"

„Občas je to jediné, co má nějaký význam," odpověděl Harvey. Byl velice vážný. „A pak zjistíš, že je toho víc. Daleko víc. Ale nejprve musíš dělat svou práci, tu, kterou ve skutečnosti neuznáváš, starat se o ostatní. Pak po čase uvidíš, že je to k životu důležité." Zasmál se, ne vesele, ale smutně. „Já to vím, Maureen."

„Řekni mi to."

„Chceš to doopravdy slyšet?"

„Nevím. Ano. Ano, chci."

„V pořádku." Vyprávěl jí to. Naslouchala jeho příběhu: o jeho přípravách před Pádem Kladiva; o jeho hádce s Loretou; o jeho pochybnostech a pocitu viny kvůli krátké milostné záležitosti s ní, ne ani tak proto, že s ní spal, ale že o ní pak přemýšlel a srovnával ji se svou manželkou, a jak bylo tím těžší brát Loretu vážně.

Pokračoval dál a ona poslouchala, ale nedokázalo to doopravdy pochopit. „A pak jsme se nakonec ocitli tady," dokončil. „V bezpečí. Maureen, ty ten pocit nemůžeš znát: vědět, doopravdy vědět, že budeš žít další hodinu, že možná celou hodinu neuvidíš nikoho, koho miluješ, potraného jako vyhozenou hadrovou panenku. Nemůžu chtít, abys tomu rozuměla, opravdu ne, ale musíš vědět alespoň tohle: to, co tvůj otec buduje tady v údolí, je ta nejdůležitější věc na světě. Má to nekonečnou cenu, má smysl obětovat cokoli, aby se to udrželo, abychom věděli... věděli, že někdo, někde, má naději. Moci se cítit v bezpečí."

„Ne! To je ta skutečná hrůza. Jsou to všechno falešné naděje! Konec světa, Harveyi! Celý svět se trhá na kousky, a my slibujeme něco, co neexistuje, k čemu nedojde."

„Jistě," souhlasil. „Občas si to myslím také. Eileen je tam dole ve velkém domě, to víš. Slyšíme, co se děje."

„Tak jaký to má smysl, jestli nepřežijeme zimu?"

Vstal a přistoupil k ní. Seděla úplně nehybně a on před ní stál, nedotýkal se jí, ale věděla, že tam je. „Za prvé," řekl.

„Není to beznadějně. To musíš vědět. Hardy a tvůj otec plánují velice dobře. Chce to mít trochu štěstí, ale šanci máme. Tak si to připuť."

„Možná. Chce to mít trochu štěstí: Ale co když se naše štěstí vyčerpá?"

„Za druhé," pokračoval nelítostně. „Předpokládejme, že je to všechno švindl. Všichni tuhle zimu zemřeme hladu.

Předpokládejme to. Maureen, pořád to má význam. Pokud to můžeme odložit o hodinu, pokud o všivou hodinu můžeme někomu ušetřit ten pocit, který jsem měl, když jsem se choulił v zadu ve svém autě... Maureen, má cenu umírat, jen aby byl jeden člověk ušetřen od toho pocitu. Má to cenu. A ty to můžeš udělat. Pokud je k tomu třeba předstírat, tak předstírej. Ale dělej to."

Myslel to tak. Možná taky hrál, dělal to, co chtěl po ní: ale taky to tak myslel, proč by se jinak namáhal? Možná měl pravdu. Ach, Bože. Ať má pravdu. Jenomže Ty tam nejsi, nebo jsi?

Jak moc tomu všemu věříš, Harveyi Randle? Jak pevně je tohle tvoje rozhodnutí? Prosím, neztrácej je, protože jsi mě přiměl, abych ho cítila také. Můžu ho sdílet. Vzhledla k němu a řekla, velice jemně: „Chceš se se mnou pomilovat?"

"Ano." Nepohnul se.

„Proč?"

"Protože jsem na tebe myslel celé měsíce. Protože se nebudu cítit vinen. Protože chci někoho, koho bych mohl milovat."

"To jsou dobré důvody." Vstala a natáhla se k němu. Cítila, jak se pažemi dotýká jejích ramen. Držel ji, ne pevně, díval se na ni. Mokrý místo na jejích zádech teď bylo chladné. Téměř se odtáhla; tohle nebylo něco náhodného, ne jako posledně. Tohle by mělo něco znamenat. Muselo.

Dotýkal se jejích zad teplými rukama a byl cítit potem a prací; byla to poctivá vůně, ne něco ze spreje. Když se sehnul, aby ji políbil, bylo to jako elektrický šok, pevně ho chytila a držela ho, nořila se do něj, doufala, že se v něm ztratí. Nakonec leželi na nafukovací matraci v otevřeném spacím pytli. Jemně ji objímal a ona věděla, že to bude pěkné, a po dlouhé době to bylo.

Později ležela, opírala se o něj a pozorovala, jak blesky vrhají podivné obrazce přes zelený plastik; a přemýšlela o tom, co udělala.

Dělej svou práci. To je smysl celého života, dělat svou práci. Harvey to ve skutečnosti neřekl, byl to Albert Camus v Moru, ale právě tohle chtěl Harvey říci. A dělat svou práci zahrnuje spoustu věcí, ale nejsem si jistá, jestli k tomu patří i Harvey Randall. Existuje tu jistý paradox. Říká mi, proč bych měla žít, a ví zatraceně dobře, že to sama nedokážu zvládnout. Co by ale udělal George, kdyby věděl, kde jsem teď byla?

Poslal by Harvey na silnici.

„Co se děje?“ zeptal se Harvey. Jeho hlas přicházel z velké dálky.

Otočila se k němu a pokusila se usmát. „Nic. Všechno. Jenom jsem přemýšlela.“

„Otřásla ses. Je ti zima?“

„Ne. Harvey... a co tvůj chlapec? A Mariin syn?“

„Jsou tam někde nahoře. A musím se po nich jít podívat. Pokoušel jsem se přimět Hardyho, aby mě pustil, ale byl příliš zaměstnaný, aby se mnou mluvil. Půjdu bez dovolení, pokud budu muset, ale ještě se jednou zeptám. Zkusím to zítra znovu. Ne. Zítra ne. Zítra bude něco jiného.“

„Dům Romanových.“

„Ano.“

„Ty se na tom budeš podílet?“

„Zdá se, že Mark a já jsme si vytáhli šťastná čísla. Spolu s panem Christopherem a jeho bratrem. A Alem Hardym. A myslím, že několika ostatními.“

„Bude se tam střílet?“ Budeš zabít?

„Možná. Po Harrym stříleli. Toho druhého zabili, toho z turistického ranče.“

„Bojíš se?“ zeptala se.

„Jsem vyděšený. Ale musí se to udělat. A až to bude hotové, požádám Hardyho, aby mě nechal jít s Markem do hor.“ Nezeptala se ho, jestli musí jít. Dobře to věděla.

„Vrátíš se?“

„Ano. Chceš, abych se vrátil?“

„Ano. Ale... nejsem do tebe zamilovaná.“

„To je v pořádku,“ řekl. Zasmál se. „Přece jen, sotva se známe. Budeš mě někdy milovat?“

„Nevím.“ Nedovolím si to. „Nemyslím, že budu někdy někoho milovat.“ Není v tom žádná budoucnost. Není vůbec žádná budoucnost.

„Budeš,“ oponoval jí.

„Nemluvme o tom.“

Na Sahaře prší. Jezero Cad se naplňuje, přetéká a pohlcuje město Nguigmi. Niger a Volta jsou rozvodněné, utápějí miliony lidí, kteří přežili tsunami. Ve východní Nigérii kmen Ibo povstává proti centrální vládě.

Dále na východ si Palestinci a Izraelci náhle uvědomují, že neexistují žádné velké síly schopné intervence; tentokrát bude válka pokračovat až do rozhodnutí. Zbytly Izraele, Jordán, Sýrie a Saudská Arábie jsou na pochodu. Neexistují žádná trysková letadla a tančily mají málo paliva. Nebude žádné doplňování munice a válka neskončí dříve, dokud nebude dobojována noží.

Druhý týden: Horale

Čas, jako stále se valící proud,
odnáší všechny své syny pryč;

Letí, zapomenuti,
jako sen umírá za úsvitu dne.

Isaac Watts, 1719, Anglická Hymna 298

Z oblohy se lila voda. Harvey Randall to už téměř nevnímal, stejně jako si stěží všiml míst, kde zmizela silnice.

Automaticky se vyhybal největším díram a opatrně přecházel bláto, které v řekách teklo přes asfaltku. Bylo dobré pohybovat se, kráčet vzhůru strmou silnicí, vinoucí se do High Sierry. Nebyla tam žádná auta a žádní lidé; pouze silnice. Nesl jídlo, nůž a svou terčovou pistoli. Jídla ani munice moc neměl, ale štěstí, že má alespoň něco.

„Poslyš, Harve, co kdybychom si udělali přestávku?“ zavolal na něj zezadu Mark.

Harvey šel dál. Mark pokrčil rameny, mumlal si něco pro sebe a přehodil brokovnici z pravého ramene na levé. Zbraň, obrácenou hlavní dolů, nesl pod pončem. Mark uchovával zbraň v suchu, ale nevěřil, že on je někde suchý. Potil se natolik, že by pončo ani nemusel mít. Uvnitř oblečení do deště se

cítil jako v parní lázni.

Harvey opatrně přecházel proud vody. Zatím nenašel žádné místo, které by nezvládl s TravelAll, a proklínal senátora i jeho tvrdohlavého asistenta; ale dělal to potichu. Pokud by něco řekl, Mark by souhlasil, a Mark už měl s Alem Hardym dost potíží. Jednoho dne se Mark mohl nechat zastřelit nebo vyhodit ze senátorovy Pevnosti, a Harvey Randall by se musel rozhodovat.

Zatím mohl vkládat veškeré úsilí do chůze do kopce. Krok.

Přestávka na malý zlomek sekundy, koleno zadní nohy propjaté, aby zachytilo okamžik odpočinku; přenést váhu na přední nohu, přehoupnout se do dalšího kroku, další nepatrný okamžik odpočinku... Harvey bezmyšlenkovitě sáhl do váčku u opasku a vytáhl kousek sušeného masa. Medvědí. Harvey nikdy předtím nejedl medvěda. Teď pochyboval, jestli kdy jedl něco jiného. No, do večera se vzdálí dobrých devět mil od Pevnosti a cokoliv, co zastřelí, si smějí nechat a sníst sami. Opět senátorovo pravidlo: žádný lov do vzdálenosti pěti mil od ranče.

Logiku to mělo. Zvěřinu mohli potřebovat později a nebylo účelné ji odhánět. Všechna senátorova pravidla měla smysl, ale byla to pravidla stanovená bez diskusí, příkazy dodané z velkého domu. Nikdo nemohl říci ne, kromě Christopherových, a ti neprotestovali. Alespoň zatím ne.

Byl to George Christopher, který nechal Harveye jít; Hardy to nechtěl riskovat. Ne, že by měl starost o Harveye, ale zbraně a jídlo, které Harvey nesl, byly cenné. Ale Maureen s Hardym promluvila, a pak vyšel ven George Christopher, dal Harveyovi zásoby a pověděl mu, v jakém stavuje silnice.

Nestalo se to náhodou. Harvey si tím byl jistý. Christopher neměl vůbec žádný důvod Harveyi Randallovi pomáhat — a začal jednat toho dne, kdy o tom Maureen mluvila s Alem Hardym a svým otcem, dne, kdy projevila vůbec nějaké otevřené přátelství k Harveyi Randallovi. Bylo to příliš logické, aby to mohl ignorovat.

Dalo se snadno poznat, co Maureen pro George Christophera znamená. Co znamená on pro ni? Mimochodem, co znamená Harvey Randall pro Maureen Jellisonovou?

Myslím, že se zamilovávám, šeptal Harvey sám sobě. Jenomže... Nevím, jaké to je. Být věrným — no, téměř věrným — ženatým mužem po dobu osmnácti let — to není moc dobrá příprava pro milostnou romanci.

Nebo možná je. Vždycky si myslel, že libovolní dva lidé dostatečně rozhodnutí zkusit to spolu by to měli dokázat. Teď o tom pochyboval. Co to vlastně je, láska? Dokázal by pro Loretu zemřít — ale nechtěl zůstat doma proto, že se bála. Teď se s něčím takovým setkal, ale nebyl si jistý, co to znamenalo.

Konečně bylo odpoledne, čas se utábořit. Při chůzi prohledával očima les okolo. Cítil se velmi osamělý a zranitelný. Byly časy, ve kterých ses mohl spolehnout, když jsi odešel daleko od východiště stezky, že potkáš dobré lidi; ale to bylo před Pádem Kladiwa. Několik nepodařených lupičů sešlo z těchtole kopců dolů před necelými dvěma dny, a oni nebo jim podobní mohli kdekoliv číhat v záloze. Zatím ale nikoho neviděl a Harvey byl rád.

Silnice vedla borovým lesem, strmými svahy, a na všech rovných místech stála voda. Nebude snadné najít dobré místo na tábor v tomhle dešti. Jeskyně z balvanů, jako ta, ze které udělali strážní přístřešek, by byla nejlepší. Musí ale být zatraceně opatrný; něco nebo někdo může využívat jakékoliv suché místo, které může najít. Medvědi, hadi, cokoliv.

Na prvním místě, které prohlíželi, sídlil skunk. Harvey ho litostivě minul. Bylo by to dobré místo na tábor, dva balvany, opřené jeden o druhý, skutečně suchá půda; ale oči jako korálky a nezaměnitelný zápach se nedaly překonat.

Skunkové mohli také přenášet vzteklinu. Kousnutí skunka tedy nahoře mohlo být tou nejnebezpečnější věcí. Nebude k dispozici žádná Pasteurova vakcína proti vzteklině, ještě dlouho ne...

V příští jeskyni našli lišku nebo snad zdivočelého psa. "Vyhnali ho pryč. Plocha pod balvany nebyla suchá a opravdu ani moc velká, ale dokázali vztyčit svá ponča na uříznuté větve, takže jim alespoň netekla voda na hlavu.

Teď oheň. Harvey využil zbytku denního světla ke sbírání dřeva. Stály tam mrtvé stromy. Byly promočené, ale když je rozštípal, v jádru zůstala trocha suchého dřeva. Nebylo ho víc než na hodinový oheň, možná déle, pokud budou šetřit. Když byla úplná tma, Harvey použil trochu své vzácné kapaliny do zapalovače.

„Kdybych tak měl železniční světlici," řekl Harvey. Nalil opatrně kapalinu na základnu malé hranicky suchého dřeva.

„Světlici se dá rozdělat oheň i v blizardu."

„To ti ten zasranej Hardy nemohl jednu dát?" zeptal Mark.

„Raději s ním jednej opatrně," řekl Harvey. Škrtl zápalkou. Tekutina do zapalovače vzplála a oheň je na okamžik oslepil.

Dřevo chytlo, a i ten malý ždíbec tepla byl vítaný. „Nemá tě rád."

„Nemyslím, že má někoho rád," namítal Mark. Začal rovnat větší kousky dřeva blízko ohně tak, aby vyschly.

„Vždycky se usmívá, ale nemyslí to tak."

Harvey přikývl. Hardyho úsměv se nezměnil od doby před pádem Kladiwa. Byl to stále pomocník politika, muž, který se choval přátelsky ke každému, ale teď byl jeho úsměv hrozbou, ne něčím teplým a přátelským.

„Ježíši," ozval se Mark.

„Cože?"

„Jenom jsem přemýšlel o těch chudácích," vysvětloval Mark. „Harve, běhá mi z toho mráz po zádech."

„Nepřemýšlej o tom."

„Musel jsem tahat za provaz," nedokázal přestat Mark. „Nezapomenu na to."

„Jo." U Romanových byly čtyři vyděšené děti. Dva chlapci a dvě dívky, žádnému nebylo víc než dvacet. Dva byli zranění v boji, když je Hardy a Christopher zajali. Pak došlo k hlasité výměně názorů mezi Hardym a Christopherem. George Christopher chtěl všechny čtyři zastřelit na místě. Al Hardy namítal, že by je měli vzít zpět do města. Harvey a Mark se postavili na Hardyho stranu a Christopher to nakonec vzdal.

Jenže když je přivezli do města, senátor se starostou to samé odpoledne uspořádali soud a večer všichni čtyři viseli před radnicí. Způsob George Christophera by byl mírnější.

„Zabili Romanovy a toho druhého, chlapíka z Muchos Nombres," připomněl mu Harvey. „Co jiného jsme s nimi mohli udělat?"

„K čertu, dostali, co zasloužili," souhlasil Mark. „Jenom to bylo všechno tak zatraceně rychlé. A jak ty dívky křičely a plakaly..." Mark znovu zachmuřeně přiložil do ohně.

Exekuce šokovala spoustu lidí z města, pomyslel si Harvey. Ale nikdo nic neřekl. Romanovi byli jejich přátelé. Kromě toho mohlo být nebezpečné protestovat. Za všemi úsměvy Ala Hardyho, stálým klidem a příjemným vystupováním byla jasná hrozba. Silnice. Stále existovala silnice pro ty, kteří by nechtěli spolupracovat, pro ty, kteří by dělali příliš velké potíže. Silnice.

Když nastal třetího dne čas se utábořit, dorazili téměř na vrcholek, na nejvyšší bod, kterého mohla silnice dosáhnout. Déšť nepřestával a čím výše stoupali, tím víc se ochlazoval. Dnes v noci potřebovali oheň a to znamenalo, že se budou muset střídat a udržovat ho.

Harvey opatrně rozkládal svá dřívka a ještě nesáhl do kapsy pro kapalinu do zapalovače, když ho ucítili.

„Kouř," upozorňoval Mark. „Táborový oheň."

„Ano. Dobře ukrytý," souhlasil Harvey.

„Musí být blízko. Z dálky bychom ho neucítili, ne v takovém dešti."

Nejspíš by ho ani neviděli. Harvey seděl zcela nehybně a pokynul Markovi, aby byl zticha. Z výšin vál silný vítr. Ten musel nést vůni táborového ohně. Déšť byl jako mokrá závěs a v uhasínajícím světle nemohli vidět dál, než na pár yardů.

„Pojďme se podívat," vybídl ho Mark.

„Jo. Necháme tu ponča. Nemůžeme se namočit víc, než jsme teď."

Opatrně vyrazili vzhůru do kopce, pátrali očima v soumraku.

„Támhle," zašeptal Mark. „Něco jsem slyšel. Hlas."

Harveyovi se zdálo, že ho slyšel také, ale zněl velmi slabě. Vydali se tím směrem. Nemělo smysl snažit se jít tiše. Vítr a déšť zakrývaly většinu zvuků a nohy čvachtaly v mokrému listí a blátě lesního podloží.

„Zůstaňte stát."

Zastavili se na místě. Hlas byl dívčí. Není moc stará, pomyslel si Harvey. Byla velmi blízko, nejspíš ukrytá v houští přímo před nimi.

„Andy," zavolala. „Dva návštěvníci."

„Už jdu."

Harvey stál okamžik nehybně. To byl... „Andy!" vykřikl.

„Andy, jsi to ty?"

„Ano pane." Jeho syn přišel dolů po stezce, Harvey se vrhl kupředu, aby ho uvítal. „Andy, díky Bohu jsi v pořádku —"

„Ano, pane. Jsem v pořádku. Je máma...?"

Harvey cítil, jak ho sevřela vzpomínka ležící na duši, patetický balíček ve vyhřívané přikrývce. „Lupiči," řekl Harvey.

„Tvou matku zabili při rabování."

„Ach." Andy se od otce odtáhl. Z křoví vyšla dívka. Držela brokovnici. Andy šel k ní a stáli společně. Společně.

Ten chlapec za dva týdny dospěl, pomyslel si Harvey. Viděl, jak stál s tou dívkou. Jako ochránce, velmi přirozeně, a připomnělo mu to slova ze svatebního ceremoniálu: „Jedno tělo." Stáli tak, dvě poloviny jedné osoby, ale byli tak hrozně mladí. Andy měl na bradě chomáče řídkých chlupů.

Žádné opravdové vousy, jenom strniště, které ho Loretta nutila holit, protože vypadalo ošklivě, i když skoro nebylo vidět..."

„Je tu pan Vance?" zeptal se Harvey.

„Jistě. Pojďte tudy," vyzval je Andy. Otočil se a dívka se vrátila zpět do svého houští. Neřekla jediné slovo. Harvey uvažoval, co je zač. Jeho syna... žena. A on dokonce ani neznal její jméno a chlapec mu ho neřekl. A stalo se něco hrozného, ale Harvey nevěděl, co s tím může dělat."

Gordie Vance byl rád, že ho vidí. Harvey byl dokonce ještě raději, že vidí Gordieho. Gordie vybudoval velký přístřešek z kmenů, s doškovou střechou, která je chránila před deštěm, měl suché dřevo a pod přístřeškem visely ryby a ptáci. Na ohni bublal kotlík s gulášem.

„Harve! Věděl jsem, že sem dorazíš. Čekal jsem tě," řekl Gordie.

Harvey vypadal překvapeně. „Jak jsi mohl očekávat, že tě tu najdu?"

„K čertu, tady je místo, odkud jsme vyráželi, ne? A kde jsme vždycky parkovali."

Nebylo dost světla, aby si mohl být jistý, ale na pohled se to tu nelišilo od jakékoliv jiné mýtiny poblíž silnice. Harvey věděl, že by to nikdy nepoznal. „Minul bych to —"

„Jistě by ses vrátil, až bys dorazil k lovecké chatě," řekl George. „K tomu, co zbylo z lovecké chaty."

Pod přístřeškem jich bylo asi deset. Většinou byli v párech, spací pytle zapnuté dohromady.

Chlapci a dívky. Vždy dívka a chlapec v páru. Chlapci Skauti a..."

Skautky?" zeptal se Harvey.

Gordie přikývl. „Řeknu ti o tom později. Minulý týden jsme tu měli nějaké problémy. Teď je to v pořádku. Ty... Janie jsi potkal, ne?"

„Tu dívku s Andym?" Harvey se rozhlédl. Andy už tam nebyl. Nechal Harveye a Marka v přístřešku a odešel, aniž řekl jediné slovo.

Jistě. Janie Somersová. Somersová. Ona a Andy..." Gordie pokrčil rameny.
„Chápu," přikývl Harvey, ale nechápal. Andy byl chlapec, dítě...
Ve čtrnácti letech dávali římským chlapcům meč a štít, zařadili je do legií a mohli se legálně stát hlavou domácnosti, vlastníky majetku. Ale to byl Řím a tohle je...
Tohle je svět po pádu Kladiva. A Andy má rodinu a je dospělý.
Ty ostatní děti — to nebyly děti. Sledovali Harveye velmi pozorně. Ne tak, jak se dívají děti na dospělé. Možná s podezřením. Ale nebyl v tom ani hněv, ani respekt, ani... Nebyly to děti, které jen hodně vyrostly.
A v Gordieho spacím pytli byla dívka. Nemohlo jí být víc než šestnáct.

Bylo tu sucho a teplo. Harveyovy šaty visely blízko oline a on seděl v Gordieho spacím pytli, obtočen luxusně suchým pytle, chodidla a nohy mu uschly poprvé za celé dny.

Čaj uvařili z kůry, nebyl to skutečný čaj, ale chutnal dobře a stejně tak miska guláše, kterou Gordie servíroval předtím. Mark spal s úsměvem na tváři, velmi blízko k ohni. Ostatní spali také nebo se chovali, jako kdyby spali. Andy a Janie se ve svém spacím pytli drželi jeden druhého, propleteni dohromady; další dvojici tvořili Gordieho chlapec Bert s jinou dívkou. A Stacey, dívka, se kterou spal Gordie, se stočila na Gordieho kolenou a dřímala.

Domácí idylka v hlubokých lesích.

„Jo, ze začátku to bylo drsné," vyprávěl Gordie. „Odvedl jsem partu zpátky k Soda Springs poté, co jsme viděli padat Kladivo. Přechkali jsme tam déšť a hurikány. Čtvrtý den jsme vyrazili zpět touhle cestou. Šli jsme čtyři dny. Když jsme sem dorazili, byli tu nějakí motorkáři. Našli tu tábořící dívky.

Zmocnili se jich."

„Zmocnili se. Myslíš —"

„Kriste, Harveyi, ty víš, co myslím. Znásilnili jedno z těch dětí tak, až zemřelo a paní, která přivedla děti nahoru, byla zabita, když se pokoušela s nimi bojovat."

„Ježíši," vyděsil se Harvey. „Gordie, neměli jste žádné střelné zbraně —"

„Měl jsem dvaadvacitku pistoli." upřesnil Gordie. „Pro všechny případy. Ale při tom, co se stalo, nerozhodovala."

Tohle byl nový Gordie. Harvey si nebyl jist, v čem je jiný protože dělal ty samé vtipy, a v něčem se hodně podobal Gordiemu Vancovi kterého Harvey znal, ale nebyl stejný, skutečně ne. Především to nebyl muž, kterého si můžete představit jako bankéře. Zdálo se, že patří sem nahoru, vousy měl dva týdny staré a neměl břicho, ale nebyl hladový. Byl v pohodlí, suchý, suverénní a v pohodě...

„Byli hloupi," pokračoval Gordie. „Nechtěli být v mokru. Vytáhli nahoru nějaké stany, stany koupené v obchodě, společně se svým kempinkovým vozem. Jejich vybavení ještě máme. Něco z toho jsme použili k tomu abychom dali dohromady tenhle přístřešek." Ukázal rukou na konstrukci s klád a balvanů, na střechu přístřešku, který měl zdi a ohniště. „Byli všichni uvnitř, dokonce i ti, o kterých si mysleli, že jsou na stráž. Tak jsme je praštili do hlavy,"

„Jenom takhle?"

„Jenom takhle," přikývl Gordie. „Pak jsme jim podřizli krky. Andy zabil dva."

Gordie se na chvíli odmlčel. Harvey nehybně seděl, pak se opatrně podíval přes oheň tam, kde ležel jeho syn, spící se... se svou ženou. Ženou, kterou si vybojoval, kterou zachránil...

„A potom vám dívky prostě vlezly do postele?" vyptával se Harvey.

„Zeptej se jich. Pochopíš, jak to je," řekl Gordie. „Nikoho neznásilňujeme, poklid myslíš tohle."

„Jenom technicky," podotkl Harvey. Přál by si, aby to neřekl ale vyklouzlo mu to.

Gordie se nerozzlobil. Zasmál se. „Sexuální zneužívání mladistvých. Existuje někdo, kdo by to stíhal? Komu na tom záleží, Harveyi?"

„Nevím. Možná senátorovi. Gordie, Marie přišla se mnou. Je na senátorově ranči —"

„Marie? Myslel jsem, že je mrtvá," podivil se Gordie. „Ve skutečnosti ovšem přišla hledat Berta. O mě by se nestarala." Harvey neodpověděl. Bylo na tom dost pravdy.

„Ve skutečnosti jí nezáleží ani na Bertovi," říkal Gordie.

„Blbost. Je jako tygřice. Sotva se nám podařilo ji udržet, aby nešla s Markem a se mnou."

„Jo? Možná. Když bude vědět, že je v bezpečí, nebude se starat."

Gordie se upřeně díval do ohně. „Tak co bude teď?"

„Vezmeme vás s sebou zpátky —"

„Aby se na mě senátor díval divně a možná se pokoušel uplatnit zákony o zneužívání mladistvých? Aby mohl oddělit Andyho od jeho dívky?"

„Takhle to nebude."

„Jo? Trochu se vyspi, Harve. Jdu vystřídat stráž. Mám hlídku."

„Já ji vezmu —"

„Ne."

„Ale —"

„Nenuť mě, abych to říkal, Harveyi. Prostě se trochu vyspi."

Harvey přikývl a natáhl se ve spacím pytli. Nenuť mě, abych to říkal. Nenuť ho říkat, že nejsi jedním z nich, že by ti nesvěřili hlídku...

K snídani byly smažené ryby a trocha zeleniny, kterou Harvey nepoznal. Bylo to dobré. Harvey právě dojídal, když k němu přišel Gordie a sedl si vedle něj.

„Prodiskutovali jsme to, Harve. My s tebou zpátky nejdem."

„Nikdo z vás?" zeptal se Harvey.

„Správně. Zůstáváme pohromadě.“
„Gordie, ty ses zbláznil. Tady nahoře se ochladí. Za pár týdnů bude sněžit.“
„My si poradíme,“ trval na svém Gordie.
„Andy!“ zavolal Harvey.
„Ano, pane?“
„Půjdeš se mnou.“
„Ne, pane.“ Andy neprotestoval. Nežadonil. Prostě konstatoval, co se stane. Vstal a vyšel do deště. Janie ho těsně následovala. Stále ještě neřekla Randallovi ani slovo od té doby, co ho stavěla na stezce.
„Můžeš zůstat s námi,“ navrhl mu Gordie.
„Rád bych, ale byl bych raději, kdyby mě požádal Andy,“ řekl Harvey.
„Co jsi čekal?“ zeptal se Gordie. „Podívej se, vybral sis. Zůstal jsi ve městě. Měl jsi práci, zůstal jsi kvůli ní a poslal jsi Andyho do kopců —“
„Kde byl v bezpečí!“
„A sám.“
„Nebyl sám,“ trval na svém Harvey. „On —“
„Mně to nefíkej,“ řekl Gordie. Diskutuj s Andym, Podívej, ráno jsme o tom hlasovali. Nikdo neprotestoval. Můžeš zůstat s námi.“
„To je hloupost. Co tu nahoře je?“
„Co je tam dole?“
„Bezpečí.“
Gordie pokrčil rameny. „Jakou má cenu? Podívej, člověče.“ Gordie nežádal, protože neměl o co žádat. Namáhal se, aby to Harvey pochopil, i když věděl, že to nikdy nepochopí. A Gordiemu na tom doopravdy nezáleželo, jenomže svému příteli dlužil alespoň tohle. „Podívej, Harve. Pokud půjde s tebou, bude z něj znovu dítě. Tady nahoře je zástupcem velitele —“
„Čeho?“
„Toho, čím jsme. Tady nahoře je to muž, Harve. Tam dole by nebyl. Viděl jsem, jakým způsobem ses díval na něho a Janie. Pro tebe jsou to ještě děti. Tam dole bys z nich zase udělal děti. Donutil bys je, aby se tak cítili, zbyteční. Dobře, tady nahoře Andy ví, že není zbytečný. Všichni na něm závisíme. Tady nahoře dělá něco důležitého, není jenom pouhým kolečkem ve stroji na přežití.“
„Stroj na přežití.“ Ano, pomyslel si Harvey. To je to, co máme v senátorově Pevnosti. Stroj na přežití, a zatraceně dobrý.
„Alespoň máme docela dobrou šanci, že přežijeme.“
Jistě,“ řekl Gordie. „Přemýšlej o tom, Harveyi. Svět končí, pád Kladiva. Neměly by po tom být jiná situace?“
„Situace je jiná. Dobrý Bože, jak velké rozdíly chceš? Zrovna jsme vzali čtyři děti a pověsili jsme je před radnicí. Můžeme se přetrhnout, abychom přežili zimu, je to nejistá záležitost, ale dokážeme to —“
„A co bychom dělali dole my?“ zeptal se Gordie.
Harvey o tom přemýšlel. Nebyl si jistý. Nevěděl, jestli by Hardy pustil takové množství lidí do Pevnosti. Skupinu Skautů ano, ale tlupu bojovníků? Možná patřili sem nahoru: nová rasa horských obyvatel. „Zatraceně, je to můj syn a půjde se mnou.“
„Ne, není, Harve. Není tvým ničím. Je to svéprávný muž a ty nenajdeš způsob, jak ho donutit, aby šel s tebou. My se nevracíme, Harve. Nikdo z nás. Ale ty můžeš zůstat.“
„Zůstat a být čím?“
„Čím chceš.“
Ta nabídka ho ani nelákala. Co by tu nahoře dělal?
A kým by byl? Harvey vstal a zvedl svůj batoh. „Ne. Marku?“
„Jo, šéfe.“
„Jdeš, nebo zůstáváš?“
Od té doby, co sem dorazili, byl Mark nepřírozeně tichý. „Jdu zpátky, Harve. Tam dole je Joanna a nemyslím, že ona by o tohle moc stála. Ani já ne. Může tu být pěkná zima, tábořit celou dobu venku. Co ty?“
„Pojďme,“ vybídl ho Harvey. Rozhlédl se smutně okolo. Tady nahoře nebylo nic, co by Harveyi Randallovi patřilo.

Tsunami odvedly svou práci. Na pobřeží Atlantiku není ani stopa po lidských výtvorech. Samo pobřeží se změnilo. Mexický záliv je o třetinu větší než předtím; Florida se stala řetězem ostrovů, Chesapeake Bay se změnila v záliv. Do západního pobřeží Afriky se zakusují hluboké zálivy.
Na pevné zemi už krátery viditelně nezáří, ale stále ještě mění počasí. Z vulkánů se vylévá láva a kouř. Moře bičují hurikány.
Všude prší. Práce Kladiva ještě není ukončena.

Existuje jedna skutečnost, která přinese znatelnou úlevu mnoha z těch, kteří přežili: složité problémy, na které budou narážet, se alespoň budou zcela lišit od těch, které je mučily v uplynulých letech. Problémy pokročilé civilizace budou nahrazeny problémy přínáležejícími primitivní civilizaci a je pravděpodobné, že většina z těch, kteří přežijí, bude tvořena lidmi zvláště přizpůsobenými k tomu, aby rychle přešli od složitého k primitivnímu typu existence... Roberto Vacca, Příchod doby temna

Lesy byly krásné, temné a hluboké, ale kapala v nich voda. Dan Forrester toužil po teplém, suchém světě, který byl nyní ztracen, a snažil se být neustále v pohybu. Když se pohyboval, pět vrstev oblečení odstříkovalo pravidelně vodu. Pod stromy nebylo větší sucho. Nebylo tam ani větší mokro a nebyla tam o moc větší tma; a občasné sněhové metelice sem vůbec nepro-

nikly. Dan ve skutečnosti neočekával, že bude žít dost dlouho, aby znovu uviděl slunce.

Když šel, žvýkal kousek ryby, která nebyla úplně zkažená. Jedna z knih mu poradila, jak vyplašit ryby z hlubokých děr v proudu a k Danovu překvapení to fungovalo. Stejně tak oka, která pečlivě nastražil na králíky. Od té doby, co opustil Tujungu, neměl nikdy dost jídla, ale nehladověl. Uvažoval, že je to něco, co ho odlišuje od spousty jiných lidí.

Čtyři týdny od pádu Kladiva. Čtyři týdny neustálého pochodu na sever. Přišel o auto několik hodin poté, co opustil domov. Dva muži, jejich ženy a děti mu je jednoduše sebrali. Nechali mu batoh a spoustu z jeho vybavení, protože první dny po pádu Kladiva lidé ještě nevěděli, jak špatné to bude, nebo to možná byli jenom slušní lidé, kteří byli potřebnější než on. Alespoň to říkali. Stěží na tom záleželo.

Teď byl štihlejší a musel přiznat sám sobě, že i zdravější, než kdy v minulosti (výjimkou byla chodidla s puchýři, které se nekojily; diabetes ovlivňuje krevní oběh a to byl důvod, proč mohl urazit jen pár mil denně). Doktor fyziky Dan Forrester, astronom, který nemohl vidět hvězdy, neměl zaměstnání nebo možnost zaměstnání, šel dál, protože mu nic jiného nezbyvalo.

Vichry už nebyly tak zuřivé, kromě hurikánů, a ty byly méně časté. Déšť se ustálil na stálé krápní nebo mrholení, nebo občas, což bylo požehnání, nepršelo vůbec. Déšť se také ochladil a občas byly sněhové metelice. Sníh v červenci v nadmořské výšce čtyř tisíc stop. Přišel daleko dříve, než Dan očekával. Oblačný pokryv nad Zemí odrazil zpět spoustu slunečního záření a Země chladla. Dan si dovedl představit, jak na severu vznikají ledovce. Teď nebyly ničím víc, než svahy hor a údolím ve vyšších polohách, lehce pokrytými sněhem; ale byl to sníh který se za jeho života nikdy nerozpustí.

Po chvíli si odpočinul, opíral se o strom, batoh měl opřený o hrubou kůru tak, že docela neseděl. Odlehčilo to nohám a bylo to snazší, než snímat batoh a znovu ho zvedat na záda. Čtyři týdny, a začínalo sněžit. To bude opravdu drsná zima...

„Nehýbej se.“

„Dobře,“ řekl Dan. Odkud ten hlas přicházel? Pohnul jenom očima. Dan si zvykl o sobě přemýšlet jako o neškodném, podle vzhledu i ve skutečnosti, ale teď byl štihlejší, vousy měl rozježené a v tomhle světě strachu nevypadal neškodně nikdo. Zpoza stromu vystoupil muž v armádní uniformě. Puška v jeho rukou vypadala lehká; otvor v ústí hlavně vypadal tak velký, jako sama smrt.

Oči toho muže přeběhly doleva a doprava. „Jsi sám? Jsi ozbrojený? Máš nějaké jídlo?“

„Ano, ne, a ne moc.“

„Nehraj si na chytrýho. Vybal batoh.“ Za puškou stál velice nervózní chlapík, muž, který se pokoušel vidět i temenem hlavy. Pokožku měl velmi bledou. Kupodivu skoro neměl vousy, jen strniště. Minulý týden se holil. Proč? uvažoval Dan.

Dan rozeplnul pás kolem boku a vyvlékl se z batohu. Převrátil ho. Voják ho pozoroval, jak otevírá kapsy, zavřené na zip. „Inzulín,“ řekl, když rozkládal lékařský balíček. „Jsem diabetik. Nesu dva.“ Vytáhl druhý a vedle něj zabalenou knihu.

„Otevři ji,“ vyzval ho muž, mínil tím knihu. Dan to udělal.

„Kde máš jídlo?“

Dan rozevřel plastický pytel Ziploc. Zápach byl hrozný. Podal mužovi rybu. „Nemám to čím konzervovat,“ řekl Dan.

„Omlouvám se. Ale myslím, že je to jedlé, pokud nebudete moc dlouho čekat.“

Muž zhltal hrst smradlavé ryby, jako kdyby týden nejedl. „Co máš ještě?“ vyptával se.

„Čokoládu,“ přiznal Dan. Hlas měl plný rezignace. Byla to poslední čokoláda na světě a Dan ji schovával celé dny, čekal, až bude mít co oslavovat. Pozoroval uniformovaného muže, jak pojídá čokoládu — bez ceremonií, nešetřil ji, prostě jedl.

„Otevři je.“ Muž ukázal na kotlíky na vaření. Dan sejmul víčko z největšího; uvnitř byl další kotlík a v něm malý vaříč.

„K vaříči nemám žádný benzin,“ řekl Dan. „Nevím, proč ho pořád nosím, ale nesu ho. Kotlíky nejsou celkem k ničemu, když v nich není co vařit.“ Dan se pokoušel nedívat se na kousky tenkého měděného drátu, který se vysypal z batohu. Oka. Bez nich by Dan Forrester pravděpodobně zemřel hladu.

„Vezmu si jeden kotlík,“ konstatoval muž.

„Jistě. Velký nebo malý?“

„Velký.“

„Tady je.“

„Děkuju.“ Muž teď vypadal víc uvolněný, i když oči mu stále těkaly a při nejmenším zvuku vyskakoval. „Kde jsi byl, když se to všechno...“ Muž neurčitě máchl rukou.

„Jet Propulsion Laboratories. V Pasadeně. Všechno jsem to viděl. Měli jsme přímý televizní přenos ze satelitu Harnmerlab.“

„Všechno. Co to znamená?“

„Došlo ke spoustě dopadů. Většinou na východě, v Evropě, Atlantiku, ale některé blízko, na jihu od nás. Tak jsem jel na sever, dokud jsem nepřišel o auto. Nevíte, jestli pracuje jaderná elektrárna San Joaquin?“

„Ne. Tam, kde bylo údolí San Joaquin, je oceán.“

„A co Sacramento?“

„Nevím.“ Muž vypadal nerozhodně, ale jeho puška stále mířila Danovi do oka. Nepatrný tlak a Dan Forrester by neexistoval. Dana překvapilo, když zjistil, jak moc mu na tom záleží, jak moc chce žít, i když věděl, že nemá reálnou šanci; pokud přežije do zimy, zemře potom. Odhadoval, že mnohem více než polovina z těch, kteří vydrží do zimy, neuvidí jaro.

„Byli jsme na cvičení,“ začal vyprávět muž. „Armáda. Když nákladáky uvázly, jeden z nás zastřelil důstojníka a sám se ujal vedení. Gillings to podal tak, že je to dobrý nápad. Chci říct, stejně byli všichni mrtví, chápeš?“ Muž ze sebe ve spěchu chrlil slova. Potřeboval se ospravedlnit, než zabije Dana Forrester. „Ale pak jsme museli jít a pořád jít a nemohli jsme nalézt žádné jídlo, a —“ Voják se najednou zarazil a tváří mu přelétl stín temné nenávisti. Pak řekl: „Škoda, že nemáš víc jídla. Beru si tvou bundu.“

„Jenom tak?“

„Svlékni ji. Nemáme vybavení do deště.“

„Jste příliš velký. Nebude vám to,“ protestoval Dan.

„Já to nějak vydržím. Bandita se třásl a samozřejmě byl stejně mokrá, jako Dan. Taky ani neměl moc tuku jak izolaci.“

„Je to jenom větrovka. Není nepromokavá.“

„Větrovka stačí. Můžu ti ji svléknout, vždyť víš.“

Jistě i s dírou. Nebo možná ne. Výstřel do hlavy neudělá díry do bundy. Dan svlékl bundu. Chystal se ji banditovi hodit, když ho něco napadlo. „Dívejte se,“ řekl. Zastrčil kapuci do úzké kapsy v límci a zapnul ji zipem. Pak otočil velkou náprsní kapsu naruby a celou bundu do ní nacpal. Balíček teď byl velký jako dvě pěsti. Dan ho zapnul a hodil ho.

„Hm,“ řekl bandita.

„Víš, co kradeš?“ Danův hořký pocit ztráty byl hlubší, než jeho zdravý rozum. „Tyhle materiály už nikdo nedokáže vyrobit. Nedokáže vyrobit stroj, který by je vytvaroval. V New Jersey existovala firma, která tu bundu vyráběla v pěti velikostech a prodávala ji tak levně, že se dala jedna hodit do kufru auta a nechat tam třeba deset let. Nebylo nutné ji shánět. Firma lovila zákazníky a posílala jim tlusté balíčky reklam. Jak bude trvat dlouho, než to někdo dokáže vyrobit?“ Muž přikývl. Začal couvat mezi stromy, ale zastavil se. „Nechoď na západ,“ řekl. „Zabili jsme muže a ženu a snědli je. My. Nechci, aby někdo jiný věděl, jak se cítím. Při příští příležitosti se odtrhnu a půjdu sám. Takže nad touhle bundou moc nebreč. Buď jen rád, že tu poblíž není žádné suché dřevo.“

Bandita se zasmál podivným smíchem, plným bolesti, otočil se a utekl.

Dan zavrtěl hlavou. Kanibalismus, tak brzo? Ale ještě měl pletené tričko, nátělník, flanelovou košili s dlouhými rukávy a svetr. Měl štěstí a věděl to. Nakonec si znovu začal skládat batoh. Stále měl svůj drát k výrobě ok, daleko vzácnější než bundu. Kus tenkého, pevného drátu, oko z jednoduchého pevného vlákna — zatím představoval sám život. Navlékl si batoh.

Nechoď na západ. Na západě byla jaderná elektrárna San Joaquin, ale údolí San Joaquin bylo zatopené. Elektrárna to nemohla přežít a kromě toho nebyla dokončená. Takže zbývá Sacramento. Dan si v duchu představil Kalifornii. Byl v kopcích, které vytvářely východní hranici zatopeného centrálního údolí. Měl v úmyslu postupovat dolů do nižších poloh, kde by chůze nebyla tak obtížná.

Ale nížiny ležely směrem na západ. Mezi ním a rozšiřujícím se jezerem, v jaké se proměnilo údolí San Joaquin, byli kanibalové. Je lépe jít na sever a zůstat v předhůří. Dan neočekával, že bude žít, ale bylo mu hrozně proti mysli, aby pomáhal kanibalům.

Seržant Hooker při pochodu pozoroval oblohu.

Vítr kvílel jako tlupa šilejících koček. Laškovně šlehal pod okraje přileb, vklouzával do rukávů a nohavic, na okamžik ustával a pak vehnal prach do očí z úplně jiného směru. Mraky, černé a s obtěžkanými břichy plynuly neklidně a slibovaly bouři. Už nepršelo celé hodiny. Dokonce i podle zvyklostí platicích po pádu Kladiva, tohle počasí mohlo udělat cokoliv.

Doktor pochodoval v ponurém tichu a sám sebe povzbuzoval, aby jim stačil. Nezbyla mu síla k útěku. Hooker si alespoň s tímhle nemusel dělat starosti. Ale starosti mu dělalo reptání vzadu. Nedoléhala k němu žádná slova, pouze vnímal stížnosti a hněv.

Pomyslel si: Samozřejmě bychom nejedli jeden druhého, existují určité hranice. Dokonce ani své mrtvé jsme nejedli. Zatím. Měl jsem je k tomu vybídnout? Protestovali. Musel bych zastřelil Gillingse.

Nejspíš měl zastřelit Gillingse tehdy na začátku, když se vrátil a našel kapitána Horu mrtvého a Gillingse ve vedení. Tehdy ale neměl žádnou municí. Gillings to podal tak, že převezmou moc do svých rukou, a budou z nich pořádní páni, teď, když Kladivo skoncovalo s civilizací.

Bylo to legrační, ale seržant Hooker se nesmál. V náhlém hněvu se obrátil k doktorovi: „Pokud budeme muset znovu zastavit, tak snědí vás.“ Kručelo mu v žaludku.

„Já vím. Řekl jsem vám, proč jste onemocněli,“ bránil se doktor. Byl malý a vypadal neškodně, trochu jako čipmunk.

Podobnost zesiloval knír jako kartáček pod dopředu trčícím nosem. Držel se těsně u Hookera, což bylo rozumné. „Jedli jste syrové stejky," vysvětloval. „Neexistuje moc onemocnění, které můžete chytit z hovězího. Vepřové musíte jíst dobře uvařené, protože prasata přenášejí některá onemocnění, kterými se mohou nakazit také lidé. Parazity a tak." Odmlčel se, aby se nadechl a aby viděl, jestli ho Hooker nepaští, aby zmlkl, ale Hooker to neudělal. „Ale od člověka můžete chytit všechno možné, snad kromě srpkovité anémie. Ztratili jste patnáct mužů od té doby, co se z vás stali kanibalové —"

„Osm bylo zastřeleno. Viděl jste to."

„Byli příliš nemocní, aby mohli utéct."

„K čertu, byli to nováčci. Nevěděli, co dělají."

Doktor chvíli mlčel. Plahočili se dál, nebylo slyšet nic jiného, než těžké oddechování, jak stoupali mokřým úbočím. Osm mužů bylo zastřeleno, čtyři z nich nováčci. Ale sedm vojáků zemřelo také, a ne kulkami. „Všichni jsme byli nemocní," řekl doktor. „I teď jsme nemocní." Myšlenky mu zadržely hrdlo. „Bože, přál bych si, abych nebyl—"

„Byl jste zrovna tak hladový, jako my. Co kdybyste byl příliš slabý na to, abyste mohl jít?" Hooker se divil, proč si dělá starosti, doktorovy pocity pro něj neznamenal nic. Pomstychtivě skrýval pro sebe své tajemství: až najdou místo, kde se usadí, pak můžou doktora zchromit, stejně jako to dělali jeskynní lidé se svými kováři, aby jim zabránili v útěku. Ale ta potřeba ještě nenastala.

Někde. Někde musí být místo dost malé k obraně a dost velké, aby dokázalo živit Hookerovu rotu. Farmářské společenství s dostatkem lidí, kteří by obdělávali půdu, a s dostatkem půdy, aby uživila všechny. Rota by se tam mohla usadit. Dobří vojáci musí mít nějakou cenu. Ten zatracený Gillings! Podal to tak, jako by stačilo jen vejít a převzít moc. Takhle to nefungovalo.

Byli příliš hladoví. Ušli zatraceně moc mil, než vyšli z kopců, všechny obchody byly vyrabované, všichni lidé utekli nebo se zabarikádovali, takže dokonce ani bazuky a bezzákluzové kanóny nemohly zajistit výsledek...

Hooker chtěl přemýšlet o něčem jiném. Pokud by bojovali dřív, bylo by to v pořádku; ale ne, nechal si to vymluvit, nechal se přemluvit, aby se vydali hledat lepší místo, a v době, kdy k němu dorazili...

„Pokud musíte jíst lidské maso..." Doktor to nedokázal nechat na pokoji. Musel o tom mluvit. Svrástil tvář a bojoval s nevolností. Hooker doufal, že byla jen v doktorově hlavě.

„Pokud musíte jíst lidské maso, potřebujete ty nejzdravější, kteří nejrychleji utíkají a nejlépe opětuji palbu. Ti, které můžete chytit, jsou nemocní. Z takového masa také onemocníte. Je lepší jíst nemocný dobytek než nemocné lidi —"

„Zmlknete, doktore, k čertu. Vy víte, proč zemřeli. Zemřeli, protože nejste opravdický doktor, jste jenom doktor na píču."

„Jistě. Poprvé, až chytíte opravdového doktora, půjdu do hrnce."

„Držte se těsně u mne, pokud chcete žít tak dlouho."

Cowles byl před pádem Kladiiva gynekologem. Opustil loveckou chatu, jel z kopce v nekonečném dešti a zastavil na hranici nového moře, které pokrývalo údolí San Joaquin. Hookerova rota ho tam našla, jak sedí v lžáku na nárazníku auta, s pokleslou čelistí a naprosto bezradného. Pokud by; Cowles neměl dost rozumu, aby jim řekl o svém povolání, už tenkrát

mohl skončit v guláši.

Protestoval proti tomu, aby byl odveden do armády, dokud mu Hooker nezřejmil skutečnou situaci.

Teď byl dost povolný. Už neměl žádné řeči kvůli občanským právům. Hooker nepochyboval, že dělal všechno, co dokázal, aby zachránil životy. A pochodoval stejně rychle jako nejpomalejší z nich — následován kotlem na guláš, neseným třemi muži, kteří ještě byli zdraví. Gillings byl jedním z nich.

To poskytovalo Hookerovi další bezpečnostní opatření: Gillings by musel pustit kotel, než by střelil Hookera do zad. Hooker nechtěl střílet nikoho. Už ztratili příliš mnoho mužů díky onemocněním, dezercím, puškám v údolí za nimi. Kdo by si pomyslel, že tihle farmáři dokážou tak dobře bojovat? Proti vojenské jednotce s moderními zbraněmi?

Jenomže to nebyla zvlášť dobrá vojenská jednotka, neměli moc munice a nechovali se nijak mimořádně chytře. Nebyl čas cvičit nováčky. Vojáci neměli žádnou skutečnou disciplínu. Všichni byli nervózní, uvažovali, jestli je nehledá skutečná vojenská hlídka, nebo i skupina civilních policajtů.

Neexistoval žádný návrat, teď ne. A nemohli pochodovat rychleji, než se šířily zprávy. To, co potřebovali, byli další nováčci, jenže nemohli moc rekrutovat, dokud neměli dost jídla. Ekonomika dokáže být hrozným nepřítelem. Zabít člověka do kotle, nasbírat palivo a vodu, aby ho uvařili, to vyžadovalo určité úsilí. Pokud by byla jednotka příliš malá, maso by se zkazilo dříve, než by ho snědli. Plýtvání úsilím, plýtvání... vraždou.

Nebyl žádný div, že se Hooker cítil, že když je stíhán fúriemi. Od dne Pádu Kladiiva se nic nedařilo, a to už byly celé týdny. Zapomněl, kolik dní přesně, ale dva vojáci vedli nezávisle záznam, odškrtyali dny v kapesních kalendářích; pokud by to seržant Hooper potřeboval vědět přesně, mohl to zjistit.

Naučil se rozdělovat také další úkoly. Musel. Když byl seržantem, zabýval se drobnostmi; teď, když byl ve skutečnosti velícím důstojníkem, se jimi zabývat nemohl. Moc nepřemýšlel o tom, jak dobrým důstojníkem je. Nebyl tu nikdo jiný, kdo by to dělal.

Doprava. Doleva. Pryč z toho údolí, znovu zpátky na jih, kde mohli najít nějaké místo k zastavení, získat nové rekruty, taky něco k jídlu...

Zkoumal mraky a uvažoval, jestli se skutečně pohybují ve víru proti směru hodinových ručiček. Jediným, viditelným úkrytem byl dům dole před nimi. Měl by teď vyslat průzkum. Přistřeší mohli potřebovat. Doufal, že je opuštěný. A možná uvnitř budou nějaké potraviny v konzervách. Bylo to velmi nepravděpodobné. „Bascombe! Flashi! Zajistěte tu farmu. Podívejte se, jestli je někdo doma. Pokud je, přimějte je mluvit, ne střílet."

„Provedu, seržante." Dva vojáci, dva ze zdravých, se oddělili od formace a běželi dolů z kopce.

„Přemluvit je, aby zemřeli?“ zeptal se doktor.

„Potřebuju nováčky, doktore na píču. A zůstalo nám nějaké pečené maso, dost na další den...“ Hooker mluvil nepřítomně. Stále pozoroval Bascomba a Flashe, jak běží směrem k farmě, a to počasí ho zneklidňovalo. Bylo právě po poledni, ale zdálo se, že se pohyb mraků podobá víru vznikajícímu při vypouštění vany...

V mracích se objevilo něco jasného. To nemohlo být pronikající slunce. Byl to jen načervenalý světelný bod, který se pohyboval velmi rychle, téměř souběžně s mraky, potápěl se do jejich temných podbříšků a zase se vynořoval Hooker vykřikl: „Neeeee...“

Doktor Cowles odskočil, podezřívá ho ze šílenství.

„Ne,“ pronesl Hooker měkce, „ne, ne, ne. To nedokážeme snést. Co je moc, to je moc, nerozumíte? Teď se to musí zastavit,“ vysvětloval Hooker a oči upíral na padající jasný bod. Nedokázal to snést, nikdo by nesnesl kdyby Kladiivo znovu dopadlo.

Jeho modlitba byla vyslyšena zvláštním způsobem, když za meteoritem vykvetl padák. Hooker se na něj upřeně díval a nerozuměl tomu.

„Je to kosmická loď,“ řekl Cowles. „Ať se propadnu, Hookere, je to kosmická loď. Musí to být z Hammerlabu. Hookere, jste v pořádku?“

„Buďte zticha.“ Hooker sledoval snášející se padák.

Gillings zezadu zařval. „Poslyšte, seržante, jak chutná astronaut? Jako krocan?“

„To se nikdy nedozvíme,“ zavolal Hooker a byl rád, že ovládá svůj hlas; dobře, že jeho tvář viděl jenom Cowles. Cowles nebude mluvit. „Přistávají v údolí. Přesně tam, kde nás včera farmáři rozstříleli na sračky.“

Padali směrem na východ, naslepo. Pod meteoritem Sojuzu svítily mraky oslepivě jasně. Sem tam se stáčely do tvarů typických pro víry, hurikány. Severně od jejich dráhy se tyčil kuželovitý oblak, otec všech hurikánů, který roztáčel a vysílal ven malé hurikány nad horkou vodou, která ještě musela pokrývat dopad do Pacifiku. Malý průzor se otřásl vibracemi Sojuzu a trochu jinak se chvěly i oči Johnnyho Bakera. Sojuz klesal, opakovaně se utápěl ve vrstvách mraků a zase se z nich vynořoval. Výhled se postupně měnil z šedobílého na tmavošedý.

„Dole může být cokoliv,“ sdělil.

Teď padali strměji, Vyletěli z mraků, ale dole byla stále tma. Pevnina, moře, bažina? Na tom nezáleželo. Byli v rukou osudu. Sojuz neměl žádné palivo, žádnou energii, žádnou možnost manévrovat. Zůstali nahoře tak dlouho, jak mohli, dokud nezbývalo posledních několik liber kyslíku a poslední zásoby; dokud Hammerlab s nedostatkem elektrické energie, díky slunečním článkům zničeným pískem, nebyl téměř nesnesitelně horký; dokud nemohli zůstat na oběžné dráze ani o chvíli déle a museli se vrátit na zničenou Zemi.

Zdálo se být vhodné prodloužit poslední let lidstva do vesmíru na tak dlouho, jak to šlo. Možná udělali něco užitečného. Byli schopni vyhledat dopady a vysílat jejich polohu. Viděli, jak rakety vzlétají a klesají, viděli jaderné výbuchy, a teď to všechno skončilo. Čínsko-ruská válka pokračovala dál a dál a mohla trvat věčně, ale už se v ní nebojovalo jadernými zbraněmi. Všechno to viděli a to, co viděli, vysílali a občas je někdo slyšel. Příjem potvrdili z Pretorie, další z Nového Zélandu a téměř pět minut konverzovali s NORADem a Colorado Springs. Během čtyř týdnů na oběžné dráze po pádu Kladiiva toho moc k vidění nebylo, ale zůstali by tam, i kdyby tam nebylo nic. Poslední cestovatelé v kosmu.

„Padák se otevírá,“ podotkl za ním Petr. Neškodná slova, ale něco v jeho tónu přimělo Johnnyho, aby se chytil. Bylo to právě včas.

„Drsná jízda,“ komentoval to Rick za druhým uchem. „Možná proto, že jsme přetížení.“

„Ne, vždycky je to takové,“ namítala Leonilla. „Vaše Apolla jsou pohodlnější?“

„Nikdy jsem v žádném nepřistával.“ odpověděl Rick. „Musí to být pohodlnější pro nervy. My nosíme skafandry.“

„Tady na to není místo.“ řekl Petr. „Jak jsem vám řekl, změnili jsme design po té závadě, která zabila tři kosmonauty. Neměli jsme žádné netěsnosti, da?“

„Da.“

Výhled se vyjasňoval a rychle stoupal. „Myslím, že jsme příliš daleko na jihu,“ řekl Petr. „Vichry se nedaly předpovědět.“

„Pokud se dostaneme dolů,“ řekl Johnny Baker. Podíval se dolů na nepřerušovanou vodní plochu. „Umíte všichni plavat?“

Leonilla se zasmála. „Umíte se všichni brodit? Voda nevypadá hluboká. Ve skutečnosti...“ Dívala se upřeně na scénu dole, zatímco ostatní vyčkávali. Seděla v křesle vedle Johnnyho; Petr a Rick byli ve stísněném prostoru za nimi. „Ve skutečnosti se pohybujeme do vnitrozemí. Na východ. Vidím tři — ne čtyři lidi, vybíhající z domu.“

„Dvěstě metrů,“ hlásil Johnny Baker. „Připravte se. Přistáváme. Sto... padesát... dvacetpět...“

Plác! Přetížený Sojuz přistál tvrdě. Vypadalo to na pevnou zemi. Johnny vzdychl a nechal svaly, aby se jeden po druhém uvolnily. Žádné další vibrace, řev vzduchu, strach z explozivní dekomprese nebo smrti utopením. Byli dole. Všichni se koupali v potu. Byla to horká jízda. „Jste všichni v pořádku?“ zeptal se Johnny.

„Potvrzuju.“

„Ano, děkuju.“

„Pojďte sakra ven,“ vyzval je Rick.

Johnny neviděl důvod ke spěchu; ale Rick a Petr museli být vzadu šíleně namačkani. Rick sám navrhl tohle uspořádání, ale nebylo to tím pohodlnější. Johnny zápolil s neznámými uzávěry. Nefungovaly, dokud je neproklel; pak se průlez otevřel.

„Uff.“

„Co je to?“ zeptal se Rick. Leonilla se natahovala, aby se přes něj podívala.

„Děkovačka,“ oznámil Johnny. Stál v průlezu a zářivě se usmíval na skupinu lidí, která se ježila brokovnicemi a puškami. Stál proti nim víc než desítka mužů a žádná žena. Nepočítal, ale viděl několik brokovnic, spoustu pušek a revolverů a — Ježíši! — dva vojenské samopaly.

Zdvihl ruce. Nebylo snadné držet je ve výši a vyškrabat se přitom z kabiny. Kvůli čemu byli všichni tak zatraceně nervózní? Pohnul se, otočil se, takže mohli vidět americkou vlajku na rameni. „Nestřílejte, jsem hrdina.“

Velkou důvěru nebudili. Byly to napůl utopené krysy ve farmářských šatech, které silně utrpěly při totální katastrofě. Tvářili se stejně hrozivě, jako jejich pušky. Nedalo se také přehlédnout několik krvavých obvazů. Johnny měl náhle silné nutkání promluvit lámanou angličtinou: Já přítel velký astronaut, být ze stejná země jako vy přítel. Nutkání odolal. Jeden z půlkruhu promluvil. Měl bílé vlasy a byl statný — i když ne tak statný, jako jeho šaty; všichni v nich byli scvrklí. Ale paže měl silné jako zápasník. Lehký kulomet vypadal ve velkých rukou křehce. „Řekni nám, hrdino, jak to, že jsi v komoušském letadle?“

„V kosmické lodi. Jsme z Hammerlabu. Víte o Hammerlabu?“ (Náčelník vy přítel vidět velká raketa letět nahoru do obloha dlouho nepřijít dolů?) „Hammerlab byl společným kosmickým letem Apolla a Sojuzu. Letěli jsme nahoru, abychom prozkoumali kometu.“

„My víme.“

„Oukej, tak Apollo má v sobě díru. Myslíme, že do ní narazila sněhová vločka, pohybující se ďábelskou rychlostí. Museli jsme poprosit o svezení domů Sověty. V jejich kosmické lodi. Já jsem —“

„Johnny Baker! Já ho znám, je to Johnny Baker,“ Hlas patřil hubenému muži se zplihlými černými vlasy, který měl štíhlé prsty obtočené kolem ohromné brokovnice. „Vítejte!“

„Jsem rád, že vás poznávám,“ řekl Johnny, a byl rád. „Vadilo by vám, kdybych dal ruce dolů?“

„Můžeš,“ povolil mluvčí s bílými vlasy. Byl zjevně velitelem, částečně díky tradici, částečně díky býčí síle. Samopal nezmenšoval jeho velitelské schopnosti. Nepohnul se, neurčitě mřil na Johnnyho. „Kdo je tam ještě?“

„Ostatní astronauti. Dva Sověti a další Američan. Je to tu přecpané. Rádi by vyšli ven, pokud... no, pokud zůstanete klidní.“

„Nikdo se tu nevzrušuje,“ pokrčil rameny mluvčí. „Vyved'te své přátele. Mám pro ně nějaké otázky. Například proč komouši přistáli tady?“

„Kam jsme mohli letět? Máme pro nás čtyři jen jednu kosmickou loď. Leonillo?“

Vystoupila ven, usmívala se, ruku lehce zvednutou. Johnny ohlásil: „Leonilla Malíková. První žena ve vesmíru.“

Nebyla to docela pravda, ale znělo to dobře.

Tvrdé pohledy změkly. Muž s bílými vlasy sklonil zbraň. „Já jsem Deke Wilson,“ představil se. „Pojďte ven, slečno. Nebo soudružko?“

„Co chcete,“ řekla. Seškrábala se dolů z otevřeného průlezu, stála a mrkala ve světle odraženém od vody vzdálené dvěstě yardů na západ. „Moje první návštěva Ameriky. Nebo mimo Sovětský Svaz. Dřív mě nepustili ven.“

„Přicházejí další,“ ohlašoval Johnny. „Petr...“

Brigádní generál Jakov se neusmíval. Ruce držel vysoko zdvižené a záda vzpřímená, na rameni vynikalo kladivo, srp a CCCP. Farmáři znovu vypadali nastražené. „Generál Petr Jakov.“ ohlásil Johnny, vyslovil to hodně rusky v naději, že nikdo nebude vtipkovat o jeho jménu. „Je tam ještě jeden. Rick...“

Pár farmářů si vyměnili se svými přáteli vědoucí pohledy.

Rick se vynořil, taky se usmíval a snažil se, aby byla vidět americká vlajka.

„Plukovník Rick Delanty, US Air Force,“ oznámil Johnny.

Farmáři se trochu uvolnili.

„První černoch ve vesmíru,“ řekl Rick. „A poslední, asi na tisíc let.“ Odmkl se. „Všichni jsme poslední.“

„Zatím. Možná to nebude trvat tak dlouho,“ doplnil ho Deke Wilson. Pověsil si samopal na řemen přes rameno tak, že mřil do oblohy. Ve způsobu, jakým drželi zbraně ostatní, došlo k mírné změně. Teď to byla skupina farmářů, kteří náhodou nesli pušky.

Jeden z mužů se poťouchle usmál. „Nechali vás jet vzadu?“

„No, byl to jediný autobus odtamtud,“ odpověděl Rick.

Ozval se smích. „Dereku, vezmi své chlapce a vrať se k silničnímu zátarasu,“ přikázal Wilson. Otočil se zpět k Bakerovi. „Jsme tu trochu nervózní,“ vysvětloval: „Potulují se tady nějakí vojenští vzbouřenci. Dole na silnici zabili nějakého Arména a snědli ho. Snědli ho. Jeden z chlapců se k nám dostal, byli jsme alespoň varováni. Připravili jsme na ty zkurvy... připravili jsme na ně léčku. Ale pořád jich zbylo hodně. A ostatní, lidé z města, lidé se vzteklinou...“

„Je to tak zlé?“ zeptala se Leonilla. „Takhle zlé tak rychle?“

„Možná jsme se neměli vracet dolů,“ ozval se Rick.

„V kosmické lodi jsou důležité záznamy.“ Petr Jakov položil ruku majetnický na Sojuz. „Musí se uchovat. Je tu nějaké místo, kde by se daly prostudovat? Jsou tu poblíž nějakí vědci nebo univerzity?“

Farmáři se zasmáli. „Univerzity? Generále Bakere, rozhlédněte se kolem. Dobře se rozhlédněte,“ vybídl ho Deke Wilson. John Baker se díval na spoušť, která ho obklopovala. Na východě byly kopce promáčené deštěm, některé zelené, většinou holé. Všechna níže položená území zatopila voda. Dálnice, které vedly na sever a východ, vypadaly spíše jako řady betonových ostrůvků, než jako silnice.

Na západě se rozestíralo ohromné vnitrozemní moře, zčerené stopu vysokými vlnami, s rozesetými malými hnědými kopečky, ze kterých se staly ostrovy. Tam, kde nebyly sady úplně zatopené, vyčnívaly z vody v pravidelných řadách vrcholky stromů. Po tomhle moři se pohybovalo několik loďek. Voda byla kalná, tmavá, nebezpečná a páchla mrtvými

těly. Dobýtkem a...

Ve vlnách se jemně kolébaly zbytky hadrové panenky. Plavala asi třicet yardů od břehu. Nedaleko od ní, možná s ní nějak spojené, byly chomáče blondatých vlasů a kostičkovaná látka, nerozpoznatelné jako pozůstatky něčeho lidského. Deke Wilson sledoval Bakerův pohled, pak se odvrátil směrem k farmě stojící na kopci nad mořem. „Nemůžeme nic dělat," řekl. Hlas měl zatrpklý. „Mohli jsme strávit celou dobu tím, že bychom je pohřbívali. Celou dobu. A stejně bychom to nezvládli."

Tehdy zasáhla Johnnyho Bakera plná hrůza úderu Kladiva. „Neodbylo se to čistě," pronesl.

Wilson se tázavě zamračil.

„Nebylo to jenom Bum! A skončilo to, civilizace se zhroutila a musíme ji znovu vybudovat. Došlo k nepříznivým následkům, a ty jsou horší než kometa —"

„Máte naprostou pravdu," přisvědčil Wilson. „Máte sakra štěstí, Bakere. To nejhorší jste zmeškal."

„Žádná centrální vláda neexistuje?" zeptal se Petr Jakov.

„Díváte se na ni," řekl Wilson. „Támhle Bili Appleby je zástupcem šerifa, ale to není nic zvláštního. Od pádu Kladiva jsme ze Sacramenta nedostali žádnou zprávu."

„Ale určitě se někdo organizuje, snaží se," namítala Leonihla.

„Jo. Existují senátorovi lidé," připustil Wilson.

„Senátor?" John Baker ovládal svou tvář, aby nedával najevo emoce.

Odvrátil se od hrozného vnitrozemního moře směrem ke kopcům na východě.

„Senátor Arthur Jellison," upřesnil Deke Wilson.

„Zní to, jak když ho nemáte moc rád," podivil se Rick Delanty.

„To není přesné. Nemůžu ho z ničeho vinit, ale nemusím ho mít rád."

„Co udělal?" zeptal se Baker.

„Je organizovaný," vysvětloval Wilson. „Támhleto jeho údolí" — Wilson ukázal na severovýchod, směrem k předhůří High Sierry — „je ohraničené kopci. Mají hlídky, strážce na hranicích, a nenechají nikoho projít bez jejich souhlasu. Pokud chcete pomoc, pošlou ji ale cena je zatraceně vysoká. Živit jejich jednotky a posílat jim další jídlo, naftu, munici, hnojivo, samé věci, které teď nemůžete dostat."

„Pokud máte naftu, myslím si, že na tom budete dobře," argumentoval Rick Delanty.

Wilson ukázal rukou kolem sebe. „Jak se tu máme udržet? Nejsou tu žádné hranice. Žádné hromady kamení, které by se změnily v pevnost. Nemáme čas stavět. Nemáme jak zabránit utečencům, aby nepronikali dovnitř a nerabovali to, k čemu jsme se ještě nedostali. Chcete tuhle věc uzamknout? Byl bych raději, kdyby tu okolo nestálo tolik lidí. Máme práci. Vždycky je co dělat."

„Ano. Záznamy by měly být v bezpečí." Petr vylezl k Sojuzu a uzavřel průlez.

„Nemáte elektřinu," zamyslel se Johnny Baker. „A co jaderné elektrárny? Ta blízko Sacramenta?"

Wilson pokrčil rameny. „Sacramento bývalo asi pětadvacet stop nad hladinou moře. Při zemětřesení došlo k posunům. Ta elektrárna může být pod vodou. Možná ne. Já prostě nevím. Mezi ní a námi je víc než dvě stě padesát mil bažin a jezer. Zamkli jste to? Pojďme."

Šli do kopce směrem k farmě. Když se dostali blíž, Baker uviděl pytle s pískem a zákopy kolem budov. Ženy a děti pracovaly, aby rozšířily opevnění.

Wilson vypadal zamyšleně. „Generále, měl byste dělat něco lepšího než kopat zákopy, ale nevím, co by to mělo být."

Johnny Baker neřikal nic. Byl ohromen tím, co viděl a co se dozvěděl. Tady neexistovala vůbec žádná civilizace, pouze zoufalí farmáři, pokoušející se udržet několik akrů půdy.

„Můžeme pracovat," nabízel Rick Delanty.

„Budete muset," řekl Wilson. „Podívejte se, za pár týdnů dostaneme vyjádření od senátora. Pošlu zprávu, že jste tady. Možná vás bude chtít. Možná vás bude chtít natolik, aby si myslel, že nám něco dluží za to, že vás pošleme. Hodilo by se mi, aby nám něco dlužil."

Čtvrtý týden: Prorok

Ze všech statuje nejhorší ten, jehož vládci už nemají dostatečnou autoritu, aby je všichni dobrovolně poslouchali, ale u části obyvatelstva, které jim podléhá, mají dostatečně velkou autoritu k tomu, aby jim umožňovala donutit ostatní.
Bertrand de Jouvenal. Suverenita

Dříve existoval bláznivý svět. V paměti Alima Nassora byl živý. Kdysi běloši vlévali do ghatt peníze, úplatky k zastavení nepokojů a Alim si bral svůj podíl. Nejen peníze; existovala také moc. Alim byl na radnici známi s směřoval k něčemu většímu.

Pak se starostou stal černý strýček Tom a přísun peněz se zastavil, moc zmizela. Alim to nemohl vydržet. Bez peněz a symbolů, který sis za ně mohl koupit, jsi byl ničím, znamenal jsi méně než pasáci, obchodníci s drogami a ostatní spodina, která žila v ghettech. Alim ztratil svou moc a musel ji získat

zpět, ale chytli ho, když vykrádal obchod. Jediná cesta, jak uniknout bylo zaplatit ničiteli a právníkovi. Oba byli běloši. Dostali ho na kauzi ven a pak, aby jim zaplatil, musel vyloupit další obchod. Bláznivé!

Pak stovky nejbohatších bělochů prchaly do hor. Z oblohy přicházela záhuba! Alim a jeho bratři byli připraveni stát se navždy boháči. Byli bohatí, měli celé nákladáky toho, za co překupníci platili peníze, a pak...

Bylo to šílené. Alim Nassor neztratil paměť, ale to, co bylo před Kládívem, mu připadalo jako drogový sen. Udělal, co mohl aby zachránil bratry, kteří ho poslouchali. Čtyři ze šesti zlodějských part to dokázaly navzdory dešti, zemětřesení a utečencům, všem těm lidem! Ale dokázali se dostat do boudy blízko Grapevine. Motor jednoho z nákladáků mlel z posledního. Očesali ho, vysáli benzin a zbavili se ho.

Vyhodili taky všechna elektrická zařízení: televize, hi-fi, rádia, ten malý počítač. Ale nechali si teleskop a triedr.

A nějaký čas na tom byli dobře. Nedaleko od chatrče stál ranč, tam byl dobytek a nějaké další jídlo. Bylo ho dost, aby vydrželo dvacetice bratří na dlouho. Dokonce kvůli němu ani nemuseli bojovat. Rančer zemřel pod zříceným stropem, měl zlomenou nohou. Zemřel hladu nebo vykrvácel. Ale pak přijela spousta bělochů s puškami a sebrali jim to, a osmnáct bratří ve třech nákladácích muselo vyrazit do vyjícího deště.

Pak šlo opravdu všechno k čertu. Neměli co jíst, neměli kam jít. Černochoy nikdo nechtěl. Co měli dělat, hladovět?

Alim Nassor seděl v dešti se zkříženými nohama, napůl klímal a vzpomínal. Byl to bláznivý svět se zákony, které, napsali idioti chrlící nesmysly, a svět neuvěřitelného luxusu: horká káva, k obědu steak, suché ručníky. Alim měl na sobě kožich, který mu skvěle padl: dámský norkový kožich, mokrý jako houba. Nikdo z bratří proti tomu nemohl nic namítat. Alim Nassor se opět dostal k moci.

Ve svém zorném poli uviděl nohy: ukradené boty, rozpárané ve švech, s tenkou, ochozenou podrážkou. Alim vzhlédl. Swan byl lehká váha a nesl všechny známky výbušné osobnosti. Vypadal štíhlý jako tanečník, chladně a nebezpečně, když za ním Alim přišel s nabídkou krádeže. Teď vypadal k smrti vyhladověle a bázlivě. Řekl: „Jackie se zase zapletl s Cassii. Cassii se to nelíbí. Myslím, že to řekla Chickovi.”

„Do prdele.” Alim se postavil.

„Toho Chicka bychom měli zabít,” řekl Swan.

„Teď dobře poslouchej,” Alima zaskočil nedostatek důrazu ve vlastním hlasu. Byl unavený, hodně unavený. Naklonil se těsně ke Swanovi a zdůraznil hrozbu. „Chicka potřebujeme. Jackieho zabiju dřív než Chicka. A zabiju tebe.”

Swan couval. „Oukej, Alime.”

Alim to vychutnával. Swan nesáhl po noži. Ustoupil. Alim měl ještě moc. „Chick je největší a nejsilnější bratr, kterého máme, ale to není ten důvod,” vysvětloval Alim. „Chick je farmář. Farmář, chápeš to? Ty chceš dělat tohle po zbytek života? Človče, jsme na nohou deset dní, tobě se to líbí? Někde se pro nás musí najít místo, ale nebude to k ničemu, pokud nedokážeme farmařit —”

„Přimějeme někoho jiného, aby tu posranou práci dělal,” řekl Swan.

„A jak budeme vědět, jestli ji dělají správně?” zeptal se Alim. „My...” Byl na pokraji toho, aby projevil zoufalství. „Kde je Chick?”

„U ohně. A Jackie tam není.”

„Cassie?”

„Je s Chickem.”

„Dobře.” Alim šel dolů k ohni. Bylo dobré vědět, že se může ke Swanovi otočit zády a nic se nestane. Swan ho potřeboval. Všichni ho potřebovali. S nikým z ostatních by se nedostali takhle daleko a všichni to věděli.

První týden po pádu Kládíva celou dobu pršelo. Pak se to zmírnilo na mrholení, které pokračovalo dál a dál, dokud to už nikdo nedokázal snést, a stále to pokračovalo. Teď, čtyři týdny po Božím Kládívu, častěji mrholilo než nepršelo, a pokaždé silně pršelo minimálně jednou denně.

Dnes pršelo třikrát a vytrvale mrholilo. Děšť všichni snášeli špatně. Drásal jim nervy. Ničil jim podrážky na botách. Všechno bylo beznadějně mokré a kvůli suchému místu by zabíjeli. O půlnoci mrholení téměř ustalo. Teď se všichni choulili kolem ohně pod přístřeškem z plastické fólie. Alim možná bude zítra litovat, že je k rozdělení ohně nechal použít benzin, ale do prdele, silnice nejspíš skončí dřív, než dojde benzin v nákladáku, který ukradli v Oil City. Většina silnic končila na nízko položených místech pod vodou a musel ses vrátet celé míle, abys našel objížďku kolem překážky, několik desítek yardů široké. Šílené.

Tam, kde silnice překonávaly nízko položená místa, stály často silniční zátarasy a farmáři s puškami.

A oni oheň potřebovali. Benzin usušil dost dřeva k tomu, aby hořelo, ale hrozně kouřilo. Dvacet bratří a pět sester všichni, byli skrčení v půlkruhu pod vzdouvající se plastickou plachtou a doufali, že sedí po větru, zatímco kouř se vinul okolo a občas je našel. Alim slyšel smích a byl rád.

Bylo špatné mít ženy v partě, jako tahle. Horší by bylo nemít žádné ženy. Alim přemýšlel, jestli neudělal chybu, ale teď už je příliš pozdě. Do prdele. Chyby Alima Nassora je všechny mohly zabít a tohle, pokud chcete, znamenala moc.

Přišli dolů do údolí s osmnácti bratry a žádnými ženami. Lidé, se kterými se setkávali, byli většinou bílí, většinou hladověli, většinou nebyli schopní bojovat. Alimova banda loupila kvůli jídlu a suchému místu a zabíjeli, kde museli. Když potkali černochoy, rekrutovali. Takhle daleko na sever nacházeli zatraceně málo černých, většinou to byli farmáři a někteří se nechtěli připojit. To bylo pro Alima dobré — méně úst k životu — a pro ně špatné. Tam, kudy prošla Alimova banda, nebudou černoši oblíbení. A jako vždy pokračovali v cestě. Nenašli žádné místo, které by mohli držet a hájit. Nikdy nebylo dost bratří a za sebou stále měli farmáře s puškami, zbytky policejních sil a ty, kteří přežili a kterým v životě nezůstalo nic, kromě zabíjení lidí Alima Nassora.

A teď tu bylo pět žen a dvacet mužů. Čtyři muži zemřeli, když bojovali kvůli ženám. Tři z nich byli manželé; jedna z vdov se zabila tentýž den. Alim za to byl vděčný. Trochu je to na chvíli zchladilo.

Ale ne na dlouho. Manžela Mabe někdo zabil nožem ve spánku a Mabe teď spala s různými muži, ale podivně. Ať šla kamkoliv, docházelo k bojům. Možná se stila. Ale co s tím Alim mohl udělat? Pokud by ji zabil, muselo by to vypadat jako nehoda. Nemůžeš zabít jedinou píču, kterou bratři mají.

Možná ve vhodné chvíli? Pokud by došlo k dalšímu velkému boji a všichni by věděli, že ho způsobila?

Chick a Cassie představovali jiný problém. Byli to farmáři. Jejich farma se teď stala částí oceánu, oceánu, který býval údolím San Joaquin. Mluvili stejně jako běloši s červenými krky; nerozuměli slangu černochů z města. Cassie truchlila, byla důstojná, silná a hezká. Chick byl mohutný obr, který dokázal zvednout zadek auta nebo vzít bratra, jako byl Swan, za kotník a hodit ho roztočeného deset stop vzduchem, a taký to u dělal.

Ztratili pod vodou dvě děti.

Kdyby se děti zachránily... Alim zavrtěl hlavou. Děti byly tou poslední věcí, kterou parta právě teď potřebovala! Ale na druhé straně... Pokud by Cassie přišla jako matka s dvěma dětmi, bratři by spíše přemýšleli o tom, jak ji chránit, než jak se do ní dostat.

Když Alim dlouhými kroky došel doprostřed mezi ně, vzhledli a Alim uviděl úsměvy. Jo, oheň byl dobrý nápad. Chick a Cassie seděli, objímali se pažemi a zamyšleně se dívali do ohně. Alim si před ně přidřepal a řekl: „Chcete si o něčem promluvit?“

Chick zavrtěl velkou hlavou. Cassie se nepohnula.

„Jste si jistí?“

Chick promluvil: „Držte své zloděje dál od mé ženy.“

„Pokouším se. Není to ničím chyba, takhle to prostě je. Jedná se o někoho speciálně?“

„O Jackieho. Víš, že ten hajzl na ni vytáhl nůž?“

„Jenom mi ho ukázal,“ přidala se Cassie, „ale vyděsilo mě to.“

„Pušek se nebojíte,“ řekl Alim. Měla ohromný revolver a půl tuctu ručně zhotovených nábojů, od střely na vrabce až po kulku, která mohla zastavit medvěda. Alim nikdy netušil, že revolver může dokázat tolik věcí najednou. „Proč nožů?“ Jenom zavrtěla hlavou a Chick se díval zlostně.

Alim se postavil. „Pokusím se to srovnat. Kde je?“

„Schovává se venku.“

Alim přikývl a odešel.

Tak co teď, má se tu jen tak poflakovat, nebo se má pokusit najít Jackieho? Zvolil to první. Pohyboval se mezi bratry a sestrami, aby ho viděli ve světle oline. Zítra si to budou pamatovat.

Ale čas ubíhal a bratři a sestry se po dvojicích a trojicích trousili do nákladáku. Mrholení vítězilo nad ohněm a Jackie stále nepřicházel. Alima už napadlo, kde musí být.

Na jedné straně bylo pobřeží, podél kterého šli už týden. Alim uvažoval, jestli by měli vyrazit do kopců... ale proč? Svět, který běloši vybudovali, byl mrtvý, a nějak by měli začít znovu. Malá farma, pár lidí jako Chick a Cassie, aby jim ukázali, jak na ní pracovat, to bylo všeclmo, co potřebovali. Pod vodou byla samá zemědělská půda. Pokud voda někdy ustoupí... Ale mrholení pokračovalo a pokračovalo, oheň téměř vyhasl a oceán sladké vody tu byl stále, příliš tmavý na to, aby ho viděl, ale stále tam byl a plavaly po něm odpadky a mrtvolý utopeného dobytka a lidí.

A vzadu byl osamocený kopec, jediné místo, ze kterého Jackie mohl pozorovat oheň. Alim vyšel do kopce. Pohyboval se jako slepý, hmatal po větvích a odsouval je na stranu, posouval se tak, aby si nezlomil kotník. Nakonec řekl:

„Jackie?“

Zblízka se ozval hlas. „Jo, Alime.“

Alim vystoupal zbytek cesty. Jacka našel přímo na vrcholku. Byl to muž průměrné postavy v plášti třikrát tak velikém, stál k němu otočený zády. Alim řekl: „Proč nemůžeš nechat Cassii na pokoji?“

„Pokoušel jsem se.“

„Pokoušíš se, aby mě zabili?“

„Zkoušel jsem to, Alime. Dokonce jsem šel za Mabe. Ta ženská nemá nic než kundu, ale šel jsem za ní, myslel jsem, že si můžu ulevit. Odmítla mě. Poštvala na mě Swana. Řekla, že na řadě je on. Spí se třema za noc, s každým blbcem, kterej si řekne, ale mě odstrčí. Mě!“

„Chce, abys ztratil hlavu.“ Alim začínal vidět správný, postup. „Má ráda šarvátky. Neví, kdo vrazil ten nůž do Jamese, tak nás nechá, abychom pozabíjeli jeden druhého. Mrdá s Elliotem a řekne Robovi, že byla znásilněná. Neroztáhne ti nohy, abys bojoval s Chickem. Když to tak řeknu, přiměla šest mužů, aby chtěli mou krev. Jackie, co mám dělat?“ Musím ho donutit, aby teď uvažoval mozkiem, ne ptákem.

„To, co potřebujeme,“ rozvíjel své myšlenky Jackie, „je něco, co by odvedlo myšlenky bratří od žen.“ Řekl to tak, jako kdyby to považoval za legrační a smutné zároveň.

„To dá dost práce.“

„Alime, kam půjdeme? Co se s námi stane?“

„Těžko říct.“ S Jackiem mohl mluvit, ale nemohl nikomu říct, že neví, co by měli dělat, kam mají jít. A Jackie byl chytrý. Jackie měl kdysi vysoké postavení mezi Pantery, byl politikem jako Alim. Pracovali společně, Jackie vzbouřil ghetto, dokud Alim nedostal z radnice to, co chtěl, pak situaci uklidnil tak, aby to vypadalo jako Alimova práce. Donutí Jackieho myslet, ale neříkej mu, neříkej nikomu, že Alim Nassor je vyděšený, mokrý a je mu mizerně a posraně a zrovna se přestává ovládat...

„Moc černochů skončila,“ říkal Jackie. „Není dost černých, není dost moci.“

„Jo, tohle jsem si taky spočítal,“ přikývl Alim.

„A není nás dost,“ pokračoval Jackie. „Není nás dost, abychom se kdekoli udrželi. Chick říká, že pro každého je zapotřebí dvou akrů, abychom se uživil. Sto akrů nás může zachovat naživu, ale nezachová. Není mezi námi dost těch,

kteří umějí farmařit. Potřebujeme lidi, kteří by dělali část práce. Taky dva akry pro každého z nich. Proto vychází velká rozloha a

my takovou nemůžeme udržet —"

„Nemůžeme udržet ani malou," namítal Alim.

„Správně. Takže to, co musíme udělat, je s někým se spojit, najít partu bělochů, se kterou bychom mohli spolupracovat. Politiku, ne krev." Jackie se upřeně díval do noci, mluvil tiše, ale Alim to dokázal vycítit, Jackie o tomhle dlouho přemýšlel. „Ten zatracený systém se zhroutil," pokračoval Jackie. „To jsme vždycky chtěli, aby zmizel systém, zbavit se poldů, radnice a bohatých bastardů... a nepřineslo nám to vůbec nic dobrého, protože nás není dost."

„Blbost. Přivedl jsem všechny, co jsem mohl," oponoval mu Alim. "Tvrdíš, že jsem to neudělal?"

„Ne, udělal jsi všechno, co jsi mohl," uklidňoval ho Jackie. „Není tvoje chyba, že to nestačilo. Alime, vystup sem nahoru a podívej se dolů."

Mrholením pronikalo rozmazané světlo. Musel to být táborový oheň, něčí táborový oheň, zářící poblíž pobřeží na severu.

„Vidím lip než ty," pokračoval Jackie, „takže možná nevidíš, že jsou to dva ohně. Kolik musí být lidí, aby mělo cenu rozdělovat dva ohně?"

„Spousta. Myslíš, že viděli náš oheň?"

„Ne. Nikdo tudy nešel nahoru. A je jim u prdele, jestli je někdo vidí, nebo ne. Přemýšlej o tom."

Síla. Ta skupina se nemusela skrývat. Byla silná. „Policejní oddíl? Který nás stíhá? Ne, na sever odtud jsme nebyli, nikdo tím směrem nemá žádný důvod nás pronásledovat."

„Možná to odvede Chicka od myšlenky zabít mě," řekl Jackie.

„Jak to, že jsi mě vynechal? Viděl jsi ty ohně a nepřišel jsi mi to říct."

„Musel jsem dávat pozor. A sem nahoru nikdo nechodí. Dával jsem pozor."

Chick ho postrašil. „V pořádku. Zůstaň tu. Dávej pozor. Pošlu sem Gaye s dalekohledem."

V šedém ranním světle Jackie sešel dolů jižní stranou kopce. Alim už přiměl své lidi, aby vstali a sbalili si věci, a bratři stáli okolo a čekali, s puškami v rukou se necítili dobře.

Jackie nejdřív šel k Chickovi a Cassii. Alim neslyšel, o čem mluvili, ale Chick měl v ruce brokovnici a nepoužil ji. Pak Jackie odešel a přišel podat zprávu.

„Jsou vzhůru. A jsou zorganizovaní. Padesát, šedesát, možná víc. Možná mnohem víc, nezdržují se všichni na jednom místě. Je tam žena a běloch, který vypadá napůl jako králík a nosí něco, co mu zbylo ze společenského obleku a vázanky. Zbytek jsou vojáci."

Jackie čekal, až jim to dojde.

„Armáda. No, do prdele," ulevil si Alim Nassor., „Na těch chlápčích je něco zvláštního," uvažoval Jackie. „Mají vojenské uniformy a malé nebezpečně vypadající pušky, ale nejednají jako armáda. A jsou tam jiní v civilu."

Alim se zamračil. Jackie pokračoval: „Mají víc zbraní, než jen pušky, Alime. Mají kulomety a věci, které vypadají jako trouba ke sporáku—"

„Bazuky," doplnil ho Alim.

„Jo. A věc velkou asi jako kanón, jenomže ji nesou dva muži. Myslím, že těma věcmá můžou rozmlátit i barák. Viděl jsem to jednou v televizi. A domnívám se, že směřují na sever."

Alim se to snažil strávit. Znamenalo to, že tahle skupina musela přijít z východu, protože je předtím nikdy neviděli. Určitě nepřišli ze západu, od jezera, které pokrývalo San Joaquin.

„Možná bude lepší, když půjdeme za nimi," navrhl Swan. Poslouchal. „Zdá se, že jsou to tvrdí hoši."

„A všechno bude dočista vybrané, než se k tomu dostaneme," řekl Alim. Nechtěl toho říct moc. Nevěděl, co dělat; mohlo být lepší vyslechnout, co si myslí ostatní, než vůbec něco říct. „Raději půjdu tam nahoru a podívám se."

Nechal Swana ve velení a dal mu instrukce, kam utíkat, pokud by se jednotka armády pohnula směrem k nim, a nechal Jackieho, aby ho vyvedl na kopec. Do prdele, předtím si myslel, že má problémy! To je to poslední, po čem kdy toužil, útočit s tuctem všelijak sehnanych pistolí a několika brokovnicemi proti armádním zbraním. „Teď už to víme," řekl.

Jackie na

něj tázavě pohlédl. „Proč se všichni schovávali," dodal Alim.

Nikde nebylo jídlo. Před dvěma dny zajeli vorem k napůl potopenému supermarketu a už byl vyrabovaný. Všechno, co dokázali najít, byly podivné věci, jako sledi a ančovičky v konzervách, a nebylo toho moc. Tahle jednotka armády to musela vybrat dočista.

Když dorazili na vrcholek kopce, rozednívalo se. Jackie pokynul a Alim si lehl na břicho a plazil se křovím, dokud nenašel Gaye. Alimův kožený plášť se při plazení pokryl blátem, ale tihle hoši z armády museli mít taky dalekohledy a museli držet hlídky, jinak by nepřežili tak dlouho.

Tábor cizinců byl vzdálen více než míle, přímo dole na pobřeží. Kolem tábora se táhly okopy a nízká opevnění.

Organizované. Vypadalo to organizované. A byla tam spousta lidí a ti seděli kolem ohňů, které se nenamáhali skrývat. A měli jídlo. Alim napočítal sedm žen.

„Ženy dělají většinu práce," vysvětloval Gay: „Oni a ten králík v modrém obleku. A většinou jsou bílí, ale napočítal jsem deset černochů a jeden z nich je seržant."

„Seržant." Alim to taky strávil. „A oni dělají, co jim říká?"

„Skáčou, kam jim ukáže," potvrdil mu Gay.

„Důstojníci?"

„Žádné jsem neviděl. Myslím, že ten seržant velí."

„Dokázali to. Alime, oni to dokázali," nadchl se Alim. „Do prdele. Opravdu to dokázali."

Alim neřikal nic. Jackie by to měl vysvětlit. Po chvíli to udělal. „To, o čem jsme mluvili minulou noc," řekl Jackie. Jeho hlas byl plný vzrušení. „Ne černá moc, prostě moc. A je jich tam spousta, Alime."

„Tak mnoho jich zase není."

Možná chtějí rekruty," uvažoval Jackie.

„Zbláznil ses?" odfrkl Gay. „Přidat se do posraný armády?"

„Zmlkni." Alim dál studoval tábor pomocí dalekohledu, pole vládla organizovaná aktivita. Odpadky vynášeli mimo tábor a zakopávali do děr. Strážé a předsunutá postavení. Nádoby s vodou nad ohněm, a všichni umývali špinavé jídelní misky v horké vodě. Tábor byl organizován jako armádní, ale něco tam nebylo v pořádku. Nebylo to úplně stejné, něco prostě nebylo tak, jak by mělo být.

„Alime, mají to, co chceme," naléhal Jackie. „Sílu. Dost pušek, aby mohli udělat, cokoliv chtějí. Mohli bychom se k nim připojit, mohli bychom udržet jakékoliv místo, které budeme chtít. Do prdele, mohli bychom to udělat lip. Tolik lidí, mohli bychom zabrat celé tohle zatracené údolí, do prdele, růst, rekrutovat, mohli bychom vlastnit celý tenhle posraný stát."

„Ty jsi šňupal?" zeptal se Gay.

„Buď zticha," zarazil ho znovu Alim. Řekl to tak, aby věděli, že to myslí vážně. Okamžité ticho ho uspokojovalo. Moc. A to byl ten problém: jak by Alim Nassor mohl udržet svou moc, pokud by se spojili s tou armádou?" "Oni nemají žádné dopravní prostředky?"

„Motorku. Velkou hondu. Jela na průzkum na sever se dvěma z nich. Jeden černochoch, jeden bělochoch..

„V uniformě?"

„Ten bělochoch měl kombinézu," odpověděl Gay. Jeho tón zdůrazňoval, že nechápe, co se děje, a že ani neví, proč to Alim chce vědět.

„Nemají dopravní prostředky. My máme nákladák a víme, kde jsou nějaká auta," zamumlal Alim. Na farmě směrem zpátky po silnici. Tři nákladáky, střežené deseti až patnácti muži s puškami. Alim neměl žádnou šanci se jich zmocnit, ale tenhle oddíl — umlčel ostatní, když se seržant objevil v jeho zorném poli. Opravdu černochoch, velký chlap, ne úplně černejší.

Světle hnědej, s vousy. Vousy? V armádě? Seržant ale měl výložky a u pasu velkou pistoli, ukazoval na lidi, a když to udělal, tak vstávali a vykonávali různé věci, nosili dřevo na ohně, myli jídelní misky. Nekřičel a nemusel mávat rukama a ječet. Ten muž měl moc a věděl, jak ji používat. Alim ho pozorně zkoumal. Pak vzhledl a usmál se.

„To je Hook."

Gay byl překvapen: „Cože?" Jackie se začal usmívat.

„Je to Hook." Alim si dovilil hvězdaté úlevné vydechnutí „Já ho znám. Můžeme se domluvit."

Bude třeba se připravit. Alim musel mluvit s Hookem jako rovný s rovným, jako velitel mužstva. Museli spolu mluvit jako dva muži, kteří mají moc. Nemohl nechat Hooka, aby se dozvěděl, jak špatně na tom jsou. Alim nechal Jackieho na kopci a vrátil se dolů do tábora. Je čas trochu křičet a ječet. Je čas donutit ty bastardy pracovat.

Kolem poledne byl jeho tábor zorganizovaný. Vypadal dobře, a vypadal tak, jako by jich bylo víc než doopravdy. Vzal Jackieho a jeho bratra Harolda a šli směrem k vojenskému táboru.

„Do prdele, já se bojím," prohodil Harold, když šli k pobřeží.

„Bojiš se Hooka?"

„Zmlátil mě na sračky," vysvětloval Harold. „Kdysi v deváté třídě."

„Jo, a ty musíš jít," řekl Alim. „Oukej, viděli nás. Harolde, jdi dovnitř. Pušku nech tady. Jdi dovnitř s rukama nad hlavou a řekni seržantovi Hookerovi, že s ním chce mluvit. A chovej se k němu slušně, rozumíš? S respektem."

„Na to můžeš vsadit svou prdel," přikývl Harold. Vztýčil se a šel vzpřímeně, ruce držel před sebou tak, aby mohli vidět, že jsou prázdné. Pokoušel se hvízdát.

Alim si byl vědom toho, že se vpravo od něj někdo pohybuje. Hooker vyslal muže, aby ho obklíčili. Alim se otočil a zakřičel na své čistě imaginární pronásledovatele: „Zůstaňte tam, kde jste, vy bastardi! Tohle je mírový jednání, jasný? Shánu z kůže prvního chlápka, kterej vystřelil, a to si pište, že to udělám!" Přehnal jsem to, pomyslel si Alim. Jako kdybych měl

obavy z toho, že neudělají to, co řeknu. Ale ti hoši mě slyšeli a zastavilo je to. A Harold je v táboře a nikdo zatím nestříl...

A on to dokáže, křičel Alim sám na sebe. Mluví s Hookerem a s Boží pomocí to zvládne. Hooker vyjde ven, abychom se setkali. Jsme v pořádku, úplně v pohodě.

Poprvé od Pádu Kladiwa cítil Alim Nassor naději a hrdost.

Dva těžké zemědělské nákladáky vyrazily přes blátivou planinu a vydaly se po křivolaké cestě k novému ostrovu v moři San Joaquin. Zastavily u supermarketu; který byl ještě napůl zatopený. Ze skleněných oken bylo vynaložením značného úsilí seškrábáno bláto. Ozbrojení muži vyskočili a zaujali pozice poblíž.

„Jdeme," řekl Cal White. Nesl samopal Deke Wilsona. White šel napřed do potopené budovy, brodil se po pás ve špinavé vodě. Ostatní ho následovali.

Rick Delanty zakašlal a pokusil se dýchat ústy. Panoval tu silný mrtvolný zápach. Rick hledal někoho, s kým by promluvil Petra nebo Johnnyho Bakera, ale ti byli na vzdáleném konci kolony. I když trávili v obchodě druhý den, žádný z astronautů si na ten zápach nezvykl.

„Pokud by to bylo na mně, počkal bych další týden.“ řekl Kevin Murray. Murray byl malý, statný muž s dlouhými rukama. Býval prodávčem v obchodě s potravinami a měl dost velké štěstí, že se oženil s farmářovou sestrou.

„Počkejte týden a můžou tu být ti bastardi z Armády,“ zavolal zevnitř Cal White. „Chvilku počkejte.“ White šel dál s jiným mužem, jejich jedinou fungující baterkou a Dekeho samopalem.

Samopal připadal Rickovi jako nepřístojná obscénnost. Všude kolem nich bylo příliš mnoho smrti. Nechystal se to říct nahlas. Minulou noc Deke přijal utečence, muže z jihu, který za jídlo nabídl informaci: banda černochů terorizovala jižní údolí a teď se spojili s vojenskými kanibaly. Nemůže dlouho trvat, než znovu přijdou do rájónu Deke Wilsona.

Chudáci, pomyslel si Rick. Mohl k nim cítit sympatii. Černoši ve zničeném světě, bez postavení, žádného místa, kam by mohli jít, které nikdo nechtěl. Samozřejmě, že se spojili s kanibaly. A samozřejmě, místní, kteří přežili, se na Ricka Delantyho znovu dívali divně...

„V pořádku. Jdeme na to,“ zavolal zevnitř White. Dvanáct mužů se brodilo dovnitř, tři astronauti a devět dalších lidí, kteří přežili. Řidič zajel s jedním nákladákem blíž, takže do zničeného obchodu svítily reflektory.

Rick si přál, aby nesvítily. Ve špinavé vodě se kolébala těla. Měl pocit na zvracení a přitiskl si látku ke tváři. White na ni stříkl pár kapek benzínu. Sladký odporný pach benzínu byl lepší než...

Kevin Murray došel k regálu s plechovkami. Zvedl konzervu s kukuřicí. Byla prožraná řezem. „Zničená,“ pronesl.

„Zatraceně.“

„Kdybychom tak měli baterku,“ přidal se jiný farmář.

Rick věděl, že by baterka pomohla, ale některé věci se lépe dělají v soumravné temnotě. Odstrčil zkažené pozůstatky od pultu. Sklenice. Okurky. Zavolal na ostatní a začali vynášet okurky ven.

„Co je tohle, Ricku?“ zeptal se Kevin Murray. Přinesl další sklenici.

„Houby.“

Murray pokrčil rameny. „Je to lepší než nic. Díky. Přeju si, abych zase měl svoje brýle. Divil ses někdy, proč nenosím pušku? Nevidím ani na mířidla.“

Rick se pokoušel přemýšlet o brýlích, ale nevěděl nic o tom, jak by se daly vybrousit čočky. Procházel uličkami, nosil věci, které ostatní objevili, hledal další, odstrkoval mrtvolky, dokud se dokonce i to nezměnilo v rutinu, aleje třeba mluvit o něčem jiném...

„Konzervy dlouho nevydržely, co?“ řekl Rick. Díval se na zkažený guláš v konzervě.

„Plechovky se sardinkami vydržely v pohodě. Bůh ví, proč. Myslím, že už tu někdo byl, není tu toho tolik jako v minulém obchodě. V každém případě jsme získali většinu toho, co tu včera bylo.“ Díval se zamyšleně na staré mrtvolky, které se kolem něj kolébaly. „Možná to všechno snědli oni. Když tu zůstali uvězněni...“

Rick neodpověděl. Prsty na nohou zavadil o sklo.

Všichni pracovali v sandálech s otevřenou špičkou, které sebrali v obchodě s obuví nahoře při silnici. Nemohli pracovat naboso kvůli strachu z rozbitého skla, a proč ničit dobré boty? Teď zavadil prsty o chladnou, hladkou křivku skleněné láhve, Rick zadržel dech a potopil se. Blízko podlahy našel řadu lahví, spoustu lahví různých tvarů, S pravděpodobností jedna ku jedné to byla voda v lahvích, která sotva stojí za místo na nákladáku; ale jednu uchopil do ruky a vyplul na hladinu.

„Jablečný džus, Bože! Hej, bando, potřebujeme pomocníky!“

Brodili se uličkami. Petr. Johnny a farmáři, všichni k smrti unavení, špinaví a mokří, pohybovali se jako oživlé mrtvolky. Někdo měl sílu usmát se. Rick a Kevin Murray se potopili pro lahve a podávali je nahoru, protože patřili k těm, kteří nenesli pušky.

White, muž, který velel, už pomalu odcházel se dvěma lahvemi; vrátil se. „Dobře. Ricku. To se ti povedlo,“ řekl, usmál se a pomalu odcházel, brodil se k východu. Rick ho následoval.

Někdo vykřikl.

Rick postavil lahve na prázdný regál, aby získal rychlost. Musel to být Sohl, který hlídal. Ale Rick neměl zbraň! Sohl znovu vykřikl. „Nehrozí nebezpečí, opakuju, nehrozí nebezpečí, ale hoši, tohle byste měli vidět!“

Vrátit se pro lahve? K čertu s nimi. Rick se protlačil kolem něčeho, na co se nechtěl dívat (ale plovoucí těleso dělalo dojem a mělo váhu malého mrtvého muže nebo velké mrtvé ženy), a brodil se ven na světlo.

Parkoviště bylo skoro do půlky zaplněné auty, když přišel déšť. Zůstalo tu čtyřicet nebo padesát opuštěných aut. Horký déšť musel padat tak prudce, že zatopil motory dřív, než se zákazníci obchodního centra rozhodli odjet. Tak tu zůstala auta a spousta zákazníků. Voda šplíchala kolem aut, dovnitř a zase ven.

Sohl zůstal na svém strážním stanovišti na střeše supermarketu. Kdyby šel blíž, nebylo by mu to k ničemu; byl dalekozraký a brýle měl rozbité, jako Murray. Ukázal na něco, co se houpalo na vlnách a naráželo do boku autobusu Volkswagen a zavolal: „Řekne mi někdo, co to je? To přece není kráva!“

Vytvořili kolem toho půlkruh, nohama se opírali proti lehkému vodnímu proudu mřícímu na západ, stejnému proudu, který přidržoval podivné tělo u autobusu.

Bylo to menší než člověk. Hrlo všemi barvami rozkladu, velké nohy olinuté v nepřírozeném úhlu téměř odpadávaly. Co to bylo? Mělo to ruce. Na bláznivý okamžik si Rick představil Pád Kladiwa jako první krok mezihvězdné invaze nebo část programu pro turisty z jiného světa. Tyhle tenké ruce, v smrti rozevřená dlouhá tlama, trup podobný láhvi Chianti...

„Ať se propadnu,“ řekl. „Je to klokan.“

„No, takhle jsem klokana nikdy neviděl, pronesl White s lehkým opovržením.

„Je to klokan.“

„Ale—“

Rick odsekl: „Otiskují noviny, které čtete, obrázky dva týdny mrtvých zvířat? Moje nikdy. Je to mrtvý klokan, proto vypadá divně.“

Jacob Vinge se přiblížil ke zvířeti. „Nemá vak,“ oznámil. „Klokani mají vaky.“

Vítr změnil směr, půlkruh mužů se na jednom konci rozevřel.

„Možná je to samec,“ napadlo Deke Wilsona. „Nevidím ani varlata. Mají klokani... hm, vnější genitálie? Á, to je hloupost. Odkud by se tu vzal? Tady není žádná zoo blíž než... kde?“

Johnny Baker přikývl. „Zoo v parku Griffith. Zemětřesení muselo rozbít některé z klecí. Nedá se říct, jak se to ubohé zvíře dostalo tak daleko na sever, než utonulo nebo chcíplo hladu. Podívejte se zblízka, pánové, jiného nikdy neuvidíte...“

Rick přestal poslouchat. Vycouval z kruhu mužů a rozhlížel se kolem sebe. Chtělo se mu křičet.

Včera přijeli za úsvitu. Pracovali celý den, včera i dnes, a slunce už musí brzo zapadnout. Nikdo z nich nikdy nemluvil o tom, co se tu stalo, ale bylo to dost jasné. Spousta zákazníků tu musela být uvězněna, když první déšť zatopil jejich auta. Čekali v supermarketu, až přestane pršet, pak čekali na záchranu; čekali, zatímco voda stoupala a stoupala. Na konec elektrické

dveře nefungovaly. Někteří se dostali ven zadem a utonuli v otevřené krajině.

V supermarketu zůstaly napůl prázdné regály, ve vodě plavaly kukuřičné klasy, prázdné lahve, slupky z pomerančů a napůl snědené bochníky rozmočeného chleba. Hladem nezemřeli... ale zemřeli, protože jejich těla plavala všude, v supermarketu a v zaplaveném parkovišti. Spousta těl. Většinou ženy, někteří byli muži a také děti, jemně se houpali mezi zatopenými auty.

„Jste...“ zašeptal Rick. Kývl hlavou, pročistil si hrdlo a vykřikl: „Zbláznili jste se všichni?“ Otočili se, šokovaní a rozhněvaní. „Jestli chcete vidět mrtvolu, podívejte se kolem sebe! Tady,“ zavadil rukou o flekaté a rozpadající se květované šaty,“ a tady,“ ukázal na dítě, které bylo dost blízko, aby se ho Deke mohl dotknout, „a tam,“ k nehybné tváři za předním sklem autobusu. „Můžete se podívat někam, kde byste neviděli někoho mrtvého? Proč se shlukujete jako šakalové kolem mrtvého klokana?“

„Buď zticha! Mlč!“ Kevin Murraye sevřel pěsti u boků, zbělely mu klouby; ale nepohnul se a nakonec se odvrátil, stejně jako ostatní.

Všichni kromě Jacoba Vinge. Třásl se mu hlas. „Zvykli jsme si na to. Prostě jsme si na to zvykli. Museli jsme, zatraceně!“

Proud nepatrně změnil směr. Klokan, jestli to byl klokan, byl odplaven kolem okraje autobusu a začal se vzdalovat.

Džíp Wagoneer byl kdysi jasně oranžový s bílým lemem, luxusní stejn, který měl jen náhodou náhon na čtyři kola a terénní pneumatiky. Teď byl postříkán hnědými a zelenými skvrnami kamufláže. Na předních sedadlech seděli dva muži v armádních uniformách, pušky drželi vztyčené mezi koleny.

Alim Nassor a seržant Hooker seděli vzadu. V autě se moc nemluvalo, zatímco klikovalo blátivými poli a zničenými porosty mandloní. Když dorazili do tábora, strážé zasalutovaly. Když Wagoneer zastavil, řidič a ozbrojený doprovod vyskočili, aby otevřeli zadní dveře. Alim poděkoval řidiči kývnutím. Zdálo se, že Hooker muže neregistruje. Nassor a Hooker šli ke stanu na okraji tábora. Byl to nový stan z obchodu se sportovními potřebami, zelený nylon natažený přes hliníkové tyče, a neteklo do něj. Malá kamínka na dřevěné uhlí, která stála uvnitř, vněm udržovala teplo a sucho. Nad uhlím bublala konvice a uvnitř čekala bílá dívka, aby nalila čaj, zatímco oba muži si sedli do skládacích židlí. Když nalila čaj, Hooker pokývl, že ji propouští. Dívka odešla a strážé zaujaly místo venku, mimo doslech.

Když dívka odešla, seržant Hooker se zeširoka usmál. „Příjemný život, Cvrčku.“

Nassorův úsměv při tom pojmenování pohasl. „Pro Boha, neříkej mi tak. člověče!“

Hooker se znovu usmál. „Oukej. Nikdo nás tu neuslyší.“

„Jo, ale mohl bys zapomenout.“ Alim se otřásl. Neříkali mu „Cvrčku“ od osmé třídy, kdy se učili o životě George Washingtona Carvera, a tahle přezdívka se nevyhnutelně připojila ke Georgovi Washingtonovi Carveru Davisovi, dokud ji nevymýtl pěstmi a žiletkou zasazenou do kusu mýdla...

„Venku to za moc nestojí,“ pronesl Hooker. Usrkl čaj a vděčně vychutnával teplo.

„Ne.“ Jejich průzkumná expedice jim neřekla nic, co by neočekávali, kromě toho, že na chvíli přestalo pršet a na vrcholcích pohoří High Sierra uviděli sněh. Sněh v srpnu! Nassora to vyděsilo, i když Hooker říkal, že v horách Sierry někdy sněžilo i před Oním Dnem.

Seděli a necítili se dobře, bez ohledu na horký čaj a teplo stanu, bez ohledu na luxus toho, že jsou v suchu, protože měli příliš mnoho věcí, které museli prodiskutovat, a nikomu se nechtělo začít. Oba věděli, že se budou muset brzo rozhodnout. Jejich tábor se nacházel příliš blízko od trosk, které bývaly Bakersfieldem. Ve spáleništi a troskách města byla spousta lidí, kteří ho mohli dát dohromady, víc než dost k tomu, aby vyrazili a skoncovali s Nassorem a Hookerem. Zatím se ještě nevzpamatovali. Ti, kteří přežili, žili v malých skupinkách, nevěřili jeden druhému, bojovali o zbytky jídla, ponechaného v supermarketech a skladech — zbytky, které zanechali Hooker a Nassor.

Situace dospěla k tomuhle: Alim a Hooker měli dohromady dost lidí a munice k tomu, aby vybojovali jednu pořádnou bitvu. Pokud by vyhráli, měli by dost na další. Pokud by prohráli, byli by vyřízeni. A území kolem sebe už vyplundrovali. Museli se přesunout. Ale kam?

„Zatracený déšť,“ zamumlal Hooker.

Alim usrkl čaj a přikývl. Kdyby jen přestalo pršet. Pokud by Bakersfield uschl, neexistoval by žádný problém. Počkat na dobrý den se silným větrem — pořád je silný vítr — a celé to zatracené město spálit. Stovka ohňů, zapálených s

rozestupy jednoho bloku, by to mohla dokázat. Ohnivá bouře. Přehnala by se městem a za sebou by nenechala nic. Bakersfield by už nebyl hrozbou.

A deště slábly. Minulý den hodinu svítalo slunce. Dnes slunce téměř proráželo skrze mraky, i když ještě nebylo poledne, a jenom mžilo.

„Máme šest dnů." uvažoval Hooker. „Pak začneme hladovět. Když budeme mít dost velký hlad, najdeme něco k jídlu, ale..."

Tu větu nedokončil. Nemusel. Alim se otřásl. Seržant Hooker viděl Alimův výraz a jeho ústa se zkřivila do úsměšku ďábelského opovržení. „Vy se přidáte," řekl Hooker.

„Já vím." Při té vzpomínce se znovu otřásl. Na farmáře, kterého Hooker zastřelil, na vůni guláše a dělení porcí lidského masa. Každý z tábora si vzal misku a Hooker zatraceně pečlivě dohlížel na to, aby ji snědli. Tenhle děsivý rituál byl tím, co drželo skupinu pohromadě. Alim musel zastřelit jednoho bratra, který nechtěl jíst. A Mabe. Nakonec to udělal. Jejich rituální obřad mu umožnil zastřelit Mabe a zbavit se té kundy, která dělala potíže. Nechtěla jíst.

„Je legrační, že jsi to neudělal už dřív," popichoval ho Hooker.

Nassor neřikal nic, jeho výraz se nezměnil. Bylo pravda, že je nikdy ani nenapadlo jíst lidi. Ani jediného z nich. Pro Alima to byl zdroj tajné hrlosti. Jeho lidé nebyli kanibalové. Jenomže samozřejmě byli, protože to byla jediná cesta k tomu, aby je Hooker nechal připojit se...

„Šťěstí, že jsi měl to sušené hovězí." Hooker toho nedokázal nechat ani teď, vůbec nikdy. „Nikdy jsi nebyl dost hladový. Měl jsi štěstí,"

„Šťěstí? Šťěstí?" Alimův výbuch Hookera překvapil. „Hovno štěstí!" vykřikl Alim. „V tom nákladáku toho byla asi tuna, a my jsme kvůli tomu hajzlovi získali možná dvě libry!" Pohlédl otevřeným vchodem stanu na štíhlého černocho, který stál na stráží blízko oline. „Támhle tomu. To je ten hajzl Hannibal."

Hooker se zamačkal. „Proto jste ho nechali dělat všechnu práci? Připravil vás o nějaké jídlo?"

Alim zdívočel vzpomínkou na nenávist a bolest. „Jídlo. A pití. Poslouchej, mohli jsme ho cítit, byli jsme z toho úplně šílení. Viděl jsi ty spáleniny na Gayovi? Mysleli jsme, že zemře, a všichni jsme byli popálení, když jsme se pokoušeli —" „O čem to do prdele mluvíš?"

„Jo, ty o tom nevíš." Alim sáhl za sebe do vojenského kufru a vytáhl láhev. Levná whisky z dragstóru.

Díky Bohu, že v Kalifornii mají v dragstórech všechno „Spojili jsme se," začal vyprávět Alim. „Já, moji lidé a pár dalších. Tenkrát, tenkrát, když jsme nemysleli..." Tu větu nedokázal dokončit. „Předtím. Všichni bělouši —"

Seržant Hooker se klidně naklonil přes stůl a dal Alimovi facku. Pořádnou. Alimova ruka se pohnula k pouzdru, pak se zastavila. „Díky." řekl.

Hooker přikývl. „Vyprávěj."

„Utekla asi polovina bohatých bělochů z Bel Airu. Opustili své domy. Nechali je prázdné. Vzali jsme nákladáky a objížděli jsme ty domy..." Odmlčel se, na rtech mu hrál potěšený úsměv, když o tom přemýšlel. „A byli jsme bohatí. Ty hodinky, co jsem ti dal. A tenhle prsten." Držel drahokam tak, aby odrážel světlo. „Televize, videa, perské koberce, opravdové peršany, takové, za jaké překupníci platí dvacet hadrů.

Všechny možný sračky, Hooku. Byli jsme boháči."

Hooker přikývl. Oukej, on dopadl hůř. Ještě se kvůli tomu cítil nepříjemně. Hooker byl voják. Mohli ho vyslat do Bel Airu, aby střílel posrané rabující. Bláznivý svět.

„A našli jsme ulitou zásobu. „Koku, hašíš, marjanku, všechno nejlepší. Vzal jsem to dřív, než se ti moji frajeři mohli rozparádit přímo tam."

Hooker se napil whisky. „Dostal jsi to všechno?"

„Nebud' tak zatraceně chytřej. Ne, nedostal jsem to všechno. Ani jsem to nechtěl zkoušet, Hooku, jenom jsem chtěl zdůraznit, že jim to seberu, kdyby to chtěli použít na místě. K čertu, bylo to tenkrát, víš, všude hlídkovali policajti —" „Jo."

„Tak se to stalo. To zatracený Kladivo. Dostali jsme se pryč po požárních cestách, silnicích, přes všechno, dostali jsme se ven, směřovali jsme na Grapevine a nákladák začal vynechávat. Byli jsme na jedné z vedlejších silnic, pokoušeli jsme se držet mimo dálnice, víš? Tak jsme vyjeli na vršek, a viděli jsme za sebou přijíždět tuhle dodávku. Jasně modrou dodávku se čtyřmi motorkami, všichni měli brokovnice a rifle, jako dostavník ve filmech s vojenskou eskortou —"

„Jistě," přisvědčil Hooker. Nalil si další whisky. Za pár minut si budou muset promluvit doopravdy, ale bylo příjemné být v suchu, pít drink, nepřemýšlet o tom, kam teď budou muset jít.

"Opravdu jsme to nastražili dobře," pokračoval Alim. „Získali jsme před dodávkou dost velký náskok, motorovou pilou jsme porazili strom, když dodávka projížděla úzkým místem a člověče měl jsi to vidět! Ty motorky zastavily a moji kluci od nich nebyli dál než pět stop. Vyrázili z porostu a stříleli. Vystříleli spoustu kulek, ale do prdele, s těma pistolemi, co jsme měli... Každopádně to bylo perfektní. Motorky jsme srazili, všechny zůstaly nedotčené. Dodávka zastavila, řidič dal ruce na volant, kde jsme je mohli vidět, v pohodě, a ta dodávka byla netknutá. Hooku, na té krásné modré barvě nebyl ani škrábanec.

"A jestli jsem získal všechn ten koks, kterej jsme našli v Bel Airu? Ne, nedostal. Ten zkurvenec Hannibal celou dobu šňupal, a byla to kvalita, víš, opravdovej, ne ty sračky, na který byl zvyklej, ale on si občas dvakrát, třikrát šňupnul. A ty chlápci zrovna otevírali tu dodávku, pěkně a klidně vylejzali, a

Hannibal se rozhodl, že je poslední z Mau Mau.

Hulálal a b...

Hulálal a běžel k dodávce s Molotovovým koktejlem! Do prdele, hodil tu benzinovou bombu rovnou do dodávky, přímo dovnitř."

„Á do prdele." Hooker zavrtěl hlavou, přemýšlel o tom. „Byly v dodávce dobré věci?"

„Dobré? Dobré? Hooku, to bys nevěřil, co bylo v tý zasraný dodávce! Ta kurva vzplanula jako... jako..."

„Benzin."

„Jo, asi tak." Alim se pokusil zasmát, ale nedokázal to. „Ti chlapíci uvnitř dodávky začali hořet a s řevem vyběhli ven, a pár z těch bastardů mělo zbraně. Musím jim vyslovit uznání, šaty na nich hořely, ale pořád na nás stříleli, a my jsme stříleli na ně. V době, kdy tohle skončilo, byla celá dodávka v plamenech, nedalo se k ní přiblížit.

„V nákladáku začaly vybuchovat láhve. Ach, člověče, Hooku, ty samotný vůně by tě vyvedly z míry! Tady jsme hladověli, neměli jsme co jíst, a ven se linula vůně pečeného masa. A víc. Skotská, brandy, ovocné vůně po likérech, na jaké jsme nikdo nikdy neměli prachy, čokoláda, rozinky, jablka — do prdele, Hooku, ta dodávka byla úplně nacpaná jídlem a chlastem! Cítili jsme jídlo. Maso, ne někdo, kdo by zůstal v nákladáku, ale hovězí —"

Alim se náhle zarazil. Podíval se stranou na Hookera. Hooker nemusel nic říkat.

„Jo. Každopádně pak něco bouchlo a ven vyletěl balíček sušeného hovězího, stále zabalený do staniolu a plastikových sáčků, nespálený, nebyl na něm benzin, dvě libry sušeného hovězího. Gay vběhl do nákladáku a vyběhl se dvěma lahvemi, jenže jsme ho museli nechat jednu vypít, aby utišil bolest, a když to doopravdy začal cítit, vypili jsme druhou. Do prdele!"

„Ale dva z těch chlápků na motorkách bylo ještě naživu a řekli nám, co v tom nákladáku měli. Všechno. Zbraně, jídlo všechny drahý likéry, které se kdy dělaly. Vyrobené v Evropě dokážeš si představit, jakou by to teď mělo cenu? Evropa by mohla klidně být třeba na Měsíci, pokud se jedná o to, co z ní znovu uvidíme. Byla tam tuna sušeného hovězího a taky nějaké tučné, které chutnalo hůř, ale komu na tom záleží, když hladoví? A polévky, brambory, a lyofilizovaná jídla do hor — do prdele, ti frajeři čekali, až přijde Kladio a vyrabovali místa, kde viděli, že se lidé připravují."

„Byli chytřejší než ty," podotkl Hooker.

Alim pokrčil rameny. „Možná. Nemyslel jsem si, že ta zasraná kometa dopadne. Ty jo?"

„Ne." Kdybych to tak věděl, pomyslel si Hooker. Kdybych to věděl, nikdy bych nebyl venku v tom nákladáku, měli bychom mnohem víc munice... do prdele, proč jsem odešel a nechal jsem kapitána vzadu samotného? Do prdele.

„... a kanystry s benzinem," říkal Alim. „To by hodně pomohlo, co? Cítili jsme to všechno, hořící jídlo, vybuchující benzin, hořící šaty, tyhle hajzlové museli skutečně myslet, že se blíží ledovce, a jestli měli pravdu," vykřikl Nassor, „tak ten zasranej Hannibal bude po nich běhat s holou prdelí, protože teď nosím jeho šaty přes svoje!"

„Co se stalo s motorkama?" zajímal se Hooker. Nenamáhal se zeptat se na jezdce.

„Shořely. Ten zatracenej nákladák pořád vybuchoval, byl tam další benzin. Rozstříkával se všude okolo! Do prdele, Hopkere, ten oheň byl tak zkurveně žhavěj, že začaly hořet i stromy! Uprostřed toho deště, voda se lila dolů jako z vany teplejch sraček a přesto začaly hořet i stromy! Ale jejich brokovnice jsme zachránili."

"To je dobře. Těch ostatních věcí je hrozná škoda."

"Jo"

Na chvíli se nalézali v bezpečí a skoro všichni, dokonce i otroci byli v suchu a teple a měli téměř dost jídla. Nechtěli myslet na odchod nebo na to, kam by měli jít, hovor o tom předtím odkládali, odkládali ho i teď, ale už ho moc dlouho odkládat nemohli.

„Alime! Seržante!"

Byl to Jackie. Také další křičeli. Alim a Hooker vyběhli ze stanu. „Co se děje?"

„Velitel stráže, strážní stanoviště čtyři!" vykřikl někdo.

„Jdeme!" Hooker pokynem vyslal vojáky do jejich pozic na obvodě, pak vyrazil k vykřikující stráži.

„Nebojte se, moji bratři!" zavolal kdosi z mlhavého deště. Přináším vám mír a požehnání."

„Nestřílet," přikázal seržant Hooker. Zíral do mlhy.

Strašidlo se zhmotnilo. Muž s dlouhými bílými vlasy a dlouhými bílými vousy, v plášti do deště, který vypadal trochu jako roucho nebo vlnící se závoj ducha. V soumraku za ním stály další postavy.

„Zůstaňte na místě, nebo začneme střílet!" řval Hooker.

„Mír s vámi, bratři," zavolal muž. Otočil se zpátky k těm, kteří ho následovali. „Nebojte se. Zůstaňte tady a já promluvíím s těmi anděly Pána."

„Blázen," pronesl Hooker. „Hodně bláznů. „Už jich viděl spoustu předtím. Pozdvihl samopal. Nemá cenu nechat dojít toho starého idiota příliš blízko.

Ale muž vytrvale kráčel blíž, vůbec se nebál, díval se na Hookerovu zbraň, nebál se jí a v očích jistě neměl žádnou hrozbu. „Nemusíte se mě bát," řekl muž.

„Co chcete?" zeptal se Hooker.

„Promluvit si s vámi. Donést vám poselství Pána Boha zástupů."

„A, jděte s těma kra vinárna do prdele," odbyl ho Hooker. Prst se mu sevřel na spoušti, ale stařec teď byl příliš blízko. Dva z Hookerových vlastních lidí byli dost blízko směru palby, aby to Hooker chtěl riskovat. A ten muž vypadal dost neškodně. Možná s ním bude nějaká legrace. A jak mu může ublížit, když ho nechá vejít?" „Vy ostatní zůstaňte tam venku vykřikl Hooker. „Gillingsi, vezmi čet a zkontrolujte je."

„Provedu," zavolal Gillings.

Muž s bílými vlasy došel k táborovému ohni tak jako by patřil. Podíval se do kotle a na ostatní kolem ohně. „Radujte se," prohlásil. „Vaše hříchy jsou prominuty."

„Tak co vlastně chcete?" ptal se Hooker. „A nevykládejte mě ty kraviny o andělech a Bohu. Andělich." Hooker

opovrživě odířkl.

„Ale vy můžete být andělé," namítal muž. „Byli jste zachráněni před katastrofou. Kladivo Boží dopadlo na tento hříšný svět a Vy jste byli ušetřeni. Nechcete vědět proč?"

„Kdo jste?" zeptal se Alim Nassor.

„Jsem reverend Henry Armitage," představil se muž. „Prorok. Já vím, já vím. Právě teď se moc Božímu prorokovi nepodobám. Ale stejně jím jsem."

Alim si pomyslel, že Armitage se hodně podobá prorokovi, se svými vousy, bílými vlasy, tím dlouhým splývajícím pláštěm do deště a jiskřícíma očima.

„Já vím, kdo jste, moji bratři," začal Armitage. „Já vím, co jste učinili a vím, že se necítíte lehce ve vašich srdcích. Vy jste spáchali všechny možné hříchy. Jedli jste zakázané pokrmy. Ale Pán zástupů vám promine, protože On vás ušetřil, abyste vykonávali jeho vůli. Stanete se Jeho anděly, a nebude pro vás nic zakázaného!"

„Jste blázen," opovrživě řekl Hooker.

„Jsem?" Armitage se zasmál. „Jsem? Tak můžete poslouchat pro své pobavení. Šílenec vám jistě nemůže ublížit a možná vám řeknu něco legračního."

Alim vycítil, že se k němu připojil Jackie. „Je dobře," řekl Jackie. „Všiml sis, jak přiměl sestry, aby ho poslouchaly? A nás taky."

Alim pokrčil rameny. V hlasu toho muže zněla síla přesvědčivosti a to, jak postupoval, od kazatelského představení k obyčejné řeči, to bylo dobré. Zrovna, když jsi myslel, že je blázen, promluvil jako každý jiný.

„Jaké je to poslání, které po nás žádá Bůh?" zavolal Jackie.

„Kladivo Boží dopadlo, aby zničilo zkažený svět," vysvětloval Armitage. „Zkažený svět. Bůh nám dal tuto zemi a její plody, a my jsme ji zaplnili korupcí. Rozdělili jsme lidstvo na národy a v národech jsme lidi rozdělili na bohaté a chudé, černé a bílé, vytvořili ghetta pro naše bratry. „A jestliže muž má bohatství tohoto světa, a vidí bratra svého v nouzi, a se svým bratrem se

uepodělí, ten muž nemá život zajištěn."

Pán svěřil bohatství tomuto světu a ti, kteří ho měli, Ho neznali. Vršili cihlu na cihlu, budovali fantastické domy a paláce, zakryli Zemi mraky kouře a zápachem továren, dokud Země sama nepáchla v Božím nose!"

„Anen," vykřikl někdo.

„A tak Jeho Kladivo přišlo, aby potrestalo hříšné," řekl Armitage. „Dopadlo, a hříšní zemřeli."

„My nejsme mrtví," namítal Alim Nassor.

"A přesto jste byli hříšní." odpověděl Armitage. „Ale my jsme byli všichni hříšní, my všichni! Pán Bůh Jehova nás držel, v dlaní své niky. Posoudil nás a shledal nás nehodnými. A stejně žijeme. Proč? Proč nás On ušetřil?"

Alim teď byl zticha. Chtěl se smát, ale nedokázal to. Tenhle bláznivý starý bastard! Blázen, opravdový cvok, ale stejně

—
„On nás ušetřil, abychom vykonali Jeho dílo," pokračoval Armitage. „Abychom dokončili Jeho dílo. Já jsem to nechápal! Ve své hrdosti jsem se domníval, že vím. Ve své hrdosti jsem věřil, že uvidím Soudný den, jak přichází to ráno při pádu Kladiva. A bylo to tak, ale ne tak, jak jsem věřil. Svaté písmo říká, že žádný člověk nebude znát den a hodinu Soudu! A stejně jsme byli souzeni. Přemýšlel jsem o tom poté, co Kladivo dopadlo. Domníval jsem se, že uvidím anděle Pána, jak přicházejí na Zemi, uvidím Krále samého přicházet v jeho slávě. Marně! Marná hrdost! Ale teď znám pravdu. On mě ušetřil. On ušetřil vás abyste vykonávali Jeho vůli, abyste dokončili Jeho dílo. Pouze pak, až toto dílo bude dokonáno, pak přijde On ve své slávě."

„Připojte se ke mně! Staňte se anděly Božími a vykonávejte Jeho dílo! Protože lidská pýcha nezná konce. Dokonce i teď, moji bratři, dokonce i teď existují ti, kteří chtějí přivést zpět zlo, které Pán Bůh zničil. Existují tací, kteří budou stavět znovu ty páchnoucí továrny, ano, ti, kteří obnoví Babylon. Ale k tomu nedojde, protože Pán má své anděly, a vy budete mezi nimi! Připojte se ke mně!"

Alim nalil whisky do Hookerova šálku. „Věříš něčemu z těch blábolů?" zeptal se. Henry Armitage stále kázal venku před stanem.

„No, hlas tedy má," řekl Hooker. „Dvě hodiny a ještě nezpomaluje."

„Ty tomu věříš?" zeptal se Alim znovu.

Hooker pokrčil rameny. „Podívej, pokud bych byl věřící — což nejsem — řekl bych, že mluví rozumně. Zná svoji Bibli." „Jo." Alim usrl whisky. Andělé Pána! Není žádný zatracený anděl a ví to. Ale ten starý hajzl vzbouzel bodavé vzpomínky. Na chrámy v průčelí domů a setkání s modlitbami, na fráze, které Alim slyšel, když byl dítě. A dělalo mu to starosti.

Proč k čertu byli stále na živu? Naklonil se a vyhlédl stanovou chlopní. „Jackie," zavolal.

„Ano," Jackie vešel a posadil se.

Jackie byl v pořádku. Už dlouho neměl žádné problémy s Chickem. Našel si bílou dívku. Zdálo se, že má Jackieho opravdu ráda a Jackie teď byl nabitý energií.

„Co říkáš tomu kazateli?" otázal se Alim.

Jackie zamával oběma rukama. „Mluví rozumněji, než bys myslel."

„Jak to?" zeptal se Hooker.

„No, v určitých věcech má pravdu," uvažoval Jackie. „Města. Bohatí lidé. Způsob, jak s námi jednali. Neříká nic, co neříkali Pantheři. A zatraceně. Kladivo s všema těma sračkami skoncovalo. Máme revoluci, přímo nám spadla do klína a co děláme? Posedáváme tu, nic neděláme, nejdeme nikam."

„Nech toho, Jackie," řekl Alim. „Necháš toho běl —" Spolkl slovo dřív, než mohl seržant Hooker zareagovat. „— toho bílého kazatele, aby tě ovlivňoval?"

„Je bílý," souhlasil Jackie. „A já bych nebyl jediný. Pamatuješ se na Jerryho Owena?"

Alim se zarazil. „Jo."

„Je tam venku. S ostatními, kteří přišli s kazatelem."

Seržant Hooker zavrčel. „Myslíš toho chlápka ze SLA?"

„To nebyla SLA," oponoval Jackie. „Byla to jiná skupina."

„Nová bratrská osvobozenecká armáda," upřesnil Alim Nassor.

„Jo, v pořádku," přikývl Hooker. „Říkal si generál." Hooker opovrživě odfrkl. Neměl rád lidi, kteří si dávali vojenské hodnosti, které si nezasloužili. U Boha, on byl seržant Hooker, a byl opravdovým seržantem opravdové armády.

„„Kde k čertu byl?" vyptával se Alim. „FBI, každej policajt v tyhle zemi ho hledal."

Jackie pokrčil rameny. „Skrýval se nedaleko odsud, nahoře v údolí blízko Porterville. Skrýval se v komunitě hipíků."

"A teď je s tím kazatelem?" ptal se Hooker. „On tomu věří?"

Jackie opět pokrčil rameny. „Říká, že věří. Ovšem, vždycky měl sklony k environmentalizmu. Možná si jenom myslí, že našel dobrou věc, protože reverend Henry Armitage si získal mnoho následovníků, kteří věří. Hodně následovníků. A — je to běloch a káže, že na barvě pleti nezáleží, a ti, kteří mu věří, tomu věří také. Přemýšlej o tom, seržante Hookere. Přemýšlej o tom opravdu důkladně. Nevím, jestli je Henry Armitage prorok Boží, nebo totální blázen, ale říkám vám tohle: nebude moc velkých jednotek, které by nás přijaly jako vůdce."

„A Armitage —"

„Říká, že jsi archandělem Pána," navázal Jackie. „Říká, že jsou ti odpuštěny hříchy, tobě a nám všem, je nám odpuštěno a musíme konat Boží dílo, s tebou jako Archandělem."

Seržant Hooker se na ně upřeně díval a uvažoval o tom, jestli je ten patetický řečník kazatel očaroval, a. o tom, jestli kazatel věří svým slovům. Hooker nikdy nebyl pobožný, ale věděl, že kapitán Hora bral vojenské kněze vážně. Stejně tak jiní důstojníci, ti, které Hooker obdivoval. A... zatraceně, pomyslel si Hooker, zatraceně, já nevím, kam jdeme, a nevím, co bychom měli dělat, a uvažuju o tom, jestli pro všechno existuje nějaký důvod, jestli existuje důvod toho, že jsme zůstali naživu.

Pomyslel na lidi, které zabili a snědli, a napadlo ho, že za tím musí být nějaký účel. Musí existovat příčina. Armitage řekl, že příčina existuje, že to všechno bylo v pořádku, všechny ty věci, které udělali, aby zůstali naživu...

Bylo to lákavé. Myslet si, že za tím vším byl nějaký záměr.

„A on říká, že já jsem archanděl?" ptal se Hooker.

„Jo, seržante," přitakal Jackie. „Ty jsi ho neposlouchal?"

„Ani ne." Hooker se postavil. „Ale zatraceně jistě mu budu naslouchat teď."

Šestý týden: Vyšší Spravedlnost

Neexistuje žádné jiné tvrzení, které by spíše pohoršilo
naše současníky, než tohle: zeje nemožné ustanovit
spravedlivý sociální řád.

Bertrand de Jouvenal. Svrchovanost

Alvin Hardy provedl závěrečnou kontrolu. Všechno bylo připraveno. Knihovna, velká místnost lemovaná knihami, kde senátor předsedal soudu, byla připravena a všechno bylo na místě. Al to odešel sdělit senátorovi.

Jellison byl v obývacím pokoji. Nevypadal dobře. Neexistovalo nic, na co by Al mohl ukázat prstem, ale šéf vypadal unaveně, přepracovaně. Samozřejmě, že byl. Všichni pracovali příliš tvrdě. Ale senátor to ve Washingtonu táhl dlouhé hodiny a nikdy nevypadal tak špatně.

„Všechno je připravené," řekl Hardy.

„Dobře. Začneme," přikázal Jellison.

Al vyšel ven. Nepršelo. Slunce jasně zářilo. Občas svítilo slunce dvě hodiny denně. Vzduch byl čistý a Hardy mohl vidět sníh na vrcholcích High Sierry. Sníh v srpnu. Včera se zdálo, že ve výši šesti tisíc stop, dnes byl po noční bouři níže. Sníh se nezadržitelně plížil k Pevnosti.

Ale začínáme na něj být připraveni, pomyslel si Hardy. Z verandy velkého domu viděl asi deset skleníků, dřevěné rámy potažené plachtami z umělé hmoty, které objevili v železářství, každý skleník byl pokrytý sítí nylonových vláken, aby se tenký plastik nemával ve větru. Nevydrží déle než jednu sezónu, pomyslel si Al, ale byla to jediná sezóna, se kterou si děláme starosti.

Na prostranství kolem domu vládl ruch jako v úlu. Muži tlačili kolečka s hnojem, který házeli lopatami do děr ve

sklenicích. Doufali, že jak bude tlít, bude vydávat teplo a udržovat ve sklenicích v zimě teplo. Mohli v nich také spát lidé, přidávat své vlastní teplo k tlejícímu hnoji a posekané trávě, k čemukoliv, co by uchoválo rostoucí rostliny v dostatečném teple, což dnes, v jasném svitu srpnového slunce vypadalo hloupě — až na to, že ve vzduchu už byl náznak chladu, když zavanul vítr z hor.

A spousta toho úsilí bude zbytečná. Tady v údolí si nezvykli na hurikány a tornáda. Bez ohledu na to, jak moc se snažili umístit skleníky tak, aby byly chráněné před silnějšími větry, ale získávaly dostatek slunečního světla, některé z nich mohl skácat vítr. „Děláme všechno, co můžeme,“ zamumlal Hardy. Pořád měli víc a víc práce a pořád existovaly věci, na které nepomysleli, dokud nebylo příliš pozdě, ale mohlo to stačit. Mohlo to být o vlas, ale budou žít.

„To byly dobré zprávy,“ řekl Hardy sám pro sebe. „A teď ty špatné.“

Blízko verandy stála otrhaná skupinka. Farmáři s peticemi. Utečenci, kterým se podařilo dostat se do Pevnosti, chtěli prosit o trvalé usídlení a podařilo se jim přemluvit Ala — nebo Maureen, nebo Charlottu — aby se mohli setkat se senátorem. Další skupina stála od žadatelů o pěkný kus dál. Ozbrojení pomocníci z farmy, střezící zajatce. Dnes jenom dva zajatce.

Al Hardy pokynul, aby šli všichni dovnitř. Usadili se na svých místech v křeslech, dostatečně vzdálených od senátorova stolu. Všichni nechali své zbraně venku, kromě Ala Hardyho a rančerů, o kterých Al věděl, že se jim dá věřit. Al by rád prohledal každého, kdo přicházel senátora navštívit, a jednou to bude dělat. Právě teď by to způsobilo příliš velké problémy. Což znamenalo, že dva muži s puškami, kterým Al naprosto věřil, stáli ve vedlejší místnosti, dívali se malými otvory skrytými mezi regály s knihami, a pušky měli připravené. Je to plýtvání dobrými pracovními silami, pomyslel si Al. A kvůli čemu? Kdo se stará o to, co si myslí ostatní? Každý rozumný člověk ví, jak je důležité chránit senátora.

Když se všichni usadili, Al se vrátil zpět do obývacího pokoje. „Oukej,“ řekl. Pak rychle odešel do kuchyně.

Dnes to byl sám George Christopher. Jeden z Christopherova klanu se vždy účastnil. Ostatní by šli dovnitř, zaujali sedadla rezervovaná pro zástupce Christopherových a postavili by se, až by do místnosti vstoupil senátor, ale George ne. George vešel společně se senátorem. Ne úplně jako jemu rovný, ale ne jako někdo, kdo vstává, když vejde senátor...

Al Hardy s Georgem nemluvil. Nemusel. Rituál teď byl dostatečně ustálený. George následoval Ala ven do haly, jeho býčí šije červeně plála... no, ve skutečnosti ne, připustil Al, ale mělo by to tak být. George srovnal krok se senátorem a vešli dovnitř společně, hned za Alem. Všichni se postavili. Al nemusel nic říkat, což ho potěšilo. Měl rád, když věci běžely tak, jak měly, přesně, hladce, bez toho, aby se zdálo, že Al Hardy musí něco dělat.

Al šel ke svému vlastnímu psacímu stolu. Ležely tam rozložené papíry. Proti Alovu stolu stálo prázdné křeslo. Rezervovali ho pro starostu, ale ten už nikdy nechodil. Ta fraška ho unavila, pomyslel si Al. Hardy mu to stěží mohl zazlívát. Nejdříve byly tyhle soudy pořádány v radnici, což propůjčovalo věrohodnost předstírání, že starosta a šéf policie jsou důležití, ale teď, když Senátor přestal ztrácet čas chozením do města...

„Můžete začít,“ řekl Jellison.

První část byla snadná. Nejdřív odměny. Dvě z dětí Stretche Tallifseny vynalezly nový typ pasti na krysy a chytily asi třicet malých pleníků a deset syslů. Týdně předávali ceny nejlepším lovcům krys: pár z posledních plněných čokoládových tyčinek na světě.

Hardy se podíval do papírů. Pak se ušklíbl. Příští případ bude obtížnější. „Peter Bonar. Křečkování,“ ohlásil Al. Bonar se postavil. Bylo mu asi třicet, možná byl trochu starší. Řídké světlé vousy. Oči měl otupělé, nejspíš z hladu. Křečkování, co?“ řekl senátor Jellison. „Co hromadil?“

Všechno možné, senátore. Čtyřista liber krmení pro slepice. Dvacet bušlů osiva. Baterie. Dvě krabičky nábojů do pušky, nejspíš další věci, o kterých nevím.”

Jellison vypadal přísně. „Udělal jste to?“ zeptal se.

Bonar neodpověděl.

„Udělal to?“ obrátil se Jellison na Hardyho.

„Ano, pane.“

„Máte nějakou připomínku k soudu?“ ptal se Jellison. Díval se přímo na Bonara. „No?“

„K čertu, nikdo ho nezval, aby přišel a prohledal můj dům! Neměl na to žádné právo!“

Jellison se zasmál.

„Jen nechápu, jak to k čertu zjistili.“

Al Hardy to věděl. Měl všude agenty. Hardy strávil spoustu času tím, že mluvil s lidmi, a nebylo to těžké. Chytil jsi někoho a neobvinil jsi ho, poslal jsi ho dávat pozor, a brzo jsi dostal další informace.

„To je všechno, co vás zajímá?“ ptal se Jellison. „Jak jsme to zjistili?“

„Je to moje krmivo,“ řekl zarytý Bonar. „Všechno je moje. Objevili jsme to, moje manželka a já. Našli jsme to a odvezli v mém nákladáku. Jaké na to k čertu máte právo? Jsou to moje věci na mém pozemku.“

„Máte nějaké slepice?“ zeptal se Jellison.

„Jo.“

„Kolik?“ Když Bonar neodpověděl, Jellison se podíval na ostatní v místnosti. „No?“

„Snad několik, senátore,“ ozvala se jedna z těch, kteří tu čekali. Byla to čtyřicetiletá žena, která vypadala, na šedesát.

„Čtyři nebo pět slepic a kohouta.“

„Nepotřebujete čtyřista liber krmiva,“ konstatoval Jellison mírně.

„Je to moje krmivo,“ trval na svém Bonar.

„A osivo. Tady lidé hladoví, abychom ušetřili dostatek osiva pro úrodu v příštím roce, a vy jste ukryl dvacet bušlů. To je vražda, Bonare. Vražda.“

„Poslyšte —“
„Znáte pravidla. Když něco najdete, oznámíte to. K čertu, my to všechno nevezmeme. Neodrazujeme podnikavé. Ale určitě to musíte oznámit, abychom mohli plánovat.“
„A schramstnout polovičku. Nebo víc.“
„Jistě. K čertu, není o čem mluvit,“ řekl Jellison. „Chce ho někdo obhajovat?“ Panovalo ticho. „Ale?“
Hardy pokrčil rameny. „Má manželku a dvě děti, jedenáct a třináct let.“
„To tu věc komplikuje,“ řekl Jellison. „Chce se někdo přimluvit za ně?... Ne?“ V hlase teď zaznívala hrozba.
„Poslyšte, nemůžete... co má k čertu být, Betty v tom nejede!“
„Věděla, že to tam je,“ pokračoval Jellison.
„No tak, děti —“
„Jo. Děti.“
„Je to druhý přečin, senátore,“ ozval se Hardy. „Naposledy to byl benzin.“
„Můj benzin na mém pozemku —“
„Moc mluvíte,“ řekl Jellison. „Až moc. Křečkování. Naposledy jsme vás z toho nechali vyjít hladce. Zatraceně, existuje jen jeden způsob, jak přesvědčit lidi, že to, co řeknu, myslím doopravdy! George, máte k tomu co říct?“
„Ne,“ řekl Christopher.
„Silnice,“ rozhodl Jellison. „Dnes v poledne. Nechám to na Hardym, aby rozhodl, co si můžete vzít s sebou. Petře Bonare, budete vyhnán na silnici.“
„Ježíši, nemáte žádné právo vyhazovat mě z vlastního pozemku!“ vykřikl Bonar. „Nechtě mě na pokoji, my vás taky necháváme na pokoji! Nic od vás nepotřebujeme —“
„Nekecej!“ křikl na něj George Christopher. „Už jste naši pomoc přijali! Jídlo, skleníky, dokonce jsme ti dali benzin, zatím co tys ho před námi schovával. Benzin, který jsme ti dali, poháněl nákladák, na kterém jsi ty věci přivezl!“
„Myslím, že bratr Varley se o ty děti postará,“ řekla jedna z žen. „Paní Bonarová také, pokud smí zůstat.“
„Ona půjde se mnou!“ křičel Bonar. „A děti taky! Nemáte žádné právo brát mi děti!“
Jellison vzdychl. Bonar se pokoušel získat si sympatie, sázel na to, že nepošlou jeho manželku a děti na silnici, a protože nemůžou Bonarovi vzít děti... Můžu to udělat? uvažoval Jellison. A nechat v Pevnosti hniající ránu? Tyhle děti tu budou všechny nenávidět. A kromě toho, odpovědnost rodiny byla důležitá. „Jak si přeješ,“ povzdechl Jellison. „Ať jdou s ním, Ale.“
„Ježíši, mějte slitování!“ vykřikoval Bonar. „Prosím! Pro Boha —“
Jellisonův hlas zněl velice unaveně, když pokračoval: „Dohlédni na to, Ale. Prosím. A projednáme, kdo se na té farmě může usadit.“
„Ano, pane.“ Šéf tohle dělá strašně nerad, pomyslel si Hardy. Ale co může dělat? Nemůžeme lidi věznit. Nemůžeme ani nakrmit ty, co máme.
„Ty hnusnej bastarde!“ křičel Peter Bonar. „Ty tlustej hajzle. Uvidíme se v pekle!“
„Vývedte ho,“ přikázal Al Hardy. Dva z ozbrojených pomocníků na ranči vystrkali Bonara ven. Když farmář odcházel, ještě klel. Hardymu se zdálo, že uslyšel rány, když se dostali do chodby. Nebyl si jistý, ale kletby náhle ustaly.
„Dohlédnu na rozsudek, pane,“ řekl Hardy.
„Děkuji vám. Další?“
„Paní Dardenová. Dorazil její syn z Los Angeles. Chce tu zůstat.“
Jellison viděl sevřená ústa George Christophera. Senátor seděl vzpřímeně ve svém křesle s vysokým opěradlem a vypadal čile. Uvnitř se cítil unavený a poražený, ale nemohl se tomu poddávat. Až příští rok, pomyslel si. Příští rok si můžu odpočinout. Příští rok bude dobrá sklizeň. Musí být. Ještě jeden rok.
to je vše, o co žádám. Prosím, Pane.
Alespoň tenhle další případ je jednoduchý. Stará paní, nemá se o ni kdo postarat, dorazil příbuzný. Její syn je jedním z nás a George nemůže říct něco jiného. Tohle je v pravidlech.
Uvažuji, jestli ho dokážeme přes zimu uživit?“
Senátor se podíval na starou paní a věděl, že ať se stane s jejím synem cokoli, ona do příštího jara nepřežije. A Artur Jellison ji nenáviděl za to, co sní, než zemře.

Devátý týden: Organizátor

Musíme ovšem poukázat na to, že mnoho lidí, kteří teď odsuzují útlak, nespravedlnost a vnitřní ošklivost života v technicky vyspělé a přelidněné společnosti, dojde k závěru, že to, co se jevílo jako horší, bylo vlastně lepší; objeví, že je docela dobře možné obejít se zhruba týden bez funkcí, příslušejících velkým systémům — bez telefonu, elektrického osvětlení, aut, dopisů, telegramů — ale jako způsob života to zábaví není.

Roberto Vacca. Příchod doby temna

Harvey Randall v celém svém životě nepracoval tak těžce. Pole bylo plné kamenů, a ty musely být odstraněny. Některé mohl sebrat a odnést jeden, dva nebo deset mužů. Ostatní se musely rozbít perlíky. Pak se kusy odnášely a stavěly se z

nich nízké kamenné zídky. Systém zídek běžících křížem krážem v Nové Anglii a jižní Evropě vždy vypadal kouzelně a hezky. Až do teď si Harvey Randall neuvědomoval, jak moc lidského utrpení představovala každá z těch zdí. Nebudovaly se kvůli kráse nebo k vyznačení hranic, ani aby zabránily dobytku a prasatům dostat se do polí. Stály tam proto, že bylo příliš pracné kameny z polí úplně odtahat a pole bylo nutné vyčistit.

Většinu pastvin chtěli zorat pro pěstování zemědělských plodin. Všechny možných plodin, všechno si museli vypěstovat. Ječmen, cibuli, divoké obiloviny, které rostly podél silnic, úplně všechno. Semena byla vzácná — a co horšího, museli se rozhodnout: pěstovat na později, nebo sníst teď?

„Jako v lapáku," nadával Mark.

Harvey švihnul perlíkem. Ten narazil na ocelový klín a kámen se krásně rozštípnul. Byl to pěkný pocit a Harvey téměř zapomněl na kručení v žaludku. Práce byla těžká a neměli dost jídla; jak dlouho to mohli vydržet? Senátorovi lidé rozpracovali dietní jídelníčky, kolik kalorií na kolik hodin těžké práce, a všechny knihy říkaly, že to spočítali správně, ale Harveyův

Žaludek si to nemyslel.

Lámání kamení," stěžoval si Mark. „To je pekelná práce pro asistenta režie." Uchopil na jednom konci kámen, který odštípl ze skály, zatímco Harvey zvedl druhý konec. Společně pracovali dobře, nepotřebovali se domlouvat. Odnesli skálu ke zdi. Harvey přelétl zeď zkušeným okem a ukázal. Kámen perfektně seděl na místě, které zvolil. Pak šli pro další. Okamžik postáli nečinně a Harvey se díval přes pole, kde desítky dalších štípala a odnášela skály na nízkou zídku.

Mohla by to být scéna z dob před stovkami let. „John Adams," řekl Harvey.

„Cože?" povzbuzoval ho Mark. Při vyprávění historek ubíhala práce snadněji.

„Druhý prezident Spojených států." Harvey zarazil klín do tenké trhliny ve skále. „Šel na Harvard. Jeho otec prodal pole, kterému říkali „Kamenné akry", aby mohl získat vzdělání. Adams chtěl být raději právníkem, než by odklízal kamení."

„Chytrý muž," zhodnotil to Mark. Přidržel klín na místě, zatímco Harvey zdvihal perlík. „Teď toho z Harvardu moc nezbylo."

„Ne." Harvard byl zničen, Braintree v Massachusetts také, zanikly i Spojené státy americké společně s většinou Anglie. Budou se teď děti učit historii? Ale budou muset, pomyslel si Harvey. Jednoho dne se z toho vyhrabeme a nastane doba, kdy bude důležité, jestli máme krále nebo prezidenta. A tentokrát to musíme udělat správně, tak, abychom se dostali z téhle zatracené planety dřív, než dopadne další Kladivo. Jednoho dne si budeme moci dopřát historii. Do té doby budeme přemýšlet o Anglii stejně, jako se uvažovalo o Atlantidě...

„Poslyš," upozornil ho Mark. „Podívej se na tohle."

Harvey se otočil právě včas, aby uviděl Alici Coxovou, jak na velkém hřebci přeskakuje jednu z nízkých zídek. Pohybovala se s koněm jako jeho část a dojem kentaura byl opět velice silný. Připomnělo to Harveyovi jeho první návštěvu ranče před hrozně dlouhou dobou, kdy stál na vrcholku velké rozeklané skály a v noci vyprávěl o mezihvězdných říších.

Tohle bylo hrozně dávno, v jiném světě. Ale tenhle není tak špatný. Vyklízeli pole a kontrolovali hranice. Nikdo tu nebyl znásilněn nebo zavražděn a i když jídla neměli tolik, kolik by se Harveyovi líbilo, stačilo to. Lámání skal a stavění zdí byly tvrdá práce, ale byla to čestná práce. Neexistovaly nekonečné konference o nedůležitých záležitostech, ani úmyslné frustrace dopravní zácpy, noviny plné kriminálních případů. Tenhle nový a jednodušší svět měl své kompenzace.

Alice Coxová přiklusala až k nim. „Senátor chce, abyste za ním přišel do jeho domu, pane Randle."

„Dobře." Harvey s povděkem donesl perlík za zídku a nechal ho tam pro někoho jiného. Zamžoural nahoru na slunce, aby odhadl, kolik denního světla zbývá, pak zavolal na Marka. „Ty se můžeš taky klidně vydat zpátky," řekl. „Můžeš strávit zbytek dne v boudě."

„Dobře." Mark radostně zamával a vydal se vzhůru do kopce k malému domu, kde žili Harvey, Hamnerovi, Mark, Joanna a všichni čtyři Wagonerovi. Byl přečpaný a přistavovali místnosti, ale bylo to přístřeší a měli dost jídla. Znamenalo to přežití.

Harvey šel jinudy, dolů k senátorovu kamennému ranči. Ten měl také přístavky. V jednom z nich Jellison udržoval zbrojnici Pevnosti: rezervní pušky, náboje, dvě děla (ale bez munice), která patřila výcvikovému středisku Národní gardy, než bylo zatopeno, vybavení k ručnímu plnění nábojů do brokovnic a nábojů do pušek, kořist získanou z obchodu zbrojíře v Porterville. Raznice našli pod vodou a zrezivělé, ale ještě fungovaly. Prach a roznětky byly uzavřeny v plechovkách, které ještě neprorezavěly, když je objevili, i když k tomu také moc nechybělo.

V dalším přístavku seděl senátorův zeť s telegrafem a rádiem. Telegraf v současnosti vedl pouze k silničnímu zátarasu, na okresní silnici a v rádiu se nedalo nic chytit, ale doufali, že telegrafní vedení rozšíří. Také to poskytovalo Jacku Turnerovi nějakou pracovní náplň. Na moc jiných věcí se nehodil a znal Morseovku. Klidně může být telefonistou, pomyslel si Harvey Turnerův jediný pokus řídit realizaci plánů na ranči byl neštěstím, lidé nakonec šli za senátorem a žádali, aby Turnera vyměnili.

Když procházel okolo, Turner ho pozdravil. „Ahoj, Randle!"

„Ahoj, Jacku. Co je nového?"

„Máme dalšího prezidenta. Hector Shorey z Colorado Springs. Vyhlásil stanné právo."

Zdálo se, že to Jack Turner považuje za legrační, a Harvey zrovna tak. Řekl: „Každý vždy vyhlášoval stanné právo."

„Littman ne."

„Jo, Prozatímní císař Charles Avery Littman se mi líbil. I když on získával většinu svých materiálů z „Létajícího cirkusu Monty Pythona." Ostatní byli příliš vážní."

„Shoreyova skupina působí dost vážně. I přes šum se mi podařilo získat nějaké dobré nahrávky."

„Zůstaň na stráži," rozloučil se s ním Harvey a šel dál. Je to už čtvrtý prezident, pomyslel si. Littman byl jenom radioamatér, a napůl šílený. Ale Colorado Springs... to leželo blízko Penveru, míli nad hladinou moře. To mohlo být skutečné.

Velký obývací pokoj se zaplnil. Tohle nebyla žádná obyčejná schůze. Senátor seděl blízko krbu ve velkém koženém křesle, které Harveyovi připomínalo trůn — a pravděpodobně tak bylo míněno. Maureen seděla na jedné straně a Al Hardy na druhé, dědička a šéf personálu.

Seděli tam starosta Seitz a Šéf policie; a Steve Cox, předák Jellisonova ranče, muž, který teď odpovídal za většinu zemědělství v údolí; a asi pět dalších, kteří zastupovali, lidi z údolí. A samozřejmě George Christopher, sám v jednom rohu, pouze s jedním hlasem, i když ten platil stejně, jako zbytek dohromady, s výjimkou Maureen.

Harvey se na Maureen usmál. Odpovědí mu byl rychlý neosobní úsměv a přikývnutí, nikdo není doma, a on rychle odvrátil zrak.

Zatraceně! Nosila dvě tváře a on zrovna tak. Maureen ho přišla několikrát navštívit do stanu na vrcholku hřebenu, když měl Harvey noční hlídku. Také se s ním setkávala jindy a na jiných místech, ale vždycky velmi diskrétně. Bylo to pokaždé stejné. Mluvili o budoucnosti, ale nikdy o jejich budoucnosti, protože ona by o ní nemluvila. Pak se pomilovali, šetrně a něžně, jako kdyby se už nikdy neměli setkat; pomilovali se, ale nic neslibovali. Zdálo se, že od něj čerpá sílu, stejně tak on věděl, že ji získává od ní; ale nikdy na veřejnosti. Působilo to tak, jako kdyby Maureen měla ozbrojeného, žárlivého, neviditelného manžela. Na veřejnosti se k němu stěží znala.

Ale na veřejnosti se nechovala jinak ani ke Georgovi Christopherovi. Byla trochu přátelštější, ale přesto chladná. On nebyl jejím neviditelným manželem... nebo byl? Chovala se k němu jinak, když byli sami? To Harvey nemohl vědět. Tyhle myšlenky mu proběhly hlavou dříve, než je starý reflex zasunul do podvědomí. Neměl na ně čas. Harvey Randal něco žádal a tohle byli muži, kteří ho mohli odmítnout. Opakovala se známá situace.

„Pojďte dál, Harveyi." Senátor Jellison neztratil svůj teplý úsměv, který mu vyhrál volby. „Teď můžeme začít. Všem vám děkuju, že jste přišli. Myslím jsem, že by mohlo být rozumné, abychom se seznámili s úplnou zprávou, jak na tom jsme."

„Existuje nějaký důvod, proč to dělat teď?" otázal se George Christopher.

Jellisonův úsměv se nezachvěl. „Ano, George. Několik důvodů. Dostali jsme telegrafickou zprávu, že Deke Wilson přijíždí na návštěvu. Také přivede nějaké návštěvníky."

„Máme novinky Zvenku?" zeptal se starosta Seitz.

„Nějaké ano," potvrdil mu Jellison. „Ale, mohl bys začít, prosím?"

Hardy vytáhl ze své aktovky listiny a začal číst. Kolik akrů bylo vyčištěno od kamení, kolik mohou osít ozimné pšenice. Inventář životních potřeb. Zbraně a vybavení. Většina lidí v místnosti vypadala znuděně dřív, než Hardy skončil.

„Závěr je ten," řekl Hardy, „že dokážeme přežít zimu. Se štěstím."

To si získalo jejich zájem.

„Bude to těsné," varoval Hardy. „Než nastane jaro, budeme zatraceně vyhladovělí. Ale máme šanci. Máme dokonce léky — ne dost, ale nějaké ano — a vybudovali jsme kliniku doktora Valdemara, která funguje." Hardy se na chvíli odmlčel. „Teď špatné zprávy. Lidé Harveje Randalla prohlíželi

přehrady a elektrárny tady nad námi. Nemůžou je znovu spustit. Příliš je poškodila voda. A ze seznamu věcí, o které žádali inženýři, nemáme čtvrtinu. Bude dlouho trvat, než tu obnovíme nějakou civilizaci."

K čertu, civilizovaní jsme," protestoval šéf policie Hartman. „Téměř žádné zločiny, máme dost jídla, máme doktora, kliniku a většina z nás má kanalizaci. Co potřebujeme víc?"

„Elektrina by se mohla hodit," argumentoval Harvey Randall.

„Jistě, ale můžeme bez ní žít," řekl policejní šéf Hartman.

Zatraceně. Můžeme přežít do jara."

A Harvey pocítil radost. Cesta do Pevnosti byla hrozným obdobím: konec světa přecházející do nekonečné agónie... a zatraceně! Teď si nás poslechněte, mluvíme, jako kdyby nestačilo být prostě na živu! Mohli mě odmítnout, poslat po silnici pryč...

„Myslím, že bych vyjádřil větší vděčnost," vmísil se do hovoru reverend Varley. „Měli bychom zpívat hosana." Výraz duchovního byl v kontrastu k jeho slovům pochmurný. „Cena byla samozřejmě vysoká. Šéfe, nejspíš jste to přece jen řekl správně —"

Senátor Jellison si odkašlal, aby získal jejich pozornost. Místnost ztichla.

„Máme ještě další zprávy," oznámil Jellison. „Máme dalšího, kdo se prohlásil prezidentem Spojených států. Hector Shorey."

„Kdo to k čertu je, Hector Shorey?" zajímal se George Christopher.

„Předseda sněmovny. Nově ho zvolil výbor strany. Dokonce se ani nepamatuju, že by sněmovna formálně hlasovala. Přesto je jeho prohlášení nejlepší z těch, co jsme slyšeli, a vláda v Colorado Springs přinejmenším mluví tak, jako kdyby ještě v zemi vládla."

„To bych mohl dělat sám," opovržlivě řekl Christopher.

Senátor se zasmál. „Ne, George, vy byste nemohl. Já ano."

„Komu na tom záleží?" George Christopher byl útočný. „Nemůžou nám pomoci a nemůžou nás uvěznit. Musejí se probojovat přes ostatní vlády Spojených států a i tak se k nám nemůžou dostat. Proč bychom se měli vůbec starat o to, co říkají?"

Al Hardy se ujal slova: „Chci zdůraznit, že Colorado Springs má pravděpodobně největší zachovanou vojenskou posádku v téhle části světa. Kadeti z Akademie. NORAD — vzdušná obrana Severní Ameriky — velitelství pod Cheyenne Mountain. Základna letectva Ent. A minimálně regiment vojáků specializovaných na boj v horách."

„Stejně se k nám nemůžou dostat," trval na svém Christopher. „Rozumějte, nemám nic proti tomu, aby Spojené státy

začaly znovu fungovat. Ale chci znát cenu. Říkají nám, abychom platili daně?"

Jellison přikývl. „To je dobrá otázka." Rozhlédl se kolem sebe. „Ať se stane cokoliv, může to počkat do jara, ne? Budeme za vodou, nebo budeme mrtví. Al říká, že bychom neměli zemřít."

Přikyvovali a ozýval se souhlasný šum.

„Teď dál," pokračoval Jellison. „Požádal jsem Harveye, aby přišel na naše shromáždění, protože má návrh. Harvey požádal o další expedici Ven, abychom získali víc vybavení, které budeme potřebovat příští jaro." Zvedl papír, který Harvey rozpoznal jako seznam, který připravil on, Bred Wagoner a Tim Hammer. „Většinou věci, které nebudeme potřebovat dříve, než na jaře."

„Ale které se můžou zničit, senátore," ozval se Harvey. „Elektrické přístroje, tranzistory, součástky, elektromotory... spousta věci, které stále můžou být použitelné, i když ležely pod vodou. Na jaře už nebudou."

„Když jsme se naposledy vydali ven, ztratili jsme čtyři dobré muže," ozval se George Christopher. „Je to tam zlé."

„Protože jsme neměli dost lidí," odpověděl Harvey. „Musíme jít s velkou silou. Velkou kolonu nenapadnou." Byl hrdý na to, jak se dokáže ovládat: nemyslel si, že by z jeho hlasu mohl někdo poznat, že ho odchod z údolí děsí. Pohlédl na Maureen. Ona to věděla. Nedívala se na něj, ale věděla to.

„A spotřebuje se tím spousta benzínu," vypočítával nedostatky Al Hardy. „Taky se tím naruší harmonogramy prací. A možná budete stejně muset bojovat."

„No, kdybychom vzali dost lidí, nemuselo by to být tak špatné," zauvažoval George Christopher. „A já už ven nejedu jenom se dvěma nákladáky. Harvey má pravdu. Pokud máme jet, musíme jet se spoustou lidí. Deset nákladáků, padesát až sto mužů."

Předpokládám, že o těchto věcech musíme uvažovat" ozval se reverend Varley. Mluvil zamyšleně a smutně.

Ano, důstojný otče." Christopher byl rozhodnut. „Reverende, chci mír stejně jako vy, ale nevím, jak ho zachovat.

Nezapomeňte na Dekeho sousedy. Na ty, kteří byli snědení."

Reverend Varley se otřásl. „Nezapomněl jsem," řekl.

Následovala pauza a Harvey do ní vskočil. „Tim pracoval s telefonními seznamy a mapami," oznámil. „Lokalizovali jsme obchod s potápěčskými potřebami. Neměl by být více než deset stop pod hladinou. Můžeme se tam potopit a získat nějaké potápěčské vybavení —"

„Co použijete místo vzduchu?" vyptával se Steve Cox.

„Můžeme postavit kompresor," řekl Harvey. „Není těžké ho navrhnout."

„Možná není těžké ho navrhnout, ale bez elektřiny půjde těžko postavit," namítl Joe Henderson. Vlastnil ve městě benzinovou čerpací stanici a teď pomáhal Rayi Christopherovi vybudovat kovárnu a mechanickou dílnu.

„Nechtě mě, abych vyjmenoval některé další věci, které potřebujeme," žádal Harvey. „Obráběcí stroje, soustruhy, vrtačky, všechny možné nástroje. Lokalizovali jsme většinu z nich — to znamená na mapě. A jednoho dne je budeme potřebovat."

Henderson se toužebně usmál. „Nějaké dobré nástroje by se mi určitě hodily," řekl zamyšleně.

„Dráty ke generátoru," pokračoval Harvey. „Ložiska. Náhradní díly pro naše nákladáky. Elektrické kabely."

„Dost," zarazil ho Henderson. „Vzdávám se. Jedme ven."

„Ale, můžeš postrádat na týden padesát mužů?" zeptal se Jellison.

Hardy vypadal nešťastně. „Eileen?" zavolal. Přišla z druhé místnosti. „Dones mi rozpis pracovních sil, prosím."

„Dobře." Dříve než odešla, vrhla na Harveye jeden ze svých slunečních úsměvů. Eileen Hammerová se mýlila: dobré organizátory potřebovali dokonce i po pádu Kladiva. Al Hardy často říkal senátorovi, že ona je nejužitečnější osobou v Pevnosti. Lidi na těžkou práci, farmáře, stělnce, dokonce mechaniky a inženýry nebylo tak obtížné najít; ale někdo, kdo dokázal koordinovat veškeré úsilí, měl cenu své váhy ve zlatě.

Nebo v černém pepři. Hardy se zamračil. Tahle expedice se mu nelíbila; představovala riziko, které nebylo nutné. Pokud Randall prosadí svou... Pronásleduje Randall pořád tu modrou dodávku a muže, kteří zavraždili jeho manželku?

Alespoň o tom přestal mluvit...

„Než nám to přinese," ujal se řeči šéf policie Hartman, „dovolte mi, abych přišel se svou troškou do mlýna. Padesát mužů na týden můžeme postrádat, pokud nás nikdo nenapadne, zatím co budou pryč. Senátore, padesát mužů s puškami je velká část naší síly. Rád bych si byl jistý, že na nás nikdo nezaútočí, než budu souhlasit s odesláním takového počtu najednou."

„K tomu se mohu připojit," souhlasil starosta Seitz. „A možná bychom měli vyslat hlídku průsmykem Problémů, než vyrazíme. Jen se podívat, jestli tudy někdo přichází."

„Harry se má vrátit z obchůzky nejspíš zítra," ozval se senátor Jellison. „A Deke dorazí během hodiny. Než definitivně rozhodneme, zjistíme, jak to venku vypadá. George, chceš k tomu něco říct?"

Christopher zavrtěl hlavou. „Je mi to jedno. Pokud to venku není příliš špatné, pokud tam někdo přímo nečihá, až vyšleme velkou skupinu, aby na nás mohli zaútočit, tak jistě můžeme jet." Zmlkl a zadíval se do zdi. Všichni věděli, o čem přemýšlel. George Christopher nechtěl vědět, co se Venku děje. Ani nikdo jiný. Jenom to věci ztěžovalo, vědět o chaosu, smrti a hladovění o pár mil dál, zatímco oni byli ve svém údolí bezpeční.

Eileen se vrátila s papíry. Hardy je chvíli studoval. „Všechno záleží na tom, co najdete," začal. „Potřebujeme vyčistit více polí. Nemáme dost volné půdy, abychom zaseli všechny ozimy. Na druhé straně, pokud dokážete najít víc materiálů, ze kterých bychom zhotovili skleníky, nepotřebovali bychom na zimu tolik oseté půdy. To se týká i hnojiva a krmiva pro zvířata, pokud je dokážete získat. Pak se jedná o benzin..."

Jednalo se o benzin a hodiny lidské práce proti výtěžku, který mohli jen odhadovat. Takže odhadovali, mluvili o tom kolem dokola a senátor Jellison nakonec prohlásil: „Harveyi, navrhuje, abychom přijali riziko. Je jisté, že s vysokou výtěžností a že moc neztratíme, ale pořád je to riziko — a v tomhle

okamžiku nepotřebujeme riskovat, abychom zůstali naživu."

„Ano, tak to asi je," připustil Harvey. „Myslím, že by se to vyplatilo, ale nemůžu to zaručit." Na okamžik se odmlčel a rozhlédl se po místnosti. Měl tyhle lidi rád. Dokonce i George Christopher byl čestný muž a bylo dobré mít ho na své straně, pokud by nastaly problémy. „Podívejte, pokud by záleželo na mně, zůstal bych tu navždy. Nedovedete si představit, jak je to skvělý pocit, dostat se do tohoto údolí, cítit se bezpečný po tom, co jsme viděli v Los Angeles. Pokud by se jednalo o to, co bych raději, nikdy bych tohle údolí znovu neopustil. Ale — musíme se dívat kupředu. Hardy říká, že zimu přechkáme, a pokud to říká, tak ji přechkáme. Ale po zimě přijde jaro, pak zase zima a další roky — roky a roky — a možná stojí za to, věnovat nějaké úsilí právě teď, aby ty budoucí roky byly snazší."

„Jistě, za předpokladu, že to nebude stát tolik, že nebudou žádné další roky," zdůraznil starosta Seitz. Zasmál se. „Víte, mluvil jsem s tou hlavní lékařkou. Doktorka Ruth říká, že existuje „syndrom těch, kteří přežili". Všichni, kdo přežili Pád Kladiva, se tím změnili. Někteří se úplně zblázní a život pro ně neznamená vůbec nic, udělají cokoli. Ale většina je jako my,

tak opatrná, že se lekáme vlastních stínů. Víme, že já jsem takový. Nechci podstupovat vůbec žádné riziko. Ale Harvey má stejně pravdu. Venku existuje spousta věcí, které by se nám hodily. Možná bychom mohli najít i Harveyovu —" „Modrou dodávku!" vykřikli přinejmenším čtyři muži a Harvey sebou škubnul. Randall možná o modré, dodávce přestal mluvit, ale nikdo jiný ne. Černý pepř, koření, sušené hovězí, pemmican, polévka v konzervách a šunka v konzervách, káva, různý alkohol, likéry a kompoty, všechno, o čem jste mohli snít, a všechno v ohromných kvantech. Obráběcí stroje, k smíchu! Pokud by Hardy dokázal číst myšlenky padesáti mužů, kteří se chystali na tuhle bláznivou expedici, věděl, co by zjistil: padesátkrát přímo před očima představil modré dodávky.

Senátor Jellison nakonec schůzi ukončil. „Je zřejmé, že nemůžeme rozhodnout, dokud sem nedorazí Deke, aby nám sdělil, jak to venku vypadá. Počkejme na něj."

„Půjdu se podívat, jestli má paní Coxová čaj," oznámil Al Hardy. "Harveyi, mohl byste mi chvilku pomoci, prosím?"

„Jistě." Harvey vyšel ven ke kuchyni. Al Hardy na něj čekal.

„Paní Coxová ve skutečnosti ví, co má dělat," řekl Hardy. Chtěl jsem si s vámi promluvit. V knihovně, prosím." Otočil se a šel napřed.

Co teď? uvažoval Harvey. Bylo zřejmé, že Hardymu se nelíbí záchranná expedice, ale šlo ještě o něco jiného? Když ho Al Hardy uvedl do velké místnosti a pak zavřel dveře, Harvey ucítil známý strach.

Al Hardy měl rád, když věci běžely hladce.

Existoval admirál, se kterým Harvey před lety natáčel interview. Harveye uhodil do očí psací stůl toho muže. Byl absolutně symetrický: piják přesně uprostřed, stejné košíky na přijímanou a vyřízenou poštu po stranách, nádobka na inkoust uprostřed s perem po obou stranách... všechno, kromě tužky, kterou admirál používal při gestikulaci. Harvey si tohle prohlédl, pak namířil kameru přesně doprostřed stolu a položil tužku přímo před sebe, do roviny se sponou na kravatě.

A admirálovi se to líbilo!

„Posaďte se, prosím," vyzval ho Hardy. Asistent sáhl do zásuvky velkého senátorova stolu a vytáhl láhev bourbonu. „Napijete se?"

„Díky." Teď si Harvey definitivně dělal starosti. Al Hardy měl téměř stejnou moc jako senátor; vykonával senátorovy příkazy. A Hardy měl rád, když věci běžely hladce. Přesně se podobal představitelům televizní společnosti, kteří by přikázali Randallovi, aby přestal s těmi kravinami s lidmi z ulice a použil motivační výzkum; kteří by svou práci shledávali daleko snazší, pokud by všichni lidé byli stvořeni nejen jako sobě rovní, ale úplně stejní.

Mohl to být problém s Markem? A pokud ano, mohl ho Harvey opět zachránit? Mark se téměř nechal vyhodit z Pevnosti: Hardy neocenil Markův nápis vyhlašující Pevnost jako „Obchodní stanici a vládu provincie senátora Jellisona"; ani George Christopher to neocenil. Ani jim tak nezáleželo na výplývané barvě.

Možná se nejednalo o Marka. Pokud Al Hardy rozhodl, že Harvey Randall narušuje jeho přesné plány... Pevnost nemůže přežít bez Hardyho mánie pro organizaci. Silnice tu pořád byla a nikdo na ni nikdy nezapomněl. Harvey se na své tvrdé židli nervózně pohnul.

Al Hardy seděl proti němu, úmyslně neobsadil velké křeslo za stolem. Pokud by to záleželo na Alovi Hardym, nikdo kromě senátora by si tam nikdy nesednul. Ukázal směrem k velkému psacímu stolu, poházenému papíry. Ležely tam mapy s čarami provedenými tužkou, které vyznačovaly současné pobřeží moře San Joaquin, pracovní úkoly; inventáře potravin a

vybavení, všeho, co mohli lokalizovat a další seznam potřebných věcí, které neměli; plánovací rozvrhy; pracovní detaily; všechna papírová práce spojená s udržováním příliš mnoha lidí naživu ve světě, který se náhle stal nepřátelským. „Myslíte, že je tohle všechno k něčemu?" zeptal se Al.

"Má to velkou cenu," odpověděl Harvey. „Organizace. To je všechno, co nás udržuje naživu."

"Jsem rád, že si to myslíte." Hardy pozdvihl svou sklenici na co si připijeme?"

Harvey pokynul směrem k prázdnému křeslu za stolem. „Na vévodu Stříbrného údolí."

Al Hardy přikývl. „Na to si připiju. Skoal."

„Prosit."

„Je vévoda, to víte," pokračoval Hardy. „Se všemi typy výkonu soudní moci: nejvyšší, střední a nejnižší."

Uzel strachu v Harveyově břiše začal narůstat.

„Řekněte mi, Harveyi, pokud by zítra zemřel, co se s námi stane?" zeptal se Hardy.

„Ježíši. Na to nechci ani pomyslet." Otázka Harveye Randalla překvapila. „Ale není moc pravděpodobné, že —"

„Je to velice pravděpodobné," přerušil ho Hardy. „Říkám vám samozřejmě tajemství. Pokud dovolíte, aby to proniklo ven, nebo mu dáte znát, že jsem vám to řekl, nebudu příjemný."

„Tak proč mi to říkáte? A s čím má problémy?"

„Srdce," prozradil Al. „Lékaři z Bethesdy mu řekli, aby si moc nepřipouštěl starosti. Chystal se odstoupit po tomhle volebním období, pokud by žil tak dlouho."

„Je to tak špatné?"

„Dost špatné. Může vydržet dva roky, nebo může zemřít během hodiny. Pravděpodobnější je rok než hodina, ale možné je obojí."

„Ježíši... ale proč mi to povídáte?"

Hardy neodpověděl, ne přímo. „Řekl jste to sám, organizace je klíčem k přežití. Bez senátora nebude žádná organizace. Napadá vás někdo, kdo by mohl vládnout, kdyby zítra zemřel?"

„Ne. Teď ne..."

„Co takhle Colorado?" zeptal se Hardy.

Harvey Randall se zasmál. „Slyšel jste je. Colorado nás nemůže udržet naživu. Ale já vím, kdo by to měl převzít."

„Kdo?"

„Vy."

Hardy zavrtěl hlavou. „To by nešlo. Ze dvou důvodů. Zaprvé nejsem místní. Oni mě neznají a přijímají mé příkazy jenom proto, že jsou to jeho příkazy. No dobře, časem bych to mohl překonat. Ale existuje lepší důvod. Nejsem pro to ten správný muž."

„Zdá se, že si vedete dobře."

„Ne. Chtěl jsem jeho křeslo v senátu a on by ho pro mě zařídil, až by odešel z funkce. Myslím, že bych mohl být dobrým senátorem. Ale ne dobrým prezidentem. Harveyi, před pár týdny jsem musel jít nahoru k Bonarovi a vystěhovat jeho manželku a dvě děti. Plakali, křičeli a říkali mi, že to je stejné, jako kdybych je zabíjel. Měli pravdu, ale udělal jsem to. Bylo to správné? Já nevím, a přesto to vím. Víím to, protože to nařídil on, a to, co nařídí, je správné."

„To je divné —"

„Povahový nedostatek," pokračoval Hardy. „Můžu se vrátit ke svému dětství v katolickém útulku, ale vy nechcete poslouchat můj životní příběh. Věřte tomu, co vám říkám. Pracuju nejlíp, pokud mám někoho jiného, o koho bych se mohl opírat, někoho jiného, kdo představuje konečnou autoritu. Starý pán to ví. Neexistuje žádná šance, že by mě určil jako svého následníka."

„Tak co budete dělat, pokud..."

„Budu dělat šéfa personálu komukoliv, koho senátor Jellison určí. Pokud nikoho neurčí, pak každému, o kom si budu myslet, že dokáže vykonávat jeho práci. Jak víte, tohle údolí je jeho životním dílem. Všechny nás zachránil. Bez něj by to tu bylo jako Venku."

Harvey přikývl. „Myslím, že máte pravdu." A mě se tu líbí, pomyslel si. Je to bezpečné, a já chci být v bezpečí. „Co má tohle všechno společného se mnou?"

"Narušujete pořádek věcí." zamračil se Hardy. „Vy víte jak."

Harvey Randall sevřel zuby.

„Pokud by zítra zemřel..." pokračoval Hardy. „Pokud ano, jedinou osobou, která by to mohla převzít, by byl George Christopher. Ne, dřív než se zeptáte. Nelíbilo by se mi dělat šéfa personálu jemu. Ale udělám to, protože nikdo jiný by nemohl tohle údolí ovládat. A dohlédnu na to, aby všichni věděli, že George je dědic, kterého zvolil senátor. Svatba by se neopozdila za pohřbem o více než jeden den."

„Ona by si George Christophera nevzala!"

„Ale ano, vzala. Pokud by to znamenalo rozdíl mezi úspěchem a zničením všeho, co se senátor snažil vybudovat, udělala by to."

„Vy říkáte, že kdokoliv, kdo se ožení s Maureen, bude řídit pevnost...?"

„Ne," řekl Hardy. Smutně zavrtěl hlavou. „Ne každý. Vy byste například nemohl. Nejste místní. Nikdo by od vás nepřijal příkazy. No, někteří ano, pokud byste byl senátorův dědic. Ale nebylo by jich dost. Nežil jste tu dost dlouho." Al se na okamžik odmlčel. „Ani u mě by to nefungovalo."

Harvey se otočil a upřeně se podíval na mladšího muže. „Vy ji milujete," vyslovil zamyšleně.

Hardy pokrčil rameny. „Záleží mi na ní natolik, že ji nechci zabít. Což bych udělal, kdybych se s ní oženil. Cokoliv, co zničí organizaci v údolí, co ho rozdělí na frakce, tady zabije všechny. Byla by to hračka pro první skupinu, která by se chtěla dostat dovnitř — a Harveyi, tam Venku jsou nepřátelé. Horší, než si myslíte."

„Slyšel jste něco, co jste neřekl na schůzi?"

„To se dozvíte od Deka, až přijede," odmítl odpověď Al. Sáh po láhvi a ještě nalil bourbon do obou sklenic, „Držte se od ní dál. Harveyi. Já vím, že je osamělá, a vím, jaké k ní chováte city, ale držte se od ní dál. Všechno, co tím můžete dokázat, je zabít ji a zničit všechno, co její otec vybudoval."

„Jděte k čertu, já —"

„Křičet na mě nebo se na mě hněvat není k ničemu." Hardyho hlas byl klidný a rozhodný. „Vy víte, že mám pravdu."

Musí se oženit s kýmkoliv, kdo bude novým vévodou. Jinak se Jack Turner pokusí prosadit svá práva a já ho budu muset zabít. Jinak tu budou frakce, které se pokusí převzít moc, protože budou věřit, že na to mají stejné právo jako kdokoliv jiný. Jedinou možnou šancí pro mírový přechod moci je apelovat na loajalitu vůči senátorově památce.

Maureen to může udělat. Nikdo jiný. Ale nemůže ovládat všechny. Maureen a George dohromady to dokážou."

Nakonec se Hardyho ledový chlad prolomil, jen lehce. Zachvěla se mu ruka. „Myslíte si, že jí to děláte snazší? Ona ví co musí udělat. Proč myslíte, že se s vámi tajně setkává, ale nevezme si vás?" Hardy vstal. „Byli jsme tu dost dlouho."

Měli bychom se připojit k ostatním."

Hardy vyprázdnil svou sklenici, ale ještě nevstával.

„Pokoušel jsem se chovat přátelsky," uzavřel Hardy. „Senátor si vás vysoce cení. Je spokojen s prací, kterou jste udělal, a líbí se mu vaše myšlenky. Myslím, že kdyby měl svobodný výběr, mohl by... Na tom nezáleží. Nemá svobodný výběr a teď jsem vám to řekl." Hardy vyšel, ven dříve, než Randall mohl něco říct.

Harvey seděl a upřeně se díval na prázdnou sklenici. Nakonec vstal a hodil ji na koberec. „Do prdele!" ulevil si.

„Zatraceně."

Když schůze skončila, Maureen vyšla ven. Ve vzduchu visela jemná mlha, tak jemná, že si toho téměř nevšimla. O mlhu se nikdo nestaral. Viditelnost byla dobrá, několik mil, a viděla sníh na pohoří High Sierra i níže. Na jižní straně Cow Mountain ležel sníh, a hora přitom nebyla vysoká ani pět tisíc stop. Brzo se objeví sníh i v údolí.

V chladném větru se lehce zachvěla, ale neměla pokušení vejít dovnitř a vzít si teplejší oblečení. Uvnitř, by se znovu setkala s Harveyem Randallem a musela by se dívat jinam. Nechtěla nikoho vidět, ani s nikým mluvit, ale příjemně se usmála, když kolem ní jela Alice Coxová na svém velkém hřebci. Pak cítila, spíše než slyšela, že za ní někdo přichází. Pomalu se otočila a bála se, koho uvidí.

„Je chladno," tiše řekl reverend Varley. „Měla byste si vzít sako."

„Jsem v pořádku." Otočila se, aby od něj odešla, a opět uviděla Sierru. Nahoře v těch horách byl Harveyův chlapec.

Cestovatelé říkali, že si tam skauti vedou dobře. Znovu se otočila zpátky. „Říkali mi, že se vám dá věřit," řekla.

„To doufám." Když nepokračovala, dodal: „Naslouchat lidským problémům je tu mým hlavním posláním."

„Domnívala jsem se, že se modlíte." Prohlásila to cynicky, a nevěděla, proč mu chce ublížit.

„Ano, ale to není mé poslání."

„Ne." Nebylo. Tom Varley měl svou důležitost. Mohl se hlásit o větší díl, než si bral z vlastního stáda skotu; hodně lidí z údolí mu dávalo část svých přidělů a on je pak rozděloval. Nikdy neřikal, jak. George si myslel, že živí lidi zvenku, ale Tomu Varleyovi by neřekl nic. George se ho bál. Kněží a mágové jsou v primitivních společenstvích obáváni... „Přála bych si, aby tohle opravdu byl Soudný den," vyhrkla.

„Proč?"

„Protože pak by to mohlo něco znamenat. Nic z toho nemá smysl. A nevykládejte mi o Boží vůli a Jeho nevyzpytatelném úradku."

„Nebudu, pokud tvrdíte, že to nechcete poslouchat. Ale jste si tím jistá?"

„Ano. Zkoušela jsem to. Nejde to. Nemůžu věřit v Boha, který udělal tohle! A pro nic neexistuje žádný účel, žádná příčina." Ukázala na sníh na horách. „Bude tu zima. Brzo. A my ji přežijeme, alespoň někteří z nás. A pak další zimu. A další. Proč si dělat starosti?" Nedokázala se na něj dívat. Jeho oči, podobné očím kolie, byly naplněny účastí a sympatií, a ona věděla, že to od něj chtěla, ale teď to bylo nesnesitelné. Otočila se a rychle odcházela pryč."

Následoval ji. „Maureen." Šla dál k příjezdové cestě, ale držel s ní krok. „Prosím."

„Co?" Otočila se, aby se na něj podívala. „Co můžete říct? Co můžu říct já? Je to všechno pravda."

„Většina z nás chce žít," řekl.

„Ano. Přála bych si vědět proč."

„Vy to víte. Vy také chcete žít."

„Ne takhle."

„Není to tak špatné —"

„Vy tomu nerozumíte. Myslela jsem, že jsem něco našla. Život tvoří to, že má člověk své poslání. Tomu můžu věřit. Opravdu můžu. Ale já poslání nemám. Jsem úplně a zcela zbytečná."

„To není pravda."

„Je to pravda. Vždycky to byla pravda. I předtím... předtím Existovala jsem. Občas jsem byla šťastná, že tvořím součást života někoho jiného. Mohla jsem klamat sama sebe, ale stejně to nebylo k ničemu, skutečně ne. Jen jsem plynula s proudem a neviděla v tom velký smysl, ale nebylo to tak špatné. Tehdy ne. Ale přišlo Kladiivo a vzalo mi dokonce i to. Vzalo mi všechno."

„Ale tady jste potřebná," naléhal Vaiey. „Mnoho lidí na vás závisí. Potřebují vás —"

Zasmála se. „K čemu? Al Hardy a Eileen pracují. Táta rozhoduje. A Maureen? Opět se zasmála. „Maureen dělá lidi nešťastnými. Maureen má záchvaty černé deprese, která se šíří jako mor. Maureen se vykrádá do okolí, aby se viděla se svým milencem, a pak toho chudáka ničí tím, že na něj na veřejnosti nemluví, protože se bojí, aby ho kvůli tomu nezabili, ale Maureen nemá ani odvahy, aby přestala šoustat. Tak jak to je, že nejsem horší než neúčinná?"

Na její řeč nijak nereagoval a ona se styděla za to, že se pokouší... pokouší o co? Na tom nezáleželo.

„Cožpak to není pravda, že vám na něčem záleží?" zeptal se Varley. „Na tom vašem milenci. Je to někdo, s nímž chcete sdílet život."

Trpce se usmála. „Vy to nechápete? Já nevím! A bojím se to zjistit. Chci být zamilovaná, ale nemyslím, že smím, a bojím se, že i to je pryč. A nemůžu to zjistit, protože mým posláním je být korunní princeznou. Možná bych se měla provdat za George a skoncovat s tím."

Tentokrát zareagoval. Vypadal překvapeně. „George Christopher je vaším milencem?"

„Dobrý. Bože, ne! On je ten, který zabíjí."

„O tom pochybuju. George je docela dobrý muž."

„Přála bych si... ráda bych si tím byla jistá. Pak bych to mohla zjistit. Pak bych mohla zjistit, jestli ještě můžu někoho milovat. A chci to vědět, chci vědět, jestli mi Kladiivo vzalo, také tohle. Je mi to líto. Neměla jsem s vámi, mluvit."

Neexistuje nic, co byste mohl udělat."

Můžu naslouchat. A můžu vám říct, že vidím smysl života. Tenhle ohromný vesmír nebyl vytvořen bez účelu. A on byl

tvořen. Nestalo se to jen náhodou.

"A kladivo udeřilo jen náhodou?"

„Tomu nevěřím."

"Tak proč?"

Varley zavrtěl hlavou. „Já nevím. Možná, aby šokovalo dívku z washingtonské společnosti a donutilo ji, aby se opravdu zamyslela nad svým životem. Možná jen proto. Kvůli vám."

"To je bláznivé. Tomu nevěříte."

"Věřím, že to mělo účel, ale ten účel bude pro každého z nás jiný."

"Raději půjdeme dovnitř. Je mi zima." Otočila se a rychle kolem něj prošla do kamenného domu. Dnes večer Harveye navštívím, pomyslela si. A řeknu mu to. Všechno. Musím. Už to nedokážu déle snášet.

Konec cesty

V bezprostředně následující době temna budou lidé snášet strádání a po větší část svého času budou pracovat, aby uspokojili primitivní potřeby. Pár jich bude mít privilegované postavení a jejich práce nebude sestávat z... kultivace půdy nebo budování přístřešků vlastníma rukama. Bude sestávat z plánů a intrik, hrozivějších a násilnějších, než cokoliv, co známe dnes, aby si zachovali svá osobní privilegia...

Roberto Vacea. Příchod doby temna

Bing!

Kuchyňská minutka doběhla, Tim Hamner odložil knihu a zvedl triedr. Ve strážnici měl dva triedry': jeden s velice silnou denní optikou, který teď držel, a mnohem větší noční, který tolik nezvětšoval, ale soustřeďoval spoustu světla. Byla to perfektní astronomická optika pro terénní pozorování, jenomže stále byly mraky a Tim jen zřídka viděl hvězdy.

Chatrč výrazně vylepšili. Teď tam měli izolaci a další dřevěný rám; mohla být dokonce vytápěna. Stála tam postel, křeslo, stůl a nějaké police na knihy — a závěs na pušku u dveří. Když Tim vycházel, přehodil si přes rameno Winchesterku 30/06 a jen na okamžik si pobaveně pomyslel: Tim Hamner, plejboj a amatérský astronom, po zuby ozbrojený, vyrazí, aby pátral po hříšnících!

Vyšplhal na balvan. Vedle balvanu rostl strom. Z jakékoliv vzdálenosti byl Tim v listoví neviditelný. Když dosáhl vrcholku, zapřel se o strom a začal pečlivě sledovat terén pod sebou.

Průsmyk Problémů nebyl vyznačen na žádné mapě. Bylo to pojmenování Harveye Randalla pro nejnižší bod hřebenu obklopujících Pevnost.

Přechod Problémů byl nejpravděpodobnější trasou pro každého, kdo by dovnitř pronikal pěšky, a Tim ho prohlížel nejdříve. Předtím ho pozoroval před necelými patnácti minutami; čas byl rozdělen na patnáctiminutové intervaly podle teorie, že nikdo, pěší nebo na koni, nemohl projít průsmykem a ztratit se z dohledu za méně než patnáct minut.

Nikoho neobjevil. V těchto dnech tam nikdy nikdo nebyl. V prvních týdnech se tudy snažili přijít pěší, byli zpozorováni a Tim použil polnici k vyhlášení poplachu; rančeři na koních vyjízděli, aby se setkali s vetřelci a poslali je pryč. Teď byl průsmyk stále volný. Přesto musel být sledován.

Tim objevil dva kusy vysoké a kojota, pět amerických zajíců a spoustu ptáků. Bylo to maso, pokud bude možné postrádat lovce. Nic jiného v průsmyku nebylo. Přešel dalekohledem dál, přes vrcholky na obzoru a po holém úbočí svahu. Moc se to nelišilo od pozorování komet: pamatovali jste si, jak by věci měly vypadat, a hledali jste něco odlišného. Tim teď znal na

úbočích kopců každý kámen. Jeden byl vytvarovaný jako malá socha z Velikonočního ostrova, jiný vypadal jako Cadillac. Na svazích nebylo nic, co by tam nemělo být.

Otočil se a podíval se za sebe dolů do údolí. Opět se usmál, jaké má štěstí: bylo lepší držet stráž na hřebeni, než dole lámat skály. „Předpokládám, že strážní v San Quentin si to mysleli také," prohlásil Tim nahlas. V poslední době si zvykl mluvit sám se sebou.

Pevnost vypadala dobře. Zajištěná, bezpečná, se skleníky, pasoucími se stády a hejny; a jídla tam bude dost. „To mám teda z prdele kliku," řekl Tim.

Napadlo ho, jako ho napadalo často, že měl daleko větší štěstí, než zasloužil. Měl Eileen a přátele. Získal bezpečné místo na spaní a dost jídla. Měl zaměstnání, i když jeho první plán, obnovení přehrad nad Pevností, nebyl uskutečněn — ale to nebyla jeho chyba. On a Brad Wagoner vypracovali nove způsoby, jak získávat elektřinu — vždy předpokládali, že se mohou dostat Ven a najít drát, ložiska a ostatní nástroje a vybavení, které potřebovali.

A knihy. Tim vypracoval celý seznam knih, které by si přál mít. Míval téměř všechny z nich, v dobách, na které si stěží vzpomínal. Když tenkrát něco chtěl, stačilo o tom někomu říci a nechat peníze, aby zařídily zbytek. Když pomyslel na knihy a na to, jak bylo snadné je získat, v myšlenkách se občas zatoulal dál, k horkým ručníkům, sauně a plaveckému bazénu, ginu

Tanqueray, irské kávé a čistýmšatům, kdykoliv je chtěl... Ale na ty doby si stěží vzpomínal. Byly to doby před Eileen a ona měla velkou cenu. Pokud byl nutný konec světa k tomu, aby je svedl dohromady, tak to možná stálo za to.

Tim byl smutný, pouze když pomyslel na život Venku, když si vzpomněl na mrtvé dítě, policisty a zdravotní sestry pracující v burbankské nemocnici. Tyhle vzpomínky na to, jak projížděl kolem bezmocných lidí, vzbouzely něco, co ho znepokojovalo, a nemohl si pomoci, musel uvažovat o tom, proč přežil — více než přežil: žil, našel bezpečí a mnohem více štěstí, než kdy očekával...

Okem zablýskl nějaký pohyb. Vzhůru po silnici vyjížděl nákladák. Byl plný mužů a Tim téměř skočil dolů do stanu, aby vyhlásil poplach. Nebýt skalo se s výjimkou nepřetržitých záblesků nahoře v pohorí High Sierra; malá vysílačka by měla fungovat, ale nepředpokládalo se, že ji bude používat, pokud to nebude nutné. Byla zatracená dřina tahat baterie nahoru a dolů z kopce a k jejich dobíjení byl nezbytný vzácný benzin. Nepodlehli náhlému popudu. Nákladák měl před sebou dlouhou cestu; je čas prozkoumat ho dalekohledem.

Nepochyboval o tom, že je to nákladák Deke Wilsona. Každopádně se podíval. Jediný nákladák mohl vézt značnou palebnou sílu a jedna taková chyba mohla stát spoustu životů a vyslat ubohého koktajícího strážce bez koulí na silnici. Vypadal jako Dekeho nákladák, zaplněný víc, než obvykle; ložná plocha byla nabitá stojícími muži. Útočnou sílu nebylo možné takhle nahromadit. Stála tam jedna žena...

Tihle čtyři: proč tak bijí do očí? Jedna žena, jeden černoch a dva běloši. Ale ti čtyři vypadali shluknutí k sobě, jako kdyby... jako kdyby měli společnou nechuť ke smrtelníkům kolem sebe. Ne, nevypadali jako smrtelníci. Tim přesunul lokty na skálu a studoval vzdáleně povědomé tváře dalekohledem...

Ale nákladák přijížděl příliš blízko. Tim zasprintoval do stanu. Zvedal mikrofon, když si vzpomněl.

„Ano?”

„Během tří minut dorazí Deke Wilson,” ohlásil Tim, „a vzal s sebou astronauty, astronauty z Hammerlabu! Všechny čtyři. Chete, tomu bys nevěřil. Vypadají jako bohové. Vypadají, jako by nikdy neprodělali konec světa.

Tváře. Desítky tváří, všechny bílé, všechny upřeně vzhlížely na ně v nákladáku. Všichni mluvili najednou a Rick Delanty slyšel jen útržky hovoru. „Rusové.” „Astronauti, jsou to opravdu oni.” Když sestoupil z nákladáku, nahrnuli se okolo, trochu se drželi zpátky, aby nerozmačkali lidi z vesmíru, dívali se a usmívali se. Muži a ženy, a nehledověli. V očích neměli

ten výraz štvanců, na jaký si Rick zvykl u Deke Wilsona. Tihle lidé viděli jenom část pekla.

Většinou byli středního věku, na jejich šatech se daly vidět známky těžké práce a toho, že se neperou moc často. Muži byli většinou velcí, ženy nevýrazné. Nebo to bylo jenom tím, že měly pracovní oblečení? Na farmě Deke Wilsona se ženy oblékaly jako muži a pracovaly jako muži. Tady existoval rozdíl. V tomhle údolí se ženy od mužů lišily.

Nepodobalo se to světu před Hammerlabem. Nebylo to tak zjevné, a pokud by Rick nestrávil týdny s Deke Wilsonem, napadlo by ho, jak se situace od Kladiava změnila; teď si všiml podobností. Tohle údolí se lišilo od Wilsonova opevněného tábora jako...

Rick neměl více času o tom uvažovat. Došlo k představování a byli uvedeni nahoru na velkou verandu kamenného domu. Rick by věděl, kdo tu velí, i kdyby senátora Jellisona nepoznal: senátor nebyl tak mohutný jako jeho velcí, statní muži, ale každý mu dělal místo a čekal, až promluví první. Jeho úsměv je přímě, aby se cítili vítání, dokonce i Petr a Leonilla, kteří se setkání obávali.

Přicházeli další lidé, někteří scházeli z polí, jiní vyšli po příjezdové cestě. Zpráva se musela rychle šířit. Rick se podíval po Johnny Bakerovi a uviděl ho, ale Baker nevímá Ricka Delantyho, ani nikoho jiného. Stál před štíhlou, vysokou dívkou s rusými vlasy, ve flanelové košili a v pracovních kalhotách. Svíral jí obě ruce a jeden druhého hltali očima. „Byl jsem si jistý, že jsi mrtvá,” začal Baker. „Jenom jsem... nikdy jsem se Deke nezeptal. Báť jsem se. Jsem rád, že žiješ.” „Já jsem taky ráda, že žiješ,” řekla. Je to divné, pomyslel si Rick: ze zármutku na jejich tvářích bys mohl usoudit, že přišli jeden druhému na pohřeb. Rickovi i všem ostatním bylo zřejmé: Bývali milenci.

A některým mužům se to vůbec nelíbí! Vznikají tu potíže... Rick opět neměl čas o tom přemýšlet. Dav se tlačil kolem, všichni mluvili najednou. Jeden z velkých mužů přestal sledovat Johnnyho a ženu s ním a promluvil na Ricka. „Jsme s Rusy ve válce?” zeptal se.

„Ne,” popřel Rick. „To, co zbylo z Ruska a ze Spojených států, jsou spojenci. Proti Číně. Ale na to všechno můžete zapomenout, válka skončila už dávno. Následkem Kladiava a sovětských raket, a myslíme možná i nějakých našich, nemohl v Číně zůstat nikdo, kdo by kladl odpor.”

„Spojenci.” Velký muž byl zmatený. „Oukej. Myslím, že to tak je.”

Rick se na něj usmál. „Jde o to, že pokud bychom se někdy dostali do Ruska, nenašli bychom nic jiného, než ledovce. Ale pokud bychom se vydali do Číny, našli bychom Rusy, a ti si nás budou pamatovat jako spojence. Chápete?”

Muž se zamračil a odešel, přesně tak, jako kdyby si z něj Rick utahoval.

Rick Delanty zapadl do staré rutiny. Byl zvyklý hovořit na hromážděních, mluvit jednoduše a sugestivně, vysvětlovat bez toho, aby se choval blahosklonně. Následovala spousta otázek. Chtěli vědět, jaké to bylo ve vesmíru. Jak dlouho trvá zvyknout si na beztízný stav? Rick byl překvapen tím, kolik jich sledovalo jejich televizní vysílání z Hammerlabu a pamatovalo si Rickovo improvizované baletní představení v beztížném stavu. Jak se pohybovali? Jedli? Pili?

Záplatovali úder po meteoritu? Nemohlo vám přímé sluneční světlo vypálit oči? Nosili jste celou dobu tmavé brýle? Zapamatoval si jména. Mladá dívka se jmenovala Alice Coxová, žena s podnosem horké kávy — opravdové kávy! — byla její matka, oba statní muži s vyzývavým postojem byli Christopherové, a stejně tak ten, který chtěl vědět o válce. Ten však šel dovnitř s Deke Wilsonem a Johnny Bakerem a nechal

paní Coxovou, aby dělala hostitelku. Byl tam muž označovaný jako "Starosta" a jiný, kterému říkali „Šéf, ale existovalo

tam něco jemného, čemu Rick nerozuměl, protože se zdálo, že Christopherovi, kteří neměli žádný titul, mají vyšší postavení. Všichni muži vypadali velcí a všichni byli ozbrojení. To už si tolik zvykl na to, že skupina Deke Wilsona vypadá polomrtvá hladem?

„Senátor říká, že můžeme obětovat nějaké světlo," oznámila paní Coxová po jednom z jejich výletů dovnitř. „Můžete si pohovořit s astronauty, až bude příliš velká tma na práci. A v neděli možná uspořádáme večírek."

Ozval se souhlasný šum, loučili se a dav se rozplynul. Paní Coxová je vzala dovnitř a přinesla do obývacího pokoje další kávu. Chovala se jako perfektní hostitelka a Rick zjistil, že se uvolňuje poprvé od té doby, co přistáli. U Deke Wilsona měli kávu, ale ne moc, a konzumovali ji ve spěchu muži, kteří měli jít na stráž. Nikdo neseděl uvolněně v salónku a káva se jistě nepodávala v čínských šálcích.

„Lituju, že tu není nikdo, kdo by vám dělal společnost," ozvala se paní Coxová. „Všichni musí pracovat. Vráti se večer a pak budou povídat, až vás bude brnět hlava."

„To není důležité," řekl Petr. „Děkujeme vám za přivítání." On a Leonilla seděli společně, odděleně od Ricka. „Doufám, že vás nezdržujeme od vašich povinností."

„No, musím uvařit večeři," přiznala paní Coxová. „Pokud budete něco chtít, prostě mě zavolejte." Nechala je samotné, významně postavila konvici s kávou. „Raději to pijte, než to vychladne." pobízela je. „Nemůžu vám slíbit, že za nějaký čas ještě bude."

„Děkujeme vám," řekla Leonilla. „Jste na nás tak hodná..."

„Jistě ne víc, než si zasloužíte," odpověděla paní Coxová a pak odešla pryč.

„Tak. Vládu jsme našli," konstatoval Petr. „Kde je generál Baker?"

Rick pokrčil rameny. „Tam někde s Dekem, senátorem a několika ostatními. Velká konference."

„Na kterou jsme nebyli pozváni," upozornil Jakov. „Chápu proč nechtějí Leonillu a mě, ale proč ty jsi tady venku?"

„Přemýšlel jsem o tom," odpověděl Rick. „Ale všichni odešli dost rychle. Víte, co jim Deke musí říct. A někdo musel zůstat tady venku a mluvit s tím davem lidí. Vzal jsem to jako kompliment."

„Doufám, že máš pravdu," řekl Jakov.

Leonilla souhlasně přikývla. „Tohle je poprvé, co se cítím bezpečně od té doby, co jsme přistáli. Myslím, že nás mají rádi. Jistě jim nevadí, že je Rick černoch?"

„Obvykle to poznám," ozval se Rick. „Nevadí. Ale bylo tu něco divného. Všimli jste si toho? Poté, co zjistili, jak to je s válkou, všichni chtěli vědět, jaké je to ve vesmíru. Nikdo, vůbec nikdo se nezeptal na to, co se dělo se Zemí."

„Ano. Ale brzo jim to budeme muset říct," připomněl Peter.

„Přála bych si, abychom se tomu mohli vyhnout," řekla Leonilla. „Ale ano, budeme to muset udělat."

Zmlkli. Rick vstal a nalil zbytek kávy. Ze zadní části kuchyně bylo slyšet, že se tam pracuje, a venku viděli muže, kteří nosili kamení a jiné, kteří orali pole. Byla to tvrdá práce a jistě jí je dost pro všechny, i pro Leonillu. Alespoň Rick v to doufal. Uvědomil si, že se tiše modlil, aby dostali práci a mohli něco dělat, něco takového, aby se dokázal zase cítit užitečný a zapomenout na Houston, El Lago a tsunami...

Ale teď se mu dostávalo uvítání jako hrdinovi a stejně tak Leonille a Petrovi. Ocitli se v bezpečí, obklopeni ozbrojenými muži, kteří je nechtěli zabít.

Odněkud ze zadní části domu slyšel slabý šum hlasů. To by měl být senátor, Johnny Baker, Deke Wilson a personál, kterému senátor věřil, a plánovali... co? Naše životy, pomyslel si Rick. Byla tam taky senátorova dcera? Rick si vzpomněl, jak se ona a Johnny dívali jeden na druhého, jejich hlasy nebylo slyšet, nosy se téměř dotýkaly, nevnímali nikoho kolem sebe.

Jak to mohlo ovlivnit senátorova rozhodnutí?

Ricka napadlo, že by se to senátorovi mohlo líbit. Johnny Baker byl generálem Air Force. Pokud by Colorado Springs mělo takovou moc, jakou prohlašovalo, mohlo by to být důležité.

„Kolik je tu lidí?" zeptal se Petr. Otázka vyrušila Ricka z jeho zasnění. „Odhaduju, že několik stovek," odpověděl Petr.

„A hodně zbraní. Myslíte, že to stačí?"

Rick pokrčil rameny. Uvažoval o vzdálené budoucnosti, týdny, měsíce dopředu, a téměř dokázal zapomenout, proč přijeli do senátorovy Pevnosti právě teď. „Musí," řekl Rick a teď to cítil také, to napětí, které s sebou přinesli Petr a Leonilla. Ricka nikdy nenapadlo, že by senátorovy síly nemusely stačit. Byl si tak jistý, že jsou někde civilizovaní muži a ženy,

skutečné bezpečí, civilizace a řád...

A možná žádný nebyl. Nikde. Rick se lehce zachvěl, ale zachoval si svůj úsměv, a všichni tři seděli v místnosti obkládané dřevem, čekali a doufali.

„Říkají si Armáda Nového bratrství," ujal se slova Deke. Podíval se kolem sebe — na Harveye Randalla, Ala Hardyho, generála Johnnyho Bakera a George Christophera, který seděl zvlášť na jedné straně místnosti, a senátora Jellisona v jeho soudcovském křesle — a v očích měl znepokojený výraz. Napil se ze své sklenice, okamžik počkal, než whisky provedla své staré kouzlo, a pevnějším hlasem pokračoval: „Také prohlašují, že jsou legální vládou Kalifornie."

„Z jakého titulu?" zeptal se Al Hardy.

„No, jejich prohlášení bylo podepsáno viceguvernérem. „Úřadujícím guvernérem, jak se teď sám nazývá."

Hardy se zarazil. „Ctihodný James Wade Montross?"

„Tak se jmenuje," potvrdil Deke. „Mohl bych dostat ještě trochu whisky?"

Hardy se podíval na senátora, který přikývl, a znovu naplnil Dekeho sklenici. „Montross," prohlásil Al zamyšleně.

„Takže Pitomec přežil." Podíval se na ostatní a rychle dodal: „Žert zasvěcenců. V politice pro lidi obvykle používáme přezdívký. Smolař. Fackovací panák. Montross byl označován jako Pitomec."

„Pitomec nebo ne, dal mi sedm dní, abych se připojil k jeho vládě," řekl Deke. „Jinak jeho Armáda Nového bratrství

obsadí celý pozemek násilím." Famář si rozeplnul maskáčovou bundu, získanou z armádních přebytků, a vytáhl z vnitřní kapsy papír. Papír byl cyklostylovaný, ale písmo bylo ozdobné a ručně psané. Podal ho Alu Hardymu, který na něj pohlédl, pak ho

předal senátoru Jellisonovi.

„Je to Montrossův podpis," potvrdil Hardy. „Jsem si tím jistý."

Jellison přikývl. „Můžeme považovat podpis za pravý." Vzhlédl, aby všechny zapojil do hovoru. „Viceguvernér vyhláší stav nouze a prohlašuje se za nejvyšší moc v Kalifornii," řekl.

George Christopher zavrčel, hrubý drásavý zvuk. „Také nad námi?"

„Nad všemi," oznámil Jellison. „Zmiňuje se také o prohlášení Colorado Springs. Víte o tom něco, generále Bakere?"

Johnny Baker přikývl. Seděl vedle Harveye Randalla, ale zdálo se, že nepatří ke skupince v místnosti. Staří bohové se navrátili, pomyslel si Harvey. Alespoň na okamžik. Jak dlouho budou bohy? Harvey viděl Bakera s Maureen a hrozně mu to vadilo.

„Zachytili jsme zprávu z Colorado Springs," řekl Baker. „Jsem si jistý, že byla pravá. Vysílali to jménem předsedy Sněmovny reprezentantů —"

„Senilní idiot," podotkl Al Hardy.

„— který vystupuje jako prezident," pokračoval astronaut. „Zdá se, že náčelníkem jeho štábu je generálporučík jménem Fox. Myslím, že je to Byron Fox, a pokud je, já ho znám. Jeden z profesorů Akademie. Dobrý chlap."

George Christopher tiše pěníl. Teď promluvil hlubokým hlasem plným hněvu. „Montross. Ten hajzl. Byl tu před pár lety a pokoušel se organizovat sběrače. Přišel přímo na můj pozemek! Nemohl jsem toho vlezlých hajzla ani vyhodit ven.

Měl s sebou padesát státních policajtů."

„Řekl bych, že Jimmy Montross má dost legální moci," řekl senátor Jellison. „Je to vládní úředník s nejvyšší hodností v Kalifornii. Za předpokladu, že guvernér je mrtev, a on pravděpodobně je."

„Sacramento je tedy zničené?" zajímal se Johnny Baker.

Al Hardy přikývl. „Pokud víme, celé území je pod vodou. Harry vyrazil na severozápad před pár týdny a setkal se s někým, kdo mluvil s lidmi, kteří se pokoušeli dostat do Sacramento. Všechno, co našli, bylo pokračování moře San Joaquin."

„Zatraceně," komentoval to Baker. „Takže jaderná elektrárna je zničená."

„Ano. Je mi líto," řekl Hardy.

„Deke, nechystáš se podrobit tomu zatracenému Montrossovi, nebo ano?" zeptal se George Christopher.

„Přišel jsem požádat o pomoc," řekl Wilson. „Můžou nás vyhnat. Jeho armáda je velká."

„Jak velká?" zeptal se Al Hardy.

„Velká."

„Něco mi vrtá v hlavě," ozval se senátor Jellison. „Deke, jsi si jistý, že skupina kanibalů, se kterou jsi bojoval, je částí jednotky, která souvisí s Montrossem?"

„Vždyť jsem to řekl, ne?"

„Nerozčiluj se." Náhle se projevil senátorův známý šarm. „Jenom mě to překvapilo, to je všechno. Montross byl pitomec, ale nebyl blázen. Nebo hlupák, když na to přijde. Zastával se utlačovaných —"

Ozvalo se Christopherovo zavrčení.

„— nebo to alespoň prohlašoval," pokračoval Jellison hladce. „Ale nenapadlo by mě, že se bude přátelit s kanibaly."

„Možná ho drží jako zajatce," navrhl Al Hardy.

Jellison přikývl. „Tohle jsem se chystal říct. V tom případě nemá vůbec žádnou legální autoritu."

„Legální, nelegální, co mám dělat?" zeptal se Deke Wilson.

„Nemůžu s ním bojovat. Pomůžou mi vaši lidé? Nechci se jim vzdát —"

„To se ti nedivím," souhlasil s ním Christopher.

„Nejedná se jenom o kanibaly," pokračoval Deke. „Můžou toho nechat, pokud získají... nějaké jiné jídlo. Ale někteří ti poslové!"

„Jak velkou skupinu vyslali?" zeptal se Hardy.

„Asi dvě stovky lidí tábořily u silnice za námi," řekl Deke. „Poslali dovnitř deset lidí. Všichni byli ozbrojeni. Generál Baker je viděl. Kapitán státní policie—"

„Není to kravinu?" vyhlásil Christopher. „Státní policisté s kanibaly?"

"No měl na sobě uniformu," upřesnil Deke. „A nějaký" chlapík, který býval úředníkem v Los Angeles, černoš. A ostatní. Většina byla v pořádku, ale dva byli... k čertu, byli divní!" Podíval se na Bakera, který souhlasně přikývl.

„Opravdu divní," pokračoval Deke. „Chovali se, jako by byli nadopovaní. Oči měli takové, víte, rozšířené, a nedokázali se na vás přímo podívat. A mluvili o andělech Božích. „Andělé nás poslali, abychom doručili tohle poselství."

„Jak na to reagovali ostatní?" zeptal se Harvey Randall.

„Jako kdyby se nic nestalo. Jako by bylo normální mluvit o andělech, kteří je poslali. A když jsem se zeptal, co to k čertu znamená, jenom se otočili a odešli. „Zprávu jste dostal." To je všechno, co řekli."

„A říkáte, že jich dvě stovky tábořily blízko vás?" zeptal se Al Hardy. „Jak blízko? Kde?"

„Nedaleko. Na jihu, směrem po silnici," odpověděl Deke. „Proč?"

„Harry se vydal směrem k vám," vysvětlil Hardy. „Nemá zpoždění, nedodrží přesný plán, ale už jsme ho očekávali."

„Ke mně nedorazil," sdělil mu Deke.

„Myslíte, že ta jednotka Harrymu něco udělala?" vyptával se Jellison.

Deke pokrčil rameny. „Senátore, já nevím, jak se v těch lidech vyznat. Vyhláší, že mají daleko více vojáků než ty, které nám dovolili vidět, a já tomu věřím. Už nevidáme obchodníky. Žádné utečence. Vypadá to, jako by tam venku nebyl

nikdo jiný, jen my a Nové bratrství."

„Andělé," zamyslel se Al Hardy. „To nedává smysl."

Není to hladké, pomyslel si Harvey Randall. Vůbec to neprobíhá hladce, a to Alovi vadí. „Párkrát jsem se s Montrossem setkal," řekl Harvey. „Mně se nezdá bláznivý. Byl zatížen otázkou environmentalizmu. Sprejové bombičky ničí ozón, takovéhle věci. Možná se zcvoknul po pádu Kladiva."

„Může být blázen, může být zajatec, může být čímkoliv," řekl Deke Wilson. „Ale dole při silnici táboří dvěstě mužů. Vsadil bych se, že mají pětset dalších, a nevím, co mám k čertu dělat."

„Ne. Nemyslím si, že to víte," souhlasil Senátor. Odmlčel se, aby se zamyslel, a nikdo ho nepřerušoval. Nakonec vyhlásil: „Dobře. Ještě šest dní. Deke, chystal jsem se udělat vám nabídku. Můžete sem přivést vaše ženy, děti a zraněné. Vy byste za to pro nás získávali věci. Nástroje, elektroniku a takvé věci, počínaje potápěčským vybavením, které byste mohli použít k potápění pro —"

„Kde nám při tom zbývá čas k boji s Armádou Nového bratrství, senátore?"

Jellison vzdychl. „Samozřejmě nezbývá. A já nepředpokládám, že guvernér Montross — nebo ať ho ovládá kdokoliv — bude mít zájem dělit se s námi o věci, které zachráníte. Zdá se, že má v úmyslu převzít kontrolu nad celým státem."

„Včetně našeho údolí," podotkl George Christopher.

„Ano, to očekávám," souhlasil Jellison. „Dobře. Dnes jsme objevili dvě vlády. Colorado Springs a Armádu Nového bratrství. Plus možnost existence andělů."

„Tak co mám sakra dělat?" dožadoval se odpovědi Deke.

„Buďte trpělivý. Ještě toho dost nevíme," uklidňoval ho Jellison. „Pokusme se získat nějaké další údaje. Generále Bakere, můžete nám říct, jak vypadá zbytek Spojených států? Nebo zbytek světa, když na to přijde?"

Johnny Baker přikývl a opřel se dozadu, aby si uspořádal myšlenky. „Se spojením jsme na tom nebyli nikdy moc dobře," začal. „Ztratili jsme Houston hned po pádu Kladiva. Mimochodem, rodina plukovníka Delantyho při tom zahynula. Byl bych k němu ohleduplný, co se týká dotazů na Texas."

Baker byl potěšen, když zjistil, že ostatní jsou stále dost citliví, aby projevíli Rickovi sympatie. Podle toho, co viděl venku, většina světa nedokázala ronit slzy kvůli několika jednotlivcům. Bylo tu příliš mnoho smrti. „Moji ruští přátelé také ztratili své rodiny," pokračoval Johnny. „Válka začala necelou hodinu po dopadu Kladiva. Čína zaútočila na Rusko. Rusko

udeřilo na Čínu. Pár našich raketových základů také odpálilo rakety na Čínu."

„Ježíši," vyděsil se Al Hardy. „Harveyi, máte něco, čím by se dala měřit radioaktivita?"

„Ne."

Všichni vypadali znepokojeně. Harvey souhlasně přikývl. „Jsme přímo v dráze spadu," řekl. „Ale nevím, co bychom s tím měli dělat."

„Existuje něco, co bychom s tím mohli dělat?" zeptal se Hardy.

„Myslím, že je to bezpečné" prohlásil Johnny Baker. „Děšť snižuje spad. A přišlo hodně. Celý svět vypadá jako velká koule bavlny. Stejně jsme vůbec viděli zemi od té doby, co dopadlo Kladivo."

„Zmiňoval jste se o spojení" pobídl ho Jellison.

„Ano. Omlouvám se. Dobře, mluvili jsme s Colorado Springs, ale hovor byl velmi krátký, ne o moc víc než vzájemná identifikace. Jednou jsme navázali spojení se základnou SAC v Montaně. S nikým se jim nepodařilo spojit. A to je ze Spojených států všechno." Odmlčel se, aby jim to došlo.

„Co se týká zbytku světa, Jižní Afrika a Austrálie jsou pravděpodobně v dobrém stavu. O Latinské Americe nevíme. Nikdo z nás neumí dost španělsky a i když jsem navázali spojení s někým tam dole, netrvalo dlouho. Zachytili jsme ale nějaké komerční radiové vysílání, a podle toho, co jsme z toho dokázali pochopit, ve Venezuele probíhá revoluce a zbytek kontinentu má také politické problémy."

Jellison přikývl. „To není moc překvapivé. A jejich nejdůležitější města byla samozřejmě na pobřeží. Předpokládám, že nevíte, jak vysoké přílivové vlny byty na jižní polokouli?"

„Ne, pane, ale předpokládám, že velké," odpověděl Johnny Baker. „Vlna, která zasáhla Severní Afriku, byla přes pětset metrů vysoká. Viděli jsme to těsně před tím, než všechno překryly mraky. Pětset metrů vody ženoucí se Marokem..."

Otřásl se. „Evropa je úplně zničená. Ach, a všechny vulkány ve

Střední a Jižní Americe začaly soptit. Kouř procházel i přes mraky. Celý Ohnivý kruh explodoval. Na východ od vás jsou sopky, myslím, že někde v Nevadě, a na severu odtud Mount Lassen a Mount Hood a možná Ramier, spousta jich je v severní Kalifornii, Oregonu a Washingtonu."

Pokračoval dál. Jak hovořil, uvědomili si, nakolik jsou osamocení. Kalifornské údolí Imperiál Valley: zničené úderem Kladiva do Cortezova moře, které vyslalo, muselo vyslat vlny, které spláchly všechno až k národní památce Joshua Tree v horách západně od Los Angeles. Slétněte Palm Springs, Palm Desert, Indio a Twentynine Palms, zapomeňte na údolí řeky

Colorado.

„A něco muselo dopadnout do Huronského jezera," vzpomněl si Baker. „Viděli jsme typické spirálovité uspořádání oblaků s dírou uprostřed těsně předtím, než všechno zbělelo."

„Zůstalo za Coloradem z téhle země alespoň něco?" zeptal se Al Hardy.

„To taky nevím," připustil Baker. „Při tom všem dešti myslím, že středozápad je zaplavený — žádná úroda, žádná doprava, spousta hladovějících lidí —"

„A zabijejí jeden druhého kvůli tomu, co zbylo" doplnil ho Al Hardy. Na všechny se postupně podíval a všichni souhlasně přikývli: Pevnost měla štěstí. Víc než štěstí, protože měli senátora a měli rád, byli maličkým ostrovem bezpečí ve světě, který byl téměř zničen.

Proč my, uvažoval Harvey Randall. Zpráva Johnnyho Bakera ho nepřekvapila, skutečně ne. Dospěl k tomu přemýšlením už dávno. Existovala ta záležitost s chybějící radiovou komunikací. Je pravda, že díky stálému šumu bylo nepravděpodobné, že zachytí nějaké zprávy. Jednou za čas by ale měli něco zachytit a téměř nikdy k tomu nedošlo, což muselo znamenat,

že nikdo nevysílá, ne s nějakým opravdovým výkonem a ne nepřetržitě.

Ale byl rozdíl vědět, že jsou jednou z několika hrstek těch, kteří přežili.

Co se stalo se světem? Revoluce v Latinské Americe. Možná k tomu docházelo všude. Co nezpůsobilo Kladiivo a čínsko — sovětská válka, pospíchali udělat sami lidé.

Al Hardy porušil ticho. „Nezdá se, že přes kopce přijede americká kavalerie a zachrání nás.“

Deke Wilsona se trpce zasmál. „Z armády se stali kanibalové. Alespoň z toho, co jsme z ní viděli.“

„Musíme bojovat,“ prohlásil George Christopher. „Ten zatracený Montross —“

„Georgi, nemůžeš si být jistý, že jim velí.“ namítal Al Hardy.

„Komu na tom záleží? Pokud ne, je to horší, tak jsou to ti zasaní kanibalové. Budeme muset bojovat dříve nebo později.“

Docela klidně to můžeme udělat, dokud máme na naší straně Dekeho lidi.“

„Já bych to bral,“ souhlasil Deke Wilson, „pokud...“

„Pokud co?“ zeptal se Christopher. Jeho hlas zněl náhle podezřívavě.

Wilson rozpráhl ruce. Harvey si nemohl nevšimnout: Wilson býval velký chlap, který teď byl do svého oblečení poloviční. A byl vystrašený.

„Pokud nás necháte jít dovnitř,“ řekl Wilson, „můžeme tu bandu zadržet. Vy máte kopce, které můžete bránit. Já ne.“

Mám jenom to, co můžu sám vybudovat. Žádné hřebeny, žádné přirozené hranice, nic. Ale tady dokážeme ty bastardy odrážet, dokud nepomřou hladem. Možná tomu můžeme napomoci. Podnikat výpady a pálit to, co nashromáždili.“

„To je úplně zvrácené,“ namítal Harvey Randall. „Nehladoví tu dost lidí bez toho, aby se pálila úroda a potraviny?“

Všude po světě děláme sami sobě to, co nedokázalo Kladiivo! Musí se to stát taky tady?“

„Deke, my nemůžeme žít přes zimu všechny vaše lidi,“ odmítl Al Hardy. „Je mi líto, ale já to vím. Tolerance je prostě příliš úzká. Nemůžeme to udělat.“

„Ještě toho nevíme dost, ještě ne,“ vmísil se do hovoru Jellison. „Třeba je možné se s Novým bratrstvím dohodnout.“

„To je nesmysl,“ prohlásil George Christopher.

„Není to nesmysl,“ nesouhlasil s ním Harvey Randall. „Sakra, já znám Montrosse a on není blázen, není kanibal a není ďábel, i když přišel na váš pozemek a pokoušel se pomáhat pracovníkům na farmě zorganizovat odbory—“

„To stačí,“ zarazil ho Jellison. Řekl to velmi rozhodně. „Georgi, navrhuju, abychom počkali na Harryho. Musíme se dozvědět víc o podmínkách, které tam vládnou. Pochopil jsem to tak, že Deke neví téměř nic jiného, než co nám řekl.“

Harveyi, máš čas, abys nám pomohl, nebo máš jinou práci?“ Jellisonův

tón dával najevo, že Harveye Randalla v knihovně právě teď nepotřebují.

„Pokud mě můžete postrádat, mám pár úkolů...“ Harvey vstal a šel ke dveřím. Téměř se zasmál, když za sebou slyšel jít George Christophera.

„Podívám se na mapy, až budou hotové,“ říkal Christopher.

„Mám taky nějakou práci. Jsem rád, že jsem se s vámi setkal, generále Bakere. „Následoval Harveye ven. „Jen na okamžik.“

Harvey šel pomalu a uvažoval, co se teď stane. Senátorovi zjevně vadil Harveyův výbuch. To klidně mohl, pomyslel si Harvey. A pokusil se nás oddělit, ale nefungovalo to...

„Tak co teď budeme dělat?“ ptal se Christopher.

Harvey pokrčil rameny. „My toho prostě nevíme dost. Kromě toho pár dní máme. Možná, kdybychom vyrazili s Dekem, mohli bychom dovézt dostatek hnojiva a materiálu na skleníky, abychom přes zimu uživilí všechny Dekeho lidi —“

„O tomhle jsem nemluvil,“ přerušil ho Christopher. „Budeme muset bojovat s těmi zatracenými kanibaly a můžeme to klidně udělat dřív, než budou ještě silnější. Vzít všechny pušky a všechny muže dost velké, aby jednu unesli, jít tam ven a vypořádat se s nimi. Nechci strávit zimu tím, že se budu ohlížet přes rameno. Když tě někdo vyděsí, dá se dělat jenom jedna

věc, srazit ho a dupat po něm, až ti už nemůže ublížit.“

Nebo utíkat jako ďábel. Nebo hodně mluvit, pomyslel si Harvey, ale neřekl nic.

„Začal jsem být nervózní kvůli tobě a Maureen,“ začal George.

„Já o ni taky stojím,“ oznámil Harv. Zastavil se blízko zavřených dveří do kuchyně a stál proti Christopherovi v úzké chodbě. „Pokud mě srazíš na zem a budeš po mě dupat, ocitneme se všichni v hrozných rozpacích. Jsi na tahu.“

„Ještě ne. Když mě dost rozčílíš, půjdeš na silnici. Právě teď máme oba problém.“

„Jo. Taky jsem si toho všiml,“ přikývl Harvey. „Chceš vyhnat na cestu jeho?“

„Nebud' hlupák. Je to hrdina. Pojďme ven.“ Christopher šel napřed kuchyní. Právě tam nikdo nebyl. Vyšli ven do soumraku.“

„Podívej, Randle,“ začal hovor Christopher. „Ty mě nemáš moc rád.“

„Ne. Očekávám, že je to oboustranné.“

Christopher pokrčil rameny. „Nic proti tobě nemám. Nemyslím, že mě střelíš do zad nebo mě praštíš, když se nebudu dívat —“

„Díky.“

„A pokud to neuděláš, nemůžeš mě porazit. Otázka je jiná. Předpokládejme, že se rozhodne provdat se za generála Bakera. Co s tím budeš dělat?“

„Budu hodně plakat.“

„Podívej, snažím se být zdvořilý,“ řekl Christopher.

„Dobře, tak co chceš, abych řekl?" zeptal se Harvey. „Pokud si vezme Bakera, vezme si Bakera, to je všechno."
„A ty ji necháš na pokoji? Nebudeš se plížit okolo, abys ji viděl?"
„Proč bych to k čertu měl dělat?" zeptal se Harry.
„Podívej se, ty si myslíš, že jsem nějaký balík, ne?" zeptal se ho Christopher. „A možná jsem, tak jak to vidíš ty. Žil jsem tu venku dřív, než jsem musel. Chodil jsem do kostela. Stáral jsem se o vlastní záležitosti. Žádné taneční večírky, žádné přítelkyně v každém městě, figurující na drahých účtech..."
Harvey se zasmál. „Takhle jsem nežil," řekl. „Četl jsi příliš mnoho Plejbojů."
„Jo? Podívej se, Randle, možná jsem venkovský strejce, ale náhodou si myslím, že když je muž ženatý, zůstává doma. Tak tedy, já jsem se nikdy neoženil. Jednou jsem se zasnoubil, ale nefungovalo to. Pak jsem zjistil, že se Maureen rozvedla, a i když jsem na ni přesně řečeno nečekal — věděl jsem dobře, že nemůžu očekávat, že by chtěla znovu žít v tomhle údolí, nebo že bych mohl žít ve Washingtonu — nikoho jsem si nenašel. Ted' se stalo tohle. Ona ted' musí žít tady. Možná by mohla žít se mnou. Jednou jsme se mohli vzít, ale nevyšlo to, byli jsme příliš mladí..."
„Proč mi tohle všechno říkáš?"
„Protože ti musím něco říct. Zatraceně, Randle, pokud se někdy ožením, zůstanu ženatý. Jo, a taky budu věrný své ženě. Možná i Baker bude. Ty jistě ne."
„Co si to k čertu...?"
„Já vím, co se v tomhle údolí děje, Randle. Věděl jsem to dřív, než na nás dopadla ta zatracená kometa, a vím to i ted'. Tak prostě nech Maureen na pokoji. Ty nejsi muž, jakého by potřebovala."
„Proč ne? A kdo tě ustanovil jako strážce veřejné morálky?"
„Já sám. A ty pro ni nejsi dost dobrý. Byl jsi nevěrný své manželce. No dobře, bylo to s Maureen. Nelíbilo se mi to, ale neměl jsem na ni žádné právo. Tehdy ne. Ale ty jsi byl ženatý muž, Randle. Co pro tebe k čertu Maureen znamenala? Další, kterou bys přičetl ke svému skóre? Podívej, začínám se rozčilovat, a to nechci. Ale nech ji na pokoji. Říkám ti, nech ji na pokoji." Otočil se a odešel dřív, než Harvey mohl ještě, něco říct.
Harvey Randall stál v šoku a stěží se udržel na uzdě, aby neběžel za velkým rančerem. Musel jsem zešilet, pomyslel si. Měl bych toho bastarda nenávidět...
Ale nebylo to tak. Místo toho cítil naléhavý impuls běžet za ním, dohonit ho a vysvětlit, že to takhle vůbec nebylo, že Harvey Randall uvažoval o sňatku úplně stejně jako George Christopher. V pořádku, tak on a Maureen museli...
Museli co? uvažoval Harvey. Možná měl Christopher pravdu. Ale Loretta se to nikdy nedozvěděla. Neublížil jí, ani Maureen, a je to všechno hromada výmluv, protože jsi zatraceně dobře věděl, co děláš.
Místo toho odešel do obývacího pokoje, aby si promluvil s ostatními astronauty.

PŘÍBĚH VYHNANCŮ

Když se Slunce bude hroutit a když hvězdy budou padat,
A když se divoká zvířata sejdou dohromady...
A když se stránkami Knihy nebude nikdo probírat
A když Peklo začne žhnout a Ráj přijde blízko,
Každá duše bude vědět, proč k tomu došlo,
A v Noci, když kometa temní,
A ve Dne, kdy jasní...
KAM TEHDY PŮJDEŠ?
Svatý Korán

„Dají ti horkou vodu, aby sis vymáčel nohy," řekl Harry, „Teplé jídlo. Výmění ti šaty. A, člověče, potřebují tě, a oni to budou vědět."
„Já to dokážu," oddechoval Dan Forrester. "Cítím se lehký... jako peříčko bez... toho batochu. A mají ovce?" Posledních několik dnů se bál se podívat na chodidla, ale za chvíli je nebude potřebovat. Posloužila mu dobře. A co se týká zásoby inzulinu, musel zvýšit dávkování. Zřejmě se musí kazit. „Mají fungující ledničku?"
„Ledničku ne. Ovce ano. Musíme to hned zařídit. Ted' to nebude dlouho trvat vpředu je zablokovaná silnice."
Jejich společník, který kráčet před nimi po opuštěné silnici s batohem Dana Forestera, který mu lehce spočíval na bedrech, se náhle zastavil a ohlédl se.
„Jsi se mnou," uklidňoval ho Harry. „Bude to v pořádku." Hugo Beck přikývl, ale čekal, až ho Dan a Harry dohoní. Bál se a bylo to znát.
Padesát yardů před barikádou z kmenů byl nápis. Hlásal:

Nebezpečí

Vcházíte na střežený pozemek, nechoťte dál.
Pokud tu máte jednání, jděte pomalu
k barikádě a klidně stůjte. nebudou vypáleny
žádné varovné výstřely. celou dobu držte
ruce tak, aby byly dobře vidět.

Pod tím následoval nápis ve španělštině a pod ním velká lebka s univerzálním dopravním symbolem pro
„Zákaz vjezdu.“
„Divné uvítání," podotkl Dan Forrester.

Střídání prací: Mark Czescu si vychutnával svůj den na stráži, zatímco někdo jiný lámal kamení. Nebyla to ale vždycky legrace. Nedávno dorazila rodina na kolech, která se probíjela přes San Joaquin, mluvila o kanibalech a ještě horších věcech, a Mark nebyl moc rád, když je posílal pryč. Ukázal jim silnici na sever. Tam ležel rybářský tábor, který se stěží udržoval při životě.

Čtyři lidé. Pevnost mohla uživit čtyři navíc, ale které čtyři? Pokud tyhle, proč ne víc? Rozhodnutí nebrat dovnitř nikoho bez zvláštních důvodů bylo správné, ale nebylo, proto snazší dívat se člověku do očí a pak ho poslat na silnici.

Mark seděl za stěnou z klád a houští, kde mohl pozorovat, aniž ho viděli. Jeho společník pozoroval jeho. Jednoho dne bude Bert Christopher pomalý a oni ztratí předsunutého muže u brány...

Nahoru po silnici přicházely tři postavy a Mark vyšel, když poznal pozůstatky šedé americké poštácké služební uniformy. S potěšením Harryho pozdravil, ale úsměv zmizel, když se ti tři doplahočili k bariéře. Díval se na Hugo Becka, zatímco říkal: „Šťastný den odpadků, Harry."

„Přivedl jsem ho," začal Harry. Řekl to útočně. „Znáš pravidla, doprovázím ho. A tohle je doktor Dan Forrester —"

„Vítejte, doktore," pozdravil ho Mark. „Vy a váš zatracený horký, fondán."

Forresterovi se podařilo vyloudit náznak úsměvu.

„Má knihu." řekl Harry. „Má spoustu knih, ale tuhle přinesl s sebou. Ukaž mu ji, Dane."

Lehce mžilo. Dan neotevřel lepicí pásky. Mark četl titul skrze čtyři vrstvy plastických sáčků: Jak věci pracují, Díl II.

„První díl je na bezpečném místě," vysvětlil Dan. „Se čtyřmi tisíci jinými knihami o tom, jak dát civilizaci dohromady."

Mark pokrčil rameny. Byl si docela jistý, že by Dana Forrestera stejně nahoře v Pevnosti chtěli. Ale bylo dobré vědět, jaké další dárky má Forrester k dispozici. „Jaké knihy?"

„Encyklopedie Brittanica 1911," odpověděl Forrester. „A kniha z roku 1894 o složení takových věcí, jako je mýdlo, s celou kapitolou o tom, jak vyrábět pivo, počínaje od zrní z ječmene. Příručka chovatele včel. Veterinární příručky.

Laboratorní návody, které začínají základní anorganickou chemií a

pokračují organickou syntézou. Mám je pro vybavení z roku 1930, stejně jako pro moderní zařízení. Příručka

radioamatéra, Almanach farmáře. Příručka gumáře. Petersova kniha Odlijte si dům a dvě knihy o tom, jak vyrábět

Portlandský cement. Kompletní zbrojářství a série vojenských polních příruček o údržbě pěchotních zbraní. Příručky pro údržbu většiny aut a nákladňáků. Wheelerovy Domácí opravy. Knihy o hydroponii. Kompletní série —"

"Prí!" Vykřikl Mark. „Vejděte, Ó princí. Vítej zpátky, Harry. Nahoře ve velkém domě si o tebe začínají dělat starosti.

Polož ruce na zábradlí, Hugo. Dej nohy od sebe. Neseš zbraň?

„Viděl jsi mě vybíjet pistolí," řekl Hugo. „Je u opasku. A kuchyňský nůž. Potřebuju ho k jídlu."

„Jenom je dáme do pytle," prohlásil Mark. „Ty tu pravděpodobně jíst nebudeš. Neříkám sbohem, Hugo. Uvidíme se, až budeš odcházet."

„Vlez mi na záda."

Mark pokrčil rameny. „Co se stalo s tvým nákladňákem, Harry?"

„Sebrali ho."

„Někdo ti sebral nákladňák? Řekl jsi jim, kdo jsi?"

Mark se tvářil nedůvěřivě. „K čertu, to znamená válku. Uvažovali o tom, jestli vyrazit s velkou jednotkou Ven. Teď budou muset."

„Možná." Harry nevypadal tak potěšeně, jak by Mark očekával.

Dan Forrester si odkašlal. „Marku, dorazil sem v pořádku Charlie Sharps? Mělo by s ním být několik desítek lidí."

„Jel sem?"

„Ano. Na ranč senátora Jellisona."

„Vůbec jsme ho neviděli." Zdálo se, že je Mark v rozpacích. Stejně tak Harry. Musí to pro ně být dost běžné, pomyslel si Dan smutně: někdo vůbec nedorazí a jedinou starostí je, jestli ten, kdo přežil, nebude dělat scény.

Harry ukončil nepříjemné ticho.

„Mám zprávu pro senátora a doktor Forrester moc dobře nechodí. Nemáte dopravu?"

Mark vypadal zamyšleně. „Předpokládám, že bude lepší ten požadavek otelegrafovat," řekl. „Počkejte tady. Pozoruj silnici za mě, Harry, budu hned zpátky." Mark roztáhl obě ruce a mávl jimi od pasu pryč. Udělal to tak, aby to vypadalo bezděčně, jako pokrčení rameny, tak, aby Hugo Beck nedokázal poznat, že signalizuje. Pak odešel do křoví.

Dan Forrester ho se zájmem sledoval. On Kiplinga četl. Uvažoval o tom, jestli ho četl Hugo Beck.

Za hory zapadalo slunce; pod okrajem oblačné přikrývky bylo vidět zlaté světlo a jasně červené barvy. Východy a západy slunce vypadaly od Pádu Kladiva působivě a jak Dan Forrester věděl, bude to trvat dlouho. Když v roce 1814

vybuchla Tamboura, prach, který vyslala do nebe, způsoboval zářivé západy slunce po dobu dvou let — a to byla jen jedna sopka.

Dan Forrester seděl v kabině nákladáku s mlčenlivým řidičem. Harry a Hugo Beck seděli vzadu pod plachtou. Po silnici nejezdil nikdo jiný a Forrester oceňoval kompliment, kterého se mu dostalo. Nebo to patřilo Harrymu? Nejspíš oba dohromady stáli za benzin, za který by sám nestál ani jeden z nich. Jeli lehkým mrholením a topení nákladáku Dana příjemně hrálo do chodidel a nohou.

Neležela tam žádná mrtvá těla. To byla první věc, které si Dan povšiml: neviděl nic mrtvého. Domy vypadaly jako domy, v každém z nich někdo bydlel. Několik domů mělo valy z pytlů s pískem, ale hodně bylo takových, která nevykazovaly žádné známky opevnění. Zdálo se divné, téměř záračné, že může existovat místo, kde se lidé cítí natolik bezpeční, že používají skleněná okna místo okenic.

A zahlédl dvě stáda ovcí, taky koní a dobytka; Všude pozoroval známky organizované aktivity — nově vyčištěná pole, některá z nich oraly koňské potahy (žádné traktory neviděl), další stále ještě vyklízeli. Muži odnášeli balvany a vršili je do kamenných zídek. Většinou měli u opasků zbraně, ale ne všichni z nich byli ozbrojeni. V době, kdy dojeli k široké příjezdové cestě k velkému kamennému domu, mu to došlo: na pár minut, možná téměř na celý den, byl Dan Forrester v bezpečí. Mohl se spoléhat na to, že bude žít až do úsvitu.

Byl to podivný pocit.

Na verandě na ně čekali nějací muži. Pokynuli Danu Forresterovi, aby vešel do domu, aniž na něj promluví. George Christopher ukázal palcem na Harryho. „Potřebují vás uvnitř,” řekl.

„Za okamžik,” Harry pomohl Hugo Beckovi sesednout z nákladáku, pak vyložil Forresterův batoh. Když se otočil, George mířil brokovnicí Hugovi na žaludek.

„Přivedl jsem ho,” protestoval Hany. „Museli jste se to dozvědět po telegrafu.”

„Slyšeli jsme o doktoru Forresterovi. Ne o tomhle hnusákovi. Becku, vyhnali jsme tě na silnici. Sám jsem tě posílal ven. Nepamatuješ se, že jsem říkal „Nevracej se?”. Jsem si jistý, že ano.”

„Je se mnou,” opakoval Harry.

„Harry, zbláznil ses? Tenhle špinavý malý zloděj nestojí za —”

„Georgi, pokud se začnu vyhýbat vašim pozemkům, senátor vám bezpochyby bude sdělovat všechny zprávy tak, jak uzná za vhodné.”

„Netlač na mě,” řekl George; ale brokovnice se lehce pohnula, takže na nikoho nemířila. „Proč to děláš?”

„Můžeš ho poslat zpátky na silnici, pokud budeš chtít,” argumentoval Harry. „Ale myslím, že byste si ho měli nejdříve poslechnout.”

Christopher o tom chvíli přemýšlel. Pak pokrčil rameny „Uvnitř čekají. Jdeme.”

Hugo Beck stál před svými soudci. „Přišel jsem, abych vám dodal informace,” začal, příliš slabě.

Jeho soudců bylo pár. Deke Wilson, Al Hardy, George Christopher. A ostatní. Harryho uhodilo do očí stejně jako další přítomné, že astronauti vyhlíželi jako bohové. Harry poznal Bakera podle fotografie na obálce Time a nebylo těžké poznat, kdo jsou ostatní. Hezká žena, která nemluvila, musela být sovětská kosmonautka. Harry si s ní toužil promluvit. Zatím muselo být vyřčeno něco jiného.

„Víte, co děláte, Harry?” zeptal se Al Hardy.

Jeho tón z toho udělal nefalšovanou otázku, jako by si byl napůl jistý, že se Harry zbláznil. „Vy jste informační služba. Beck ne.”

„Já vím,” přisvědčil Harry. „Myslel jsem, že byste to měli mít z první ruky. Není tomu lehké uvěřit.”

„A tomu já věřím,” ozval se George Christopher.

„Smím se posadit?” požádal Harry. Hardy mu pokynul směrem ke křeslu, Harry se usadil a přál si, aby Hugo projevil víc odvahy. Jeho chování se přenášelo na Harryho. Na takovéhle přijetí nebyl zvyklý a způsobil to Beck. Žádné čínské šálky a káva. Žádný panák whisky.

Rovnováha síly byla životem a smrtí Pevnosti. Člověk hrál hru dobře nebo zůstával mimo. Harry se pokoušel zůstat mimo, těšit se ze své užitečnosti a nezaplést se do místní politiky. Tentokrát musel hrát. Urazil Christophera doopravdy? A má mu to vadit? Bylo divné, jak se Harryho mužské instinkty probouzely po pádu Kladiva.

„Vyhnal jsem ho na silnici,” promluvil George Christopher. „Jeho a toho Jerryho Owena, podle mých příkazů. K čertu, dokonce i Shire je vyhodilo a tihle špinaví kretěni se pokoušeli přežít tak, že okrádali nás ostatní. A Owen se pokoušel učit komunizmu mé pracovníky na ranči! Beck se vrátí jen přes mou mrtvolu.”

Ze zadní části místnosti se ozval krátký smích, buď Leonilly Malíkové nebo Petra Jaková. Nikdo tomu nevěnoval pozornost. Na situaci nebylo nic humorného a Hany uvažoval, jestli nezašel příliš daleko. „Zatímco budete diskutovat o Hugo Beckovi, doktor Forrester se už nemůže udržet na nohou,” řekl Harry. „Můžete pro něj něco udělat, nebo to závisí na tom, jak nejdříve vyřídíte Becka?”

Al Hardy neodvrátil pohled od středu místnosti, kde Christopher nenávistně pozoroval Becka. „Eileen,” zavolal.

„Vezměte doktora Forrestera do kuchyně a postarejte se o něj.”

„Dobře” Eileen vešla; musela stát na chodbě. Vyvedla Dana Forrestera ven. Astrofyzik ji prkenně následoval, viditelně téměř omdléval vyčerpáním.

Hugo Beck si olízl plné rty. „Rád bych se najedl,” dostal ze sebe Hugo a potil se. „K— k čertu, uvítal bych i vyschlou sušenku. Jenom jsem chtěl vědět, jestli tu ještě jste.”

Tohle mu vysloužilo překvapené pohledy. „My tu jsme,” zdůraznil Al Hardy. „Máte nějakou infomiaci nebo ne? Ještě jsem nevzbudil senátora a on chce mluvit s Harrym.”

Hugo polkl. „Byl jsem s bandity. S Armádou Nového bratrství.“

„Hajzl," komentoval to Deke Wilson.

„Jak dlouho?" zeptal se Al Hardy. Náhle byl nastražený. „Dozvěděl jste se něco?"

„Nebo jsi prostě utekl při první příležitosti, kterou jsi dostal?" přidal se Christopher.

„Dozvěděl jsem se toho dost, abych si přál vygumovat mozek," odpověděl Hugo a Harry přikývl; byla to úplná pravda.

„Možná byste nám to raději měl říct," vyzval ho Hardy. Otočil se směrem ke kuchyni. „Alice, dones nám sklenici vody.“

Získal si jejich pozornost, pomyslel si Harry. Teď, zatraceně, mluv jako muž!

„Je jich přes tisíc," začal vykládat Hugo. Pozoroval Deke Wilsona, jak sebou při tom škubnul. „Možná deset procent představují ženy, možná víc. Na tom moc nezáleží. Nemůžu říct, kdo je doopravdy vede. Zdá se, že výbor. Jinak jsou docela dobře organizovaní, ale Bože, jsou to úplní šílenci! Ten bláznivý kazatel je jedním z vůdců —"

Deke Wilson ho přerušil. „Kazatel? Takže se vzdali kanibalizmu?"

Hugo polkl a zavrtěl hlavou. „Ne. Andělé Pána se kanibalizmu nevzdali.“

„Raději přivedu senátora." Al Hardy opustil místnost. Alice Coxová vešla se sklenicí vody a nejspíše se rozhlížela.

„Jenom to postav na stůl," pokynul jí George Christopher. „Hugo, můžeš klidně počkat, než dopovíš svou historku.“

Hugo pokračoval: „Řekl jsem vám, proč jsem opustil Shire. Svůj vlastní pozemek. Byl můj, zatraceně! Dávali mi dvakrát tolik práce, než vykonával kdokoli jiný. Po pádu Kladiwa prohlásili, že mají stejné právo na půdu, jako kdokoli jiný.

Všichni jsme si rovni, zrovna tak, jak jsem to prosazoval. Dobře, každé z těch převítů mi musel dokazovat, že se mi v něčem vyrovná, teď, když všichni dostali příležitost.“

Nikdo neodpověděl.

„Všechno, co chci, je práce a místo, kde bych mohl spát," prohlásil Hugo. Rozhlédl se po místnosti. To, co viděl, nebylo dobré: Christopherovo opovržení vůči muži, který nedokáže zvládnout své vlastní námezdní síly; Deke Wilson se bál poslouchat i neposlouchat. Eileen stála ve dveřích a kosmonautka seděla ve svém křesle, obě to všechno přijímaly a nedávaly na

sobě nic znát; Harry, který vypadal mrzutě a uvažoval, jestli měl Huga vůbec vodit; starosta Seitz...

Starosta náhle vstal a přisunul k němu židli. Hugo do ní ztěžka klesl. „Díky," zašeptal.

Starosta beze slova podal Hugovi sklenici vody a vrátil se na své místo.

Leonilla potichu promluvila na Petra. V místnosti bylo ticho a všichni slyšeli plynoucí slabiky. Podívali se na ni a ona to přeložila. „Schůze prezidia," řekla. „Alespoň si představuju, že ty schůze musely tak vypadat. Promiňte.“

George Christopher se zamračil, pak se posadil. Ještě chvíli čekali, vešel Al Hardy a vedl senátora. Zastavil se ve dveřích a promluvil do chodby. „Alice, mohla bys zajet nahoru pro pana Randalla? A myslím, že taky pro pana Hamnera. Raději pro ně vezmi koně.“

Senátor Jellison měl trepky a župan přes kalhoty a bílou košili, šedobílé vlasy měl jen trochu učesané. Vešel do místnosti a všem pokývl, pak se podíval na Harryho. „Vítejte zpátky," Pozdravil ho. „Měli jsme o vás starost. Ale, proč nikdo nepřinesl Harrymu šálek čaje?"

"Dohlédnu na to," odpověděl Harey.

"Děkuju vám." Jellison šel ke svému křeslu s vysokým opěradlem a posadil se. „Omlouvám se, že jste na mě museli čekat. Chtěli, abych si odpoledne zdrímnul. Pane Becku, slíbil vám někdo něco?"

"Jenom Harry." To, že mu nabídl židli, vrátilo Hugovi trochu klidu. „Že se odsud dostanu živý. To je všechno.“

„V pořádku. Pověďte."

Hugo přikývl. „Vyhnali jste Jerryho Owena a mě na silnici, pamatujete se? Jerry byl tak rozčilený, že by zabíjel. Mluvil o... no, pomstě, o zárodcích rebelie, které zasel do vašich lidí pane Christophere.“

George se široce usmál. „Skoro ho ukopali k smrti.“

„Dobře, Jerry nemohl jít moc rychle a já jsem nechtěl jít sám. Je to tam venku strašidelné. Jednou na nás někdo střelil bez varování, jenom dzin! a běželi jsme jako o život. Šli jsme na jih, protože tam vede silnice, a Jerry nebyl v takovém stavu, aby šplhal nahoru do Sierry. Ani já ne. Šli jsme celý den a většinu noci a já nevím, jak daleko jsme se dostali, protože jsme měli jenom starou mapu Union Oil a teď se všechno změnilo. Jerry našel nějaké obilí, které rostlo vedle silnice. Vypadalo jako plevel, ale on řekl, že to můžeme jíst. Příští den se nám podařilo rozdělat oheň a obilí uvařit. Je to dobré.“

„Oukej, nepotřebujeme vyprávět o každém jídle, které se vám podařilo schrastit," zavrčel Christopher.

„Omlouvám se. Další část je ale důležitá. Jerry mi říkal divné věci. Věděli jste, že ho hledala FBI a taky všichni ostatní? Byl generálem — v té — Hugo se odmlčel. „— Osvobozenecké Armádě Nového bratrství." Hugo se odmlčel, aby to vstřebali.

„Nové bratrství," zamyslel se Al Hardy. „Myslím, že to souhlasí.“

„Taky si to myslím," souhlasil Hugo. „Každopádně používal Shure jako úkryt. Mlčel o tom a my jsme se to nikdy nedozvěděli, ne před pádem Kladiwa. Byli jsme nejspíš na území pana Wilsona a já jsem přemýšlel o tom, že Jerryho opustím. To, že mě brzdil, mi nevadilo, ale jak bych se mohl přidat k lidem pana Wilsona, když Jerry chtěl rozpoutat revoluci? Kdybych viděl alespoň osvětlené okno, utekl bych a Jerry by se nikdy nedozvěděl, kam.

„Ale moc jsme toho neviděli. Jednou nákladňák, ale ten nezasstavil. Zabarikádované farmy, kde na nás posílali psy, když jsme se pokoušeli dostat blíž. Tak jsme stále šli na jih, stále hladovější, a asi třetí nebo čtvrtý den jsme uviděli skupinu zanedbaně vypadajících lidí. Všichni vypadali, jako by propásli svou poslední příležitost, ale bylo jich alespoň padesát, a ne vypadali vyhladověle.“

„Přemýšlel jsem, že uteču, ale Jerry šel přímo k nim. Volal na mě, abych šel dál s ním, ale nevypadali jako parta, ke které bych se chtěl přidat. Napadlo mě, že to mohli být kanibalové, o kterých nám říkal Harry, ale nevypadali nebezpečně, jen

se zdáli být úplně vyčerpaní."

„Žádné armádní uniformy? Žádné zbraně?" zajímal se Deke Wilson.

„Nedostal jsem se dost blízko, abych viděl, jaké mají zbraně, ale zcela jistě neměli žádné vojenské uniformy." řekl Hugo Beck.

„Takže to nebyla Armáda Nového bratrství —"

„Jenom poslouchejte," vmísil se do toho Harry. „Ještě neskončil."

Eileen přišla s podnosem „Tady je tvůj čaj, Harry." Nalila šálek a postavila ho na stůl před pošťáka. „A váš, senátore." Beck se podíval na Harryho čaj, pak upil vodu ze své sklenice.

„Dobře, tak Jerry se připojil k té skupině a já jsem se oddělil. Počítal jsem, že ho vidím naposledy a že se můžu vrátit zpět do rájónu pana Wilsona. Místo toho jsem narazil na starou paní s vnučkou. Žily v malém domě uprostřed porostu mandloní a neměly žádné zbraně. Nikdo je neobtěžoval, protože bydlely daleko od silnice a od Pádu Kladiva nevyšly ven. Té dívce bylo sedmnáct a nebyla v dobrém stavu. Měla ošklivou horečku, nejspíš z vody. Postaral sem se o ně." Hugo Beck to řekl, jako by se bránil. „A taky jsem si zasloužil svůj díl."

„A čím jste se živili?" vyptával se starosta Seitz!

„Hlavně mandlemi. Nějakým jídlem v konzervách, které ta stará paní posháněla. A bramborami, bylo jich asi půl metráku."

„Co se s těmi lidmi stalo?" optal se George Christopher.

„Dostávám se k tomu." Hugo Beck se otřásl. „Zůstal jsem tam tři týdny. Cheryl byla dost nemocná, ale nutil jsem je převažovat všechnu vodu, a dostala se z toho. Vypadala docela dobře, když —" Beckovi se zlomil hlas a viditelně bojoval, aby se ovládl. V očích měl slzy. „Opravdu jsem ji začal mít rad." Znovu se mu zlomil hlas. Všichni čekali.

„Nemohli jsme nikam jít kvůli paní Homové. Tak se jmenovala Cherylina babička. Paní Hornová nám stále říkala, abychom odešli, opustili ji, dřív než nás někdo najde, ale nedokázali jsme to udělat." Beck pokrčil rameny. „Takže nás našli. Nejprve jel okolo džíp. Nezastavil, ale ti lidé v něm vypadali drsně. Mysleli jsme, že utečeme, ale neurazili jsme ani míli, když k domu přijel nákladák, vystoupili lidé a začali nás hledat. Předpokládám, že nás stopovali, protože netrvalo dlouho, než přišlo asi deset lidí s puškami a chytili nás. Vůbec s námi nemluvili. Prostě hodili mě a Cheryl do nákladáku a odjeli. Myslím, že někteří z ostatních šli s paní Kornovou do domu.

Z toho, co se stalo potom, jsem o tom přesvědčený. Takový dům nemohli vynechat. A teď jsem si jistý, že ji zabili, ale to jsme nevěděli.

„Odvezli nás několik mil na nákladáku. Když jsme tam dorazili, byla tma. Měli táborové ohně. Alespoň tři nebo čtyři. Pořád jsem se jich vyptával, co se s námi stane, a oni mi stále odpovídali, abych mlčel. Nakonec mi to jeden z nich řekl pěstí a já už jsem nic neříkal. Když jsme se dostali do tábora, hodili nás dovnitř s desítkou dalších lidí. Kolem dokola byli další s puškami.

„Někteří z lidí, kteří byli zavření s námi, byli zranění, zakrvácení. Rány po kulkách, bodné rány, zlomené kosti..." Hugo se znovu otřásl. „Byli jsme rádi, že jsme neodporovali. Dva ze zraněných zemřeli, zatímco jsme čekali. Kolem dokola byly ostnaté dráty, hlídali nás tři chlápci se samopaly a všichni ti ostatní lidé s puškami pobíhali okolo."

„Měli uniformy?" zeptal se Deke Wilson.

„Někteří. Jeden z těch se samopalem. Černoch s výložkami seržanta." Zdálo se, že se teď Hugovi nechce mluvit. Slova přicházela pomalu, namáhavě.

Al Hardy pohlédl tázavě na senátora. Ten přikývl a otočil se k Eileen, která stála ve vchodu. Pokynul hlavu ke studovně a ona odešla, šla rychle, aby nepřišla o vyprávění.

„Cheryl a já jsme se dali se zajatci do hovoru," pokračoval Hugo Beck. „Došlo k válce a tihle prohráli. Byli to farmáři. Myslím, že měli podobnou organizaci jako pan Wilson, skupina sousedů, kteří se pokoušeli, aby je nechali na pokoji."

„Kde to bylo?" zeptal se Deke Wilson.

„Nevím. Na tom nezáleží. Už tam nejsou," odpověděl Hugo.

Eileen vešla s napůl plnou sklenicí. Donesla ji Hugo Beckovi. „Tady máte."

Napil se, vypadal překvapeně a znovu se napil, vypil toho polovičku. „Děkuju. Ach, Bože, děkuju." Whisky pomohla hlasu, ale nezměnila pohled štvance, kterým se na ně díval. „Pak přišel kazatel," řekl Hugo. „Došel k ostnatému drátu a začal. Poslouchejte, byl jsem tak vyděšený, že si nepamatuju všechno, co říkal. Jmenoval se Henry Armitage a my jsme byli v rukou Andělů Pána. Stále mluvil, občas tak, jako mluví každý, občas zpěvavým hlasem se spoustou „moji bratři" a „Vy Boží lidé, slyšte a věřte."

My všichni jsme byli ušetřeni, řekl. Přezili jsme konec světa a v tomto životě máme poslání. Musíme dokončit dílo Pána. Kladivo Boží dopadlo a lidé Boží mají svaté poslání. Doopravdy jsem poslouchal tu část, ve které nám říkal, že se můžeme připojit, jinak zemřeme. Pokud se přidáme, musíme zastřelit ty, kteří se nepřidají, a pak —"

„Moment," hlas George Christophera byl směsicí zájmu a nedůvěry. „Henry Armitage vystupoval jako kazatel v rádiu. Zvykl jsem si ho poslouchat. Byl to dobrý člověk. Říkáš, že teď je blázen?"

Hugo měl problémy, aby se podíval Christopherovi do očí, ale jeho hlas zněl dost pevně. „Pane Christophere, je natolik šílený, že už to nedokáže poznat. Poslechněte, lidi, vy víte, že spousta lidí se díky pádu Kladiva zbláznila. Armitage k tomu měl více důvodů než většina."

„Mluvil rozumně. Vždycky mluvil rozumně. V pořádku, pokračuj. Co ho dovedlo k šílenství, a proč by o tom měl mluvit s tebou?"

„Vždyť to byla součást jeho řeči! Řekl nám, že věděl, že Kladivo Boží přinese konec světa. Varoval svět nejlépe, jak

dokázal — rádiem, televizí, novinami—"

„Tahle část je jasná," přikývl George.

"A posledního dne vzal padesát dobrých přátel, ne jenom členy své kongregace, ale přátele a svou rodinu nahoru na vrcholek hory, aby pozorovali. Viděli tři údery. Přechkali ten divný déšť, který začínal kuličkami horkého bláta a končil jako Noemova potopa, a Armitage čekal na anděle.

„Nikdo z nás se nesmál, když to říkal. V té době neposlouchali jen zajatci, ale spousta těch... Andělů Pána, jak se sami nazývali, stála okolo a poslouchali. Každou chvíli vykřikovali: „Amen!" a mávali na nás puškami. Neodvážili jsme se smát.

„Armitage čekal na anděly, až přijdou pro jeho stádo. Neobjevili se. Postupně znovu sešli dolů, hledali bezpečí.

Šli podél pobřeží moře San Joaquin a všude viděli mrtvolky. Někteří z Armitagových přátel ztratili naději a zemřeli. On byl zoufalý. Nalézali všechny druhy hrůz, místa, kde žili kanibalové. Někteří z nich onemocněli a pár jich bylo zastřeleno, když se pokoušeli dostat do napůl zatopené školy —"

„Pokračuj dál," vyzval ho senátor.

„Ano, pane, pokousím se. Další část je nejasná. Celou dobu se Armitage snažil zjistit, dá li se to tak říct, kam k čertu zmizeli všichni andělé. V jedné chvíli, když o tom přemýšlel, mu to došlo. Také do toho nějak zapadal Jerry Owen."

„Owen?"

„Ano. To byla skupina, ke které se připojil. Podle Jerryho to byl on, kdo do Armitage vlil nový život. Nevím, jestli je něco z toho pravda. Vím, že zrovna potom, co se s ním Jerry spojil, Armitage narazil na skupinu kanibalů a teď si říkají Armáda Nového bratrství, a vedou ji Andělé Pána."

„A Jerry Owen je jejich generálem?" řekl George Christopher. Zdálo se, že to považuje za legrační.

„Ne, pane. Já nevím, čím je. Je nějakým vůdcem, ale nemyslím, že je takhle důležitý. Nechtě mě to říct, prosím. Já, to musím někomu říct." Zvedl sklenici s whisky a díval se na ni. „Tohle řekl Armitage kanibalům a řekl to i nám."

Hugo získal čas k přemýšlení tím, že dopil whisky. Hugo se drží dobře, pomyslel si Harry; neudělá mi ostudu.

„Práce Kladiva není dokončena," pokračoval Hugo. „Bůh nikdy neměl v úmyslu způsobit konec lidstva. Božím úmyslem je zničit civilizaci, aby lidé opět mohli žít tak, jak to Bůh zamýšlel. V potu své tváře budou dobývat svůj chléb. Už nebudou znečišťovat zemi, moře a vzduch odpadky průmyslové civilizace, která je zavádí dál a dál od Boží cesty. Jistí z nás byly ušetřeni, aby dokončili práci Kladiva Božího."

„A ti, kteří byli ušetřeni pro tuto práci, jsou Andělé Boží. Nemohou vykonat nic špatného. Vraždy a kanibalismus jsou něčím, co dělají, když musí, a nepošpiní to jejich duše. Armitage na nás naléhal, abychom se připojili k Andělům."

„Dvěstě lidí teď mávalo samopaly, brokovnicemi, sekačky na maso a řeznickými noži. Jedna dívka mávala vidlicí, přísahám, takovou vidlicí se dvěma bodci, která se dodává k porcovacím sadám — a to všechno bylo velice přesvědčivé. Ale Armitage byl přesvědčivý. Pane Christopher, vy jste ho slyšel, on dokáže být zatraceně přesvědčivý." Christopher mlčel.

„A ostatní volali „Alejuja" a „Amen", a jako je Bůh nade mnou, tam venku byl Jerry, mával sekerou a křičel s ostatními! Jerry to přijal, všechno. Mohl jsem to vidět v jeho očích. Díval se na mě, jako kdybychom se nikdy předtím nesetkali, jako kdybych ho u sebe nenechával bydlet celé měsíce."

Senátor vzhledl ze svého křesla podobného trůnu. Poslouchal s napůl přivřenýma očima. Teď řekl: „Jen okamžik, Hugo. Nezaložil jsi Shire právě s takovým úmyslem? Přírodní život, všechno organické a soběstačné, žádné hry o nadvládu a žádné znečištění. Nebylo to právě to, o co jsi usiloval? Protože to zní tak, jako kdyby Armitage chtěl to samé."

To, co nadhodil, Hugo Becka překvapilo. „Ach, ne, pane. Ne. Před pádem Kladiva jsem toho měl právě dost, a potom... Senátore, my jsme si nikdy neuvědomovali, kolik máme moderních věcí. Poslyšte, měli jsme dvě mikrovlnné trouby! A ten zatracený větrný mlýn nikdy nevyrobil dost elektřiny, aby udržel baterie nabitě nebo dokonce ještě napájel mikrovlnné trouby, a po dopadu Kladiva se rozlétl v hurikán! Pokoušeli jsme se pěstovat zahradu bez postřiků, jen s organickými hnojivy, jenže to nebyli lidé, kteří snědli většinu úrody, ale hmyz! Pak jsem chtěl postřikovat, ale nedělali jsme to a každý zatracený den tam musel někdo sedět v blátě a obírat btouky z kvěťáku. A měli jsme nákladák, rotační kypřič půdy a sekačku. Měli jsme hi-fi, sbírku Galadrieliných nahrávek, zářivkové osvětlení a elektrické kytary. Taký myčku nádoby a sušič na šaty, a věšeli jsme šaty ven, aby uschly, protože to šetřilo plyn. Jistě, občas jsme si taky prali šaty ručně, ale vždy se našly nějaké zvláštní příležitosti, kdy jsme se s tím nechtěli zatěžovat."

"A aspirin, jehly a špendlíky, šicí stroj a velký litinový sporák, vyrobený v Maine, proboha..."

„Chápu to tak, že jste tedy s Armitagem nesouhlasil," ozval se senátor Jellison.

„Ne. Ale mlčel jsem a pozoroval jsem Jerryho. Zdálo se, že je důležitý a já jsem si spočítal, že když se s nimi mohl spojit on a dostat vlastní sekeru, mohl bych i já. Cheryl a já jsme o tom mluvili, šeptali jsme si, protože nedovolili, aby kdokoliv z nás přerušoval Armitage. Dohodli jsme se, že se k nim připojíme. Chci říct, jaký jsme měli výběr? Tak jsme se připojili. Ve skutečnosti se tenkrát přidali všichni. Dva později couvli, nakonec —"

Zdálo se, že se Hugovi sevřelo hrdlo. Pohledem štvance bloudil po místnosti a nenalézal žádnou sympatii. Ve spěchu řekl: „Nejdřív jsme měli zabít ty, kteří se nepřipojili. Myslím, že by nám na to dali nože, ale nevím to, protože se všichni připojili. Pak jsme je měli uvařit. To jsme udělali, protože čtyři zajatci zemřeli na střelná zranění. Malý chlapec, podobný králíkovi, nám řekl, že dva z nich nemůžeme použít, protože nevypadají dost zdravě. Pouze zdraví! Mluvil jsem s ním později, a..." Hugo zamrkal.

„To je jedno. Měli tam dva velké kotle na guláš. Museli jsme ty lidi naporcovat. Cheryl se pořád dělalo špatně. Musel jsem jí pomáhat. Dali nám nože, my jsme ty lidi rozřezali a ten doktor podobný králíkovi všechno prohlížel, než to šlo do kotle. Viděl jsem, jak jedna žena zvedla řeznický nůž a stála tam, dívala se na tu... dolní půlku mrtvého muže, a pak vyrazila, běžela ke strážným a oni ji zastřelili, a muž podobný králíkovi ji prohlédl a pak jsme ji taky naporcovali."

„A celou tu dobu, co se... guláš... vařil, Armitage stále kázal. Mohl pokračovat celé hodiny bez přestávky. Všichni Anděle říkali, že je to zázračné znamení, když muž jeho věku dokáže kázat, aniž by se unavil. Ustavičně vykřikoval, že Andělům Pána není nic zakázáno, že naše hříchy jsou odpuštěny. Pak byl čas, my jsme jedli a jeden chlapík bez problémů prošel tou řezničinou, ale nemohl jíst, a oni nás přiměli, abychom ho podrželi a podrželi mu krk.“

Hugovi došel dech a v místnosti panovalo ticho.

„A vy jste jedl,“ konstatoval senátor Jellison.

„Já jsem jedl.“

„Snad si doopravdy nemyslíš, že tu po tom můžeš zůstat. George Christopher promluvil téměř vlídně.

Harry se díval na ženy. Eileen byla klidná, ale Harry ani jednou neviděl, že by se podívala Hugovi do očí. Ale sovětská kosmonautka se na něj dívala s čirou hrůzou. Harry si pamatoval, jak se jeho sestra dívala na ohromného pavouka vylézajícího z vany, kterou se chystala napustit. Oči té ženy byly rozšířené a zdálo se, že se tiskne zpátky do křesla. Nedokázala se odvrátit.

Teď si všimněte! Typický kapitalista ve stresu vykazuje jisté předpověditelné tendence, z nichž vražda a kanibalismus...

Harry úpěnlivě doufal, že se nikdo nedívá na něj. Nikdo jiný nebojoval s nutkáním smát se. A pokud by před tím stolem seděl Harry, možná by už spadl pod stůl.

„Ne. Ve skutečnosti ne,“ připustil Hugo, „ani tady, ani nikde jinde. V tom spočívá jejich moc. Jak jste jednou jedl lidské maso, kam můžete jít? Jste pak jedním z nich, s bláznivým kazatelem, který vám bude říkat, že je to v pořádku. Jste Anděl Páně. Nemůžete udělat nic špatného kromě toho, že utečete, a tehdy se stanete odpadlíkem.“ Začal mluvit tiše a bezvýrazně.

„V tom spočívá jejich moc a funguje to. Cheryl by se mnou neodešla. Chystala se mě udat. Ano, skutečně chystala. Tak jsem ji zabil. Byl to jediný způsob, jak jsem se mohl dostat ven, zabil jsem ji a... a přál bych si, abych to nemusel udělat, ale co jsem mohl dělat?“

„Jak dlouho jste s nimi byl?“ zeptal se Al Hardy.

„Asi tři týdny. Znovu došlo k boji a získali jsme další zajatce. Pokračovalo to stejně jako předtím, jenomže tentokrát jsem stál venku za drátem, měl jsem pistoli a křičel jsem aleluja. Pohybovali jsme opět na sever, k pozemku pana Wilsona, a když jsem viděl Harryho, neodvážil jsem se s ním mluvit. Ale když ho pustili—“

„Oni vás pustili?“ podivil se senátor Jellison.

„Ano, pane. Ale vzali mi nákladák,“ odpověděl Harry. „Mám pro vás zprávu od Andělů Pána. To je důvod, proč mě nechali jít. Když mě chytili, řekl jsem jim, že jsem váš pošťák, ukázal jsem jim ten dopis, který jste napsal. Smáli se, ale pak Jerry Owen řekl —“

„Zase Owen,“ řekl Christopher. „Věděl jsem, že bychom ho měli zabít.“

„Ne, pane, nemyslím, že jste to měli udělat,“ nesouhlasil Harry. „Nebýt jeho, tak bych tu nebyl.“

„Takže Owen je jedním z vůdců,“ zamyšleně řekl Al Hardy.

Harry pokrčil rameny. „Naslouchají mu. Ale nedává žádné rozkazy nebo jsem ho alespoň neviděl žádné dávat. Říkal ale, že bych se výborně hodil k tomu, abych vám donesl zprávu, a tady ji mám. Ušel jsem několik mil po silnici, když mě dohnal Hugo. Pak, když mi řekl, jaké to tam bylo, myslel jsem si, že byste to měli slyšet dříve, než přečtete dopis, který poslali.“

„Ano. Udělal jste dobře, Harry,“ uzavřel Jellison. „No, George? Beck byl vyhnán na základě tvých rozkazů.“

Christopher vypadal ohromen vším, co slyšel. „Dvacet čtyři hodin? Necháme ho přes noc a dáme mu na třikrát jídlo důstojné člověka.“

„Myslím si, že bychom nejdřív měli přečíst tu zprávu, než o něčem rozhodneme,“ navrhl Al Hardy. „A potřebujeme mnohem víc informací. Hugo, jak jsou silní? Říkal jsi kolem tisíce. Jak dobrý je to odhad?“

„Jerry Owen říkal, že mu tohle řekl seržant Hooker. Myslím si, že to asi odpovídá. Ale mají jich víc. Získali Bakersfield. Není organizovaný, ale patří jim, a jejich lidé prosívají to, co zbylo z města, hledají zbraně. A rekruty.“

„Tak tam je jich víc než tisíc?“

„Ano, myslím, že ano, ale možná nejsou všichni ozbrojeni. A možná je ještě všechny nenaverbovali. Ale udělají to.“

„Takže by mohli zdvojnásobit svou sílu poté, co budou mít... obřad zasvěcení,“ uvažoval Hardy. „Jsme v malé. Zmínil jste se o seržantu Hookerovi. Kdo to je?“

Beck pokrčil rameny. „Je více vůdcem než kdokoli jiný, koho mají. Velký černý voják, v každém případě, má armádní uniformu. Jsou tam generálové a podobně, ale seržant Hooker je nad všemi. Moc jsem ho neviděl. Má svůj vlastní stan a ať jde kamkoliv, vždy ho vozi v autě se spoustou tělesných stráží. A Armitage s ním vždy mluví zdvořile, nejzdvořileji, jak se kdy ke komu chová.“

„Černoch,“ prohlásil George Christopher. Ohlédl se na Ricka Delantyho, který během Beckova vyprávění seděl tiše. Pak se rychle podíval jinam.

„Jsou tam jiní černí vůdci,“ pokračoval Beck. „Trávili s Hookerem spoustu času. A nikdy nesmíš říct nic špatného o černoších, Mexičanech nebo někom jiném. Prvních pár dnů te kvůli tomu jenom fackují, jako když černoch řekne „bělouš“ nebo bílý chlápek řekne „negr“, ale pokud se to rychle nenaučíš, spočítají si, že jsi na jejich víru nepřestoupil doopravdy...“

„Mě se to netýká,“ prohlásil Rick Delanty. „Já mám veškerou rovnost, jako jsem kdy chtěl.“

Do místnosti přišli Harvey Randall a Tim Hamner. Přinesli si skládací židle z knihovny. Eileen šla k Timovi, rychle mu něco šeptala a všichni se pokoušeli ignorovat vzrůstající výraz hrůzy na Hammerově tváři. Alice Coxová přinesla rozsvícené petrolejové lampy. Jejich veselá žlutá zář se sem jakoby nehodila. „Mám zapálit oheň, senátore?“ zeptala se Alice.

„Prosím Hugo, viděl jsi jejich arzenál?"

„Ano, pane. Je tam spousta pušek. Kulomety, nějaký kanón a minomety —"

„Potřebuju podrobnosti," naléhal Al Hardy. „Potřebujeme je všichni a začíná tu být rušno. Může trvat déle než jeden den, než získáme všechny užitečné infonnace, které má. Pane Christophere, nemohl byste se rozmyslet?"

Christopher vypadal, jako když mu začíná být špatně. „Nechci ho tu. Nemůže tu zůstat."

Hardy pokrčil rameny. „A guvernér? Hugo, co víte o viceguvernérovi Montrossovi?"

„Nic kromě toho, že tam je," odpověděl Hugo. „Zůstává v prostoru vyhrazeném pro důstojníky a když někam jde, je tam spousta tělesných stráží. Jako seržant Hooker. Guvernér s námi nikdy nemluvil, ale občas jsme dostávali zprávy jeho jménem."

„Ale kdo celou tu skupinu řídí?" vyptával se Hardy.

„Já nevím! Myslím, že je to výbor. Nikdy jsem nemohl mluvit s nejvyššími šéfy — mým šéfem byla černoška Cassie. Ta dělala velkého šéfa a přitom byla sprostá, a kdyby alespoň věřila! Skutečnými bossy byli Armitage a seržant Hooker. Možná guvernér. Černoch z města, který se jmenoval Alim Nassor —"

"Alim Nassor? Toho znám," ozval se Randall. „Jednou jsme s ním natáčeli rozhovor. Přirozený vůdce. V oblasti Wattsu velmi mocný."

Eileen opustila Tima a přiklekla k Randallovi. Jak mu šeptla, Harry ho zvědavě pozoroval. Může být televizní reportér šokovaný? Ano. Určitě. A úplně vyděšený, pokud Harry dokázal posoudit. Nebyl jediný. Zdálo se, že Deke Wilsonovi je pořád hůře a hůře. Nepřekvapovalo, že území Deke Wilsona bylo pokaždé menší a menší, když tam Harry dolů zajel. A Nové bratrství teď bylo přímo na Dekově území."

George vypadal znechuceně. Nakonec prohlásil: „Chce se mi zvracet pokaždé, když se na něj podívám. Senátore, kolik whisky vám zbylo? Vyměním půllitr mojí levné za panáka pořádné whisky hned teď."

„Výměna není nutná," ozval se Jellison. „Eileen, mohla byste přinést láhev, prosím? Myslím, že bychom se všichni rádi napili. A jak jsem pochopil, novinek bude víc. Harry, zmínil jste se o dopisu."

„Ano, pane."

„Možná bych si ho měl přečíst, než všichni dostaneme pití."

Harry vstal a šel k senátorovu křeslu. Vytáhl obálku z vnitřní kapsy a podal ji Jellisonovi. Senátor ji opatrně otevřel a vyjmul z ní několik listů papíru. Byly ručně psané někým, kdo používal pero se širokou špičkou, někým s výtečným rukopisem. Harry chtěl hrozně vědět, co jev dopise, ale vrátil se zpět do své židle.

Eileen přinesla plnou láhev Old Fedcal whisky, a všem nalila. Nikdo neodmítl. Naplnila sklenici Hugo Beckovi a ten ji do sebe nedočkavě obrátil.

A zůstal by opilý po zbytek života, pokud by našel chlast, pomyslel si Harry.

„Jsou vyhladovělí nebo mají jenom hlad?" zeptal se Christopher.

„Nemají ani hlad," vysvětloval Hugo. „Jejich doktor — ten chlapík podobný králíkovi — říkal, že našli dost vitamínových pilulek, a já jsem taky jedl dobře. „Viděl jejich zaražené obličej a vykřikl: „Ne! Lidské maso jsem jedl jen dvakrát! Při rituálech! Většina toho, čím nás krmili, pocházela ze supermarketů, ale měli jsme také nějaká zvířata. Nepotřebuji kanibalismus. Dělají to jenom tehdy, když jsou noví rekruti. Je to rituál."

„Zatraceně užitečný rituál," poznamenal Harvey Randall. Hlavy se k němu otočily. „Podívejte se na Huga. Poznamenali ho na duši. Nese na sobě znamení, které může každý rozpoznat. Je to takový pocit, ne, Hugo?"

Hugo přikývl.

„Předpokládejme, že bych vám řekl, že to vůbec není vidět?"

Hugo vypadal překvapeně. Harvey přikývl: „Správně. Vy víte, že tam je."

„Některým z nich to chutná," zašeptal Hugo, ale slyšeli ho.

Deke Wilson promluvil hlasem naplněným hrůzou: „A já jsem na řadě! Přijdou ke mně během čtyř dnů!"

„Možná je dokážeme zadržet." Jellison vzhledl od dopisu. „Tohle je zajímavý dokument. Je tam prohlášení o jmenování Montrosse úřadujícím guvernérem. Pak je tam dopis pro mě, který mě zve na projednání podmínek připojení mé organizace do jeho. Je to formulováno zdvořile, ale naprosto rezolutně, a i když nám nehrozí přímo, jsou tu diskutovány nešťastné případy, při kterých různé skupiny odmítly uznat jeho autoritu a museli s nimi jednat jako s rebely." Jellison pokrčil rameny. „Ale není tam žádná zmínka o kanibalech nebo Andělech Pána."

„Vy chcete říct...vy mně nevěříte, senátore?" zeptal se Hugo Beck zoufale.

„Já vám věřím," prohlásil Jellison. „Všichni vám věříme." Rozhlédl se po místnosti a ostatní přikývli. „Mimochodem, tohle nám dává dva týdny a mluví se tu o Dekeho území Bílé řeky stejně jako o našem vlastním. Může to být jednoduše proto, aby nachytali Deke nepřipraveného, ale může to taky znamenat, že odložili útok —"

„Myslím, že s vámi zatím nebudou bojovat," řekl Hugo Beck. „Z rovna se dozvěděli o... o jiném místě. Myslím, že půjdou nejdřív tam."

„Kam?" zeptal se Hardy.

Hugo viditelně uvažoval o tom, že bude smlouvat, a rozhodl se, že to neudělá. „Do jaderné elektrárny San Joaquin.

Zrovna zjistili, že elektrárna stále funguje. Přivedlo je to k šílenství."

Johnny Baker poprvé promluvil. „Nevěděl jsem, že v údolí San Joaquin byla jaderná elektrárna."

„Ještě ji nepřipojili do sítě," připomněl Harvey Randall. "Stále se ještě buduje. Myslím, že ji před Pádem Kladiva dovedli do stádia zkoušek. Neměla moc velkou publicitu kvůli obráncům životního prostředí."

Kosmonauti mluvili vzrušenou ruštinou. Baker a Delanty se k tomu připojili, mluvili daleko pomaleji. Pak Baker řekl:

„Hledali jsme fungující elektrárnu. Domnívali jsme se, že Sacramento mohlo přežít. Kde je elektrárna San Joaquin?

Musíme ji zachránit."

„Zachránit?" Tvář George Christophera byla šedá. „Můžeme zachránit sami sebe? Zatraceně, já tomu nevěřím! Jak

mohla armáda kanibalů vyrůst tak rychle?"

„Mohamed," ozval se Harvey Randall.

„Cože?"

„Když Mohamed začínal, měl pět následovníků. Během čtyř měsíců ovládl Arábii. Během několika let ovládal polovinu světa. A Armáda Nového bratrství podporuje růst stejným způsobem."

Starosta Seitz zavrtěl hlavou. „Senátore... já prostě nevím. Dokážeme tu tlupu zastavit? Možná bychom měli vyrazit do High Sieny, dokud ještě máme šanci."

Následovalo dlouhé ticho.

ČARODĚJ

Jakákoliv dostatečně pokročilá technologie

se nedá odlišit od magie.

Arthur C. Clarke

Dan Forrester klímal před kuchyňským sporákem, ve kterém hořelo dřevo. Nohy měl umyté a obvázané. Vzal si dávku inzulínu. Doufal, že je ještě dobrý, a bál se, že není. Bylo velmi obtížné zůstat vzhůru.

Maureen Jellisonová a paní Coxová kolem něj pobíhaly, přinesly mu čisté šaty — suché šaty! — a nalévaly mu horký čaj. Bylo velmi příjemné sedět a cítit se v bezpečí. Z vedlejší místnosti slyšel hlasy. Dan se pokoušel sledovat rozhovor, ale stále usínal, pak se se škubnutím probouzel.

Dan Forrester strávil svůj život tím, že vypracovával pravidla vesmíru. Nikdy se nepokoušel ho personalizovat. Jenže když dopadlo Kladiivo, v Danu Forresterovi zahořela jiskra hněvu.

Už zapomněl na ten hněv, který ucítil, když poprvé zjistil, co znamená být diabetikem. Pravidla vesmíru nikdy nepřála diabetikům. Dan to už dávno přijal. Metodicky se připravoval k tomu, aby přesto přežil.

Každý další den byl ještě naživu. K smrti unavený, skrývající se před kanibaly, každým dnem hladovější, zcela si vědomý toho, co se děje s jeho inzulínem a chodidly, a stále šel. Stálý žár hněvu nikdy nepolevil... ale teď se v něm něco uvolnilo. Fyzické pohodlí a pohodlí přátelství mu umožnily vzpomenout si. Zeje unavený, nemocný a že má poničená chodidla. Bojoval s tím kvůli tomu, co slyšel z vedlejší místnosti:

Kanibalové. Armáda Nového bratrství. Ultimátum senátorovi. Tisíc mužů... obsadili Bakersfield, mohli zdvojnásobit svůj počet... Dan Forrester zhluboka vzdychl. Vzhlédl na Maureen. „Zdá se, že se chystá válka. Je tu skladiště s barvami?"

Podívala se na něj a zamračila se. Jiní se zbláznili po menším utrpení, než jakým prošel Dan Forrester. „Skladiště s barvami?"

„Ano."

„Myslím, že ano. Na okraji Porterville byly Standard Brands. Myslím, že je zatopené."

Dan se pokoušel uspořádat myšlenky. „Nejspíš skladují věci v plastických sáčkích. Co hnojivo? Máte ho? Například ledek. Používá se —"

„Já vím, na co se používá," přerušila ho Maureen. „Ano, trochu máme. Na úrodu to nestačí."

Forrester znovu vzdychl. „Možná se na úrodu nedostane. Nebo ho snad budeme moci použít tam, kde budeme schopni pěstovat úrodu později. Bylo tu hodně plaveckých bazénů? Obchod s potřebami pro plavecké bazény?"

„Ano, jeden tu byl. Teď je pod vodou —"

„Jak hluboko?"

Ostře se na něj podívala. Vypadal hrozně, ale oči měl docela rozumné. Věděl, co se ptá. „Nevím. Bude to na mapách Ala Hardyho. Je to důležité?"

„Myslím, že ano —" Náhle přestal. Naslouchal. Ve vedlejší místnosti mluvili o jaderné elektrárně. Forrester vstal. Musel se držet křesla. Mohla byste mi pomoci dovnitř, prosím?". Hlas zněl omluvně, ale nějak se nedal odmítnout. „A —ještě jednu věc. Benzínovou čerpací stanici. Potřebuju pár sudů s odmašťovadlem."

Maureen, která ničemu nerozuměla, pomáhala Forresterovi chodbou k obývacímu pokoji. „Nevím. Máme tu čerpací stanici, ale velice malou. V Porterville existovaly samozřejmě větší, ale stály pod přehradou a zapláva je těžce poničila. Proč? Co s tím vším chcete dělat?"

Forrester dorazil k obytnému pokoji a vešel dovnitř, visel Maureen na rameni. Johnny Baker přestal mluvit a zíral na něj. Stejně tak ostatní. „Omlouvám se, že vás přerušuji," řekl Forrester. Bezmocně se rozhlížel kolem sebe po židli.

Starosta Seitz seděl k němu nejbližší a vstal z pohovky. Odešel do knihovny pro skládací židli, zatímco Forrester zaujal starostovo místo na pohovce. Forrester rychle pomrkal na ostatní. „Omlouvám se," opakoval. „Ptal se někdo, kde je jaderná elektrárna San Joaquin?"

„Ano," přisvědčil Al Hardy. „Vím, že tam někde venku byla, ale k čertu, musí být pod vodou. Stála přímo uprostřed údolí. Nemůže pracovat —"

„Byla na Nuttonwillovském hřebeni," vysvětloval Forrester. „Díval jsem se na mapu, je to asi o čtyřicet stop výše než okolní krajina. Ale já jsem také myslel, že bude zatopená, a nedokázal jsem se dostat dolů k okraji moře San Joaquin kvůli kanibalům."

Hardy hleděl zamyšleně. Eileen Hamnerová odspěchala a vrátila se s mapou. Rozprostřela ji na podlaze před senátorem a on a Hardy se do ní dívali.

Maureen Jellisonová přešla místností a posadila se na podlahu vedle Johnnyho Bakera. Jejich ruce se hledaly a nedobrovolně se sevřely.

„Celé to území je asi padesát stop pod vodou," oznámil Al Hardy. „Hugo, jste si jistý, že elektrárna pracuje?"

„Andělé si to myslí. Jak jsem řekl, rozdráždilo je to."

„Proč?" zeptal se Christopher.

„Je to Svatá válka," vysvětloval Hugo Beck. „Andělé Pána existují jen proto, aby zničili zakázaná lidská díla. To, co zbylo z průmyslu. Viděl jsem je ničit to, co zůstalo z tepelné elektrárny. Nepoužívali pušky nebo dynamit. Rojili se v ní se sekýrami, s kyji a s holýma rukama. Rozumíte, už byla zničená. Byla zatopená. Ale když jí prošli, nedokázali jste poznat, co to bylo. A Armitage na ně celou dobu křičel, aby konali Boží dílo!"

„Káže každý večer na stejné téma. Zničit lidské výtvořiny. Pak před třemi dny — myslím, že to jsou tři dny..." Hugo počítal na prstech. „Jo. Před třemi dny slyšeli, že elektrárna stále funguje. Myslel jsem, že Armitagovi prasknou cévy! Od tohoto okamžiku o tom mluvil nepřetržitě: zničte baštu Satanovu. Hleďte, jaderná energie! Jako ztělesnění všeho, co Andělé nenávidí, víte? Dokonce i Jerryho Owena to rozrušilo. Obvykle mluvil o tom, že mohli pár věcí ušetřit. Možná vodní elektrárny, pokud by je dokázali znovu postavit a neničit přitom Zemi. Ale jadernou energii nenáviděl už před pádem Kladiva."

„Ničí všechny technologie?" zeptal se Al Hardy.

Hugo Beck zavrtěl hlavou. „Seržant Hooker a jeho lidé schovávají všechno, o čem si myslí, že můžou použít, vše, co může mít vojenskou hodnotu. Ale všichni souhlasili s tím, že tu jadernou elektrárnu v údolí nechťejí. Jerry Owen mluvil o tom, že zná způsoby, jak ji zničit."

„Nesmíme jim to dovolit," řekl Dan Forrester. Naklonil se kupředu a mluvil se zápletem. Zapomněl, kde je, na dlouhou pouť na sever, možná i na samotný Pád Kladiva. „Jadernou elektrárnu musíme zachránit. Můžeme obnovit civilizaci, pokud budeme mít elektřinu."

„Má pravdu," souhlasil Rick Delanty. „Je to důležité —"

„Taky je důležité, abychom zůstali naživu." oponoval senátor Jellison. „Ale slyšeli jsme, že Armáda Nového bratrství má přes tisíc vojáků, možná mnohem víc. Můžeme postavit do boje pětset lidí, hodně z nich nebude dobře vyzbrojeno. Jen pár jich má nějaký výcvik. Budeme mít štěstí, pokud zachráníme tohle údolí."

„Tati," ozvala se Maureen. „Myslím, že doktor Forrester má nějaké nápady. Ptal se mě na... Dane, proč jste chtěl vědět, jestli máme odmašťovací prostředky a obchody se zásobami pro plavecké bazény? Co vás napadlo?"

Dan Forrester znovu vzdychl. „Možná jsem to neměl navrhopvat. Měl jsem nápad, ale možná se vám to nebude líbit."

„Proboha, člověče," naléhal Al Hardy. „Pokud víte o něčem co by nám mohlo pomoci, řekněte to! Co?"

„Dobře, nejspíš jste už na to pomýšleli," řekl Forrester.

„Zatraceně —" začal Christopher.

Senátor Jellison zdvihl ruku. „Doktore Forrestere, věřte mi, nás neurazíte. Prosím, co jste měl na mysli?"

Forrester pokrčil rameny. „Yperit. Termitové bomby. Napalm. A myslím, že můžeme vyrobit nervový plyn, ale nejsem si jistý."

Následovalo dlouhé ticho, pak senátor Jellison řekl, tiše sám pro sebe, ale všichni to slyšeli: „To se poseru."

VÝPRAVA

Svět musí dnes večer skončit,
A člověk zmizet,
Ale občas budeme toužit
Po věcech, které jsme za sebou zanechali.
Evropská balada, AD 1000

Tim Hamner obědval, zatímco Eileen balila oblečení do improvizovaného batohu. Dolů od svahů Sierry vál silný mrazivý vítr. Honil slepence mokrých sněhových vloček kolem chaty, ale nepodařilo se mu najít žádné štěrby. Eileenina malá petrolejová lampa vydávala teplou záři a kamínka udržovala v kuchyni teplo a sucho. Tim se na chvíli uvolnil. Díval se do větracího otvoru a pozoroval, jak se kroutí a stoupají modravé plamínky. „Lepší je dráždit tygra v jeho doupěti," řekl.

Eileen vzhledla. „Cože?"

Z úvodu sci-fi povídky od Gordona Dicksona. Nevím, jestli je to skutečná citace, nebo něco, co Dickson vytvořil. Je to takhle: „Lepší je dráždit tygra v jeho doupěti, než mudrce mezi jeho knihami. Pro tebe jsou království a jejich armády věcmi mocnými a trvalými, ale pro něj jsou jen chvilkovými hračkami, které lze převrhnout mávnutím prstu."

"Může to doopravdy udělat?" zajímala se Eileen.

"Forrester? Je to čaroděj. Pokud Forrester říká, že dokáže vyrobit napalm, bomby a yperit, tak to dokáže." Tim vzdychl. „Přál bych si, abychom to nemuseli dělat. Naučil jsem se nenávidět otravné plyny. Samozřejmě si nemyslím, že záleží na tom, zda je to plyn nebo kulka; mrtvý je mrtvý." Sáh po své pušce, pak z rance na stole vytáhl naolejovaný hadr a začal vytírat hlaveň.

„Musíš jít?" ptala se Eileen.

„Dohodli jsme se, že o tom nebudeme mluvit," řekl Tim.

„Nezáleží mi na tom, na čem jsme se dohodli. Nechci, abys šel. Já..."

„Mně se ten nápad taky nelíbí," namítal Tim. „Ale co můžeme dělat? Forrester na tom trval. Zůstane tu a vyrobí hrozný zbraně k obraně Pevnosti, pokud pošleme posily na elektrárnu." Tim obdivně zavrtěl hlavou. „Je to jediný muž na světě, který dokázal vydírat senátora i George Christophera. Nenapadlo by tě, že na to má nervy, s těmi všemi omluvami, mrkáním a vším, ale rozhodně se nechystal říci o zbraních ani slovo navíc, dokud to neslibili."

„Ale proč ty?" naléhala Eileen. Zabalila nově upletený pár ponožek. Vlna byla upředaná ze psí srsti.

„K čemu jinému jsem dobrý?" zeptal se Hamner. „Ty to víš líp než já. Pomáhala jsi Hardymu vypracovávat plány.

Nedokážu farmařit, nejsem tak dobrý inženýr jako Brad, nedokážu dobře jezdit na koni, abych mohl jet s Christopherovou jednotkou Paula Revera ... (Pozn překlad.: Paul Revere (1735 — 1818) americký stříbrotepec a patriot, v r. 1775 za americké revoluce jel z Bostonu do Lexingtonu, aby varoval kolonisty, že přicházejí britské jednotky.)

Docela klidně můžu patřit k sebevražednému komandu."

„Proboha, nemluv takhle." Nechala balení a postavila se k němu.

Poplácával ji po břiše. „Nedělej si starosti. Vráťím se, i kdybych musel plavat." Zasmál se. „Nebo použít nás oblíbený trik Bludného Holanďana a znovu jet nad vodou. Mám v úmyslu vidět našeho syna nebo možná dceru. Nebo dvojčata? Už teď vypadáš trochu jako obrácený otazník." Zatraceně, blábolí, dává najevo strach.

„Time..."

„Neztěžuj to, Eileen."

„Ne. Dobře, máš všechno zabalené"

Tim stiskl tlačítko na svých hodinkách. „Máme hodinu, než vyrazíme," řekl. Postavil se a objal ji. „Dostal jsem tě."

„Time..."

„A — no?"

Ať se chystala říct cokoliv, místo toho se zeptala: „Zajistil jsi rezervaci v Savoiji?"

„Všechno měli obsazené. Našel jsem něco blíž."

„Výborně."

Byla jich desítka a vedl je Johnny Baker. Tři rančeři Dekeho Wilsona. Jack Ross, Christopherův bratranec. Timu nepřekvapilo, že mezi dobrovolníky vidí Marka Czescu a Hugo Becka. Poznal, že většina ostatních jsou rančeři z údolí, ale jeden muž středních let a příliš malý do svých šatů byl cizinec. Tim k němu přišel a představil se.

„Jason Gillcuddy," řekl muž. „Viděl jsem vaše televizní programy. Rád vás poznávám."

„Gillcuddy. To jméno jsem slyšel. Kde?"

Jason se usmál. „Možná z mých knížek? Je pravděpodobnější, že jste ho slyšel tady. Harry a já jsme se oba oženili s Donnou, dříve Donnou Adamsovou. Její máma kvůli tomu hrozně vyváděla."

„Ach." Tim sledoval Gillcuddyho pohled na Harryho a štíhlou dívku, blondýnku, ne starší než devatenáct, která stála poblíž Eileen. Strčil svůj batoh do nákladáku. Puška mu visela přes rameno. „Jak to bude dlouho trvat?" zeptal se.

„Na něco čekáme," vysvětlil Jason. „Nevím, na co. Nemá smysl tu stát. Nashle." Jason přešel k Harrymu a dívce. Objala Gillcuddyho, zatímco Harry stál a přihlížel.

Co si asi o tom myslí Hardy? pomyslel si Tim. Má rád všechno uspořádané. A Jason a Harry jsou teď čím? Jsou to švagři? Manželenci? Takové uspořádání mělo smysl. Harry vykonával týdny dlouhé obchůzky. Někdo musel pracovat na Kuřecím ranči, zatímco byl Harry pryč. Tim našel Eileen s Maureen Jellisonovou. „Je jisté, že si má kometa pohrává s kulturními vzory," řekl. Kývl hlavou směrem k Harrymu, Jasonovi a Donně.

Eileen ho uchopila za ruku a pevně ji držela.

„Ahoj, Maureen," pozdravil Tim. „Kde je generál Baker?"

„Přijde za okamžik."

Eileen, Maureen a Donna, všecliny vypadaly stejně. Tim měl náhle nutkání smát se, ale nesmál se. Vypadaly přesně jako ženy ve starých filmech s Johnym Waynem, když se kavalérie chystala vyjet branou. Viděly ty filmy, nebo John Ford zachytil pravdu?

Přijel lehký nákladák a seskočili z něj dva pracovníci z ranče. Z kabiny vystoupil policejní šéf Hartman. „Opatrně s tím," řekl Hartman. Rozhlédl se, pak přešel k Timovi a Maureen. „Kde je generál?!" zeptal se.

„Uvnitř."

„Oukej. Stejně bude lepší, když to bude vědět víc lidí, než jeden. Pane Hamnere, pojdte se podívat. Přivezli jsme vaše rádiové vybavení. Ukázal na krabice, které rančeři nakládali se zavazadly expedice. „Souprava je napájená autobaterií. Ta druhá krabice obsahuje směrovou anténu. Musíte ji dostat na nejvyšší bod, jaký najdete, a namířit ji na nás. Z elektrárny je

to dvacet stupňů magnetické deklinace. Možná, jenom možná, vás budeme schopni slyšet. Budeme poslouchat pět minut před a pět minut po každé celé hodině. Kanál třináct. A předpokládáme, že Nové bratrství odposlouchává.

Pochopil jste všechno?

„Ano." Tim zopakoval instrukce.

Johnny Baker vyšel z domu. Nesl pušku a u opasku měl pistoli. Maureen k němu šla a dychtivě ho objala.

Dnes večer bylo jisté vidět spoustu zamračených tváří. Tim se rozhodl, že vypadat nonšalantně nestojí za to úsilí. Mark Czescu vypadal nespravedlivě rozjařeně; ale to souhlasilo. Tim ho slyšel, když se ve vši nevinnosti ptal pošťáka Harryho: „Jak tomuhle budeme říkat, Válka o Harryho nákladák?" Mark nevěděl, proč bojují, a nevidalo mu to.

Hugo Beck byl zachmuřenější než ostatní. Pokud by Andělé dostali odpadlíka do rukou, měl by důvod... ale možná měl důvod teď. Nikdo se k němu nepřibližoval. Chudák.

„Na co k čertu čekáme?" ptal se Jack Ross. Byl postavou podobný Christopherovi, mohutný, cholerický muž. Na levé ruce mu chyběly tři prsty a šrám vedl až k lokti. Byl to výsledek hádky se sklízecím strojem. Jemný blond knír nebyl téměř vidět, jen pouhý náznak.

„Na průzkumníky," odpověděl Baker. „Nebude to dlouho trvat."

„Jo, jistě."

Rick Delanty měl viditelně špatnou náladu. Šel k Bakerovi, ignoroval ostatní, kteří stáli vedle. „Johnny, chci jít s tebou."

„Ne."

„Zatraceně —"

„Už jsem to vysvětloval." přerušil ho Baker. Odvedl Delantého na stranu. Tim jejich hlasy stěží slyšel. Soustředil se, aby je zachytil, ať už odposlouchává nebo ne. „Nemůžeme riskovat všechny poslední astronauty," řekl Baker.

„Nemůžeme tu nechat jednoho Rusa samotného, a Rusové by stejně nebyli k ničemu. Tohle je diplomatické posláni. Nemuseli by být vítáni."

„Dobře. Tak je tu nech a vezmi mě."

„A kdo na ně bude dávat pozor, Ricku? Jsou to naši přátelé a my jsme to slíbili. „Navštivte naši vlast. Budete mít domorodé vůdce," řekli jsme. Viděl jsi, jak někteří z těch farmářů reagovali. Rusové právě teď nejsou populární."

„Ani černoši nejsou populární."

„Ale ty ano. Ty jsi tu hrdina z vesmíru! Ricku, slíbili jsme jim to, a my jsme přistáli v jejich kabině."

„Dobře. Ty zůstaň. Já půjdu. Zatraceně, Johnny, ta elektrárna je důležitá."

„Já to vím. Teď si jenom vzpomeň, kam jdeme, a řekni mi, co si kdokoliv ponryslí, když uvidí z dálky černocho. Nemůžeš si hrát na vyslance. Buďte zticha a chovejte se jako voják, plukovníku Delanty."

Rick chvíli mlčel. Nakonec odpověděl: „Ano, pane. Vznáším protest, ale neznám adresu inspekčního generála."

Baker poplácal Delantého po rameni, pak přešel k Timovi. Pokud ho nachytil, jak naslouchá, nedával to najevo. „Chtějí vás uvnitř," řekl.

Hamner mrkl. „Dobře." Vyšel nahoru k domu a stále držel Eileen za ruku. Teprve začínalo být vidět, jak se jí břicho těhotenstvím vzdouvá, ale vyvádělo ji z rovnováhy, takže klopýtla a musela se mu opřít o paži.

Jellison, Hardy a Dan Forrester byli v obývacím pokoji. Forrester strčil Timovi do rukou papíry, uzavřené v plastickém pytlí Ziploc. „Tady jsou nějaké další nápady, které jsem měl. Generál Baker má taky kopie, ale..."

„V pořádku." přikývl Tim.

„Pokud budete mít příležitost, prozkoumejte západní pobřeží," ozval se Al Hardy. „Rádi bychom věděli, co se tam děje. A tady je seznam věcí, které byste mohli použít."

Tim se podíval na papíry ve svých rukou. Přes plastík mohl vidět jenom horní list. Byl to seznam: oxid železitý (dá se najít v obchodech s barvami pod názvem železitá červen, také je v hromadách řezu na vrakovistich; nebo ho lze oškrábat z jakéhokoliv rezivého železa a jemně namlít); práškový hliník (dá se získat v obchodech s barvami jako pigment), sádra...

Seznam byl dlouhý a většina položek vypadala neužitečně. Tim věděl, že je to jinak. Věděl, že na dalších listech ve svazku byly způsoby, jak proměnit tyhle běžně dostupné věci na smrtící zbraně. Pohlédl na Forrester. „Mrzelo by mne, kdybyste se na mě hněval."

Forrester vypadal rozpačitě. „Pamatuju si všechno, co čtu, a já jsem toho četl hodně."

„Potápěl jste se někdy?" zeptal se Al Hardy.

Divná otázka. „Ano."

„Myslel jsem si to," prohlásil Hardy. „Zjistili jsme, že vy a Randall jste nebyli jediní, kteří ten nápad dostali. Rybářský tábor pod Porterville zachránil nějaké potápěčské vybavení. Posílají nám ho společně se čluny." Hardy se zachmuřeně podíval na Forrester. „Tahle expedice je drahá. Nevěřili byste, jak drahá. Museli jsme nabídnout za čluny náhradu a oni potřebují benzin, kterého máme málo. A všechny ty pytle, které berete s sebou. Kvalitní hnojivo..."

„Omlouvám se," ozval se Forrester.

„Jistě," řekl Hardy. „Hamner, tam venku v údolí jsou města. Pod vodou. Doufáme, že buď vy nebo Baker dostanete příležitost uskutečnit nějaké záchranné práce. Oba máte zkušenosti s potápěním, ale jediný potápěčský oblek, který jsme mohli koupit, je malý. Nevím, jestli se do něj Baker dokáže dostat, což znamená, že se možná budete muset potápět vy. V tom balíčku papírů, který vám dal Forrester, je další seznam. Věci, které potřebujeme. Ale jeho mají prioritu."

„A chceme informace" doplnil senátor Jellison. Mluvil unaveně a Tim si pomyslel, že má šedou pokožku, ale pravděpodobně to bylo jen světle žlutým petrolejovým osvětlením. „Měli jsme krátké rádiové spojení s lidmi na druhé straně moře San Joaquin." pokračoval. „Bývala tam spousta naftových vrtů a zdá se, že tam přežili nějakí lidé. Po rádiu se chovali dost přátelsky, ale to nemůžete nikdy říct. Každopádně to zjistíte, pokud budete moci. Možná to budou vědět lidi z elektrárny. Spojence můžeme potřebovat. Baker má pověření vyjednávat. Vy ne, ale znáte místní podmínky lépe, než Johnny. Bude potřebovat vaši radu."

Tim vypadal zamyšleně. „Každý předpokládal, že se lidé z elektrárny budou chovat přátelsky," uvažoval. „Co když ne? Myslím, moje observatoř... každopádně, co když nebudou?"

„Baker má pro ten případ instrukce." řekl Jellison. „Varujte je před kanibaly a nechte je na pokoji."

„A podívejte se, jestli můžete z údolí něco zachránit," připojil se Hardy. „Nemůžeme zbytečně plýtvat tolika pracovními silami a benzinem."

Rančer strčil hlavu do dveří. „Průzkumníci se vrátili," oznámil. „Je to v pořádku. Máme čluny."

Hardy přikývl. „V pořádku. Hamner, rozlučte se. Teď jdu přesně zjistit, co nás tohle všechno stojí." řekl s nechutí. Odešel.

Rty Dana Forrester se pod černými vousy sevřely do pevné, tenké čáry. Forrester svůj hněv nedával vždy najevo. Dalo se to poznat jen podle způsobu, jakým hledal slova, než řekl: "Kdybychom se vzdali elektrárny, nebylo by to optimální řešení."

„Zachráníme ji. Vy střežte domácí frontu." Tim znovu vyšel do chladné noci. Čtyři hodiny do úsvitu.

Když nákladák odjížděl, Maureen zadržovala slzy. Sledovala koncová světla, jak se ztrácejí a mizí na dálnici na jih, a stála v chladném větru dlouho poté, co už je nemohla vidět.

Bylo to všechno logické. Pokud museli vyslat výpravu. Johnrrey Baker byl logicky mužem, který by ji měl vést. Lidé věděli, kdo to je. Poznávali ho, nebo přinejmenším o něm věděli, a nikdo jiný v Pevnosti se takovým způsobem nekvalifikoval. George Christopher a ostatní na koních mohli jet po východní straně údolí, zdržovat se nahoře v kopcích, hlídat ranče, organizovat údolí, všechny rekrutovat k útoku na kanibaly; ale nikdo za mořem nemohl slyšet o Christopherových a Johnnyho Bakera znali všichni. Johnny byl hrdina.

Nechtěla jít dovnitř. Al Hardy a Harvey Randall tam pracovali s doktorem Forresterem, plánovali práci na zítra, vyhledávali zásoby a chemikálie, které mohl Forrester použít. Její otec tam mohl být taky. Právě teď nechťela Harva vidět a nechťela vidět ani svého otce.

„Jsem jenom odměna v nějakém pitomém klání," řekla nahlas, „v pitomé pohádce. Proč se nikdo nikdy nepřimluví za princeznu?" Těžko mohla otce obviňovat, že tohle všechno tak symetricky uspořádal, i když k tomu měla nutkání. Ale všechno se tak samo nabízelo, bylo to tak rozumné.

Pevnost musela mít spojence. Lidé, kteří se mohli připojit k boji s kanibaly, žili v kopcích, kam se muži mohli dostat jen pěšky nebo na koních. Většina z nich musela být místní. Bylo velmi rozumné vyslat do kopců dvacet místních lidí na koních, vedených místním člověkem, farmářem a dobrým jezdcem: George Christopherem.

A elektrárnu museli zachránit díky Forresterovu jemnému vydírání. Ale když zůstali obránci odříznuti od všeho dění mořem kolem sebe, jak mohli rozpoznat své přátele od nepřátel?

Nejlepší bylo vyslat muže s nějakou vojenskou autoritou, muže, kterého každý dospělý Američan mohl rozeznat i v mlze za bezměsíčné noci: generála Johnnyho Bakera.

Tim zůstal Harvey Randall volný k práci s doktorem Forresterem, kterého znal už dříve, na zbraních k obraně Pevnosti. Takže rytíři se rozjeli do tří různých směrů a ten, který se vrátí zpět s trofejí — svým životem — mohl zdědit princeznu a půl království. Mohli se vrátit všichni. Mohlo k tomu dojít. Ale kdy vůbec princezna dostane možnost volby?

„Ahoj."

Neotočila se, aby se podívala. „Jsi to ty?"

„Jo," souhlasil Harv. V duchu ale uvažoval, jaké pocity vyvolá kosmický program v Andělech, kteří nenávidí jadernou elektrárnu. Někdo jako Jerry Owen by Bakera poznal stejně rychle, jako kterýkoliv operátor elektrárny. „To je důvod, proč tam jel řekl. Když neodpověděla, ani se neotočila, vrátil se dovnitř.

Měli čtyři čluny pro dvacet mužů. Dva z nich byly kajutové jachty, malé laminátové čluny používané na jezerech, poháněné přívěsnými motory. Byl tam dvacet stop dlouhý otevřený rybářský člun, také se závěsným motorem. A měli tam Cindy Lu. To byla bomba. Dvacet stop dlouhá a široká jen tak, aby v ní mohli sedět dva lidé v malém kokpitu. Zbytek lodí tvořil ohromný vestavěný motor, pokrytý lesklým chromem.

Cindy Lu ztratila většinu své jasně oranžové metalízy. Chrom nezářil, když po ní Johnny Baker přejel světlem baterky.

Byla to loď pro závody na moři, ale s připojeným vlečným člunem, naloženým zásobami, nemohla jet příliš rychle.

„To byl pořádný objev," řekl Horrie Jackson. „Můžeme ji použít na —"

„Je nádherná! Komu záleží na tom, k čemu je?"

Vůdce rybářského tábora radostně zahlaholil: „Není skvělá? Ale senátor chtěl něco, co by mohlo tahat náklad. A protože jedu s vámi, taky bych měl raději něco rychlejšího. Pouze pro případ, že bychom museli před něčím utíkat."

„Nejedeme tam proto, abychom utíkali," ozval se Baker.

Jackson se široce usmíval. Chyběl mu zub. „Generále, já jedu jenom proto, že mě najali. Někteří z mých chlapců jedou proto, že nám senátorův člověk nabídl, že přijme jejich ženy nahoru do údolí a nechá je tam přes zimu. Nevím, co tu dělá poslední astronaut."

„Vám na tom nezáleží?" ptal se Baker. „Copak to nestojí za záchranu? Může to být poslední jaderná elektrárna na Zemi!"

Jackson zavrtěl hlavou. „Generále, po tom, co jsem viděl, nedokážu uvažovat víc než den dopředu. Právě teď je všechno, co vím, že mě nějakou dobu budete žít. Pamatuju se..." Nachmužil obočí. „Zdá se to být tak dlouho. Noviny křičely, že vláda umísťuje jadernou elektrárnu blízko nás, a pokud dojde k havárii... Nepamatuju se. Ale nemůže mě vzrušit záchrana atomové elektrárny."

„Nebo čehokoliv jiného," dodal Jack Gillcuddy. „Syndrom neštěstí."

„Nastupme," vyzval je Horrie Jackson chladně.

Tim Hamner si vybral: jedna z lodí měla plachtu jako ochranu proti dešti. Sedl si vedle Hugo Becka. Ten už musel mít dost toho, že se mu vyhýbali. Mark a Gillcuddy nasedli do stejné lodí.

Horrie Jackson zaujal místo řidiče, pak se rozhlédl a zjistil, že Johnny Baker velí Cindy Lu.

„Nepředpokládám, že pro astronauta bude příliš rychlá," zavolal, „ale pod plachtou tak nepromokneš."

Baker se zasmál. „Co je trocha deště pro zamilovaného muže?" Spustil Cindy Lu s řevem, který mrazil do morku kostí a otupoval myšlení.

Malé loďstvo opatrně vyrazilo od pobřeží, ven do vnitrozemského moře. Vody byly nebezpečné díky vrcholům stromů, plovoucím troskám, telegrafním sloupům. Horrie Jackson jel vpředu v kabinové jachtě, velmi pomalu. Vrcholek

síla označoval, kde musí být stodola; objel ji širokým obloukem. Zdálo se, že přesně ví, kde zatočit, aby našel průplav mezi ostrůvky a překážkami.

Noc nebyla úplně černá jako asfalt. Slabá záře mezi mrholením vyznačovala místo, kde se za stálým příkrovem mraků skrýval měsíc.

Mark vylovil kukuřičné placky a podal je dokola. Měli s sebou pytle kukuřičné mouky a dost kulatých kukuřičných placek, aby je uživil, než přeplyjí přes vodu. Bylo jich dost, dokud Hugo Beck jednu nevložil do ruky Horie Jacksona. „Poslyšte!“ vykřikl Horrie. Kousl do ní, pak si ji nacpal celou do pusy a pokoušel se přes ni mluvit. „Zrovna u nohou mám sušené ryby. Podejte je dokola. Jsou všechny vaše. Chci těchto placek tolik, kolik můžete postrádat, a všechny pro mě.“

Mark byl ohromený. „Co je tak zvláštního na kukuřičných plackách?“

Horrie si vyprázdnil ústa. „Nejsou to ryby, to je všechno! Podívejte se, z našeho pohledu celý svět hladoví, kromě nás. My nehladovíme. Pár měsíců jsme hladověli, pak byly najednou všude ryby, ale jenom dva druhy. Sumcovité a zlaté rybky. Jediný problém je uvařit je. My—“

„Zadržte!“ To byl Mark. „Neříkal jste doopravdy zlaté rybičky, že ne?“

„Vypadají jako zlaté rybičky, ale velké. Teď je právě jíte. Gary Fisher říká, že zlaté rybičky mohou vyrůst do libovolné velikosti. Sumci tu byli vždycky, v tekoucích vodách. Chcete, abych zmlknul? Podejte mi pytel s kukuřičnými plackami.“

Podali Horiemu pytel. Tim jedl s nadšením. Už dlouho neměl rybu a byla chutná, dokonce i sušená. Uvažoval o tom, proč se tu najednou objevilo tolik ryb, pak vzal v úvahu, jak prudce se rozšířily jejich zdroje potravy. Všechny ty mrtvé věci plující ve vodě. Vadilo mu to jen chvíli.

„Ale proč zlaté rybky?“ podíval se Mark Czesu.

Gillcuddy se na něj usmál. „Je snadné si to představit. Je tu sladkovodní moře, které stoupá, a tady je obývací pokoj a koule se zlatými rybičkami. Voda stoupá, proniká oknem, a vír najednou vynese toho nejposlušnějšího domácího mazlíčka z jeho klece do velkého širokého světa. "Konečně volná!" vykřikuje. Gillcuddy kousl do plátku zlaté rybičky a dodal: „Svoboda má samozřejmě svoji cenu.“

Horie jedl kukuřičné placky ve všeobecném tichu.

Mark prohrabal kapsy a vytáhl malý kousek doutníku. Strčil si ho do úst a žvýkal. „Zabíjel bych kvůli Lucky Strike," prohlásil.

„Můžeš klidně dostat příležitost," řekl Jason Gillcuddy.

Mark se usmál do tmy. „Můžu jen doufat. To je důvod, proč jsem se přihlásil.“

„Opravdu?“ zajímal se Tim.

„Ne tak úplně. Všechno je lepší než lámání skal.“

Jack Gillcuddy se zasmál vlastní myšlence. „Uvidíme," řekl. „Zabíjel bys kvůli Lucky Strike. Předpokládám, že bys kvůli Fayertonu mrzačil?“

„Správně!" vykřikl Mark souhlasně.

„A vykřikoval urážky kvůli Carltonu," přidal se Hugo Beck. Všichni se zasmáli, ale rychle přestali; z Hugo Becka byli stále nervózní.

„Teď víte, proč tu jsem?" řekl Mark. „Ale proč ty, Time; Tim zavrtěl hlavou. „V té době se to zdálo být dobrý nápad. Ne, zapomeňte, že jsem to řekl. Cítil jsem se, jako kdybych někomu něco dlužil..." Lidem, kolem kterých projel. Policistům pracujícím při vyprošťování nemocnice, zatímco se k nim blížila přílivová vlna. „... a Eileen je těhotná.“

Když nepokračoval, Horrie Jackson se ani neohlédl a zavolal: „Tak co?“

„Tak budu mít dítě. Nechápete?“

„Já jsem tady," prohlásil Hugo Beck, i když se ho neptali, „protože nikdo z Pevnosti by se na mě nepodíval.“

„Jsem rád, že tu jsi," podpořil ho Tim. „Pokud se někdo bude chtít vzdát, řekneš jim, co to znamená.“

Beck to vstřebával. „Oni o mně nemusí vědět, nebo musí?“

Vyměnili si pohledy. „Ne, pokud to nebude nezbytné," řekl Tim rychle, a pak se otočil k Jasonovi. „Ty jsi jediný, komu nerozumím. Jsi Harryho přítel. Nemohli tě přimět, aby ses stal dobrovolníkem.“

Jason se zasmál. „Ne, já jsem skutečný dobrovolník. Musel jsem. Četli jste někdy mé knihy?“ Pokračoval, než někdo z nich mohl odpovědět. „Jsou plné zázraků civilizace, o tom, jaké velké věci pro nás dělá věda. Tak jak bych se mohl nepřihlásit na tuhle bláznivou misi?“ Gillcuddy vyhlížel do tmavé noci a ještě temnější vody. „Ale existují místa, kde bych byl raději.“

„Jistě," přitakal Tim. „Hotel Savoy v Londýně. S Eileen. To bych chtěl.“

„A Hugo chce vrátit Shire," ozval se Mark.

„Ne." Hlas Hugo Becka zněl pevně. „Ne, já toužím po civilizaci.“ Když ho nikdo nepřerušil, dychtivě pokračoval. „Chci pořádné auto a nějakou praxi v přemlouvání policajta, aby mi nedával pokutu. Chci Jih proti Severu na kanálu bez reklam, bez přerušování. Chci večeri v restauraci Mon Grenier se ženou, která nehláskuje „ekologie", ale četla Kama Sútru.“

„A opravovala by chyby." doplnil ho Mark.

„Vy znáte Mon Grenier?“ zeptal se Gillcuddy.

„Jistě. Já jsem v Tarzaně bydlel. Vy jste tam byl?“

„Salát s houbami," zasněně řekl Gillcuddy.

„Bouillabaisse. S vychlazeným Moselským." přidal se Tim. Mluvili o jídlech, která nikdy nejedli a teď už nikdy nebudou.

„A já jsem propásl většinu svých příležitostí," prohlásil Hugo Beck. „Musel jsem začít s tou ztracenou komunou.“

Přátelé, dovolte, abych vám řekl, že to nefungovalo."

„To jsem nikdy nepředpokládal," řekl Jason. Hugo Beck couvl před ironií v Gillcuddyho hlase a spisovatel rychle řekl:

„Každopádně vezeme zázraky. Myslím." Kopl do velkého pytle, který ležel na dně člunu. „Bude tohle fungovat?"

„Forrester říkal, že bude," ozval se Mark, „zvláště když do toho pořádně kopneš. Ale nemáme toho s sebou dost. Hardy tvrdě smlouvá."

Horrie Jackson se ohlédl ze svého místa u kormidla. „Ježíši, to bych řekl, že smlouvá. Když jsem tady i já."

Mžení zešedlo a přecházelo do ještě světlejšího odstínu. Devadesát tři milionů mil směrem na východ muselo být Slunce nerušené a zcela nedotčené největším neštěstím v psané historii. Čluny pluly po nekonečném moři, posetém troskami. Mrtvolý lidí a zvířat už zmizely. Horrie Jackson zvýšil rychlost, ale ne o moc. Plavaly tam klády a kusy domů, nahuštěné pne-

umatiky, vyplavené zbytky civilizace. Vrcholky stromů mohli vidět jako pravidelné řady nadýchaných keřů; ale byly tam i jednotlivé stromy a některé z nich těsně pod hladinou. Jakýkoliv z nich mohl rozpárat dno lodi.

Hugo Beck zavolal na druhou stranu člunu: „Poslyš, Marku. Co bys udělal pro Silva Thin?"

„Dej pryč ruku z mého kolena a já ti to řeknu."

Jackson kormidloval podle kompasu kalným úsvitem. Na jezeru nikdo jiný nebyl, jen malá flotila. Cindy Lu pracovala vzadu, velký motor zasazený do maličké lodi, vykřikovala svou frustraci nad váhou, jakou musí táhnout. Horrie řval, aby překřičel zvuk vlastního motoru: „Vrátím se s plným nákladem ryb, bude jich dost, abychom nakrmili všechny v té elektrárně. Na

oplátku chci tolik těch kukuřičných placek, aby naplnily jutový pytel, ve kterém byly ryby. No, není to tak velký pytel..."

Tim Hamner se upřeně díval dopředu do deště. Je něco vepředu? Nejdřív viděl ostrov, ze kterého vzhůru čněly pravidelné tvary. Nebylo to neobvyklé,... ale když se dostali blíž, uviděl, že některé z těch tvarů jsou válce, a veliké. Hledal očima pohyb, lidské postavy. Museli slyšet řev Cindy Lu.

Alim Nassor našel Hookera a Jerry Owena na velitelském stanovišti. Na stole měli rozprostřené mapy a Hooker po nich přesouval malé kartónové jednotky. Látkovou stěnou pronikl hlas a zaduněl Alimovi v uších.

„Protože jejich hrdost je hrdostí starých čarodějů, kteří si mysleli, že přinutí celou Přírodu, aby je poslouchala. Ale naše hrdost je hrdostí těch, kteří věří v Pána. My nepotřebujeme zbraně čarodějů, ale pouze Boží přízeň..."

Hooker znechuceně vzhlédl. „Bláznivý bastard."

Alim pokrčil rameny.

Armitage potřebovali a bez ohledu na cynické řeči, které užívali, když nebyl Armitage nablízku, většina z nich alespoň částečně věřila v kazatelovo poslání. „Dobře, nemám nic proti zničení té zatracené elektrárny," připustil Hooker. „Musí zmizet. To chápu. Ale je to —"

„Jistě! K udržování něčeho takového je třeba spousta průmyslu."

Jerry Owen promluvil, aniž si byl vědom, že vyrušuje. „Pokud bychom měli elektrárnu, chtěli bychom používat elektřinu. Nejdříve proto, že je to pohodlné, pak proto, že bychom ji potřebovali, a pak už je příliš pozdě! Pak bychom potřebovali veškerý ostatní průmysl, abychom udrželi jadernou elektrárnu v chodu. Opět celá industriální společnost a to je konec svobody a bratrství, protože bychom potřebovali otroctví mzdy, aby —"

„Řekl jsem, že ti věřím. Jenom proboha přestaň s těmi posranými řečmi."

„Tak v čem je problém?" zeptal se Owen.

„No, elektrárna nám nikam neuteče, že ne? Počká, dokud nebudeme připraveni. Otázka je kdy?" zdůraznil Hooker.

„Podívejte, když jsme s tím vším začali, chtěli jsme místo, kde bychom se mohli ukrýt. Jako má ten zatracený senátor, nějaké místo, které bychom mohli bránit. Někaké naše místo. Dobře, tak to udělat nemůžeme."

„Vzdal ses toho, když jsi poprvé uvažil člověka."

„Myslíš, že to nevím, ty hajzle?" V Hookerově hlase zněl potlačovaný vztek. „Takže teď jsme na horské dráze.

Nemůžeme se zastavit. Musíme stále růst. Zabrát celý ten zatracený stát. Možná víc. Ale rozhodně se nemůžeme zastavit teď."

Ukázal na mapu. „A senátorovo údolí sedí přímo tady. Nemůžeme jít na sever, dokud nezabereme jeho území. K čertu, nemůžeme ani držet Bílou řeku a tyhle kopce do té doby, dokud senátorovi lidé mohou podnikat výpady na naše území, kdykoliv budou chtít. Jednu věc jsme se ve Vietnamu naučili:

necháte nepříteli místo, kam by se stáhl a zorganizoval, které nazývají svatyní, a nemůžete ho porazit. A víte, co dělá ten senátor?"

Hooker přešel prstem po řetězci kopců na východě od moře San Joaquin. „Poslal padesát mužů na koních tady nahoru. Rekrutují. Na našich křídlech. Já teď nevím, kolik jich tam nahoře v těch kopcích je, ale pokud se všichni dají dohromady, můžou nám dělat potíže. Tak. Nedáme jim šanci to provést. Udeříme na senátora a to teď, než se zorganizuje."

„Chápu," přisvědčil Jerry Owen. Prohrábl si světlé vousy. „A Prorok po nás chce, abychom vyrazili proti jaderné elektrárně —"

„Správně," řekl Hooker. „Táhnout s celou armádou na jih. Chápete, co to s námi provede? Ale jak mám k čertu přemluvit toho bláznivého bastarda, aby mě nechal skoncovat se senátorem, než půjdeme po té elektrárně?"

Owen vypadal zamyšleně. „Možná nemusíš. Víš, nemyslím, že na té elektrárně mají víc než padesát, šedesát lidí.

Alespoň ne bojovníků. Můžou mít mnohem víc žen a dětí, ale nemají moc velkou armádu. A jsou tam na ostrově a nemůžou mít moc jídla. Ani munice. Nemají opravdové opevnění..."

„Chceš říct, že bude snadné je vyřídít?" ptal se Alim Nassor.

„Jak snadné?" zeptal se Hooker. „Kolik lidí?"

Jerry pokrčil rameny. „Dej mi dvěstě lidí a nějaké dělostřelectvo. Minomety. Zasáhneme turbíny minomety a skoncuje s elektrinou. Bez elektriny nemůžou ovládat jaderný reaktor. Potřebují ji pro čerpadla. Zasáhneme turbíny a celá ta věc se roztaví —"

„Vybuchne to?" zajímal se Alim. Myšlenka ho vzrušila i vyděsila. „Velký hříbovitý oblak? A co spad? Budeme se muset rychle dostat pryč z oblasti spadu, ne?"

Jerry Owen se na něj podíval pobaveně. „Nic takového. Žádné velké bílé světlo. Žádný velký hříbovitý oblak. Je mi líto."

„Mně to líto není" ozval se Hooker. „Až to tam obsadíme, dokážeš mi vyrobit nějaké atomové bomby?"

„Ne."

„Ty nevíš jak?" Hooker dal najevo své zklamání. Owen mluvil, jako když to všechno zná.

A Owen byl uražený. „Nikdo to nedokáže. Podívej, z jaderného paliva nejdou vyrobit atomové bomby. Je to nevhodná látka. Nebyla k tomu určena. Ani nebyla určena k tomu, aby vybuchovala. K čertu, nejspíš nedojde ani ke skutečnému roztavení. Zabezpečují i svá bezpečnostní opatření."

Alim se podívil. „A vy hoši jste vždycky říkali, že nejsou bezpečné."

„Ne, samozřejmě nejsou bezpečné, ale bezpečné v porovnání s čím?" Jerry Owen ukázal na sever, směrem ke zřícené přehradě a zaplavenému městu Bakersfield: kubistickým ostrovům, které se zvedaly ze špinavého moře. „To byla vodní elektrárna. Bylo to bezpečné? Lidé, kteří by se nepřiblížili k atomové elektrárně, bydleli pod přehradami."

„Tak proč to místo tak nenávidíš?" zeptal se Hooker. „Možná... možná bychom ho měli ušetřit."

„Zatraceně, ne," protestoval Jerry Owen.

Alim vrhl pohled na Hookera. Teď jsi ho znovu nastartoval, říkal ten pohled.

„Je to příliš mnoho, nechápete to?" ptal se Owen. „Atomová energie přiměje lidi, aby si mysleli, že se problémy dají vyřešit technologií. Větší a větší. Budou následovat další rychlá řešení. Máte energii, tak ji použijete a brzy potřebujete víc a víc, a pak budete rvát ze země deset miliard tun uhlí

ročně. Znečištění. Města tak velká, že uprostřed hníjí. Ghetta. Nechápete to? Atomová energie umožňuje snadný život bez rovnováhy s přírodou. Na nějakou dobu. Dokud nakonec nemůžete tu rovnováhu obnovit. Kladivo nám dalo šanci vrátit se ke způsobu života, ke kterému jsme se vyvinuli, chovat se k Zemi laskavě..."

„V pořádku, zatraceně," uklidňoval ho Hooker. „Vezmi si dvěstě mužů a dva minomety a běž zlikvidovat tu elektrárnu.

Zajisti, aby Prorok věděl, co děláte. Možná zmlkne na dost dlouho, aby mě nechal organizovat." Hooker se díval do mapy. „Jdi si hrát, Owene. My musíme jít po skutečném nepříteli." Vyžádá si dobrovolníky, pomyslel si Hooker a usmál se. Blázní by měli jít s Owenem a nechat Hookera chvíli na pokoji.

Místnost, kam Adolf Weigley zavedl Tima, vypadala krásně. Bylo jisté, že je přeplněná: masivní svazky kabelů procházely zdi, rozdělovaly se a běžely jim nad hlavou v kovových kabelových kanálech. Ale měli tam osvětlení, elektrické osvětlení! Dvě zdi lemovaly vkusně nalakované zelené panely, zaplněné číselníky, světly a přepínači. Byly tak čisté a zbavené prachu, jako operační sály. Tim se zeptal: „Co je tohle, hlavní řídicí místnost?"

Weigley se zasmál. Byl stále rozjařený, nezatížený nervozitou syndromu neštěstí, a choval se zcela suverénně, pokud se jednalo o jakoukoliv technologii. Dětsky hladká tvář ho dělala mladším, než byl; muži z Pevnosti měli většinou vousy. „Ne, je to kabelová rozvodna," vysvětloval. „Ale je to jediné místo, které máme, kde můžete spát. Abych nezapomněl... nebylo by

chytré mačkat nějaká tlačítka." Naznačil úsměv, poněkud zlomyslný.

Tim se zasmál. „Já nebudu." Díval se nadšeně na hasicí přístroje a blikající světla a masivní kabely. Všechno bylo přesně na svém místě, všechno zářilo v umělém osvětlení. V uších mu slabě hučela elektrina.

Dolf ukázal: „Položte si svůj batoh támhle. Budou tu spát taky ostatní. Dávejte pozor, abyste se drželi stranou.

Operátoři ve službě se sem musí dostat. Občas musí jednat rychle." Jeho úsměv pohasl. „A v některých těch kabelech je pořádné napětí. Držte se od nich dál."

„Jistě," přisvědčil Tim. „Řekněte mi, Dolfe, jakou tu máte funkci?" Weigley vypadal příliš mladý na to, aby byl inženýrem, ale neměl postavu jako stavař.

„Učedník elektrických systémů," řekl Weigley. „Což znamená, že děláme všechno. Uložili jste ty věci? Pojďme. Řekli mi, abych vás tu provedl a pomohl vám sestavit rádio."

„Správně. Co znamená „všechno"?"

Weigley pokrčil rameny. „Když jsem ve službě, sedím v řídicí místnosti, piju kávu a hraju karty, dokud operátor ve službě nerozhodne, že se má na něčem dělat. Pak to jdu provést. Může to být naprosto cokoliv. Odečíst ukazatel.

Uhasit oheň. Přehodit vypínač. Otočit ventilem. Opravit zlomený kabel. Cokoliv."

„Takže jste robot pro inženýry."

„Inženýry?"

„Operátory ve službě."

„To nejsou inženýři. Dostali se do své funkce tak, že dělali to, co já. Jednoho dne budu operátorem, pokud tu zbude něco, co bych ovládal. K čertu, Hobie Latham začínal tím, že chodil na sněžnicích pohoří Sierra a měřil hloubku sněhu, abychom zjistili, kolik vody můžeme očekávat při jarním tání. Teď je hlavním operátorem."

Vyšli ven do blátivého dvora. Velké náspy zeminy se tyčily vysoko nad nimi. Pracovali na nich muži, vztyčovali formy, do kterých druhí nalávali beton, aby zpevnili ochrannou hráz, udržující SJNP (San Joaquin Nuclear Project) v bezpečí.

Ostatní prováděli nepochopitelné věci s vysokozdviznými vozíky. Na dvoře vřela aktivita, na pohled chaotická, ale

zdálo se, že všichni vědí, co mají dělat.

Tim se díky tomu cítil podivně zranitelný, když stál uvnitř elektrárny a věděl, že voda venku je třicet stop nad nimi.

Jaderná elektrárna San Joaquin — to byl potopený ostrov, obklopený hrázemi ze zeminy, vztyčenými pomocí buldozerů. Čerpadla se starala o praskliny v hrázi. Jedna trhlina v náspech nebo den bez elektřiny dodávané čerpadlům, a mohli být zatopeni.

Holandané žili s tím vědomím celý život a to, čeho se obávali, je nakonec postihlo; bylo nepředstavitelné, že by Holandsko přežilo přílivové vlny následující po pádu Kladiwa.

„Myslím, že nejlepší místo pro vaše rádio je na jedné z chladicích věží," řekl Dolf. „Ale ty jsou od elektrárny odděleny."

Vyšplhal po dřevěném žebříku na vrchol náspu a ukázal. Za sto stopami vody se tyčily čtyři chladicí věže, zasazené dovnitř menšího valu, který silně prosakoval. Voda částečně zaplavila jejich základny. Z každé věže vystupoval hustý bílý oblak, stoupal do nebe, strašidelně rostl a nakonec mizel.

„Nebudou mít potíže, aby tohle místo našli," konstatoval Tim.

„Ne."

„Poslyšte, myslel jsem, že jaderná elektrárna nepůsobí znečištění."

Dolf Weigley se zasmál. „Tohle není žádné znečištění. To všechno je pára. Vodní pára. Jak by to mohl být kouř? My nic nespálujeme." Ukázal na úzkou dřevěnou lávku pro pěší, která vedla z náspu k nejbližší věži. „Tohle je jediná cesta, pokud nevytáhneme ven člun. Ale stále si myslím, že je to nejlepší místo pro rádio."

„Já taky, ale anténu nemůžeme přenášet po tom dřevěném můstku."

„Ale jistě, můžeme. Jste připravený? Pojďme pro ty věci."

Tim bázně stoupal po šikmém žebříku, který běžel cikcak při stěně mohutné věže ze sekvojového dřeva. Opět na něj zapůsobila organizace v SJNP. Weigley odešel do dvora a vrátil se s muži, kteří nesli rádio, autobaterie a anténu.

Přehopsali po úzkém prkenném můstku s celým nákladem v jedné várce, pak se vrátili zpět ke své práci. Bez otázek, bez dohadů, bez protestů. Možná Hammerfall změnil víc, než jen svatební zvyklosti: Tim si pamatoval z novin, že SNJP byl zamořen stávkami a hádkami o tom, která odborová organizace koho zastupuje, o mzdě za přesčasy, o životních podmínkách... Problémy se zaměstnanci zdržely stavbu téměř tak dlouho, jako ochránci životního prostředí, kteří dělali co mohli, aby ji zastavili.

Dostal se na vrcholek padesát stop vysoké věže. Ocítl se asi třicet stop nad hladinou moře. Základnu věže obklopovala prosakující přehrada a čerpadla pracovala, aby udržela vstupy volné. Na úpatí věže existoval silný tah vzduchu směrem dovnitř.

Ta věc byla velká, přes dvěstě stop v průměru. Patro, na kterém stál Tim, tvořil velký kovový talíř, perforovaný nesčetnými otvory. Čerpadla přiváděla nahoru vodu a vylévala ji na patro, kde stála do výše několika palců. Stékala dolů do věže a mizela. Nad ním čněla desítka menších válcovitých věží do

výše dvaceti stop nad patrem. Z každé se valila pára. Patro se chvělo hukotem čerpadel.

„Tohle je dobré místo pro rádio," pochvaloval si Tim. Díval se zamyšleně přes moře San Joaquin. „Ale je trochu exponované."

Weigley pokrčil rameny. „Můžeme dát nahoru nějaké pytle s pískem, vybudovat přístřešek. A natálmout telefonní vedení odtud do elektrárny. Otázka je, chcete sem umístit rádio?"

„Pojďme to vyzkoušet."

Zabralo jim hodinu, než sestavili směrovou anténu a upevnili ji na jednu z menších Venturiho trubíc, které se tu tyčily do výše. Tim připojil vysílačku k bateriím. Pečlivě natočili směrovou anténu, aby mířila na dvacet stupňů magnetické deklinace, a Tim se podíval na hodinky. „Nebudou poslouchat ještě čtvrt hodiny. Udělejme si přestávku. Řekněte mi, jaká je tu situace. Byli jsme skutečně překvapeni, když jsme zjistili, že tu jste, že elektrárna běží."

Weigley si našel posez na zábradlí. „Občas to překvapuje i mě," řekl.

„Byl jste tu, když...?"

„Jo. Nikdo z nás samozřejmě nevěřil, že do nás kometa narazí. Co se týkalo pana Price, byl to prostě další pracovní den. Šílel kvůli absencím. Spousta personálu se neukázala. Pak, když to skutečně udeřilo, to bylo tím horší. Neměli jsme všechny naše lidi."

„Stále nechápu, jak jste to dokázali," zajímal se Tim.

„Price je génius," vysvětloval Weigley. „Hned, jak jsme to věděli, dokonce ještě před zemětřesením, prováděl opatření pro přežití. Vyslal ven buldozery, aby nahrnuly valy dřív, než začalo pršet. Poslal mě a ostatní ven do údolí na železnici, abychom doplnili pojízdné cisterny. Naftu, benzin, nabrali jsme všechno, co se dalo. A na vlečce byl krytý vagon,, plný mouky

a fazolí. Pan Price nás přiměl, abychom to všechno vzali. Jsme samozřejmě rádi, že to udělal. Není to moc pestré, ale nehladovíme. Proč se smějete?"

„Rybáři se cítí stejně."

„A kdo ne? Můžete uvěřit, že už nikdy neochutnáte banán? Mimochodem, uvítali bychom nějakou pomerančovou šťávu. Máme obavy z kurdějí."

„Pomerančovíky jsou v Kalifornii vyhubené. Občas můžeme vydolovat nějaký Tang z obchodů." Čím déle se Tim díval na tu zeď zeminy mezi ním a mořem San Joaquin, tím byla větší. „Dolfé, jak jste dokázali vztyčit tohle, zatímco se údolí zaplavovalo?"

„Nemuseli jsme. Je to bláznivá historie. Původní myšlenka byla umístit elektrárnu blíže k Wascu. Pan Price ji chtěl tady nahoře, na hřebeni, protože odtok z chladicích věží by se lépe odváděl a nemuseli bychom hloubit tak hluboké nádrže.

Vládním zmocněncům se to nelíbilo. Dělal to elektrárnu viditelnější.

„Ach, ale vždyť je krásná! Je jako z obálky Amazing Stories z roku 1930. Budoucnost!"

„To samé říkal pan Price. V každém případě vybudovali elektrárnu tady nahoře, na hřebeni."

Samozřejmě to nebyl moc výrazný hřeben; nic víc než nízký zvlněný kopeček. Elektrárna nestála víc než dvacet stop nad údolím, které ji obklopovalo.

„A pak, když práci dokončili, vláda se vyděla a vybudovali násypy," pokračoval Weigley. „Ne z nějakých opravdových důvodů. Jen aby elektrárnu schovali tak, aby na ni zastánci životního prostředí nemysleli, když jedou po mezistátní dálnici číslo pět." Weigley sevřel rty. „A pak někteří z těch bastardů, kteří se snažili elektrárnu zlikvidovat, rozpoutali peklo, protože jsme na násypy spotřebovali peníze navíc! Ale hodilo se to. Všechno, co jsme museli udělat, bylo nahrnout pomocí buldozerů dostatek zeminy k zaplnění otvorů na místech, kde ochrannými valy procházela silnice a železnice. To byla taky dobrá věc. Po pádu Kladiva voda stoupala rychle."

„To bych se vsadil. Já jsem přes to moře přejížděl," podotkl Tím.

„Jak to myslíte?"

Tím to vysvětlil. „Slyšel jste nějaké historky o Bludném Holanďanovi?"

Weigley zavrtěl hlavou. „Ale my tu nemáme moc velké kontakty s lidmi z vnějšku. Starosta Allen nemyslí, že by to byl dobrý nápad."

„Allen. S ním jsem se setkal. Jak se sem dostal?"

„Ukázal se těsně předtím, než byla voda příliš hluboká. Byl v městské radnici, když do Los Angeles dorazila přílivová vlna. Člověče, ten může vyprávět historky! Každopádně se tu příští den objevil s desítkou policajtů a lidí z radnice.

Víte, před pádem Kladiva elektrárnu vlastnilo Los Angeles —"

„Takže starosta Allen je tady šéf."

„Ne! Velí tu pan Price. Starosta je tu host. Zrovna jako vy. Co ví o jaderné elektrárně?"

Tím nepoukázal na to, že to byl Weigley, který mu řekl, že právě starosta se stavěl proti kontaktům s lidmi z vnějšku.

„Takže jste přečkali konec světa," řekl Tím. „Tak, že jste udržovali elektrárnu v chodu. Jaké s ní máte plány?"

Weigley pokrčil rameny. „To je na panu Priceovi. A nemyslete si, že bylo snadné udržet ji v chodu. Všechno musí pracovat nepřetržitě. Můžeme dodávat tisíc megawattů."

„To se zdá být spousta —"

„Deset milionů žárovek." Weigley se usmál.

„Jo, to je spousta. Jak dlouho to můžete udržovat?"

„Na plnou kapacitu asi jeden rok. Ale neběžíme naplno a nikdy nepoběžíme. K chodu elektrárny je třeba asi deseti megawattů. Chladicí čerpadla, ovládací zařízení, světla... to víte. Představuje to jedno procento kapacity, takže bychom to mohli udržovat sto let. Ale pak máme další sadu palivových článků, tam v Čísle dva."

Tím se ohlédl na elektrárnu. Dvě ohromné betonové kopule, které obsahovaty jaderné reaktory. Ke každé se napojovala, řada obdélníkovitých budov, ve kterých byly turbíny a ovládací zařízení.

„Číslo dvě není funkční," vysvětloval Weigley. „Jeho dokončení bude první prací poté, co voda poklesne. A pak budeme schopni dodávat do sítě dvacet megawattů k použití pro někoho jiného. To můžeme udržovat po padesát let."

„Padesát let." Tím o tom přemýšlel. Za padesát let Spojené státy přešly od vozů s koňmi k civilizaci automobilů, otevřely doly, vybudovaly města a průmysl; objevily elektroniku a počítače, převedly kosmické léty z humoristických knížek na Měsíc. A tahle jediná elektrárna mohla dodávat víc energie, než vyprodukovaly celé Spojené státy v dvacátých letech... „To je vzrušující. Můj Bože, stálo za to sem přijít! Forester měl pravdu. Kdybychom připustili, aby se s touhle elektrárnou něco stalo, nebylo by to optimální řešení."

„Cože?" Weigley věnoval Timovi překvapený pohled.

Tím se usmál. „Nic. Je čas vyzkoušet rádio."

Vejit do konferenční místnosti bylo jako vejít do minulosti, přímo na schůzi Rady ředitelů. Měli tam všechno. Dlouhý stůl s pohodlnými křesly, poznámkové bloky, tabule, křídý a houby, dokonce i dřevěná ukazovátka. Tím byl otřesen. Uvažoval o tom, co by dal Al Hardy za dobře vybavenou zasedací místnost, nástěnky na věšení map a seznamů, skříně na spisy...

Probíhala debata. Johnny Baker pokynul Timovi, aby se posadil do křesla vlevo od něj. Tím rychle šeptal: v rádiu slyšeli především šum, ale fungovalo; navázali spojení s Pevností. Žádné další zprávy. Baker mu šeptem poděkoval, otočil se zpět a poslouchal.

Vypadali jako lidští strašáci, různě oblečení, většina z nich ozbrojená, bledí jako duchové, s výjimkou starosty Allena a černého detektiva — vyšetřovatele. Šaty měli staré, boty obnošené. Před pár měsíci by tu působili zcela nepatřičně. Teď vypadala divně místnost. Lidé byli normální, kromě toho, že byli tak čisti.

Tím se ve svých šatech ošival. Rukou poklepal po hladce vyholené tváři. Byl čistý! Měli tu horkou vodu na koupání a fungující elektrické holicí strojky. Pračka a sušička se nezastavily od té doby, co dorazila skupina z Pevnosti. Košili, trenýrky a ponožky měl čisté a suché. Tím se ošival a pokoušel se poslouchat. Slyšel znovu a znovu dokola tu samou větu: „Nevěděl jsem, že po nás půjde nějaká zatracená armáda."

Barry Price neměl tak mohutnou postavu jako vedoucí stavařů, který stál proti němu, ale bylo jasné, kdo je vedoucí. Price měl oblečenou khaki polní uniformu, maskovací bundu a košili se spoustou psacích potřeb; u pasu mu visela kapesní kalkulačka. Poblíž postával pomocník se zápisníkem. Díky vlasům, ostříhaným na ježka, a přesně sestřiženému tenkému kníru vypadal téměř pedantsky. Řekl: „Tak co se změnilo? Nikdy jsme nebyli populární."

„Sakra, to ne, ale armáda kanibalů?" Nebylo to horko, které způsobilo, že se vedoucí pod svou ochrannou přilbou potil.

„Barry, musíme se odtud dostat pryč."

„Nemáme kam jít."

„To je blbost. Na západní stranu moře. Kamkoliv. Ale tady nemůžeme zůstat! Nemůžeme bojovat s celou armádou.“
„Musíme,“ trval na svém Price. „Jak můžeme nechat tohle všechno jít do háje? Robine, ty jsi pracoval stejně tvrdě jako každý jiný! Teď máme spojence —“

„Pár spojenců. Desítku mužů.“ Robin Laumer se naklonil přes stůl směrem k Barry Pricovi. Jako by byli v místnosti sami; alespoň nikdo je nepřerušoval. „Podívej. Všechno musí fungovat, nebo nepůjde nic, mám pravdu?“
„Máš pravdu.“

„Takže se jim povede jeden zásah do turbíny, elektrické rozvodny, kabelové místnosti, ovládací místnosti a je to! Budeme pod vodou a nic už nebude znovu pracovat!“

„Tohle všechno vím,“ odbytl Price. „Takže jim nesmíme dovolit ten jeden zásah.“

„To je blbost. Barry, já mizím. Všechny mé lidi, kteří budou chtít odejít se mnou, vezmu s sebou. Vrátime je, ale půjčme si vaše čluny —“

„Ne, moje čluny si nepůjčíte,“ odmítl ho Johnny Baker. Seděl vlevo od Barryho Price, přímo proti starostovi Allenovi.

„Nepřivezl jsem čluny, abych tuhle elektrárnu pomáhal evakuovat.“

Zdálo se, že se Laumer bude hádat; pak ale pokrčil rameny. „Tak si vezmu čluny, které tu už byly. Jeden z nich je stejně můj, ten, který mám. Ale odjíždíme.“

Vypochodoval z místnosti. Když míjel Tima Hamnera, Tim mu řekl. „Nikdy už nebudete čistý.“ Laumer se zarazil v chůzi, pak šel dál.

Baker se zeptal: „Neměli bychom ho zastavit?“

„Jak?“ odpověděl otázkou Price.

Baker to pominul. Nikdo z nich nebyl připraven použít jediný způsob, kterým by mohli Laumera zastavit. „Kolik lidí s ním půjde?“

„Nevím. Možná dvacet nebo třicet stavebních dělníků. Třeba jich tolik nebude. Pracovali jsme jako otroci, abychom tuhle elektrárnu zachránili. Nemyslím, že odejde někdo z mých operátorů.“

„Takže můžete elektrárnu nadále udržet v chodu.“

„Alespoň tímhle si můžu být jistý,“ řekl Price.

Johnny se otočil ke starostovi. „A co vaši lidé? Zejména vaši policisté?“

„Pochybuju, že nějaký odejde,“ prohlásil Bentley Allen.

„Měli jsme zatracené velké problémy, abychom se sem dostali.“

„To je dobře,“ oddechl si Baker. Viděl výraz starostovy tváře. „Takže neutečou. A vy samozřejmě zůstáváte, Barry...“

To, jaký to mělo na Price účinek, působilo znepokojivě. Nevypadal netečně ani hrdě; vypadal jako trpící muž. „Musím zůstat,“ řekl. „Za tuhle vstupenku už jsem zaplatil. Ne, vy to nemůžete vědět. Když dopadlo to zatracené Kladivo, mohl jsem jít někoho hledat do Los Angeles, nebo zůstat tady a pokusit se zachránit elektrárnu. Zůstal jsem.“ Sevřel čelisti.

„Tak co teď budeme dělat?“

„Nemůžu vám dávat rozkazy,“ řekl Johnny.

Price pokrčil rameny. „Podle mě můžete.“ Podíval se na starostu Allena a ten přikývl. „Pokud jde o mě, tenhle stát řídí senátor Jellison. Možná je prezidentem. Je to logičtější než u ostatních.“

„Vy také?“ zeptal se Johnny. „O kolika prezidentech jste slyšeli?“

„O pěti. Colorado Springs; Moose Jaw v Montaně; Carper ve Wyomingu...v každém případě, já беру senátora. Dávejte nám všechny rozkazy, jaké chcete.“

Johnny Baker opatrně promluvil. „Vy mi nerozumíte. Já jsem dostal příkaz nevydávat vám rozkazy. Jenom návrhy.“

Price vypadal znepokojeně a zmateně. Starosta Allen a jeho asistent si spolu šeptali, pak se Allen zeptal: „Nechce převzít zodpovědnost?“

„Přesně tak,“ potvrdil Baker. „Podívejte, já jsem na vaší straně. Musíme udržet elektrárnu v chodu. Ale neřídím Pevnost.“

Starosta Allen namítl: „Vy máte nejvyšší hodnost —“

„Mám se pokoušet dávat senátorovi rozkazy? Já? To je nesmysl!“

„Byl to jen nápad, generále. V pořádku, feudální závazky fungují oboustranně,“ řekl starosta Allen. „Přinejmenším pokud je králem senátor Jellison. Proto chce omezit svou zodpovědnost vůči nám. Takže jaké návrhy pro nás máte, generále Bakere?“

„Nějaké jsem vám dal. Způsoby, jak vyrobit exotické zbraně...“

Price přikývl. „Pracujeme na nich. Skutečně to chtělo jenom nápad. Víte, pracovali jsme tu na obraně, myslím, že ne dost, ale nikoho z nás nikdy nenapadly bojové otravné plyny. O zápalných látkách víme, ale nevyrobili jsme jich dostatek. Nebo ani zepředu nabíjených kanónů. Hned na to pošlu lidi. Něco jiného?“

„Především zásoby. Netrpíte nedostatkem vody a disponujete elektřinou, abyste ji převařili. Sušené ryby jsou na cestě a můžete nalovit další. Připravte se na obléhání. Máme informaci, že Nové bratrství vážně uvažuje o ovládnutí Kalifornie a velice usiluje o zničení téhle elektrárny.“

„Pokud je do toho zapojen Alim Nassor, myslí to vážně,“ uvažoval starosta Allen. „Je to inteligentní muž a ďábelsky rozhodný. Ale nechápu jeho motiv. Nikdy se nezapojoval do žádného hnutí proti průmyslu. Právě naopak. „Zrovna se dostáváme do hry a vy teď říkáte, že ji zavíráte“ — tak se k tomu stavěl.“

„Zapomínáte na Armitage,“ připomněl mu Baker. „Nassor se seržantem Hookerem pravděpodobně nedokázali udržet tu armádu pohromadě. Armitage to dokáže. Je to Armitage, který chce zničit elektrárnu.“

Starosta se zamyslel. „Území Los Angeles bylo vždycky známé legračními náboženskými sektami...“

Tim stále doufal, že nebudou muset zapojit Huga. Promluvil za něj: „Jestli je islám legrační náboženství, pokračujte a smějte se, starosto. Takovým způsobem se šíří. Připojte se, nebo budete snědeni, tak nebo tak asimilují všechny.“

„Pokud zničí elektrárnu, nikdy nebudou mít jinou," ozval se Barry Price. „Museli se zbláznit." Mluvil o Novém bratrství nebo o Pevnosti? Nikdo se ho nezeptal.

Ale Baker náhle vstal. „Tak dobře. Jsme tady, máme pušky a návody doktora Forrestera. Time, ty jdi vyzkoušet ten potápěčský oblek. Možná můžeme vydolovat něco z toho, co potřebujeme k boji. Pál bych si vědět, kolik času nám zbývá."

Policista pomalu a opatrně vystupoval po šikmém žebříku s pytlím písku vybalancovaným na rameni. Měl vlasy písečné bány, hranatou čelist a obnošenou uniformou. Mark ho následoval s dalším pytlím písku. Přidali pytle na barikádu na vrcholku chladicí věže. Teď bylo Timovo rádio téměř obestavěné zdi z pytlů.

Muž se otočil k Markovi. Byl velký jako Mark a rozhněvaný. „My jsme z našeho města nedezertovali," protestoval. „Tak jsem to nemyslel." Mark vzdoroval nutkání couvnout. „Jenom jsem řekl, že většina z nás —"

„Byli jsme ve službě," přerušil ho policista. „Vím, že alespoň několik z nás sledovalo televizi, pokud se mohli k nějaké dostat. Starosta se na ni díval. Já ne. První, co jsem věděl, bylo to, že jedna z dívek křičela, že do nás narazila kometa. Zůstal jsem na svém postu. Pak přišel starosta a sháněl nás dohromady. Nahnal nás do výtahů a pak dolů do garáží a nastrkal ženy a část mužů do desítky stejnů, které už tam stály náloženy. Dal nám policisty na motorkách jako doprovod a zamířili jsn do parku Griffith."

„Měli jste nějaké ponětí —"

Já jsem vůbec nevěděl, co se děje," řekl pochůzkář Wingate. „Dostali jsme se nahoru do kopců a starosta nám řekl, že kometa způsobila nějaké škody, že to tam můžeme přečkat a pak jít uklízet ten nepořádek. Jo, hochu."

„Viděl jste přílivovou vlnu?"

„Jo, hochu. Czescu, tam prostě nezůstalo nic, co by se mohlo dávat do pořádku. Dole byla samá pěna a mlha, a z ní ještě vyčnívaly některé budovy. Johnny Kim a starosta křičeli jeden na druhého a já jsem stál skoro u nich, ale při tom hřmění, blýskání a přibojové vlně jsem neslyšel ani slovo. Pak nás shromáždili a vyrazili jsme na sever."

Policista zmlkl. Mark Czescu jeho mlčení respektoval. Pozorovali čtyři čluny, které odjížděly s Robinem Laumerem a částí jeho stavařského týmu. Došlo k hlasité hádce, když se Laumer pokoušel obhájit nárok na nějaké zásoby, ale muži s puškami — včetně Marka a starostovy policie — prosadili svou.

„Projeli jsme údolím San Joaquin za čtyři hodiny," pokračoval policista, „a to ti můžu říct, byla to náročná jízda. Měli jsme sirény, ale strávili jsme stejně času mimo silnici jako na ní. Museli jsme tam nechat jeden ze stejnů. Dorazili jsme sem a voda už dosahovala nad osy kol, a z hráze už byla spojená zeď. V dešti jsme vykládali věci ze stejnů na zádech přes valy. Když jsme to udělali, Price nás zapráhl do práce na náspech. Dřel nás jako koně. Příštího rána byl venku oceán a trvalo dalších šest hodin, než jsem si dal sprchu."

„Sprchu."

Policista se otočil a podíval se na Marka. „Cože?"

„Řekl jste to tak bezmyšlenkovitě. Sprcha. Horká sprcha. Víte, jak dlouho...? Necháme toho. Řekl jsem vám jenom to, že většina z nás musela občas utíkat."

Policistův nos se téměř dotýkal Markova. Měl úzký, výrazně klenutý, klasický římský nos. „My jsme neutíkali. Byli jsme na příhodném místě, abychom pak dali město dohromady. Sakra, nic z něho nezůstalo! Nezbyvá nic jiného, než tahle elektrárna, a starosta říká, že je oficiální částí Los Angeles. Teď jsme tady. Nikdo ji nepoškodí."

„V pořádku."

Čtyři čluny se ztrácely v dálce. Pár zbývajících stavebních dělníků vylezlo na násyp a pozorovalo, možná závistivě, jak odjíždějí. „Předpokládám, že z nich teď budou rybáři," zamyšleně řekl Mark.

„Představte si, že je mi to úplně jedno," prohlásil policista. Dejme se do práce."

Horrie Jackson vypnul motor a nechal člun volně plout, dokud se nezastavil. „Pokud vím, Wasco je přímo pod námi." oznámil. „Pokud není, nemůžu s tím moc nadělat."

Tim se podíval do studené vody a otřásl se. Potápěčský oblek mu seděl dobře, ale měl nechráněná místa, a tam dole bude zatracená zima. Vyzkoušel vzduchový systém. Fungoval. Nádrže byly plné. To bylo také působivé. Když mechanici ze SJNP neměli v zásobě ventily a těsnění, jednoduše šli do mechanické dílny a vyrobili je. Byla to připomínka jiného světa. Byl to svět, ve kterém jste se nemuseli obejít s tím, co je po ruce, kdy jste měli nějakou moc.

„Pořád přemýšlím," řekl Tim. „Pokud utekli domácí mazlíčci — zlaté rybky, co se stalo s piraňami?"

„Je na ně příliš chladno," uklidňoval ho Jason Gillecuddy a zasmál se.

„Jo. Dobře, jdeme na to." Tim vylezl na okraj člunu, chvíli seděl v rovnováze, pak se překulil pozpátku do vody.

Chlad ho šokoval, ale nebylo to tak strašné, jak očekával. Zamával na posádku ve člunu, pak se zkusil na zkoušku potopit. Voda byla černá jako inkoust. Stěží viděl na kompas na zápěstí a hloubkoměr. Ukazatel hloubky byl dalším ze zážraků lidí ze SJNP, zhotovili ho a zkalibrovali během několika hodin. Tim zapnul utěšenou svítlnu. Paprsek mu nenabídl větší viditelnost, než mléčně zakalených deset stop.

Moře v Emerald Bay u Cataliny bylo čisté jako sklo. Plul džunglemi vodního rostlinstva, bohatými na míhající se ryby... už to je dlouho.

Kopal nohama a klesal do bílé tmy, hledal dno a našel je v hloubce šedesáti stop. Neslyšel žádné zvuky, jen bubliny z regulátoru a vlastního dechu. Před ním se tyčil nějaký nestvůrný obrys s hrbem na zádech; když se dostal blíž, uviděl, že je to volkswagen. Dovnitř se nedíval.

Sledoval silnici. Minul druhé auto, imperiál, s hejny ryb, které proplouly dovnitř a ven rozbitými okénky. Žádné budovy. Další auta... a nakonec čerpací stanice, ale shořela dřív, než ji zatopila voda. Pokračoval dál. Brzo mu dojde vzduch.

Nakonec civilizace: hranaté tvary v temnotě. Viditelnost byla příliš špatná, aby si mohl vybírat. Dveře, které zkusil, byly

zamčené. Zamčené proti moři... Plaval, dokud nenašel rozbité sklo výkladu. Uvnitř panovala strašidelná tma, ale donutil se vplout dovnitř.

Byla to velká místnost; nebo alespoň, vypadala velká. Zjistil, že hustý mrak bílé mlhy na jedné straně je police paperbackových knih, které se proměnily v kaši a plovoucí částečky. Když plaval pryč, mlha ho následovala. Našel pokladny a pulty, regály a zboží navršené na podlaze. Vznášel se nad podlahou, všude nacházel poklady — stolní lampy, kamery, rádia, magnetofony. Stolní lampy, televizory, kapky do nosu, plechovky barvy ve spreji, plastické modely, akvária na tropické ryby, baterie, mýdla, brusné papíry, žárovky, solené buráky v plechovkách...

Tolik věci a většinou zničené. Dodávka vzduchu se náhle přerušila; v panice se ohlížel dozadu po svém parťákovi, pak si uvědomil, že bez ohledu na veškerý výcvik se potápí bez partnera. Působilo to skoro legračně. Museli byste mít víc, než jediné potápěčské vybavení na světě, abyste mohli použít systém potápění ve dvojicích. Uklidnil se a sáhl dozadu k nádržím se

vzduchem. Zkroutil ruku, sevřel ventil regulátoru a přepnul ho na rezervu. Teď měl jen pár okamžiků. Využil je k tomu, aby nasbíral pár předmětů a nastrkal je do nákupní tašky, připevněné k opasku se zátěží.

Opustil obchod a vynořil se. Ocítl se daleko od člunu. Mával, dokud neupoutal jejich pozornost, a nechal je, aby dopluli k němu. Když ho vytahovali na palubu, byl vyčerpaný.

„Objevil jste nějaké jídlo?“ chtěl vědět Horrie Jackson. „Našli jsme s tímhle potápěčským vybavením nějaké jídlo, než nám došel vzduch. Když se vrátíme do Porterville, můžu vám ukázat spoustu míst, kde je jídlo. Potopíte se pro něj a rozdělíme se.“

Tim zavrtěl hlavou. Cítil nekonečný smutek. „Byl to obchod s průmyslovým zbožím,“ řekl.

„Můžete ho znovu najít?“

„Myslím, že ano. Je přímo pod námi.“ Pravděpodobně mohl a dalo by se tam toho získat hodně; ale při svém vyčerpání nedokázal nad svým objevem cítit žádné vzrušení. Vnímал pouze hrozný pocit ztráty. Otočil se k Jacku Gillcuddymu, jako nejspíš jedinému muži, který to mohl pochopit — pokud to vůbec někdo mohl pochopit.

„Každý tam mohl vejít a nakoupit,“ toužebně řekl Tim. „Žiletky, papírové kapesníky, kalkulačky. Knihy. Každý si mohl dovolit je koupit; a pokud budeme všichni dlouhou dobu tvrdě pracovat, možná je pár z nás zase bude mít.“

„Co jste přinesl?“ vyptával se Horrie Jackson.

„Obchod s průmyslovým zbožím,“ ozval se Adolf Weigley. „Sehnal jste něco z těch věcí na Forresterově seznamu? Rozpouštědlo? Čpavek? Něco z toho?“

„Ne.“ Tim zvedl tašku. Když ji otevřeli, našli láhev tekutého mýdla a Kalliroskop. Všichni se na něj dívali divně — všichni, kromě Jacona Gillcuddyho, který mu položil ruku na rameno. „Nejste v takovém stavu, abyste se dnes mohl znovu potápnout,“ řekl.

„Dejte mi půl hodiny. Půjdu znovu dolů,“ prohlásil Tim.

Horrie Jackson doloval dál v Timově nákupní tašce. Rybářské háčky a vlasce. Vakuovaná plechovka dýmkového tabáku. Burské oříšky. Horrie otevřel plechovku a podal ji dokola. Tim si vzal hrst. Měly chuť jako... na rozjeté koktejlové párty.

„Potápění vám dokáže provést s hlavou divné věci,“ vysvětloval a hned věděl, že to není vysvětlení. Celý svět, který ztratil, byl tam dole pod vodou, měnil se v odpadky.

Gillcuddy nabídl: „Tady máš. Zbýl jeden doušek.“ Podal Timovi láhev Heubleinovy whisky. Tim si ani nepamatoval, že ji sebral. Jeden doušek, záchvěv nostalgie na jazyku, a hodil láhev daleko do vody. A tam, jako hrozivé tečky na východním horizontu, pluly čluny Nového bratrstva.

„Nastartujte motor. Horror, rychle nastartuj motor. Odříznou nás.“ řekl naléhavě. Namáhal se, aby rozeznal podrobnosti, snažil se udržet rovnováhu, když motor nastartoval, ale všechno, co viděl, byla spousta malých člunů a jeden daleko větší... vlečný člun a na něm nějaké předměty. „Myslím, že mají střeleckou plošinu.“

POSTRADATELNÍ

Nebyla to jejich chyba, že jim nikdo neřekl, že skutečnou funkcí jakékoliv armády je bojovat a že osud vojáka— kterému jich unikne jen pár—je strádat, a pokud je to potřebné, zemřít.

T. R. Fehrenbach. Taková válka

Dan Forrester vypadal vyčerpaně. Seděl v kolečkové židli, kterou dopravil starosta Seitz ze sanatoria v údolí, a zjevně bojoval se spánkem. Proti chladu byl obnřen: měl přikrývku, větrovku s kapucí, flanelovou košili a dva svetry. Jeden z nich byl třikrát tak velký, než by měl být. Byl to ten, který nosil dříve. Kulka z 0. 22 by mu nepronikla až na kůži. Chlív byl nevytápěný. Venku kvílel vítr, ženoucí se rychlostí pětadvaceti mil za hodinu, s poryvy dvakrát rychlejšími. Hnal drobné vločky sněhu s deštěm. Houpající se benzinová lucerna vrhala jasný prstenec světla a na stěnách betonové stodoly zanechávala přítmi blede temnoty.

Tři muži a dvě ženy se střídali v ručním otáčení míchačkou na cement a v házení prášku lopatami do míchačky. Dvě lopaty červeného, jedna hliníkového prášku a míchačka na suchý cement se zatím otáčela. Když se prášky dobře promísily, ostatní je vybírali, plnili je do plechovek a lahví a ty pak omazávali sádrou.

Vešla Maureen Jellisonová a vytřásala si sníh z vlasů. Chvilí se dívala ode dveří pak šla k Forresterově pojízdné židli. Neviděl ji a ona mu zatřásla ramenem. „Dane. Doktore Forrester.“

Vzhlédl skelnýma očima. „Ano?“

„Potřebujete něco? Kávu? Čaj?“

Pomalu to promýšlel. „Ne. Nepiju kávu ani čaj. Něco s cukrem? Kolu. Nebo prostě cukrovou vodu.“

„Určitě?“

„Ano, prosím.“ To, co potřebuju, pomyslel si, je čerstvý inzulin. Není tu nikdo, kdo by ho uměl připravit. Pokud mi na to někdy dají čas, dokážu ho vyrobit sám, ale nejdřív...

„Nejpřednější je vrátit do Pevnosti výdobytky civilizace.“

„Cože?“

„Mohlo mě napadnout, že se dostanu do války,“ vysvětloval. „Hledal jsem majetné. Chudí museli být někde nablízku.“

„Přinesu čaj,“ řekla Maureen. Šla k muži, který otáčel míchačkou na beton. „Harveyi, táta chce, abys za ním přišel do domu.“

„Dobře,“ přikývl Harvey Randall. „Bradě, zůstaň s doktorem Forresterem a dohlédni —“

„Já vím,“ přerušil ho Brad Wagoner. „Myslím, že by se měl trochu vyspat.“

„Nemůžu.“ Forrester seděl dost daleko, takže je nenapadlo, že je slyší... a už vypadal tak, jako by na něj sahala smrt. Mrtví neslyší. „Musím se teď dostat do druhé stodoly.“ Začal se zvedat.

„Zatraceně, zůstaňte v té židli,“ vykřikl Wagoner. „Já vás tam převezu.“

Harvey vyšel za Maureen ze stodoly. Pozapínal si všechny šaty, aby se chránil proti větru, a chvíli šli tiše. Nakonec s ní srovnal krok. „Nemyslím, že existuje něco, o čem bychom mohli mluvit,“ řekl.

Zavrtěla hlavou.

„Opravdu ho miluješ?“

Otočila se a její výraz byl... divný. „Já nevím. Myslím, že táta chce, abych ho milovala. Tebe by to neodradilo? Politický sňatek! Je to Johnova hodnota, kterou táta chce. Myslím, že věří v Colorado Springs.“

„Podáváš to podivně. Dobře, jistě by to bylo pohodlné.“

„To bylo, nebo ne? Harve, Johnny a já jsme spolu spali dřív, než jsi mě vůbec poznal. A taky ne proto, že by mi to někdo přikazoval.“

„Jo?“ Náhle se usmál, ona to uviděla a překvapilo ji to; Harvey se ale nechystal zmínit o tirádě George Christophera. Ne. „Mám nějakou šanci?“

„Teď se mě neptej. Počkej, až se Johnny vrátí. Počkej, dokud to všechno neskončí.“

Neskončí? Kdy to bude? Zapudil tu myšlenku. Zoufalství by bylo příliš snadné. Nejdřív pád Kladiwa a mrtvá Loretta. Pak jízda noční můrou s Harvem Randallem, zkrouceným kolem zraněného ega, mrtvá váha na pasažérském sedadle. Boj o to, aby byli připraveni na zimu, na Fimbulwinter (Pozn. překlad.: podle staré norské legendy bude Soudný den — Ragnarok předcházet strašlivá zima, Fimbulwinter, trvající po tři roky a hubící stromy, rostlinstvo i lidi). Ledovce tu už jednou byly; každý balvan v té zatracené stěně byl připomínkou. Harv pocíťoval nutkání křičet k nebesům: cožpak to nestačí? Nebylo toho dost bez kanibalů, bojových plynů, termitu?

„Neřekla jsi ne,“ řekl. „Toho se budu držet.“

Neodpověděla, a to ho také povzbudilo. „Vím, jak se musíš cítit,“ pokračoval.

„Skutečně?“ řekla trpce. „Jsem cena v soutěži. Vždycky jsem to považovala za žert — ubohá, malá, bohatá dívka.“

Najednou už na tom není nic legračního.“

Dorazili k domu a vešli dovnitř. Senátor Jellison a Al Hardy měli na podlaze obývacího pokoje rozložené mapy. Eileen Hamnerová držela další papíry, Hardyho věčné seznamy.

„Vypadáte zmrzle,“ začal Jellison. „V termosce mám něco horkého. Nechci tomu říkat čaj.“

„Díky.“ Harvey si nalil šálek. Nápoj byl cítit jako limonáda připravovaná z kořínků a chutnal dost podobně, ale byl horký a zahřálo ho.“

„Nějaký pokrok?“ zeptal se Hardy.

„Nějaký ano. Termitové bomby budou hotové, ale je třeba vyrobit zápalnice. Tam v Halově stodole vaří strašlivý lektvar, o kterém Forrester říká, že to bude yperit, ale není si jistý, jak dlouho potrvá, než skončí reakce. Vaří ho pomalu, aby neriskoval.“

„Můžeme ho potřebovat rychleji, než myslíme,“ řekl Jellison.

Harvey rychle vzhlédl. „Pane?“

„Dekeho lidé nám před hodinou poslali zprávu vysílačkou“ vysvětlil Jellison. „Nerozuměli jsme tomu. Alice se vydala s jinou vysílačkou na vrcholek Turtle Mountain.“

„Alice? Turtle Mountain?“ Harvey tomu nechtěl věřit.

„Je v přímé viditelnosti od nás i od Dekeho,“ připojil se Al Hardy. „A spojení je v poslední době lepší. Mělo by to fungovat.“

„Ale Alice? Dvacetiletá dívka?“

Hardy se na něj podíval divně. „Víte o někom jiném, kdo by měl větší šanci dostat se s koněm na tu horu v noci a na sněhu?“

Harvey se chystal říct, že samozřejmě ví, ale pak si to rozmyslel. Pokud kůň s jezdcem mohl potmě na tu horu vylézt,

Alice se svým hřebcem to mohla dokázat. Ale nezdálo se to být správné, posílat mladé dívky ven do sněhu a temnoty. Nebylo to právě to, co znamenala civilizace, chránit Alici Coxovou?

„Zatím jsme přivolali nějaké zálohy," pokračoval Hardy. „Jen pro jistotu. Nakládají váš TravelAll."

„Ale... co myslíte, že nám Deke sděloval?" zeptal se Harvey.

„Těžko říct." Jellison mluvil unaveně. Vypadal stejně vyčerpaný jako Forrester a měl stejnou šedou barvu. Mluvil pevně. „Víte, že se Nové bratrství pokusilo dnes odpoledne zaútočit na elektrárnu."

„Ne." Harvey pocítil úlevu. Elektrárna ležela ve vzdálenosti více než padesáti mil. Nové bratrství bylo tam, ne tady. Bojovali s Bakerem. Úleva, pak pocit viny. Vinu setřásl, protože to byla poslední věc, kterou by teď potřeboval. „Co se děje?"

„Připluli v člunech," řekl Al Hardy. „Poslali výzvu, aby se vzdali, a když jim starosta Allen odpověděl, aby šli k čertu —"

„Cože? Počkejte! Starosta Allen?"

Hardy dal najevo své podráždění nad tím, že ho přerušuje. „Starosta Bentley Allen velí na Jaderné elektrárně San Joaquin a, ne, podrobnosti nevím. Háček je v tom, Randallo, že Nové bratrství mělo při útoku na elektrárnu pouze kolem dvou set lidí. Nebyl to moc velký útok, neuspěl a nebudou ho opakovat."

Harvey pohlédl na Maureen. Skládala do aktovky termosku, nějaký med a hnědý cukr. Věděla o boji na elektrárně a nevypadala, jako by tam někoho ztratila. Zeptal se: „Měli ztráty?"

„Malé. Jeden zabítý, ze starostovy policie. Tři zranění, nevím, jak těžce. Z naší pomocné jednotky nikdo," řekl Hardy.

„Hm. Samé dobré zprávy. Bentleye Allena znám," zamyslel se Harvey. „Vím, že měl službu v centrále LA při pádu Kladiiva. To je nějaký muž, dostat se z toho ven! Je ale legrační, jak vždycky předpokládáme, že každý, kdo není v Pevnosti, musí být mrtvý."

Al, Maureen i senátor ho zamyšleně a vážně pozorovali. „No, připouštím, není to tak legrační, jako to všechno," pokračoval. „V pořádku, takže dvě stě lidí z Nového bratrství zaútočilo na elektrárnu. To znamená... Co to znamená?"

Harvey sledoval myšlenku až k závěru, který se mu nelíbil. „Mysleli si, že by elektrárna měla být snadnou záležitostí. Poslali hlavní síly někam jinam. Kam? No jistě, sem. Dříve, než se dokážeme připravit."

Hardy přikývl. Sevřel rty do tenké čáry. Nebyl to úsměv, ale gesto znechucení nad sebou samým. „Sakra, dělali jsme, co jsme mohli."

„Já jsem velel," ozval se Jellison.

„Ano, pane, ale mě to mělo napadnout. Ale byli jsme tak zaměstnaní přípravami na zimu. Neměli jsme vůbec čas myslet na obranu."

„K čertu, my máme obranu," namítal Harvey. „Nemohl jste očekávat, že se v údolí San Joaquin objeví nějaká celá armáda."

„Proč bych nemohl?" zeptal se Hardy. „Měl jsem to očekávat. Důležité je, že jsem to neudělal a teď za mé chyby budeme muset zaplatit všichni."

„Podívejte," začal Harvey. „Pokud byste nás nepřiměl, abychom všichni tak tvrdě pracovali na získání potravy, nebylo, by tu zač bojovat. Nemusíte—"

Vysílačka vedle Eileen ožila. Hlas Alice Coxové se přenášel jasně, byl vysoký, mladý a vyděšený, ale každé slovo bylo zřetelné. „Senátore, tady je Alice."

„Pokračuj. Alice," řekla Eileen do mikrofону.

„Pan Wilson sděluje, že na ně vedou silný útok," hlásila Alice Coxová. „Jejich spousta. Stovky. Pan Wilson říká, že přes pětset. Pan Wilson říká, že je nemůže udržet. Posílá teď své lidi ven a chce instrukce."

„Do prdele," uniklo Randallovi.

„Řekni jí, že pro ně budeme mít rozkazy během pěti minut," řekl senátor Jellison.

Eileen přikývla. „Alice, můžou počkat pět minut?"

„Myslím, že ano. Řeknu to panu Wilsonovi."

„Nezdá se, že by vás to překvapilo," řekl Harvey. „Už jste to věděl."

Al Hardy se odvrátil. Senátor Jellison řekl rozvážně: „Překvapilo? Ne. Doufal jsem, že Nové bratrství počká, dokud nevypřší jejich ultimátum, ale nepřekvapuje mě, že nečekali."

„Tak co teď budeme dělat?" zeptal se Harvey.

Al Hardy se sehnul k mapám. „Děláme to už od té doby, co jsme obdrželi ultimátum. Poslal jsem všechny, koho můžeme postrádat při Forresterově práci, aby se zakopali nahoře na těchhle hřebenech." Ukázal na čáry, vyznačené tužkou na mapě. „Policejní šéf Hartman a jeho lidé už tam pracují nepřetržitě dva dny. George Christopher se do tří dnů nevrátí. Doufáme, že přivede posily, ale nemůžeme na to spoléhat. Hartmanovi lidé jsou vyčerpaní a s okopy ještě zdaleka neskončili. Jak jsem pochopil, Forresterovy superzbraně nejsou hotové."

„Ne. Očekával, že bude mít ještě týden," přisvědčil Harvey.

„Který nemáme," zamumlal Jellison.

Al Hardy přikývl. „Harveyi, vy jste celý den pracoval, ale nekopal jste venku jako Hartmanovi lidé. A někdo musí jít a vykoupit nám trochu času."

Harvey to očekával. „Tím myslíte mě." Viděl, že se Maureen zarazila, v ruce držela aktovku, plnou sassafrasů a medu. Zavřela dveře a zůstala uvnitř. Stála u dveří a dívala se zpět do místnosti. „Je čas, abych si zasloužil to, co dostávám," řekl Harvey.

„Tak nějak to je," souhlasil Jellison. Pohlédl na Maureen. „Bylo to důležité?"

Přikývla.

„Můžeš si s ním promluvit, než odejde. Zbývá mu ještě asi hodina," pokračoval Jellison.

„Děkuju ti.“ Otevřela dveře. „Bud' opatrný, Harveyi. Prosím.“ Pak byla pryč.

„Mám pro vás nějaké vojáky,“ oznámil Al Hardy břitce. Teď, když padlo rozhodnutí, byl zase samá práce. Harvey si pomyslel, že se mu líbil víc, když hovořil ustaraně. „Ne ty nejlepší lidi, jaké máme. Obávám se, že jsou to děti.“

„Postradatelní,“ pronesl Harvey Randall. Snažil se mluvit klidně.

„Musí to být,“ řekl Al Hardy.

Nejhorší na tom je, pomyslel si Harvey, že to má svůj smysl. Nepošleš své nejlepší lidi, aby ti vykoupili čas. Necháš si nejlepší vojáky, aby se zakopali, a pošleš ven ty, které můžeš postrádat. Hardy se beze mě může obejít! A Pevnost také...

„Neočekáváme zázraky,“ řekl mu senátor Jellison. „Ale je to důležité.“

„Jistě,“ přikývl Harvey.

„Chceme, abyste si vzal TravelAll,“ vstoupil do hovoru Hardy. „Vrátíme do něj vaši vysílačku. Vezměte si TravelAll a nákladák s vybavením a jedte nám vykoupit trochu času. Pokud to dokážete, tak dny, ale v každém případě hodiny. Jak řekl senátor, neočekáváme zázraky. Dekovi lidé se stahují a přitom bojují. Při svém ústupu vyhodí do vzduchu mosty a spálí všechno, co můžou. Pojedete jim naproti. Vezměte si do TravelAll motorovou pilu, dynamit, naviják a udělejte ze silnice guláš.“

„Přimějte je, aby šli pěšky,“ vyzýval ho Jellison. „Přinuťte Nové bratrství, aby postupovali pěšky. Zničte silnice. Tím získáme den, možná víc.“

„A jak dlouho mám zůstat venku?“ zeptal se Harvey. Měl problémy s dechem a skrýval je. Potřebuješ čas, aby ses vzpružil, pomyslel si; a k tomu, aby ses vyděsil, nepotřebuješ žádný čas.

Jellison se zasmál. „Nemůžu vám přikázat, abyste tam šli a seděli tam, dokud vás nezabijou. Možná bych to udělal, pokud bych si myslel, že mě poslechnete... To je jedno. Jen nechte Dekovy lidi, aby kolem vás prošli, pak se vraťte domů — a ať vám to trvá co nejdéle. Pokud nemáte lepší nápad?“

Harry zavrtěl hlavou. Už se pokoušel vymyslet něco lepšího..

„Uděláte to?“ Hardy vyštěkl otázku, jako by se pokoušel nachytat Harveye při lži.

Harveye to hrozně podráždilo a vyštěkl zpátky: „Jo.“

„Výborně,“ uzavřel Hardy. „Eileen, pošli Dekovi zprávu. Operace Spálená země začala.“

Randallovo komando: desítka chlapců, nejstarší z nich sedmnáctiletý; dvě mladé dívky; Harvey Randall a Marie Vanceová.

„Co tady k čertu děláš?“ ptal se Harvey.

Pokřčila rameny. „Zrovna nepotřebuji kuchařku.“ Oblékla se do terénu: vysoké boty, klobouk s klapkami na uši a několik vrstev oblečení, završených bundou, která byla samé kapsy. Nesla pušku s dalekohledem. „Dříve jsem lovila škodnou. Umím řídit. Ty to víš.“

Harvey se podíval na zbytek svého komanda a pokoušel se nedat najevo zděšení. Znal jen pár z nich. Sedmnáctiletý Tommy Tallisen mohl být jeho zástupcem. Nedokázal si představit, jaké postavení zaujme Marie. „Tommy, budeš řídit pickup.“

„Dobře, pane Randle. Barbara pojede se mnou. Pokud je to možné.“ Ukázal na dívku, která nevypadala na víc, než na patnáct let.

„To je v pořádku,“ vzdal se Harvey. „Oukej, všichni si nastupte.“ Vrátil se zpět na verandu. „Kriste, Ale, jsou to jen děti.“

Hardy se na něj podíval, trochu zklamaně, trochu znechuceně. Narušuješ mé plány. Nebo Nedělej rozruch. „Jsou to ti, které máme. Podívejte se, jsou to děti farmářů. Umějí střílet a většina z nich už pracovala s dynamitem. Taky dobře znají tyhle kopce. Nepodceňujte je.“

Harvey zavrtěl hlavou.

Hardy pokračoval: „A zemřou a stejně budou, mrtví, pokud Nové bratrství prorazí. Marie taky. Vy taky. Já taky. K čertu, nejdete bojovat!“

„Pouze se čtyřmi puškami skutečně nejdeme bojovat.“

„Tohle jsou pušky, které můžeme postrádat. Tohle jsou lidé, které můžeme postrádat. Prostě tam jedte a dělejte svou práci. Ztrácíte čas.“

Harvey přikývl a odvrátil se. Možná jsou děti farmářů jiné. Bylo by hezké, kdyby tomu mohl věřit... protože viděl příliš mnoho městských chlapců, starších než tihle, ve Vietnamu. Děti, které zrovna vyšly z výcvikového tábora, které neuměly bojovat a byly celou dobu vyděšené. Harvey o nich natočil seriál, ale Armáda to nikdy nedovolila vysílat. Řekl si: nejdeme ven bojovat. Možná to bude v pořádku. Možná.

Zastavili ve městě a naložili zásoby do nákladáku a na nosič na střeše TravelAll. Dynamit. Motorové pily. Benzin. Krumpáče a lopaty. Padesát galonů vyjetého motorového oleje, se kterým se mízně manipulovalo. Když všechno naložili, Harvey nechal Marii řídit. Sedl si na zadní sedadlo a pustil jednoho z místních chlapců, aby seděl vpředu s mapou. Jeli po dálnici ven z údolí.

Harvey se pokoušel přimět chlapce k hovoru, aby je trochu poznal, ale moc se jim do toho nechtělo. Odpovídali na otázky zdvořile, ale seděli opředeni vlastními myšlenkami. Po chvíli se Harvey v sedadle opřel a pokoušel se odpočívat. To mu ale krutě připomnělo, jak Marie naposledy řídila TravelAll, a se škubnutím se vzpřímil.

Opouštěli údolí. Na Harveye to působilo tak, že se cítil nahý, zranitelný. On, Mark, Joanna, a Marie toho prodělali příliš mnoho, než sem dorazili. Uvažoval o tom, na co myslí chlapci. A dívka Marylou, nemohl si vzpomenout na její příjmení. Její otec byl ve městě lékárníkem, ale obchod ji nikdy nezajímal. Zdálo se, že ji zajímá chlapec, se kterým seděla. Harvey si pamatoval, že se jmenuje Bill. Bill a Marylou spolu chodili do základní školy a pak do střední školy v Santa Cruz.

Ostatní je považovali za podivíny, že chtějí jezdit do školy tak daleko.

Marie vyjela na hřeben, který vedl ven z údolí. Harvey tu nikdy předtím nebyl. Nahoře na vrcholku hřebene se pohybovala světla: Hartmanovi lidé se zakopávali, pracovali stále i o půlnoci bez ohledu na studený nárazový vítr. U silničního bloku pod hřebenem byl pouze jeden strážný, skrčený v malém přístřešku. Minuli ho a vyjeli z údolí. Viděl to a cítil to: vjížděli do všeobecného chaosu, který zanechal pád Kladiva. Tady venku to bylo děsivé. Harvey se musel ovládat, aby zůstal klidný, aby nezačal křičet na Marii, ať otočí TravelAll a uhání do bezpečí. Uvažoval, jestli se ostatní cítí stejně. Raději se neptat. Ať máme všichni pocit, že se nikdo jiný nebojí, a tak nikdo neuteče. Jeli v nepřírodném tichu.

Silnice byla místy stržená vodou, ale vozidla vyjezdila kolem rozbité vozovky koleje. Harvey si všiml míst, kde bylo možné silnici snadno zablokovat; ukazoval je i ostatním v autě. Přes sníh s deštěm a neproniknutelnou tmou toho venku moc neviděl. Mapa ukazovala, že jsou v jiném údolí, na jihu s řadou hřebenů, daleko nižších než ty, které obklopovaly Pevnost.

Tohle mělo být bitevní pole. Pod nimi leželo rameno řeky Tule, hlavní obranná linie Pevnosti. Za ní bylo území, které by se Hardy ani nepokoušel držet. Během pár dnů, možná jen hodin, mělo být údolí, kterým projížděli, místem zabíjení, místem bitvy.

Harvey se pokusil představit si to. Hluk, nepřetržitý hluk: koktání kulometů, praskání střelby z pušek, dynamitové bomby, minomety; a nad tím vším výkřiky zraněných a umírajících. Tady nebudou žádné helikoptéry a polní nemocnice. Ve Vietnamu byli zranění často v nemocnici dříve, než civilisté doma při automobilové nehodě. Tady se museli spolehnout sami na sebe.

Oni? Ne oni. Já, pomyslel si Harvey. Kdo to řekl: „Rozumná armáda by měla utéct?“ Někdo to řekl. Ale kam by utíkali? Do Sierry. Uteč ke Gordiemu a Andymu. Běž najít svého syna. Povinnost muže ke svým dětem... Nech toho! Jednej jako muž, řekl si.

Jednat jako muž — znamená to klidně sedět, zatímco tě vezou tam, kde budeš zabít?

Ano. Občas. Tentokrát ano. Přemýšlel o něčem jiném. Maureen. Mám nějakou šanci? To také nebyl uspokojivý směr myšlenek. Uvažoval, proč mu na Maureen tolik záleží. Sotva ji znal. Před dlouhou dobou tu společně strávili odpoledne, pak se pomilovali; a od té doby třikrát, potají. Není toho moc, na čem se dá vybudovat život. Měl o ni zájem, protože byla příslibem bezpečí, moci, vlivu? To si nemyslel, byl si jistý, že existovalo něco víc, ale objektivně nemohl najít důvody. Věrnost? Věrnost ženě, se kterou měl cizoložný vztah; svým způsobem druh věrnosti Lorettě. Takhle se nedostane nikam.

V přítomnosti viděl několik světél; farmy na bojišti, dosud neopuštěné domy. To nebyla Harveyova starost. Obyvatelé by to už měli vědět. V tichu jeli dál, dokud nedorazili k jižnímu rameni řeky Tule. Přejeli je a teď už neexistoval žádný návrat. Ocítli se za obrannou linií Pevnosti, mimo dosah jakékoliv pomoci. Harvey vnímal napětí v autě a cítil, že ho to kupodivu uklidňuje. Každý se bál, ale neřekli to nahlas.

Zabočili na jih a přešli přes hřeben do údolí. Po obou stranách silnice se zdála být rovná a hladká půda. Harvey zastavil a rozmístil domácky vyrobené miny: nádobí s hřebíky a rozbitým sklem nad dynamitovou náloží a nárazovými roznětkami: náboje do brokovnice, otočené špičkou vzhůru a zahrabané přesně nad deskou probodnutou hřebíkem. Marie ho překvapeně pozorovala. „Jak je donutíš, aby vyšli mimo silnici?“ zeptala se.

„K tomu máme olej.“ Zápolili se sudem vyjetého oleje a umístili ho na jednu stranu silnice. „Až projedeme, prostřílíme v něm díry. Když se po silnici rozlije olej, nikdo po ní nemůže chodit ani jezdit, nemůže dělat nic.“

Na další trase se střídaly hřebeny a údolí. Silnice se vinula, aby překonala hřebeny v nejnižších bodech. Byla to zvrásněná, zvlněná krajina. Deset mil za Pevností minuli první z nákladňáků Deke Wilsona. Byl zaplněný ženami, dětmi a zraněnými muži, domácím majetkem a zásobami. Nahoře a po stranách ložné plochy nákladňáku byly přivázány koše, naplněné vybavením domácností — hrnci a pánvemi, bezcenným nábytkem, vzácným jídlem a hnojivem, municí nevyčíslitelné ceny. Ložnou plochu zakrývala plachtou a pod ní byli schouleni další lidé společně s dalšími věcmi. Lůžkoviny a přikrývky. Prázdná ptačí klec. Patetické vlastnictví, ale bylo to všechno, co tihle lidé měli.

Po několika mílích následovaly další nákladňáky, pak dvě auta. Řidič posledního automobilu nevěděl, jestli unikne ještě někdo jiný. Přešli široký potok, Harvey zastavil a umístil dynamit. Zápalné šňůry nechal označené kameny tak, aby je kdokoliv z jeho skupiny dokázal najít a vyhodit most do vzduchu.

Když dorazili na vrcholek posledního hřebenu před nízkými kopci, kde žila skupina Wilsonových farmářů, na východě se objevil šedočervený nádech. Přibližovali se k vrcholku opatrně, měli obavy, že Nové bratrství mohlo proniknout přes Dekeho lidi a jít zajistit silnici, ale nesetkali se s odporem. Zastavili TravelAll a poslouchali. Z dálky občas zapraskaly výstřely. „V pořádku“ zavelel Harvey. „Dejme se do práce.“

Porazili stromy a vybudovali na silnici bludiště: systém poražených stromů, přes které se nákladňák mohl dostat, ale pouze pomalu, se zastavováním, couváním a opatrným zatáčením. Zhotovili dynamitové bomby a umístili je na příhodných místech, aby se daly vrhat dolů na silnici. Pak Harvey vyslal polovičku svých vojáků do stran a ostatní dolů z kopce. Stromy částečně nařezávali tak, aby snadno spadly. Rozestoupili se po obou stranách a Harvey slyšel vrčení motorových pil a občas ostré bum poloviny dynamitové patrony.

Když se pracovní skupiny vrátily, šed' za pohořím High Sierra se proměnila v červenou skvrnu. „Ještě porazit několik stromů a odpálit jednu nálož, a silnice je zablokována na celé hodiny,“ hlásil Bill. „Nebude to tak těžké.“

„Myslím, že bychom to měli udělat hned.“ navrhl někdo.

Bill se podíval na ostatní, pak znovu pohlédl na Randalla. „Neměli bychom počkat na nákladňák pana Wilsona?“

„Ano, počkejme,“ přidala se Marie. „Bylo by hrozné, kdybychom zabránili našim vlastním lidem v průjezdu.“

„Jistě,“ souhlasil Harvey. „Bludiště Bratrstvo zastaví, pokud se sem dostanou jako první. Uděláme si přestávku.“

„Střelba se přibližuje,“ hlásil jeden z chlapců.

Harvey přikývl. „Myslím, že ano. Těžko říct.“

„Oficiálně je úsvit," poznamenala Marie. „Je to definice muslimů. Když můžeš rozeznat bílou nit od černé. Je to v Koránu." Chvilí naslouchala. „Něco přijíždí. Slyším nákladák."

Harvey vytáhl píšťalku a zapískal. Křikl na nejbližší chlapce, aby se rozptýlili a zmizeli ze silnice. Čekali, zatímco hluk nákladáku byl hlasitější a hlasitější. Projel zatáčkou a ozvalo se skřípění brzd, když zastavil těsně před prvním stromem. Byl to velký nákladák a v kalném světle ho viděli jen nejasně.

„Kdo je tam?" vykřikl Harvey.

„Kdo jste vy?"

„Vystupte z nákladáku. Ukažte se."

Kdosi vyskočil z ložné plochy nákladáku a postavil se na silnici. „Jsme lidé Deke Wilsona," vykřikl. „Kdo je tam?"

„Jsme z Pevnosti."

Harvey se vydal k nákladáku. Jeden z chlapců stál mnohem blíž. Přistoupil ke kabině a podíval se dovnitř. Pak rychle ucouvl.

„To není —"

Nestihl větu dokončit. Uslyšeli výstřely z pistole a chlapec upadl. Něco udeřilo Harveye do levého ramene. Byl to tvrdý úder, který ho srazil dozadu. Následovala další střelba. Z nákladáku vyskakovali lidé.

Marie Vanceová vypálila jako první. Pak se z obou stran silnice a skal nad ní ozvaly další výstřely. Harvey se snažil najít svou pušku. Upustil ji a teď po ní šmátral kolem sebe.

„Zůstaňte ležet!" vykřikl někdo. Prskající předmět dopadl přímo před nákladák a odkoulel se pod něj. Celou věčnost se nic nedělo, pak bylo znovu slyšet střelbu; potom dynamit explodoval. Nákladák se lehce nadzdvihl, ucítili zápach benzínu; poté vybuchl v sloupci ohně. Oheň tančil ve vzduchu blízko Harveyovy tváře, když se benzin rozstříkl okolo. V ohni viděl lidské postavy: muži a ženy ječeli a pohybovali se v tančícím plameni. Ozývaly se další výstřely.

„Přestaňte. Přestaňte střílet. Plýtváte municí." Marie Vanceová běžela dolů k hořícímu nákladáku. „Zastavte palbu!"

Střelba utichla a neozývaly se jiné zvuky než od hořícího ohně.

Harvey nakonec našel svou pušku. V levém rameni cítil tepání a bál se podívat, ale přinutil se. Očekával, že uvidí krvavou díru. Neviděl tam vůbec nic. Dotkl se ramene, bolelo to, a když rozevřel plášť, našel velký škrábanec. Odražená kulka, pomyslel si. Musel jsem být zasažen odraženou kulkou. Tlustý plášť ji zastavil. Vstal a šel dolů k silnici.

Ta dívka, Marylou, se pokoušela dostat blíž k ohni a dva chlapci ji zadržovali. Neřikala nic, jen s nimi zápolila, upřeně se dívala na hořící nákladák a těla blízko něj.

„Když dopadl na zem, byl mrtvý." vykřikl jeden z chlapců. „Mrtvý, zatraceně, nemůžeš nic dělat." Teď vypadali omráčeně, když se dívali na těla a oheň.

„Kdo to byl?" zeptal se Harvey. Ukázal na mrtvého chlapce poblíž kabiny nákladáku. Chlapec ležel tváří dolů. Žáda mu hořela.

„Bill Dummery," řekl Tommy Tallifsen. „Neměli bychom... co budeme dělat, pane Randallo?"

„Víte, kam Bill dole umístil nálože?"

„Ano."

„Ukažte mi to. Jdeme je odpálit." Vyrazili dolů z kopce. Viditelnost se rychle zvyšovala. Sto yardů, dvě stě yardů. Objevíli skálu, která tvořila převis nad silnicí. Tommy na ni ukázal. Když se Harvey sehnul, aby zapálil zápalnou šňůru, Tommy ho chytil za rameno. „Přijíždí další nákladák," řekl.

„Do prdele!" Harvey se znovu natáhl po zápalnici. Tommy neřikal nic. Nakonec se Harvey postavil. „Než se sem dostanou, bude světlo. Jdi zpátky na kopec a upozorni mužstvo. Stejně se nemůžou dostat přes ten hořící nákladák. Nepřibližujte se k němu, dokud nebudete vědět, kdo to je."

„Dobře."

Harvey čekal a proklínal sám sebe, Deke Wilsona, Nové bratrství, Billa Dummeryho, který chodil do Santa Cruz a měl dívku jménem Marylou. Byla to moje chyba.

Nákladák vyjížděl do kopce, zaplněný lidmi. Vůbec žádné věci z domácnosti. Na nosiči na střeše kabiny se před větrem choulily dvě děti v objemných pláštěnkách. Když se nákladák dostal blíž, Harvey poznal muže, který stál na stupačce vedle kabiny. Byl to jeden z farmářů, kteří přišli s Wilsonem do Pevnosti. Jmenoval se tak nějak jako Vinge?

V nákladáku byly samé ženy, děti a muži ovinutí krvavými obvazy. Někteří leželi na ložné ploše a nehýbali se, když přetížené vozidlo přeřadilo a plazilo se do kopce. Harvey ho nechal přejet, pak zapálil doutnák. Vydal se za nákladákem. Stačil jít téměř tak rychle, jak nákladák dokázal jet. Za ním explodoval dynamit, ale balvan se na silnici nesvalil.

Nákladák zastavil u bludiště z klád. Nebylo pochyb o tom, kdo v tomhle nákladáku je. Chlapci vyšli z úkrytu. Vinge seskočil. Vypadal vyčerpaně, ale neviděli na něm žádná zjevná zranění nebo obvazy. „Neměli jste zablokovat tu zatracenou silnici dřív, než pojedeme!" vykřikl.

„Jdi do hajzlu!" vykřikl hněvivě Harvey. Snažil se ovládnout. Nákladák byl naložen zraněnými, ženami a dětmi, a všichni vypadali napůl mrtví vyčerpaním. Harvey lítostivě a rozmrzele zavrtěl hlavou, pak zavolal na Jylarii Vanceovou:

„Přijed' s TravelAll! Musíme použít naviják, abychom jim uvolnili cestu."

Trvalo půl hodiny přeřezat dva kmeny a odvléci je z cesty tak, aby mohl nákladák projet. Zatímco pracovali, Harvey poslal Tommyho Tallifseho dolů, aby to znovu zkusil s tím balvanem. Když budou mít takovou spotřebu dynamitu, vypotřebují ho rovnou tady a zbývá jim ještě zablokovat celé míle silnice. Tentokrát se balvan skutálel. Vytvořil působivou překážku, která se nedala snadno objet. Ostatní s řetězovými pilami porazili přes silnici další stromy.

„Cesta je volná," zavolal jeden z chlapců. „Můžete vyrazit."

Vinge došel ke kabině nákladáku. Seděli v ní namáčkání čtyři lidé. Řidičem byl chlapec asi čtrnáctiletý, stěží dost velký na to, aby dosáhl na řízení. „Postarej se o matku," křikl na něj farmář.

„Ano, pane," odpověděl hoch.

„Jedte," vyzval ho farmář. „A..." Zavrtěl hlavou. „Jedte."

„Na shledanou, tati." Nákladák se odplazil pryč.

Farmář se vrátil k Harveyi Randallovi. "Jmenuju se Jakob Vinge," představil se. „Dejme se do práce. Od nás už nikdo další nepřijede."

Zvuky boje teď slyšeli mnohem blíž. Harvey viděl přes kopce a na moře San Joaquin. Sloupy kouře vyznačovaly hořící farmy a nepřetržitě se ozývalo popcornové praskání lehkých, zbraní. Bylo divné vědět, že muži a ženy bojují a umírají necelou míli odsud, a přitom nevidět nic. Pak jeden z chlapců zavolal: „Támhle někdo utíká."

Vyhnuli se na vrcholek kopce, půl míle vzdáleného. Běželi nepravdělně, naprosto neuspořádaně, a pár jich neslo zbraně nebo něco jiného. Utíkají v hrůze, pomyslel si Harvey. Nestahují se a nebojují při tom. Prchají! Valili se dolů do údolí a dál ke kopci, který drželo Randallovo komando.

Vrcholek sousedního hřebenu přejel pick-up. Zastavil a muži vyskočili. Harveye překvapilo, když upozoroval další muže — pěšáky po obou stranách. Překročili hřbet tak opatrně, že si jich dřív nevšiml. Gestikulovali na lidi v pick-upu a někdo v zadní části nákladáku se postavil a opřel se o kabinu. Přidržel k očím dalekohled. Přejel pohledem muže, utíkajícího do

kopce směrem k Harveyovi, jen okamžik se tam zdržel, pak přejížděl dalekohledem po silnici, pečlivě zkoumal každý z Harveyových silničních bloků. Nepřítel teď měl tvář — a nepřítel znal tvář Harveye Randalla. Budiž.

V necelých pěti minutách se v údolí a na hřebeni za ním rojili ozbrojení muži. Kráčeli opatrně; rozestoupili se půl míle po obou stranách. Postupovali směrem k Harveyovi.

Utečenci vrávorali do kopce k Harveyovým mužům a nákladákům a kolem nich. Dýchali jako nemocní pneumonií v konečných stádiích. Nenesli žádné zbraně a oči měli slepé hrůzou.

„Stůjte!" křičel Harvey. „Stůjte a bojujte! Pomozte nám!" Vrávorali dál a zdálo se, že neslyší. Jeden z Harveyových chlapců se postavil a ohlédl se na neúprosně postupující rojnici. Pak se dal do běhu, aby se přidal k utečencům. Harvey na něj křičel, ale hoch utíkal dál.

„Máme štěstí, že ostatní zůstali," ozval se Jacob Vinge. „Já... k čertu, taky bych rád utekl."

„Já taky." Tohle neprobíhalo podle plánu. Nové bratrství, se neblížilo k hřebeni, aby vyčistilo silnici. Místo toho se na každé straně vějířovitě rozestupovali a Harvey neměl dost vojáků, aby držel linii hřebene. Doufal, že je zdrží déle, ale nebylo to možné. Pokud se odsud rychle nedostaneme, odříznou nás. „A my jdeme." Zvedl píšťalku a hlasitě zapískal. Právě, když to

udělal, postup dole se proměnil v běh.

Harvey pokynul svému komandu, aby nastoupili do nákladáku a TravelAll. Billovo místo zaujal Jacob Vinge. Harvey odeslal nákladák pryč, pak zaváhal. „Měli bychom to zkusit. Pojdte, několik kulek.

„To nebude k ničemu," namítala Marie Vanceová. „Je tu příliš možností krýt se a oni se moc nevystavují. Zůstaneme tu uvězněni a nikoho z nich nezraníme."

„Jak to, že toho víš tolik o strategii?" zeptal se Harvey.

„Dívala jsem se na válečné filmy. Pojdme odtud!"

„Tak dobře." Harvey otočil TravelAll a ujížděl pryč z hřebene do dalšího údolí. Nákladák zastavil a umožnil prchajícím mužům, aby nastoupili.

„Chudáci," litovala je Marie.

„Bojovali jsme s nimi den," ozval se Vinge, „ale nedokázali jsme je zadržet. Jako na hřebeni za námi. Rozestoupí se a obejdu vás zezadu, a pak jste mrtví. Takže musíte utíkat. Za chvíli se z toho může stát zvyk."

„Jistě." Ať je to zvyk nebo ne, pomyslel si Harvey, utíkali jako králici, ne jako muži.

Silnice vedla dolů k říčce, která se vzdala dešti po pádu Kladiva. Níže položené části údolí se proměnily v hluboké bahno. Harvey zastavil na vzdálenějším konci malého můstku a vystoupil, aby zapálil již rozmístěné dynamitové patrony.

„Támhle jsou!" vykřikl jeden z chlapců.

Harvey vzhlédl k hřebeni. Stovka a více ozbrojených nepřátel se valila přes vrcholek a usilovně běžela dolů z kopce. Ozýval se staccatový rachot a šelestění v trávě nedaleko od Harveye.

„Dokončí to!" vykřikl Jacob Vinge. „Střilejí na nás!"

Nahoru na hřeben to byla téměř míle, ale tenhle zvuk znal z Vietnamu: těžký kulomet. Nemůže trvat dlouho, než přenesou palbu na Harveye a TravelAll. Pak budou vyřízeni. Škrtl Zippem a žehnal mu, když chytil napoprvé, i když byl naplněn benzinem namísto normální kapaliny do zapalovače. Zápalnice zapraskala a Harvey běžel do TravelAll. Marie vklouzla na sedadlo řidiče a už se rozjížděla. Harvey se zachytil, nějaké ruce ho uchopily a vtáhly dovnitř. Ozývalo se další rachocení, brup—brup, a něco mu zasvištělo kolem ucha.

„Do prdele!" vykřikl.

„Střilejí docela dobře." řekl Vinge.

Dynamit vybuchl a most byl v troskách. Ale ne úplně, postřehl Harvey. Zůstal stát celý oblouk, dost široký, aby se dal přejít. Oprava nebude trvat dlouho, ale on se už rozhodně nebude vracet. Vyjeli na vrcholek dalšího hřebene, a vystoupili. Hledali další stromy, které by porazili, balvany, které by se daly shodit dynamitem na silnici, cokoliv. Vojáci Nového bratrství dorazili do údolí, někteří pěšky, asi desítky na motocyklech. Dojeli ke zřícenému mostu a zastavili se, pak jich pár přeplavalo a přebrodivo na druhou stranu a postupovali dál. Ostatní se rozestoupili podél břehů a hledali další přechody. Během pěti minut jich stovka překročila potok a šli nepřetržitě směrem k Harveyovým pracovním skupinám.

„Ježíši, je to jako pozorovat blížící se příliv," fascinovaně řekl Harvey.

Jacob Vinge neřikal nic. Pokračoval v kutání pod balvanem, aby vytvořil otvor pro dynamit. Přímo nad nimi se přes

silnici zřítíl strom a chlapci postoupili k dalšímu.

Z údolí před nimi se ozvaly motory. Dva motocykly opatrně přejely úzké pozůstatky mostu. Nastoupili další jezdci a motorky se rozjely k Harveyovým pozicím.

Marie Vanceová sňala pušku z ramene a omotala si řemen kolem levé paže. „Pokračujte v hrabání." zavolala. Zaujala polohu vsedě, opřela pušku o velký kámen, pak mžourala teleskopickými mířidly. Čekala, dokud nebyly motorky asi čtvrt míle vzdálené, než vypálila. Nic se nestalo. Natáhla uzávěr a znovu zamířila, vypálila. Při třetím výstřelu se vedoucí motorka zakymácela a prudce se stočila do příkopu u silnice. Jeden z jezdců vstal. Marie znovu zamířila, ale druhá motorka sjela ze silnice a jezdci hledali úkryt. Čekali na postupující rojnici. Ta se pravidelně blížila a Marie změnila cíl, střílela, aby zpomalila postup.

Střed linie opět zpomalil, zatímco další útočníci se rozbíhali po obou stranách, vytvářeli vějíř roztažený za jakýkoliv bod, který by Harvey mohl bránit. „Skončete s tím." vykřikl Harvey. „Musíme se odsud dostat!"

Nikdo proti tomu neprotestoval. Vinge strčil do díry pod balvan dvě dynamitové patrony a upěchoval je hlinou.

„Podívejte!" vykřikla zděšeně Barbara, partnerka Tomyho Tallifsen. Ukázala na protější hřeben, kde brzy ráno trávili celé hodiny pokládáním překážek na silnici.

Na vrcholku hřebenu se objevil nákladní automobil. Přejel ho a sjížděl po silnici, následoval ho další, pak další. Když nákladáky dorazily ke shozenému můstku, seskočili z nich muži s fošnami a ocelovými deskami. Přes hřeben přijely další nákladáky.

Harvey pohlédl na hodinky. Zdrželi nepřátelské nákladáky přesně o třicet osm minut.

Údolí Smrti

Pane na nebi, cožpak mě neposloucháš,

Plukovník řekl „Stát!"

Ale to nejde,

protože vylézán e z děr jako štěnice,

Ano, my jdeme dál...

Bugout Boogie. zakázaná balada armády Spojených států

Bylo to pokaždé stejné. Bez ohledu na to, jaké překážky Harveyova skupina umístila na silnici. Armáda Nového bratrství se nezdržela déle, než trvala jejich vytvoření. Pokud by Randallovo komando dokázalo zablokována místa na silnici aktivně bránit, mohli by zastavit postupujícího nepřítele na

mnohem delší dobu, ale k tomu neměli příležitost. Nové bratrství používalo nákladáky, aby dovezlo vojáky tak blízko dopředu, jak to bylo možné. Pak se útočníci rozvinuli na obou křídlech, postupovali a hrozili Harveye odříznout.

Harvey se znovu musel stáhnout.

Nepřátelé také vyvinuli novou taktiku: usadili těžké kulometry na jeden z nákladáků a jeli s ním vpředu, aby mohli střílet na Harveyovy pracovníky, daleko mimo dostřel pušek. Harveyovi to bránilo odvádět pořádnou práci při ničení silnice a nemohl ani opětovat palbu. Nepřátelé působili jako duchové bez tváří, kteří se nedali zranit, a Harvey je nemohl zastavit. Jejich pěchota pokračovala v postupu, vyhýbala se Harveyovým obráncům, vždy se je pokoušela obejít a dostat se za ně. Byl to boj na velkou vzdálenost s málo zraněnými; ale postup Nového bratrství byl nelitostný. K polednímu urazili dvanáct mil směrem k Pevnosti.

Pracovali a utíkali; útěk se stával zvykem. Harvey chtěl už mnohokrát pokračovat v jízdě, jet do Pevnosti a vykašlat se na blokování silnice. Nalézal v myšlenkách desítky výmluv k útěku.

„Zdá se, jako kdyby je nic nemohlo zastavit," vykřikl Tommy Tallifsen. Zastavili na dalším hřebeni. Mapy říkaly, že údolí pod nimi — kde bylo Nové bratrství zaměstnáno odstraňováním stromů, zaplňováním děr a opravováním silnice

rychleji, než ji byl Harvey schopný ničit — se nazývalo Hladové údolí. Jméno se zdálo příhodné.

„Musíme to zkusit," prohlásil Harvey.

Tallifsen vypadal pochybovačně. Harvey věděl, co si myslí. Všichni byli vyčerpaní, z Randallova komanda ztratili pět lidí — jeden byl zastřelen, když pracoval s motorovou pilou, další čtyři zmizeli. Nevěděli, jestli utekli, byli zajati nebo jestli byli zraněni a leželi vzadu v těch kopcích. Nenastoupili, když nastal čas vyrazit, a Nové bratrství bylo příliš blízko, aby jim dovolilo je hledat; útěk se stal zvyklostí. Co mohlo udělat osm vyčerpaných lidí, aby zastavili hordu, která plula kupředu jako příboj?

„Za pár hodin bude tma," domlouval jim Harvey. „Pak si můžeme odpočinout."

„Můžeme?" zeptal se Tallifsen. Ale vrátil se k práci, hrabal pod dalším balvanem nad silnicí. Ostatní natahovali lano navijáku z TravelAll kolem skály. Neměli dost dynamitu, aby ho použili na každou skálu, kterou našli.

Hodinu před setměním byli vypuzeni z Hladového údolí a za další hřeben. Utekli přes potok Deer Creek, přerušili útěk jen na tak dlouho, aby zapálili doutnák dynamitu, který tam umístili. Když vyšplhali na další hřeben, našli tam už nějaké muže.

Harveyovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že jsou to přátelé. Steve Cox a téměř stovka vojáků byli vysláni z ranče, aby drželi hřeben. Síly Pevnosti skončily s útekem; teď se měly zastavit a bojovat. Cox rozvinul své síly podél hřebenu a zakopali se. Harvey a Harveyovo komando — to, co z něj

zbylo — si mohli odpočinout. Byla tam dokonce i studená večeře a termoska horkého čaje.

„Padáme únavou," stěžoval si Harvey Steve Coxovi. „Nebudeme vám moc platní."

Cox pokrčil rameny. „To je v pořádku. Pořádně se v noci vyspíte. My je zadržíme."

Jsi blázen, chtěl říct Harvey. Jsou jich tisíce a vás jsou stovky, a oni přicházejí jako smrt, jako armáda mravenců, a nic je nemůže zastavit. „Přivezli jste... jak pokračuje Forresterova práce? Máte nějakou jeho superzbraň?"

„Termitové granáty." Cox ukázal Harveyovi krabici něčeho, co vypadalo jako hroudy spečeného jílu s nahoře vyčnívajícími zápalnicemi. Všechny měly průměr kolem šesti palců a ke každé byly připojeny dvě stopy padákové šňůry. „Zapálíš doutnák a roztočíš to," řekl Cox. „Pak to hodíš."

„Funguje to?"

„Samozřejmě." Cox byl plný nadšení. „Některé explodují jako bomby. Některé se jenom rozbijí, ale i tehdy vrhají oheň do vzdálenosti deseti nebo dvanácti stop. Vyděsí ty kanibalské bastardy k smrti."

„Ale co jiné zbraně? Yperit?"

Cox pokrčil rameny. „Pracuji na tom. Hardy říká, že to ještě bude trvat. To je důvod, proč jsme tady venku."

V údolí dole dorazily přední jednotky Nového bratrství k rozbitému mostu. Deer Creek byl hluboký, prudký a most byl úplně zničený; pár mužů, kteří se ho pokoušeli přebrodit, to rychle vzdalo. Armáda bratrství se zastavila, pak se začala rozestupovat podél břehů. Část jednotek šla vzhůru proti proudu, dokud nezmizela. Ostatní zabochli dolů, směrem k moři, které

leželo několik mil odsud na západ.

„Obejdou nás," upozorňoval Harvey nervózně.

„Ne." Cox se usmál. Ukázal proti proudu, kde se tyčilo pohoří Sierra. „Tam nahoře máme spojení. Kolem padesátky indiánů od Tuly. Jsou to tvrdí hoši. Jdi se trochu vyspat, Randallo. Tudy se nedostanou, dnes v noci ne, ani zítra. Máme tu dobré postavení. Zadržíme je."

„Myslím, že Cox je blázen," sdělil Harvey Marii. „Já jsem... my jsme viděli Nové bratrství bojovat. On ne."

„Dostávali naše hlášení vysílačkou." řekla Marie. Natáhla se na zadním sedadle TravelAll. „Je dobré uvolnit se. Mohla bych spát týden."

„Já taky." přidal se Harvey; ale nemohl. TravelAll parkoval na straně hřebenu, odvrácené od Deer Creeku. Ostatní poslal dál na farmu, kde si mohli pořádně odpočinout. Věděl, že by se k nim měl připojit, ale měl starosti.

Harvey se naučil respektovat toho, kdo velel Novému bratrství, ať to byl kdokoli. Nepřátelský generál nebyl na svém místě zbytečný, nikdy lehkomyšlně neohrožoval své lidi a postoupil o osmáct mil nebo víc za necelý den.

A marnotratně používal benzin a munici. Tohle byla totální válka; Nové bratrství muselo vyplenit své území, museli vsadit na to, že nové zásoby získají obsazením Pevnosti.

Soumrak přinesl chladný vítr, ale už žádnou sněhovou břečku. Na zatažené obloze bylo vidět pár hvězd, blikajících teček světla, příliš daleko od sebe, aby se dala rozeznat souhvězdí. Harvey si vzpomněl na horkou saunu, následovanou chladným plaveckým bazénem v horkém slunečním záru; vzpomněl si, jak projížděl s TravelAll na jih planoucí pouštní krásou Baja California a nakonec plaval v oceánu teplém jako vana. Surfoval na břicho po mohutnějších, více vzrušujících vlnách Hemiosa Beach a rozkládal si ručník na písek příliš horký, aby se po něm dalo chodit.

Zdola z údolí slyšeli zvuky nákladňáků Bratrství a mužů přemísťujících těžké předměty. Nedalo se nijak zjistit, co nepřítel dělá. Cox měl hlídky, které dávaly pozor na pronikající nepřátele, ale nepřátelský velitel nechal místo toho své muže, aby stříleli v nepravidelných intervalech, zvedali pokřik, vrhali granáty a kamení přes potok. Rančeři často odpovídali, dříve

stříleli do noci, mrhali municí, přicházeli o spánek.

Harvey věděl, že právě tohle Bratrstvo chce, ale tahle znalost nepomáhala. Spal přerušovaně, příliš často byl probouzen. Marie za ním na sedadle se vrtěla. „Jsi vzhůru?" zašeptala.

„Ano."

„Kdo to byl? V tom nákladňáku, s dalekohledem. Víš to?"

„Pravděpodobně seržant. Hooker. Proč?“

„Dej mu jméno a je méně děsivý. Myslíš, že můžeme zvítězit? Je Hardy dost chytrý?“

„Jistě,“ potvrdil Harvey.

„Stále se přibližují. Jako stroj, jako ohromný mlýnek na maso“

Harvey se posadil. Někde vybuchl granát a Cox křičel, aby nemrhlí municí.

„Je to děsivá představa. Naštěstí není správná,“ řekl Harvey. „Není to mlýnek na maso. Je to jedno z těch kinetických děl, kdy umělec pozve dav novinářů, aby stáli kolem, popíjeli a dívali se, jak se celý stroj rozpadá.“

Její smích zněl vynuceně. „Máš bohatou představivost, Harve.“

„K čertu, živil jsem se představivostí dřív, než jsem se začal zabývat lámáním skal. A ničením silnic. Zvykl jsem si přemýšlet o bojích jako o šachové partii, ale takové nejsou. Je to jako ty kinetické výtvořky. Velitel vytvoří takhle veliké dílo, ví, že figurky budou drtit jedna druhou, ale neovládá je všechny. Polovina z nich je řízena uměleckým kritikem, který ho nenávidí. A oba se pokouší docílit toho, aby jim zbyly figurky, až to skončí, ale není jich dost, tak to musí dělat znovu a znovu.“

„A my jsme nějaké z těch figurek,“ dodala Marie. „Doufám, že Hardy ví, co dělá.“

Ráno zavládlo v táboře Pevnosti nové vzrušení. Během noci přišel sdělit Stephen Tallman, viceprezident tulské rady, že se jeho bojovníci zakopali na východě a další přicházejí. Zvěsti se nafukovaly. George Christopher se vracel a měl stovku, dvěsto, tisíc ozbrojených rančérů, které zverboval v kopcích. Každý, kdo o tom pochyboval, byl překřičen. Ale na východě bylo určitě padesát Indiánů a všichni rančeři mluvili o tom, jací jsou Indiáni tvrdí, a jací to budou výteční spojenci. Kolovaly jiné historky, o nočním pokusu Bratrství vynutit si přechod Deer Creeku pět mil proti proudu a o tom, jak je Tallmanovi Indiáni odrazili a desítky jich zabili; o tom, jak Nové bratrství muselo utéct. Když Harvey mluvil s ostatními muži, nemohl najít nikoho, kdo ten boj viděl. Našel několik lidí, kteří prohlašovali, že mluvili s někým, kdo u toho byl. Každý měl přítele, který mluvil se samotným Tallmanem nebo se Stretchem Tallifsenem, kterého s rančery vyslali vzhůru proti proudu, aby držel západní okraj fronty.

Bylo to vždycky takové. Zelenáči byli vtělení démoni; mohli projít přes nepřátele jako mlýnky na maso. Zelenáči si to vždycky myslí. Ale mohla to být pravda... občas to byla pravda... třeba můžou prese všechno zvítězit. Nové bratrství je možné zastavit a nebude k tomu ani zapotřebí celá síla Pevnosti.

Na východě se roztrhaly mraky. Slunce svítilo překvapivě jasně. Bylo plné denní světlo a stále se nic nedělo. Rančeři a přední útočná linie Bratrství si vyměnili jednotlivé mířené výstřely s malým účinkem. Pak —

Za protějším hřebenem se objevily nákladáky. Nevypadaly jako nákladáky, vyhlížely podivně, protože měly před sebou připevněné velké dřevěné konstrukce. Jely dolů z kopce, ne příliš rychle, protože se s tou vší váhou vpředu těžko řídily a byly nestabilní, ale jely dál k rozvodněnému potoku.

Ve stejném okamžiku vyběhly stovky nepřátel zpoza skal a terénních nerovností, kde se skrývaly. Začali střílet na cokoli, co se hýbalo. Nákladáky se svými podivnými věžemi pokračovaly k okraji potoka a některé projely loukou, která by měla být příliš bažinatá, jenomže během noci Nové bratrství položilo koleje z drátěného pletiva a prken, aby se nákladní auta dostala přes bláto.

Auta dojela k okraji potoka a věže padly, vytvořily mosty přes potok. Vojáci Bratrství se vrhli k mostům, začali přebíhat na druhou stranu. Ostatní jednotky Bratrství soustředily palbu na jakékoliv obránce pevnosti, kteří se odvážili objevit.

Harvey uslyšel tlumenou ránu, kterou znal z Vietnamu: minomety. Minometné střely dopadaly mezi skály, kde se skrývali Coxovi rančeři, a dopadaly stále přesněji. Někdo za řekou je směřoval a řídil je dobře: kdekoli se Coxovi lidé snažili bránit přechodu, minomety je brzo vyhledaly.

Další vojáci Bratrství se valili přes řeku. Roztáhli se do věžře a postupovali kupředu v linii téměř míli široké, a Vosovi předsunutí vojáci buď ucouvli, nebo je převálcovali. Najednou — netrvalo to více než půl hodiny — obranná linie u řeky zmizela a Cox držel jenom hřeben; a dokonce i tam je neúprosné minomety a kulomety, daleko mimo dosah efektivní palby z pušek, vyhledávaly a přibíjely k zemi. Další vojáci Bratrství zatím postupovali do kopců, skrývali se za balvany, uhýbali, přebíhali přískoky a stále postupovali...

„Mravenci!“ vykřikl Harvey. „Armáda mravenců!“ Ted' to věděl. Kanibalové se nedali zastavit. Byli blázni, když si mysleli, že to mohou dokázat. A při rychlosti, jakou postupovali, Cox ztratí většinu svých sil. Skupinky mužů se už začínaly trhat a utíkat, někteří odhazovali zbraně, jiní je pevně svírali a přestali opětovat palbu. Ale obrana už nebyla organizovaná, víc a víc jich to vidělo a přemýšleli jen o tom, aby se sami zachránili. Nebylo tu žádné místo, kde by se dalo zaujmout postavení: každou pozici ohrožoval průlom na nějakém jiném místě, a tihle muži dosud nebojovali společně, nežili společně; neměli jistotu, že další muž v řadě neuteče a neuvolní průchod řvoucím kanibalům, aby jím pronikli a odřízli je navždy.

Když Harvey vyjžděl, desítky mužů se držela TravelAll, cpali se do něj, viseli na střeše nebo leželi na náraznících. Deer Creek, od kterého Cox očekával, že se bude držet celý den, možná dokonce rozdrtí Bratrství a zastaví je navždy, padl za necelou hodinu a půl.

Zbytek rána se proměnil v noční mŕru. Harvey nemohl najít svůj nákladák; jediné vybavení, které mu zbylo, měl v TravelAll, a pouze pár Coxových rančem bylo ochotno pomáhat. Nakonec dorazily posily z Pevnosti, dvacet mužů a žen s dalším dynamitem, benzinem a motorovými pilami z nákladáku, ale nikdy se nedokázali odpoutat dost daleko od postupujícího Bratrství, aby odvedli nějakou užitečnou práci.

Taktika Bratrství se změnila: ted' se místo toho, aby se rozvínovali do stran a obklíčovali obránce, valili kupředu a snažili se přiblížit; chtěli udržet síly Pevnosti na útěku. Ted' byl jejich generál ochoten obětovat na to lidi.

Pokud by s ním nebyla Marie, Harvey by nepřetržitě utíkal; ale ona ho nenechala. Trvala na tom, aby pokračovali ve svém poslání, aby alespoň zastavovali a zapalovali doutnáky u náloží, které umístili předevčírem, dříve než pokračovali v cestě. Jednou se zdrželi příliš dlouho a ozvalo se třesnutí; roztržité sklo ze zadního okna se na ně rozlétlo a čelní sklo se také rozbilo. Náboj 0. 50 proletěl celým TravelAll. Prošel mezi nimi, minul je jen o kousek. Příště, když zastavili, rančeři, kteří zůstávali s nimi, opustili auto.

Harvey vykřikl na Marii: „Proč jsi k čertu tak —“ Nedokončil větu. Chtěl říct „statečná“, ale pokud by to udělal, znamenalo by to, že on není, že je zbabělec. „— rozhodná?“ řekl nakonec.

Vzhlédla z místa, kde hrabala. Měli poslední dynamitovou patronu a ona si ji přála umístit. Ukázala nahoru k pohoří Sierra. „Můj chlapec je tam nahoře,“ odpověděla. „Pokud je nezastavíme, kdo to udělá? Tohle už stačí. Dej mi ten dynamit.“

Harvey už připevnil k rozbušce zápalnou šňůru. Podal jí patronu a ona ji zasunula do otvoru, pak na ni nahnula hlinu a kamení.

„To stačí!“ vykřikl Harvey. „Pojďme odtud!“ Byli na odvrácené straně nízkého kopce a nemohli vidět postupujícího nepřítele, ale Harvey si myslel, že nebude daleko za nimi.

„Ještě ne,“ protestovala Marie. „Předtím musím něco udělat.“ Šla k vrcholku.

„Vrať se sem! Přisahám, nechám tě tu! Hej!“

Neohlédla se. Po chvíli zaklel, pak ji následoval do kopce. Připravovala si pušku, omotala řemen kolem levé paže. Opřela se o skálu. „Tam dole je místo, kde jsi umístil olej. A miny,“ řekla. „Jenom jsme kolem toho projeli.“

„Museli jsme! Byli hned za námi!“ A stejně je to všechno lak hrozně zbytečné. Vzhůru po silnici přijížděly motorky. Během minuty nebo dvou dosáhnou hřebene.

Marie pečlivě zamířila. Vypálila. „Dobře,“ zamumlala sama pro sebe. Znovu „vypálila. „Zvládla bych to rychleji, pokud bys taky trochu střílel,“ poznamenala.

Harvey věděl, že nezasáhne sud s olejem, vzdálený třista yardů. Opřel pušku o skálu a zamířil na první z přijíždějících motorek. Znovu a znovu páčil, a pokaždé minul. Ale muži na motorkách zpomalili, pak zastavili, ukryli se v příkopu a čekali na příchod pěchoty. Marie pokračovala ve střelbě, pomalu, pečlivě. Nakonec prohlásila: „Tohle by mělo stačit. Pojďme... Vlastně, proč spěchat? Zastavili.“ Znovu zaujala pozici a čekala.

Harvey sevřel pěsti a zhluboka se nadechl. Měla pravdu. Nehrozilo bezprostřední nebezpečí. Olej se teď rozléval přes silnici a dvě motorky nikam nejely.

Další motorka dojezdila na olejovou klouzačku. Sklouzla do příkopu a motocyklista vykřikl. Marie se slabě usmála.

„Dobrý nápad, ty tvoje bodce.“

Harvey na ni zděšeně pohlédl. Marie Vanceová: členka rady guvernéra pro půl tuctu charitativních organizací, manželka bankéře, žena z vyšších-- kruhů, členka městského klubu, a směje se při pomýšlení na muže, nabodnutého na tyčku, pomazanou lidskými výkaly, aby zranění zhnisala...

Nákladák přijel na olejovou skvrnu a zastavil. Pak pomalu vyrazil kupředu. Marie mu prohnala kulku předním sklem. Sklouzl kupředu a sjel, lehce se vytočil do strany. Motor zařval a kola se otáčela, ale nehýbal se.

Za ním přijelo další nákladní auto a začalo objíždět; jedna z dynamitových min hlasitě explodovala a nákladák vybuchl v plamenech. Harvey to teď pocítil: naléhavý popud triumfálně křičet. Alespoň něco fungovalo! Tam dole nebyli lidé, kteří se škrábali pryč od hořícího nákladáku a někteří sami hořeli; byli to armádní mravenci a ten trik zabral —

Slyšeli před sebou plesk! a pak slabé zahvízdání. Vlevo něco explodovalo, dvacet yardů od nich. Další plesk!

„Do auta! Hned, zatraceně!“ vykřikl Harvey.

„Ano, myslím, že je čas.“ Marie ho následovala. Další minometná střela vybuchla někde za nimi. Skočili do TravelAll a odjeli, smáli se a křičeli jako děti.

„Hajzlové, fungovalo to!“ křičel Harvey. Pohlédl na Marii a její oči zářily stejným triumfem. Jsme skvělý tým, pomyslel si.

„Utíkejme!“ vykřikl Harvey.

Marie se na něj divně podívala.

Monty Python a Svatý Grál,“ vysvětloval. Harvey. „Tys to neviděla?“

„Ne.“

Jeli dál, stále se vzrušeně smáli. Uvnitř Harvey věděl, že to není moc velké vítězství, ale bylo to lepší než zbytek dne. Teď nepřicházelo v úvahu, aby zastavovali, ne dřív, dokud nedorazí k další velké bariéře, což bylo rameno řeky Tule. To bude impozantní překážka, až vyhodí most; to Nové

bratrství jistě zastaví. Muselo; za řekou byl hřeben, který vyznačoval vstup do Pevnosti samotné. Tule byla jejich nejdůležitější obrannou linií.

Projeli zatáčkou a začali sjíždět do údolí řeky Tule — a žádný most tam nestál. Už byl vyhozen do vzduchu.

Harvey dojel ke zničenému mostu a díval se na rozvodněnou řeku. Sto stop široká, hluboká a prudká. „Hej!“ vykřikl. Za řekou se z úkrytu za bunkrem z klád zvedl jeden z Hartmanových policistů. „Říkali, že jste to dostali,“ zavolal.

„Co teď mám dělat?“ křičel Harvey.

„Ať uděláš cokoliv, udělej to rychle.“ naléhala Marie. „Nebudou daleko za námi —“

„Jedte proti proudu,“ křičel policista. „Máme tam nahoře vojáky. Nezapomeňte dopředu ohlásit vysílačkou, že přijíždíte.“

„Dobře.“ Harvey otočil TravelAll a vyrazil nahoru po okresní silnici k indiánské rezervaci na řece Tule. „Chop se té „vysílačky.“ vyzval Marii. „Řekni jim, že zprávy o naší smrti byly hodně přehnané.“

Mili a půl proti proudu silnice překračovala řeku Tule. Desítka mužů s lopatami pracovala na základech mostu. Harvey

přijížděl ostražitě, ale oni na něj mávali. Přešel na druhou stranu a zastavil. Vypadali jako rančeři, ale byli tmavší a nebyl na nich vidět účinek měsíců bez slunečního záření. Harvey uvažoval, jestli na ně může působit nedostatek vitamínu D; bledé tváře se vyvinuly k životu v chladném, oblačném prostředí. Jeden z pracovní party nechal kopání a přišel k TravelAll. „Randall?“ „Ano, Poslyšte, Nové bratrství musí být hned za námi —“ „Víme, kde jsou,“ uklidňoval ho muž. „Alice je vidí a máme vysílačku. Máte jet tam nahoru na Turtle Mountain a pomoci jí s pozorováním. Najděte si místo, kde uvidíte do údolí a kde se s námi ještě dokážete spojit vysílačkou.“ „Dobře. Díky. A jsme rádi, že jste na naší straně.“ Indián se usmál. „Vidím to tak, že vy jste na naší straně. Hodně štěstí.“

Předchozí povznesená nálada zmizela. Jeli dál po stále náročnější silnici: bylo tu bláto, zřícené kamení, hluboké vyježděné koleje. Harvey přepnul TravelAll na pohon čtyř kol. Jak stoupali výš, začínali mít výhled na celé údolí. Na jihozápadě bylo jižní rameno řeky Tule, křižovatka a most, který právě opustili. Rameno vedlo na severozápad ke zbytkům jezera Succes, kde se připojovalo k Tule samotné.

Ramena řeky Tule rozdělával hřeben; byl to hřeben, který střežil Pevnost. Ze svého výhodného postavení mohli Harvey a Marie vidět obrannou linii Hartmanových vojáků — příkopy, palebná postavení a kryty z klád. Do údolí jižního ramene byla vysunuta méně důkladná obranná postavení; nevypadala na to, že by se dala udržet. Pouze vysoký hřeben se zdál být dobře bráněný. Klasická povrchová obrana, pomyslel si Harvey. Stačí, aby ji nepřítel prorazil a neexistovalo nic, co by mu mohlo zabránit v obsazení celé Pevnosti.

Za soumraku bylo zřejmé, jaký měl nepřítel plán. Dojel se svými nákladáky, nechal zakopat vojáky a zapálil velké táborové ohně. Z Pevnosti dobře viditelné. Vypadali uvolnění, jistí sami sebou a Harvey věděl, že během noci budou pracovat na mostech. Nakonec přišla temnota a kopce ztichly.

„Dobře, teď už nic nemůžeme vidět,“ řekl Harvey. „Teď skutečně nemáme co dělat.“

Marie se vedle něj neklidně pohnula. Ve tmě se dalo pouze rozeznat, že tam je, skutečný tvar se nedal rozlišit. Harvey si byl znepokojivě vědomý toho, že Marie Vanceová je jen několik palců od něj a že jsou do východu slunce, odříznuti od světa. Paměť s ním prováděla špinavé triky. Ukázala mu Marii Vanceovou několik týdnů před pádem Kladiva, když vítala Harveye a Lorretu u vchodu. Měla na sobě smaragdy a jasně zelenou večerní róbu s výstřihem téměř k pupíku; vlasy měla načesané do fantastických spirál. Vlidně se usmála, objala ho a zvala je dovnitř. Harveyovy myšlenky promítly tuhle představu do temné skvrny vedle něj a ticho začínalo být opravdu nepříjemné.

„Něco mě napadá,“ zašeptala měkce.

Harvey našel hlas. „Pokud to není sex, raději mi to řekni hned.“

Neříkala nic. Sklouzl k ní a přitiskl ji k sobě. Věci se mačkaly a praskaly; žádná z desítek kapes v její bundě nebyla prázdná. Zasmála se a svlékla ji, zatímco on odložil svou bundu, také s naditými kapsami.

Pak mohly být hrůza dne a nebezpečí zítřka, pomalá, agonická smrt světa a přicházející konec Pevnosti zapomenuty v šílené vzájemné touze. Prostor pod sedadlem spolujezdce začal být zaplněn šatstvem, dokud se Harvey neodpoutal a nenacpal celou náruč pod volant. Sedadlo spolujezdce pro tohle nebylo tvarované, ale milovali se pozorně a vynalézavě, a pak setrvali ve stejné poloze: on napolo ležel v sedadle pasažéra, ona klečela před ním, s tváří přiloženou na jeho. Oba cítili ve tváři dech toho druhého.

„Jsem rád, že jsi na něco myslela,“ řekl nakonec. (Nedokázal ji říct, že ji miluje.)

„Už jsi někdy předtím šoustal v autě?“

Přemýšlel. „Jistě. Tenkrát to bylo daleko překrásnější.“

„Já nikdy.“

„No, obvykle se používá zadní sedadlo, ale...“

„Zadní sedadlo je pokryté rozbitým sklem,“ dokončila Marie a cítili napětí, když si na to vzpomněli: kulka kalibru 0. 50, sklo se všude rozlétlo, Marie z něj sklepávala jemné střepinky a on přitom řídil. Ale existoval způsob, jak zapomenout. A později znovu objevili způsob, jak zapomenout, zopakovaný stejně, se stejnou horečnou naléhavostí. Nepřítahujeme se, pomyslel si; byli jsme k sobě vrženi svým strachem z toho, co je kolem nás. Milovali se a špicovali uši, jestli neuslyší palbu; ale milovali se. Všechno špatné je k něčemu dobré.

Harvey se probudil před úsvitem. Byl zabalený do přikrývky ze zadního sedadla, ale nemohl si vzpomenout, že by si ji bral. Ležel probuzený, nehybný, se zmatenými myšlenkami.

„Ahoj,“ řekla Marie měkce.

„Ahoj. Myslel jsem, že spíš.“

„Už chvíli ne. Odpočiň si.“

Harvey se pokusil. Ale cítil bodání ve svalcích, které minulé noci příliš využíval, a bodání svědomí, zjevně neinformovaného o tom, že je vdovec, kterého opustila nová dívka kvůli astronautovi. K čertu s tím. Ale stále nemohl usnout. „No dobře,“ řekl a posadil se. „Zdá se, že jsme přežili noc.“

„Nepracovala jsem na tobě tak tvrdě.“

Zasmál se možná trochu falešně, nebo... znala ho dlouho. V temnotě se k němu otočila. „Snad si neděláš starosti s Gordiem? To je všechno pryč. Má novou dívku a není zapotřebí soudce k tomu, aby řekl, že manželství skončilo. My jsme předtím taky žádného nepotřebovali.“

Harvey nepřemýšlel o Gordiem. „Co budeš dělat teď?“ zeptal se. „Když tohle skončí? Jestli to skončí?“

Zasmála se. „Nechci zůstat kuchařkou. Ale děkuji ti za to, že jsi mě dovedl do tohoto údolí. Bylo to daleko lepší než cokoli, co bych si dokázala najít sama.“ Chvilí byla poticha a zvenku uslyšeli nějaký zvuk: sovu a kvičení králíka,

kterého chytila. „Teď je to svět mužů," pokračovala Marie. „Takže předpokládám, že se jenom musím provdat za nějakého důležitého muže. Vždycky jsem byla čubka, které záleželo na postavení, a nevidím žádný důvod to teď měnit. Ve skutečnosti je teď k tomu víc důvodů, než kdy jindy. Teď platí svaly. Najdu si vůdce a provdám se za něj."

„A kdo by to měl být?"

Zahihňala se. „Ty jsi po včerejšku vůdce. Jsi důležitý muž." Sklouzla k němu a objala ho paží. Pak se nahlas zasmála.

„Proč jsi tak napjatý? Jsem tak hrozná?"

„Jistě." Byla.

Znovu se zasmála. „Ubohý Harvey. Vím přesně, na co myslíš. Závazek. Svedl jsi dívku a měl by ses s ní oženit, a víc zatraceně dobře, že bys nemohl odporovat, pokud bych na tom doopravdy pracovala... chápeš?" Její ruce se přesunuly na intimní místa.

Život s Loretou ho nepřipravil na tenhle druh zbraní. Tvrdě ji políbil (nemůže oklamat Harveye Randalla!) a v polibku setrval (protože to bylo tak příjemné, a k čertu, Maureen měla svého kosmonauta), dokud se nestáhla.

„Tohle ode mne nebylo moc hezké," řekla. „Nedělej si starosti, Harve, po tobě skutečně nejedu. Nešlo by to. Znáš mě příliš dobře. Bez ohledu na to, co bychom dělali, dokonce i kdybychom se skutečně naučili milovat jeden druhého, vždycky bys o tom pochyboval. Uvažoval bys, jestli to všechno byla jen hra, uvažoval bys, kdy se rozhodnu toho nechat. A bojovali bychom a hráli bychom spolu strategické hry a hry o nadvládu..."

„Takhle nějak jsem uvažoval."

„K ničemu se nepřemlouvej," uklidňovala ho Marie. „Já to nepotřebuji! Ráda bych byla tvou přítelkyní."

„Ano, to by se mi líbilo. Kdo je tvůj skutečný cíl?"

„No, já si vezmu George Christophera."

Harvey byl překvapený. „Cože? Ví o tom?"

„Samozřejmě, že ne. Stále si myslí, že má šanci u Maureen. Říká mi o každé příležitosti, kterou mu dala. A já bedlivě poslouchám."

„To bych se vsadil. Proč si myslíš, že nedostane Maureen?"

„Nebud' hlupák. Když si může vybírat mezi tebou a Johnny Bakerem? Ona si George nikdy nevezme. Pokud by se neznali odjakživa, kdyby nebyl jejím prvním, vůbec by o něm neuvažovala."

„A já?"

„Ty máš šanci. Baker má lepší."

„Jo. Předpokládám, že by bylo hloupé ptát se, jestli jsi do George zamilovaná," uvažoval Harvey.

Marie pokrčila rameny. Mohl to ve tmě poznat. „Bude si jistý, že jsem," řekla. „A nikomu do toho nic nebude. Dnešní večer se už nebude opakovat, Harvey i. To bylo... něco zvláštního. Správný muž ve správnou dobu. Já jsem vždycky... Řekni mi, všechny ty roky, kdy jsme žili v sousedním domě, nikdy tě nepokoušelo přijít některé odpoledne, když Loretta byla pryč a Gordie byl v bance?"

„Ano. Ale neudělal jsem to."

„Dobře. Nic by se nestalo, ale vždycky mi dělalo starosti, že jsi to nezkusil. Dobře. Pojďme se trochu vyspat." Odvrátila se a zabalila se do přikrývky.

Ubohý George, pomyslel si Harvey. Ne. To není správné. Šťastný George. Kdybych ji neznal tak zatraceně dobře... Zatraceně, stále jsem v pokušení. George, ty to nevíš, ale budeš šťastný muž.

Pokud budeš žít dost dlouho.

Pokud bude žít Marie.

Úsvit: rudá rozmazaná skvrna v pohoří Sierra. Vítr foukal nárazově, v lehkých závanech. Z moře San Joaquin se zvedala mlha.

Když slunce vystoupilo do výše, uviděli je: stovka nebo víc vojáků Nového bratrství během noci překročila řeku. Soustřeďovali se blízko dna bývalého jezera Succes a postupovali zpět směrem ke zničenému mostu, smetávali na stranu linii obránců pevnosti. Minomety Bratrství začaly pálit, nutily obránce couvat údolím vzhůru a na hřebeny. Stahovali se spořádaně, ale neustále. „Kolem poledne vyčistí údolí," řekl Harvey Marii. „Myslel jsem — doufal jsem — že se budou držet déle. Alespoň neutíkají jako králíci."

Přikývla, ale pokračovala v hlášení pozice nepřátel vysílačkou. Nedalo se nic jiného dělat.

Hlas Alice zněl vystrašeně, kdykoliv promluvila, ale stejně vyžadovala jejich hlášení.

Je to mamé, pomyslel si Harvey. Není to k ničemu. Díval se na mapu a uvažoval, jestli by dokázal najít cestu do Sierry, která nevede zpět dolů a přes nepřátele — nebo tam, kde by Nové bratrství brzy mělo být.

„Opravují most," hlásila Marie. „Mají velké stromy a stovky lidí, kteří je nesou."

„Jak dlouho může trvat, než dostanou nákladáky na druhou stranu?" zeptala se Alice.

„Hodinu, víc ne."

„Zůstaňte na příjmu, musím to nahlásit panu Hardymu," vyzvala ji Alice. Rádio zmlklo.

„Je to k ničemu," povzdechl Harvey. Pokusil se usmát. „Vypadá to, jako když to prese všechno budeme ty a já. Možná se dokážeme dostat tam nahoru a najít chlapce. Nepředpokládám, že o tebe budu muset s Gordiem bojovat--"

„Bud' zticha a dávej pozor," přerušila ho Marie. Její hlas zněl vystrašeně a Harvey jí to nemohl mít za zlé.

Postavit most trvalo něco málo přes hodinu; pak po něm přešel proud nákladáků, vedený pick-upy s kulomety. Nezadržitelně se hnaly vzhůru cestami v údolí. Ostatní nákladní automobily dopravily kupředu minomety Nového bratrství, zatímco osádky pro ně kopaly postavení. Armáda bratrství se hrnula do údolí pod nimi, zkoušela vyrážet směrem k hřebenům, stahovala se, kdekoli se setkala s odporem. Měli spoustu času — a noc teď bude na jejich

straně. Jejich muži mohli proniknout mezi skalami přes hřebeny do samotné Pevnosti.

Den se oteploval, ale ne pro Harveye a Marii. Vzduch, který stoupal od moře San Joaquin, přísával dolů ze Sierry chladný vítr. Za prosvětleného, oblačného dne postupoval nepřítel vpřed. Přišlo poledne, nepřátelé dosáhli vzdáleného konce a začínali stoupat do hřebenů k posledním obranným postavením.

„Zůstaňte ve spojení," žádala Alice. Ted' mluvila vzrušeně. Ne bojácně.

„Proč máme zůstat ve spojení?" ptal se Harvey.

„Abyste pozorovali a hlásili," řekla Alice. „Proto tam jste. Já nevidím..."

Na hřebeni daleko dole se něco dělo. Muži strkali něco velkého, vypadalo to jako nákladní vůz, ke hraně hřebenu. Strčili do něj, takže přepadl přes okraj, valil se dolů z hřebene, kutálel se, dokud se nezastavil sto yardů od opraveného mostu. Ležel tam, po třicet sekund nedělal nic... a pak explodoval. Vyvalil se z něj velký mrak a vítr ho unášel směrem k mostu, přes most, přes dopravní zácpu na nájezdu k mostu.

A všude podél hřebenu se převracely přes okraj nějaké předměty a pomalu padaly. Muži postrkovali kupředu těžké konstrukce, bedny s dlouhými rameny, které vyplivovaly po balistických drahách malé černé tečky.

„Katapulty!" vykřikl Harry.

Byly to katapulty. Nevěděl, co je pohánělo. Nejspíš nylonové vlasce. Ženy z Kartága obětovaly své vlasy, možná... Katapulty neměly velký dosah, ale nepotřebovaly ho. Vrhaly nádoby, které při dopadu vybuchovaly a měnily se ve žlutou mlhu. Vítr odnášel mlhu dolů údolím, přes postupující nepřátele...

Nové bratrství ječelo v panice. Odhazovali zbraně, utíkali v bolestech, trhali si šaty, vrhali se do řeky a byli unášeni ženoucí se vodou. Bojovali, aby se dostali přes most, a ze hřebenu znovu a znovu pálily pušky, kosily běžící muže na útěku. Katapulty chrlily nepřetržitý déšť tříštících se nádob a obnovovaly smrtící žlutou mlhu.

Harveyův hlas se zlomil, když křičel do mikrofону. „Utíkají! Umírají! Dobrý Bože, tam dole jich musí být pět set."

„Co dělají ti, kteří nepřekročili řeku?" Hlas patřil Alici Coxové, ale otázka musela být Ala Hardyho.

„Nastupují do nákladňáků."

„Co jejich zbraně? Odvážejí je pryč?"

Harvey to sledoval dalekohledem. „Ano. Nepřevezli všechny minomety na druhou stranu... tam jede jeden z jejich nákladňáků." Harvey se otrásl. Pick-up, naložený muži vytřeštěnými hrůzou, sjížděl vysokou rychlostí po silnici, a když dosáhl mostu, nezpomalil. Srazil desítku lidí z mostu dolů do vody a jel dál, nechával za sebou ty, které při svém útěku přejel.

„Na tom nákladňáku byly dva kulomety," sděloval Harvey. „Vypadá to, že se dostali pryč."

Plyn nepokrýval celé údolí a některým z Nového bratrství se podařilo utéct. Muži běželi beze zbraní a křičeli, ale Harvey viděl jiné, kteří se zastavovali, vyhledávali si cestu, unikali pryč a nesli těžké zbraně. Odnesli dva minomety dřív, než jim katapulty odřízly únikovou cestu. Harvey nelítostně hlásil nezamořené plochy a pozoroval, jak na ne o několik minut později dopadají nádoby s plynem.

„Nahoře proti proudu se něco děje," vykřikl Harvey. „Nevidím —"

„S tím si nedělej starosti. Na silnici, která vede dolů z rezervace, není žádný plyn?" ptala se Alice.

„Počkej okamžik... není."

„Zůstaň na příjmu."

O chvíli později po té silnici sjížděly nákladní automobily. Vezly Tallmanovy indiánské jednotky a další rančery.

Harveyovi se zdálo, že v jednom z nákladňáků poznal George Christophera. Hnali se vpřed a pronásledovali utíkajícího nepřítele, ale byli zastaveni na vrcholu hřebene za křižovatkou. Ted' byla na řadě Pevnost, aby zaujala bojové postavení a zkoušela, hledala slabá místa, uvolňovala silnice...

Zatím se údolí za nimi stalo světem z cizí planety. Jeho neobvyklá atmosféra měla žlutý nádech, pro lidi bez skafandrů byla smrtící. Na přirozené obyvatelé byl děsivý pohled: čtvernožci, kteří se pomalu pohybovali a plazili se po břiše, někteří ozbrojeni kovovými žihadly, pohybovali se pořád méně a zdálo se, že většina upadá do zimního spánku, jenom pár se jich ještě hýbalo. Jako slimáci se plazili po břiše, nechávali za

sebou stopu červeného slizu a šnečí rychlostí postupovali dolů k řece, Živočichové v řece sebou neuvěřitelně aktivně zmítali, pak se náhle přestávali pohybovat, pluli nehybně a neohrabaně ploutve se kývaly v proudu.

Když nastala tma, zavládlo ticho mrtvého, opuštěného světa.

Dozvuky

Z Dálného Východu vám posílám jediný nápad, jednu
jedinou myšlenku — napsanou červeným písmem
na každém předmostí od Austrálie po Tokyo — „Vítězství
se nedá ničím nahradit."
armádní generál Douglas McArthur

Vládla příliš velká tma, aby bylo vidět. Dolů ze Sierry foukal chladný vítr. Harvey se otočil k Marii. „Vítězství."

„Ano! Dokázali jsme to! Můj Bože, Harveyi, jsme v bezpečí!" Byla příliš velká tma, aby jí viděl do tváře, ale Harvey

věděl, že se Marie musí smát jako idiot.

Nastartoval TravelAll. Alice mu řekla, aby se držel mimo údolí, dál od hlavní silnice. Museli jet do Pevnosti po polní cestě pro dobytek. Zařadil nízký převodový stupeň a opatrně vyjel. Reflektory ukazovaly silnici vpředu, hladkou, nerozježděnou, ale svah vlevo byl strmý a Harvey věděl, že zapadají hluboko do bahna. Snadno mohli přeletět přes okraj. Působilo to hrozivě — že se mohli zabít poté, co boj skončil — ale byla to jenom špatná silnice a už jel po spoustě takových; nebylo to zlovolné.

Přelila se přes něj vlna vyčerpání. Musel bojovat s nutkáním přidat plyn. Nikdy tak intenzivně nevnímal, že je naživu. Objeli horu a přejeli hřeben, který vedl dolů k domu senátora Jellisona. Pak už si popustil uzdu, hnal auto vpřed a jel vysokou rychlostí blátem, nebezpečně rychle přes strouhy a výmoly. TravelAll skákalo, jako by sdílelo jejich radost. Jel, jako kdyby před něčím utíkal. Věděl to a také věděl, že kdyby začal přemýšlet o tom, co viděl, nemohl by cítit radost, ale nekonečný smutek. Tam vzadu v údolí, kde se odehrála bitva, zůstaly stovky lidí různého stáří, muži, dívky, ženy, chlapi, plazili se se zničenými plícemi, zanechávali za sebou krvavé stopy, které byly viditelné dalekohledem, dokud na zemi nepadla milosrdná temnota: umírající, kteří předtím přežili konec světa."

„Harveyi, nemůžeš o nich přemýšlet jako o lidech."

„Ty taky?"

„Ano. Trochu. Ale jsme naživu! Zvítězili jsme!"

TravelAll vyskočilo na vrcholku malého kopečku, všechna čtyři kola na okamžik opustila zemi. Bylo hloupé řídit takovou rychlostí, ale Harveyovi na tom nezáleželo. „Vybojovali jsme náš poslední boj," vykřikl. „Už nikdy víc se nebudeme zabývat válkou." Znovu euforie: svět byl nádherným místem k životu. Necht' mrtví pohřbí mrtvé. Harvey Randall zůstal naživu a nepřítel byl poražen. „Pozdravte přicházející vítězné hrdiny. Přál bych si, abych si pamatoval tu melodii. Vedu hloupě řeči. Hrdina. K čertu, ty jsi větší hrdina — hrdinka? — než já. Musel bych utíkat jako ďábel, kdybys mě nechala. Ale nemohl jsem. Sexuální diskriminace — muži nemůžou utíkat, když se ženy dívají. Proč blábolím? Proč ty neblábolíš?"

„Neblábolím, protože mi nedáš šanci!" vykřikla Marie. V hlase jí zněl smích. „A ty jsi neutekl, ani já ne, a bylo by to tak snadné..." Znovu se zasmála, tentokrát zazněl v jejím smích zvláštní tón. „A teď, můj příteli, si jdeme vyzvednout tradiční odměnu pro hrdiny. Vyhledej Maureen. Zasloužil sis to."

„I když je to divné, pomyslel jsem na to. Ale samozřejmě se bude vracet George —"

„George nech mně," prohlásila Marie upjatě. „Já konec konců taky dostanu odměnu. Nech George mně."

„Myslím, že na něj žárlím."

„To je zlé."

Nálada jim vydržela jen do doby, kdy dojeli k senátorovu ranči a vešli dovnitř. Našli tam spoustu ostatních lidí. Al Hardy byl opilý, ale ne alkoholem, usmíval se jako blázen, zatímco ho ostatní poplácávali po zádech. Dan Forrester, vyčerpaný, zahloubaný do sebe a nešťastný, a nikomu to nevadilo. Blahořečili mu, děkovali a nechávali ho, aby měl svou náladu, radoval se nebo nenáviděl, byl rád nebo smutný. Čarodějové mohou dělat, co se jim zlíbí. Hodně jich chybělo. Mohli být mezi mrtvými, mohli se připojit k pronásledování; mohli utéct a ještě utíkat, aniž by věděli, že je nikdo nepronásleduje. Vítězi byli příliš unavení, aby o nich přemýšleli. Harvey hledal Maureen, až ji našel a přistoupil k ní. Nebyla mezi nimi žádná žádost, jen nekonečná něha a starost; dotýkali se jeden druhého jako děti. Nekonal se žádný večírek, žádná oslava. Během několika minut shromáždění skončilo. Někteří klesli do židlí a usnuli; jiní odešli do svých domů. Harvey teď necítil nic; pouze potřebu odpočinout si, spát, zapomenout na všechno, co se toho dne stalo. Tohle už viděl dřív u mužů, kteří se vrátili z hlídky ve Vietnamu, ale sám to nepocítil: vysátá energie, vysáté emoce, nebyl nešťastný, byl schopen vybičovat se ke krátkým okamžikům vzrušení, aby vzápětí zmizely a ponechaly ho více vyčerpaného, než kdy předtím.

Probudil se se vzpomínkou na to, že zvítězili. Podrobnosti zmizely; byly to sny, živé a smíchané se vzpomínkami na několik minulých dnů, a jak sny bledly, stejně bledly i vzpomínky a nechávaly mu jenom jediné slovo. Vítězství! Ležel na podlaze v přední místnosti, na koberci a přikrytý přikrývkou; netušil, jak se sem dostal. Nejspíš mluvil s Maureen a jednoduše upadl na podlahu. Všechno bylo možné.

V domě se ozývaly zvuky, přecházející lidé, vůně připravovaných pokrmů. Všechny je vychutnával, zvuky, vůně a vjemy života: šedé mraky za oknem vypadaly nekonečně propracované, živé a zářivé jako slunce; bronzové trofeje na stěnách se proměnily vázrak, který bylo třeba prozkoumat. Vážil si každého okamžiku života a toho, co může přinést. Tohle rozpoložení ho postupně opustilo. Zůstal jen hrozný hlad. Vstal a viděl, že koberec v obývacím pokoji, vypadá jako bojiště. Leželi tam, kde je skosila únava. Někdo vydržel dost dlouho, aby si roztáhl přikrývky... a padl mimo ně. Harvey rozprostřel svou přikrývku na Steve Coxe, který se choulil do klubička v ochraně proti chladu, a po čichu se vydal za snídaní.

Do místnosti dopadalo jasné sluneční světlo. Maureen Jellisonová se na něj dívala nevěřicně. Bála se vstát z postele; jasné slunce mohlo být snem a takový sen si chtěla vychutnat. Nakonec přesvědčila sama sebe, že je vzhůru. Nebyla to žádná iluze. Slunce svítilo do okna, teplé, žluté a jasné. Podle toho, jak stálo vysoko, vyšlo už před hodinou. Cítila teplo slunečních paprsků na svých pažích, když rozhrnula závěsy. Postupně přicházela do úplně bdělého stavu. Hrůza, krev a únava jako sama smrt; vzpomínky na Včerejšek běžely propletené, jako příliš rychle promítaný film. Nejprve hrůza rána, kdy se síly Pevnosti musely urputně držet, pomalu ustupovat, nechat Bratrství vniknout do údolí, ale ne na hřebeny. Postupné stahování nesmělo vypadat příliš

nápadně, vojákům nesměli prozradit válečný plán ze strachu, že by mohli padnout do zajetí. Nakonec všeobecná panika, když museli všichni utíkat.

„Když utíkáš, shromáždíš se a následují tě," prohlásil Al Hardy. „Randallovy zprávy to ukázaly zcela jasně. Jejich velitel se chová podle příruček. Tak to uděláme i my, do určitého bodu."

Problém spočíval v tom, udržet výše položená území tak, aby Bratrstvo zůstalo dole v údolí; ustupovat podél dna údolí, aby dostatečný počet vojáků Bratrství překročil most. Jak dokázali přimět farmáře, aby bojovali a neutíkali, dokud nedostanou signál? Hardy si vybral nejjednodušší řešení problému. „Pokud jsi tam venku," řekl, „pokud se držíš, někteří zůstanou s tebou. Jsou to muži."

Štvalo ji to, ale nebyla správná doba k tomu, dávat Alu Hardymu lekci; a měl pravdu. Všechno, co musela dělat, bylo držet se vlastní odvahy. Pro někoho, kdo si nebyl jistý, jestli chce žít, to vypadalo jako jednoduchá záležitost. Až v době, kdy se skutečně ocitla pod palbou, začala mít pochybnosti.

Něco neviditelného roztrhlo bok Roy Millerovi. Pokusil se zakrýt ránu předloktím. Předloktí přesně zapadlo do velké mezery v roztržených žebrech. Maureen se zvedla snítaně v hrdle... a ve svém posledním okamžiku se Roy ohlédl a zachytil její výraz.

Za Deke Wilsonem a dvěma z jeho mužů explodovala minometná střela. Ti dva se několikrát přetočili a leželi rozhození v polohách, které by byly hrozně nepohodlné, kdyby nebyli mrtví; ale Deke Wilson vyletěl kupředu a vzhůru, divoce mával pažemi a třepetal se z kopce jako ptáče, které se právě učí létat, dolů do žluté tmy.

Joanna Mac Pherson se otočila, aby zakřičela na Maureen. Kulka jí proševelila vlasy, v místech, kde měla před okamžikem lebku, a Joannino sdělení se změnilo v zuřivý vulgární výkřik.

Úlomek kovu z explodující miny roztrhl Jacku Turnerovi yperitovou bombu, kterou roztácel k vrhu. Přátelé od něj utekli, sestřenice také, a Jack Turner se potácel a zmítal ve žlutém oblaku, až v něm utonul.

Pudgy Galadriel ze Shire roztočila prak, postoupila kupředu a vymrštila láhev nervového plynu daleko dolů z kopce. Okamžik zpoždění při dotažení švihů a Galadriel na okamžik zůstala stát jako socha, ale bez hlavy.

Maureen viděla před očima temné skvrny. Opřela se o balvan a podařilo se jí udržet se zpřímá.

Jednou věcí bylo stát na vrcholu útesu a uvažovat (ve svém volné čase) o tom, že skočí dolů (ale měla by na to nervy?

„nebo to všechno jen hrála? teď se to už nedozví). Docela jinou věcí bylo vidět ubohou, domáckou Galadriel, jak se hroutí s pahýlem krku, chrlicím krev. Pak bez toho, aby se ohlédla, zda ji někdo doopravdy sleduje, vzala Maureen její prak a láhev

nervového plynu a roztočila tu smrtící, ďábelskou věc kolem hlavy, a když si na poslední chvíli vzpomněla, že by ta zatracená věc měla letět po tangentě a ne ve směru, kterým míří když se pustí, vymrštila ji dolů do tlupy kanibalů, která k nim stále stoupala. Maureen Jellisonová náhle našla spoustu věcí,

pro něž by měla žít. Šedá obloha, chladné větry, krátké sněhové metelice, perspektiva hladu v zimě, všechno ustoupilo do pozadí. Nejprve přišlo jednoduché pochopení: pokud jsi dokázala cítit hrůzu, chceš žít. Je divné, že tomu dřív nerozuměla.

Rychle se oblékla a vyšla ven. Zářící slunce zmizelo. Slunce vůbec neviděla, ale obloha nad hlavou byla světlá a přikrov mraků vypadal mnohem tenčí, než obvykle. Byla sluneční záře závěrem snu? Na tom nezáleželo. Vzduch byl teplý a nepršelo. Hladina malého potoka pod domem vystoupila do výše a voda šťastně bublala. Bude to chladná voda, právě vhodná pro pstruhy. Ptáci se potápěli hluboko do proudu a hlasitě křičeli. Šla dolů po příjezdové cestě k dálnici.

Nebyl tam žádný provoz. Předtím byl, když odváželi zraněné z Pevnosti do bývalého sanatoria, které nyní sloužilo údolí jako nemocnice. Později opět bude, až budou přivážet lehce zraněné na vozech tažených koňmi, ale teď byla silnice volná. Šla pravidelným krokem dál, vnímala každý pohled a zvuk: zvonění sekery nahoře v kopcích; záblesk červeně, když vlhovci s červenými křídly vletěli do blízkého křoví; výkřiky dětí, které pásly v lese prasata z Pevnosti.

Děti se rychle přizpůsobily novým podmínkám. Jeden starší dospělý jako učitel, desítka nebo více dětí, dva hlídací psi a stádo prasat: škola a práce. Jiná škola s odlišným vyučováním. Samozřejmě čtení a aritmetika, ale také jiné znalosti: vodit prasata na psi výkaly (psi na oplátku jedli část lidských splašků); a pokaždé nosit kbelík na sběr prasečí mrvy, kterou museli večer přinášet zpátky. Další lekce: jak chytat potkany a sysly. Potkani byli v nové ekologii důležití.

Nesměli se dostat do stodol Pevnosti (o to se staraly hlavně kočky), ale potkani samotní byli užiteční: dokázali se sami uživit, dali se jíst, z jejich kožešiny bylo možné zhotovit oblečení a boty, z jejich malých kostí se vyráběly jehly.

Vyhlašovaly se ceny pro děti, které chytily nejvíc potkanů.

Bliž k městu bylo zpracování odpadů, kde se zvířecí a lidské výkaly házely do kotlů s dřevěnými třískami a pilinami. Teplo vzniklé kvašením všechno vysterilizovalo a horké plyny vedli trubkami, které běžely pod radnicí a nemocnicí a tvořily část vytápěcího systému. Potom kondenzovaly a následně vznikající metanol, dřevní líh, poháněl vozy, sbírající odpady, a nějaký zbýval na další práce. Systém nebyl kompletní — potřebovali víc kotlů, víc trubek a kondenzátorů, a práce pohlcovala příliš mnoho kvalifikovaných pracovních sil — ale Hardy mohl být zaslouženě hrdý na to, jak s tím začali. Na jaře zůstane ze zbytků v kotlích spousta hnojiva s vysokým obsahem dusíku, všechno sterilizované a připravené pro úrodu, kterou budou pěstovat — a měli by mít dost metanolu k pohonu traktorů, které by vykonaly počáteční těžké orné práce.

Vedli jsme si dobře, pomyslela si. Zbývá udělat ještě mnoho dalšího, práce všeho druhu. Postavit větrné mlýny. Vodní kola. Pěstovat úrodu. Vybudovat kovárnu. Hardy našel starou knihu o práci s bronzem a metodách odlévání bronzů do písku, ale zatím nenašli čas, aby v tom něco udělali. Teď, když nad nimi nevisela hrozba války, ten čas měli. Když se Harvey Randall vracel z boje do domu na ranči, zpíval. „Už nikdy se nebudeme zabývat válkou!"

Nebude to snadné. Vzhledla na mraky, které temněly. Prála si, aby jimi proniklo sluneční světlo, ne proto, že by chtěla znovu vidět slunce, i když to by jistě ráda, ale protože by se to tak hodilo: jako symbol jejich konečného úspěchu.

Místo toho tam visely jen houstnoucí mraky, ale odmítla nechat se jimi deprimovat. Bylo by tak snadné znovu upadnout do černého zoufalství.

V tomhle měl Harvey Randall pravdu: vyplatilo se dát téměř cokoliv za to, aby byli lidé ušetřeni od pocitů beznaděje a neodvratné zkázy. Ale nejdřív to musíš vybojovat v sobě. Musíš zpřímá pohlednout na ten nový a strašlivý svět, vědět, co ti může udělat a co ti udělá — a vykřičet svůj vzor. Pak se můžeš vrátit k práci.

Myšlenka na Harveye jí připomněla Johnnyho Bakera a přemýšlela, co se stalo s výpravou na elektrárnu. Teď by měli být v pořádku. Po porážce Nového bratrství by elektrárna měla být v pořádku, poté, co odrazili první, zkusmý útok. Ale...

Jejich poslední zpráva došla před třemi dny.

Možná zaútočili podruhé. Bylo jisté, že rádio nefungovalo. Maureen se otrásla. Třeba odešel jen nějaký pitomý tranzistor, nebo jsou možná všichni mrtví. Nedalo se to prostě zjistit. Johnny musel být v největší vřavě... a byl tak zatraceně nápadný...

Tak ať to je tranzistor, řekla si, a pořád se něčím zaměstnávej. Zabočila dolů k nemocnici.

Alim Nassor lapal po dechu a nemohl ho popadnout. Seděl opřený na ložné ploše nákladáku; pokud by si lehl, utopil by se. Plíce se mu stejně naplňovaly a nemohlo to vydržet dlouho. Selhali. Bratrství bylo poraženo a Alim Nassor je mrtvý muž.

Swan je po smrti. Jackie také. Většina z jeho party zemřela v údolí řeky Tule, zabily je dusivé oblaky žlutého plynu, který pátil jako oheň. Cítil, že mu Erika přejíždí kusem látky po tváři, ale nedokázal ji vidět zřetelně. Byla to dobrá žena. Běloška, ale zůstala s Alimem, dostala ho ven, když ostatní utekli. Chtěl jí to říct. Kdyby mohl promluvit...

Cítil, že nákladák zpomaluje, a slyšel někoho volat výzvu. Dorazili do nového tábora a někdo postavil stráž. Hooker? Alim si myslel, že Hooker žije. Nepřekročil řeku, řídil palbu minometů a to by mělo být bezpečné, pokud ho nechytí při pronásledování, jestli chtěl, aby Hooker přežil. Na ničem už doopravdy nezáleželo. Alima Nassora Kladio zabilo.

Nákladák zastavil poblíž táborového ohně a Alim cítil, že ho zvedají. Položili ho blízko ohně a to bylo příjemné. Erika zůstala s ním a někdo mu přinesl šálek horké polévky. Bylo příliš obtížné říct jim, že plýtvají dobrým vývarem; že až přistě usne, nepřežije to. Utopí se ve vlastních hlenech. Těžce zakašlal, pokusil se pročistit plíce, aby mohl promluvit, ale příliš to bolelo a nechal toho.

Postupně uslyšel hlas.

„A vy jste urazili Pána na Nebesích! Vložili jste svou víru do zbraní, vy, Andělé Boží. Strategie! Co potřebuji Andělé ze strategie! Vložte svou důvěru v Pána Boha Jehovu! Konejte Jeho dílo! Plňte Jeho vůli, moji lidé. Zničte citadelu Satana dle vůle Boží a tehdy zvítězíme!“

Hlas proroka ho bičoval. „Neplačte pro padlé, protože padli ve službě Bohu! Jejich odměna bude vysoká. Ó, vy Andělé a Archandělé, slyšte mě! Teď není čas lítosti! Teď je čas vyrazit v Božím jménu!“

„Ne,“ vydechl Alim, ale nikdo ho neslyšel.

„Můžeme to dokázat,“ řekl poblíž nějaký hlas. Alimovi chvíli trvalo, než ho poznal. Jerry Owen. „Na elektrárně nemají žádný jedovatý plyn. I kdyby ho měli, nezáleží na tom. Vezmeme minomety a bezzákluzové kanóny na vlečný člun a rozstřílíme turbíny. To s elektrárnou skoncuje.“

„Uděte v Božím jménu!“ křičel Armitage. Teď někteří zareagovali. „Haleluja!“ vykřikl někdo. „Amen!“ řekl jiný. Nejprve zkusmo, ale jak Armitage pokračoval, odezvy se stávaly nadšenějšími.

„Do háje.“ To musel být seržant Hooker. Alim nedokázal otočit hlavu, aby se na něj podíval. „Alime, slyšíš mě?“ Alim lehce přikývl.

„Říká, že slyší.“ řekla Erika. „Nech ho na pokoji. Musí si odpočinout. Přála bych si, aby na chvíli usnul.“

Spánek! To by ho zaručeně zabilo. Každý dech byl zápasem, něčím, zač musel bojovat s vypětím vůle. Pokud by se na okamžik uvolnil, přestal by dýchat.

„Co mám teď k čertu dělat?“ ptal se Hooker. „Ty jsi zbyl jako jediný z bratří, se kterým si můžu otevřeně popovídat.“

Na Alimových rtech se tvořila slova. Erika to přeložila. „Ptá se, kolik bratří zbylo.“

„Deset,“ odpověděl Hooker.

Deset černochoů. Byli to poslední černoši na světě? Samozřejmě, že ne. Ještě existovala Afrika. Nebo už ne? Mezi nepřáteli ale neviděli žádné černé tváře. Možná už v Kalifornii žádní nejsou. Znovu zašeptal. „Říká, že deset nestačí,“ vysvětlila Erika.

„Ano.“ Hooker se hluboko sehnul a šeptal Alimovi do ucha. Nikdo jiný to nemohl slyšet. „Musím zůstat s tímhle kazatelem,“ řekl. „Alime, je blázen? Má pravdu? Já už nedokážu přemýšlet.“

Alim zavrtěl hlavou. Nechtěl o tom mluvit. Armitage znovu řečnil o ráji, který čeká na padlé. Slova se rozpíjela do nejasných, pomalých myšlenek, které se vkrádaly do Alimova podvědomí. Ráj. Možné, že to je pravda. Možná, že ten bláznivý kazatel má pravdu. Bylo lepší myslet si to. „On zná pravdu,“ vydechl Alim.

Teplo ohně bylo téměř příjemné. V hlavě se mu zatmívalo bez ohledu na záblesky jitřního slunce, které, jak se mu zdálo, před chvílí zahlédl. Kazatelova slova se utápěla ve tmě. „Uděte nyní. Andělé! Ještě dnes, v tuto hodinu! Je to Boží vůle!“

To poslední, co Alim slyšel, bylo, jak seržant Hooker křičí: „Amen!“

Když Maureen dorazila do nemocnice, Leonilla Malíková se jí ujala a energicky ji vedla do přední místnosti.

„Přišla jsem pomoci,“ oznámila jí Maureen. „Ale chtěla jsem mluvit se zraněnými. Jeden z Tallifsenových chlapců byl v

mé skupině, a on —"

„Je mrtvý." řekla Leonilla. Mluvila bez emocí. „Pomoc bych potřebovala. Používala jste někdy mikroskop?"

„Naposledy v biologii na vysoké škole."

„To se nezapomíná," mávla rukou Leonilla. „Nejdřív chci vzorek krve. Prosím, posaďte se tu." Vytáhla injekční jehlu z tlakového hrnce. „To je můj autokláv," pochlubila se. „Není moc hezký, ale funguje."

Maureen už předtím uvažovala, co se stalo s tlakovými hrnci z ranče. Škubla sebou, když jí jehla vnikla do paže. Byla tupá. Leonilla nasála vzorek krve a opatrně ho vystříkla do zkumavky, která pocházela z dětské chemické soupravy.

Zkumavku vložila do ponožky; k ponožce byl připevněn kus padákové šňůry, a Leonilla s její pomocí točila zkumavkou kolem hlavy. „Centrifugace," komentovala. „Ukážu vám, jak to dělat, a pak můžete odvést nějakou práci. Potřebujeme pomoc spíše v laboratoři." Dál točila zkumavkou.

„Tady to máme," řekla. „Oddělili jsme buňky od kapaliny. Teď odsajeme kapalinu, tak, a promyjeme buňky fyziologickým roztokem." Pracovala rychle. „Tady na polici máme buňky a kapalinu od pacientů, kteří potřebují krev. Budu testovat vaše proti jejich."

„Nechcete vědět, jakou mám krevní skupinu?" zeptala se Maureen.

„Ano. Za chvíli. Ale ty testy stejně musím udělat. Neznám krevní skupinu pacientů a nemám to jak zjistit. Tohle je spolehlivější. Je to jen velmi nepohodlné."

Místnost bývala kancelář. Stěny nedávno vymalovali a důkladně je vydrhli. Kancelářský stůl, kde Leonilla pracovala, byl umakartový a úzkostlivě čistý. „Teď," prohlásila Leonilla, „vložíím vzorky vašich buněk do vzorků séra pacientů a buňky pacientů do vašeho, tak, a podíváme se do mikroskopu."

Mikroskop také pocházel z dětské soupravy. Místní střední školu někdo vypálil dřív, než Hardyho napadlo vyslat výpravu pro její vědecké vybavení.

„S tímhle se velmi obtížně pracuje," vysvětlovala Leonilla. „Ale půjde to. Musíte velmi pečlivě zaostřovat." Dívala se do mikroskopu. „Aha. Sloupce červených krvinek. Pro tohoto pacienta nemůžete být dárce. Podívejte se, abyste to poznala."

Maureen se zahleděla do mikroskopu. Nejdřív neviděla nic, ale zaostřovala, do prstů se jí vracel cit... Leonilla měla pravdu, pomyslela si. Úplně nezapomeneš, jak se to dělá. Pamatovala si, že by neměla zavírat druhé oko, ale stejně to udělala. Když přístroj správně zaostřila, uviděla krvinky. „Myslíte ty malé sloupečky, jako pokerové žetony?" zeptala se.

„Pokerové žetony?"

„Jako talířky —"

„Ano. To jsou válečkovité agregáty. Svědčí o shlukování. Tak, jakou jste měla krevní skupinu?"

„A," řekla Maureen.

„Dobře. Poznamenám to. Musíme použít tyhle záznamové karty, pro každou osobu jednu. Poznamenám na vaši kartu, že se vaše krev sráží s krví Jacoba Vingeho, a poznamenám to samé na jeho kartu. Teď zkusíme vaši s ostatními."

Zopakovala postup a udělala to ještě jednou. „Aha. Můžete být dárce pro Billa Dardena. Poznamenám to na vaši kartu a na jeho. Tak. Postup znáte. Tady jsou vzorky, jsou zřetelně označené. Každý musí být testován proti ostatním, dárce proti pacientům. Když to bude hotové, musíme testovat jednoho dárce proti druhému; i když to není tak kritické. Budeme to pak vědět pro případ, že bychom museli někdy dát jednomu z vás transfúzi —"

„Neměla byste odebrat krev pro Dardena?" Maureen se na něj pokoušela upamatovat; přišel do Pevnosti později a nechali ho tu, protože tu žila jeho matka. Bojoval ve skupině policejního šéfa Hartmanna.

„Už jsem mu dala půl litru," řekla Leonilla. „Od Ricka Delantyho. Nemáme způsob, jak uchovávat celou krev, kromě toho, jak to děláme teď — v dárce. Když bude Darden potřebovat víc, pošlu pro vás. Teď se musím vrátit zpátky na oddělení. Pokud opravdu chcete pomáhat, můžete pokračovat s křížovými testy."

Maureen první test pokazila, ale když byla opatrná, zjistila, že to není obtížné, jen únavné. Zápach z nedaleké čistírny odpadních vod práci neusnadňoval, ale v tom neměli moc na výběr. Potřebovali teplo z fermentačních kotlů; tím že vedli výpary radnicí a nemocnicí, získávali teplo zdarma, ale za cenu bohatých pachů...

Jednou Leonilla vešla dovnitř a odstranila vzorek pacienta a kartu. Nevysvětlovala to; nebylo to zapotřebí. Maureen sáhla po kartě a podívala se na jméno. Byla to jedna z Aramsonových dívek, šestnáctiletá, zraněná při vrhání dynamitové bomby.

„S penicilinem jsem ji mohla zachránit," povzddechla si Leonilla. „Ale žádný nemáme a nikdy žádný nebude."

„Nemůžeme ho vyrobit?" zeptala se Maureen.

Leonilla zavrtěla hlavou. „Možná sulfanylamid. Ale jiná antibiotika ne. To by vyžadovalo víc vybavení, než budeme mít ještě celé roky. Přesnou regulaci teploty. Vysokoobrátkové centrifugy. Ne, musíme se naučit žít bez penicilinu."

Ušklíbala se. „Což znamená, že obyčejné neošetřené říznutí může být rozsudkem smrti. Musíme přimět lidi, aby to pochopili. Nemůžeme ignorovat hygienu a první pomoc. Musíme vymývat všechna řezná rána. A brzy nám dojde vakcína proti tetanu, i když tu možná dokážeme vyrobit. Možná."

Kuše byla velká a natahovala se pomocí kola. Harvey Randall jím s námahou otáčel, pak vložil do zbraně dlouhou, tenkou střelu. Vzhlédl na Breda Wagonera. „Mám pocit, že bych měl mít černou masku."

Wagoner pokrčil rameny; „Skonči to," vyzval ho.

Harvey pečlivě zamířil. Kuše byla upevněná na velké třínožce a mířidla měla dobrá. Stál na hřebeni nad údolím Bitvy. Tohle jméno bude sedět, pomyslel si. Zamířil kuší na nehybnou postavu dole. Postava se lehce pohnula. Harvey znovu zkontroloval mířidla, pak ustoupil na stranu. „V pořádku," řekl. Lehce zatáhl za odpalovací šňůru.

Ocelové pružiny kuše vydaly bručivý zvuk a unášec klapnul. Vyletěla střela, přes metr dlouhá, tenká ocelová tyčka s

kovovými stabilizátory na konci; letěla po ploché dráze a zabodla se do postavy dole. Ruce sebou konvulzivně škubly, pak znehybněly. Tvář neviděli. Tenhle alespoň nevykřikl.

„Támhle je další. Asi čtyřicet yardů vlevo," upozornil ho Wagoner. „Toho si vezmu."

„Díky." Harvey se odvrátil. Bylo to příliš osobní. Pušky by byly lepší. Nebo kulomety. Kulomet je velice neosobní.

Pokud někoho zastřelíte kulometem, můžete sami sebe přesvědčit, že to udělala zbraň. Ale kuši musíte natahovat silou vlastních svalů. Je to osobní.

Nedalo se nic jiného dělat. Vejit do údolí znamenalo smrt. Za chladné noci yperit zkondenzoval a teď občas viděli pramínky žlutého plynu. Do údolí nemohl nikdo vkročit. Díky Bohu, že raněné Pevnosti vynesli před plynovým útokem, i když Harvey věděl, že Al Hardy by přikázal útok, i kdyby nebyli vyneseni. Mohli zraněné nepřátele nechat, nebo je zabít. A na ten účel si nemohli dovolit obětovat munici do pušek nebo kulometů. Střely do kuše se daly znovu použít. Po prvním pořádném dešti nebo po několika teplých dnech by se měl plyn rozptýlit.

Vytvoří dobré hnojivo. A stejně tak mrtví. Údolí Bitvy se příští jaro stane úrodnou půdou. Teď to byla jatka.

Zvítězili jsme. Vítězství. Harvey se pokusil přivolat povznesenou náladu, kterou cítil minulého večera, vnímání života, které se dostavilo při ranním probuzení, a věděl, že to dokáže. Tohle byla strašná práce, ale potřebná. Nemohli nechat zraněné Bratrství, aby trpěli. V každém případě stejně brzy zemřou. Je lepší zabít je čistě.

A tím to končí. Žádné další války. Teď mohli vybudovat civilizaci. Bratrství odvedlo práci za Pevnost: vyčistilo většinu území poblíž Pevnosti. K hledání potřebných předmětů nebude potřebná velká výprava. Harvey se na to soustředil: na to, co mohou najít, na zázraky tam venku, které mohou vyhledat a dopravit domů.

Když uslyšel zadrnčení kuše, vrátil se. Je na řadě. Ať je chvíli o samotě Brad.

Zkoušky krevních skupin byly hotové a Maureen navštívila zraněné. Bylo to drsné, i když ne tak zlé, jak si myslela. Věděla proč, ale nemyslela na to.

V nemocnici to už nevypadalo tak zle, protože nejhorší případy už zemřely. Maureen uvažovala, jestli jim... pomohli Leonina, doktor Valdemar i jeho manželka, psychiatrická Ruth, znali své hranice; věděli, že hodně z těch, kteří vdechli yperit nebo měli střelné rány, čeká smrt, protože neměli léky a vybavení, potřebné k jejich záchraně. Většina postižených yperitem by stejně nakonec oslepla. Byli doktoři něčím víc, nebo jen vybírali ty, kteří měli být zabiti? Maureen se nechtěla ptát.

Opustila nemocnici.

V radnici připravovali večírek na oslavu vítězství. A my si ho doopravdy zasloužíme, pomyslela si Maureen. Můžeme truchlit nad mrtvými, ale musíme žít dál. Tihle lidé pracovali, krváceli a umírali pro tenhle okamžik: pro oslavu, která říkala, že boj skončil, že Kladiivo udělalo to nejhorší, a teď je čas znovu budovat.

Joania a Rosa Wagonerová radostně křičely. Podařilo se jim zapálit lampu. „Funguje to!" radovala se Joanna. „Ahoj. Maureen. Zapálily jsme metanolovou lampu."

Nevydávala moc světla, ale mělo by to stačit. Na konci velké zasedací místnosti, lemované knihami, připravovaly některé z dětí punčové mísy. Morušové víno, skutečně docela dobré (tedy ne tak špatné); basa Coly, kterou někdo zachránil. A budou mít jídlo, většinou dušené, a bylo lépe nevědět, co v něm je. Potkani a sysli nejsou ve skutečnosti moc odlišné druhy zvířat, ani kočka se moc neliší chutí od králíka. V dušeném mase nebude moc zeleniny. Brambory byly vzácné a velmi cenné. Měli ale oves. Dva skauti Gordieho Vance přišli dolů s pečlivě rozříděným ovsem: drobný k jídlu a ten nejlepší, vyříděný, měl být uložen jako osivo. Sierra byla plná planého ova.

A Skotsko si na ovsu vybudovalo národní kuchyni. Dnes večer okusí, jak chutná haggis...

Prošla halou, kde ženy a děti připravovaly dekorace, jasně barevné záclony, nyní použité jako závěsy na stěny, všechno, co mohlo přispět k slavnostní atmosféře. Dveře na vzdáleném konci místnosti vedly do starostovy kanceláře. Její otec, Al Hardy, starosta Seitz a George Christopher tam seděli s Eileen Hammerovou. Když vešla, jejich rozhovor náhle ustal. Maureen pozdravila George a dostala odpověď, ale vypadal trochu nervózní. Cítil se v její přítomnosti nějak provinile. Nebo to byla jen její představa? To ticho v místnosti se jí ale nezdálo.

„Můžete pokračovat v tom, co jste dělali," vyzvala je.

„Jenom jsme mluvili o... různých věcech," řekl Al Hardy. Nevím, jestli by vás to zajímalo..."

Maureen se zasmála. „S tím si nedělejte starosti. Do toho." Protože jestli se mnou budete jednat jako s nějakou zatracenou princeznou, pomyslela si, zaručeně dokážu zjistit, co se děje.

„Ano. No, je to trochu ošklivý předmět hovoru," začal Al Hardy.

„Tak co?" Posadila se vedle otce. Nevypadal dobře. Vůbec nevypadal dobře a Maureen věděla, že zimu asi nepřežije. Doktoři v Bethesdě jí řekli, že by si neměl tolik připouštět starosti — a neexistoval způsob, jak to mohl udělat. Položila mu ruku na paži, usmála se a on jí to oplatil. „Řekni Alovi, že budu v pořádku," řekla.

Jeho úsměv se rozšířil. „Jsi si tím jistá, Kotě?"

„Ano. Já svůj díl zvládnou."

„Ale," vyzval ho Jellison.

„Ano, pane. Mluvili jsme o zajatcích. Co s nimi budeme dělat?"

„V nemocnici neleží moc jejich zraněných," řekla Maureen. „Myslela jsem, že jich bude víc — ach."

Hardy přikývl. „O zbytek jsme se... postarali. Je to jednačtyřicet mužů a šest žen, kteří se vzdali. Těmi se musíme zabývat." Zdvihl ruku a odpočítával na prstech jednotlivé body.

„Vidím následující alternativy. První. Můžeme je přijmout jako občany - "

„Nikdy," zabručel George Christopher.

„Za druhé. Můžeme je přijmout jako otroky. Za třetí, můžeme je nechat jít. Za čtvrté, můžeme je zabít."

„Ani je nemůžeme nechat odejít," namítl George. „Když je necháme jít, znovu se připojí k Bratrství. Kam jinam by mohli jít? A Bratrství je stále ještě větší než my. Na to nezapomínejte. Po prvních deseti nebo patnácti mílích dokázali účinně

bojovat. Stále mají vůdce, nějaké nákladňáky, minomety... Jistě, ukořistili jsme spoustu jejich zbraní, ale stále tam venku jsou."

Zašklebil se, podobně jako vlk. „Ale vsadím se, že k nám už nebudou znovu strkat nos." Pak vypadal zamyšleně.

„Otroci. Dokážu vymyslet spoustu věcí, které bych mohl dělat s otroky:"

„Ano." Hardy souhlasně přikývl. „Já taky. Těžkou práci. Otáčení čerpadly kompresoru, takže bychom mohli mít chlazení. Síla svalů pro ruční soustruhy. Broušení čochek. Dokonce i tahání pluhů. Je spousta práce, kterou nikdo nechce dělat —"

„Ale otroctví?" protestovala Maureen. „To je hrozné."

„Je? Líbilo by se ti to víc, kdybychom to nazývali vězením s nucenými pracemi?" zeptal se Hardy. „Byly by jejich životy o hodně horší, než když patřili k Bratrství? Nebo horší než životy odsouzených ve vězeních před pádem Kladiva?"

„Ne," řekla Maureen. „Nejsou to oni, na koho myslím. Jsme to my. Chceme být takovými lidmi, kteří drží otroky?"

„Tak je zabijme a vyřídíme to." naléhal George Christopher. „Protože pustit je určitě nemůžeme. Ani dovnitř, ani ven."

„Proč je nemůžeme prostě nechat jít?" ptala se Maureen.

„Už jsem ti to řekl," odpověděl George. „Vrátí se zpátky ke kanibalům—"

„Je teď Bratrství tolik nebezpečné?" ptala se Maureen.

„Pro nás ne," připustil Christopher. „Sem znovu nepřijdou."

„A předpokládám, že jich na jaře moc nezbyde," dodal Al Hardy. „Na zimu nejsou moc připravení. Nebo jestli jsou, ti, které jsme zajali, o tom nic nevědí."

Maureen bojovala s pocitem, který ji ohrožoval. „Je to všechno dost strašné," řekla.

„Co si můžeme dovolit?" zeptal se senátor Jellison. Mluvil tiše; šetřil energií. „Civilizace má morálku a etiku, jakou si může dovolit. Právě teď toho moc nemáme, tak si toho nemůžeme moc dovolit. Nemůžeme se postarat o naše vlastní zraněné, tím méně o jejich, takže všechno, co můžeme udělat pro jejich zraněné, je zbavit je jejich utrpení. Tak co si můžeme

dovolit udělat s ostatními zajatci? Maureen má pravdu, nemůžeme se sami stát barbaty, ale naše možnosti nemusí odpovídat našim záměrům."

Maureen poklepala otce po paži. „K tomuhle jsem došla někdy v minulém týdnu. Ale jestliže si toho nemůžeme moc dovolit, musíme budovat, tak, abychom mohli! Co si nesmíme dovolit, je zvyknout si na zlo. Musíme ho nenávidět, dokonce, i kdybychom nemohli dělat nic jiného."

„Čímž se neřeší otázka, co uděláme se zajatci," ozval se George Christopher. „Hlasuju pro to, abychom je zabili. Udělám to sám."

A Maureen věděla, že on ze svého pronásledování nepřivedl žádné zajatce. A nikdy to nepochopí. A přesto to byl svým způsobem dobrý muž. Rozdělil se o všechno, co měl. Pracoval déle, než kdokoli v jiný, a tvrději, a nejenom pro sebe.

„Ne," protestovala Maureen. „Tak dobře. Nemůžeme je nechat jít. A nemůžeme je přijmout jako občany. Pokud je otroctví všechno, co si můžeme dovolit, tak je držme jako otroky. A zapřáhněme je do práce, abychom si mohli dovolit něco více. Ale neříkejme jim otroci, protože pak bychom příliš snadno uvažovali jako otrokáři. Můžeme je přimět k práci, ale říkejme jim váleční zajatci a zacházejme s nimi jako s válečnými zajatci."

Hardy vypadal zmateně. Nikdy neviděl Maureen tak rozhodnou. Podíval se na ni, pak na senátora, ale všechno, čeho se mu od senátora dostalo, byl pohled k smrti unaveného muže.

„V pořádku," souhlasil Al. „Eileen, musíme zorganizovat tábor pro válečné zajatce."

Konečné rozhodnutí

Rolník je věčný, je nezávislý na jakékoliv kultuře. Pobožnost skutečného rolníka je starší než křesťanství, jeho bohové jsou starší, než bohové jakéhokoliv rozvinutějšího náboženství.

Oswald Spengler, Úpadek Západu

Když kometa dopadla, dodávka už nebyla nová. Za těch posledních pár měsíců zestárla o mnoho let. Prorážela si cestu

zemí bez silnic a čerstvým mořským dnem. Smrděla rybami. Údržba nebyla možná a nepřetržitý déšť způsobil korozi odpovídající celým roklím. Byla napůl oslepená, pouze s jedním mgnutím reflektorem, a zdálo se, že ví, že její epocha skončila. Sténala a kulhala; a s každým otřesem odcházejících tlumičů cítil Tim

Hammer, jak se mu jehla bolesti zabodává do kyčle.

Řazení bylo horší. Pravou nohou by nedosáhl na pedál spojky. Používal levou a měl takový pocit, jako by se v kosti kroutila ledová štěpina. Přesto jel rychle po silnici plné výmolů a hledal kompromis mezi kodrcáním a potřebou rychlé jízdy.

Na barikádě držel stráž Cal Christopher, ozbrojený armádním samopalem. Ve druhé ruce nesl láhev Old Fedcal, zářil, kymácel se a chtěl si popovídat. „Hammer! Rád vás vidím.“ Strčil láhev oknem do nákladáku. „Napij se — poslyš! Co se ti stalo s tvář?”

„Písek,“ vysvětloval Tim. „Podívej, mám na ložné ploše tři zraněné. Je tu někdo, kdo by za mě řídil?”

„Jéé, jsme tu jenom dva. Zbytek oslavuje. Vy kluci jste vyhráli, co? Slyšeli jsme, že jste bojovali a odrazili jste je —”

„Mám zraněné,“ přerušil ho Tim. „Je někdo v nemocnici?”

„Raději tomu věř. My tu máme taky raněné. Ale zvítězili jsme! Neočekávali to, Time, bylo to nádherné! Forresterovo pivo je úplně rozdrtilo. Nepřestanou utíkat, dokud —”

„Se nezastaví. A já nemám čas povídat, Cale.”

„Jo, dobře. No, všichni slaví v radnici a nemocnice je hned vedle, tak budeš mít spoustu pomocníků. Možná nebudou střízliví, ale —”

„Dej pryč barikádu, Cale. Já ti s ní nemůžu pomoci. Sám jsem byl zasažen.”

„Ach. To je špatné.” Cal odsunul kládu na stranu a Tim pokračoval v jízdě. Silnice byla temná a v žádném z domů se nesvítilo. Po cestě nikoho neviděl, ale jelo se tu snáze; všechny výmoly vyplnili. Projel zatáčkou a spatřil město.

Radnice měkce zářila do noci. Světla svěček a lamp v každém okně: nepřiliš působivý pohled po jasné záři atomové elektrárny, ale přesto to bylo slavnostní znamení. Dav byl na budovu příliš velký. Roztrousil se po ulici bez ohledu na to, že chvílemi sněžilo. Lidé vytvářeli sevřené hloučky proti chladu a větru, ale přesto slyšel jejich smích. Tim zaparkoval vedle, před okresním sanatoriem.

Když vylezl z kabiny, lidé stojící před radnicí se k němu vydali. Jeden utíkal a ztratil rovnováhu. Eileen, její známý široký sluneční úsměv. „Pomalů!” vykřikl, ale příliš pozdě. Narazila do něj a pevně ho objala, smála se, zatímco on se pokoušel udržet rovnováhu za oba. V kosti ucítil krutou rezavou bolest. „Pomalů. Ježíši Kriste. V kyčli mám kus kovu.”

Odskočila zpět jako opářená. „Co se stalo?” A uviděla jeho tvář. Její úsměv pohasl. „Co se stalo?”

„Minometná střela. Vybudila přímo před námi. Byli jsme nahoře na chladicí věži s rádiem. Roztříštila vysílačku na kousky a roztrhala policistu, lnu, jmenoval se Wingate, a já jsem stál přímo mezi nimi, Eileen. Přímě mezi nimi. Všechno, co se mi stalo, byl náraz písku z pytlů a tahle věc v mé kyčli.

Jsi v pořádku?”

„No, jistě. A ty jsi v pořádku, ne? Můžeš chodit. Jsi v bezpečí. Díky Bohu.” Než ji Tim mohl přerušit, pokračovala dál.

„Time, zvítězili jsme! Pobili jsme snad polovinu kanibalů a zbytek stále utíká. George Christopher je pronásledoval padesát mil!”

„Proti nám to nikdo znovu nezkusí,“ chvástal se někdo a Tim si uvědomil, že ho obklopili. Muž, který promluvil, byl cizinec, podle pohledu Indián. Podal Timovi láhev. „Poslední irská whisky na světě,” řekl.

„Mohli jsme ji schovat na irskou kávu,” zasmál se někdo, „ale už nemáme žádnou kávu.”

Láhev byla téměř prázdná. Tim se nenapil. Vykřikl: „Vzadu jsou zranění! Potřebuju nosiče nosítek!” Znovu zavolal:

„Nosiče nosítek. A taky nosítka.”

Někteří z oslavujících se vydali k nemocnici. To je dobře.

Eileen se mračila, spíše překvapeně než ze smutku. Stále se dívala na Tim, aby se ujistila, že tam ještě je, že je v pořádku. „Slyšeli jsme o útoku na elektrárnu,” řekla. „Ale vy jste je porazili. Nikdo z našich lidí nebyl zraněn —”

„To byl první útok,” přerušil ho Tim. „Zaútočili na nás znovu. Dnes odpoledne.”

„Dnes odpoledne?” Indián tomu nevěřil. „Ale oni utíkali. Pronásledovali jsme je.”

„Přestali utíkat,” řekl Tim.

Eileen přiložila ústa těsně k jeho uchu. „Maureen bude chtít vědět, co je s Johnnym Bakerem.”

„Je mrtvý.”

Šokované na něj pohlédla.

Přišli muži s nosítky. Zranění leželi vzadu v dodávce, obalení do kokonů přikrývek. Jedním z nich byl Jack Ross. Muži nesoucí nosítka se překvapeně zastavili, když spatřili zbylé dva: oba byli černoši. „Policisté starosty Allena,” řekl jim Tim. Chtěl je pomáhat nést, ale byl rád, když nesl sám sebe. Našel prut, který mu věnovali rybáři Horrie Jacksona, a použil ho jako hůl, když kulhal do nemocnice.

Leonilla Maliková je zavedla do vytápěného obývacího pokoje. Stál v něm velký kancelářský stůl, zařízení jako chirurgický. Položili nosítka na podlahu a ona vyšetřovala muže rychle a opatrně. Nejdřív Jacka Rosse; použila stetoskop. Zamračila se, posunula nástroj, pak zvedla ruku a silně stiskla nehet na palci. Zbělel a zůstal takový. Tiše mu přehrnula přikrývku přes hlavu a šla k dalšímu.

Policista byl při vědomí. „Rozumíte mi?” zeptala se.

„Jo. Jste ruská kosmonautka?”

„Ano. Kolikrát jste byl zasažen?”

„Šestkrát. Šrapnel. Vnitřnosti mám jako v ohni,” stěžoval si.

Když mu měřila puls, Tim vykulhal z místnosti. Eileen ho následovala, tahala ho za ruku. „Byl jsi zasažený! Zůstaň tu,” naléhala.

„Nekrvácím. Můžu se vrátit. Je třeba, aby někdo řekl Georgovi o jeho bratranci. A existuje něco jiného, co musím udělat. Musíme dostat posily. Rychle.“

Viděl to v její tváři. Takové zprávy nikdo nechtěl. Bojovali a zvítězili, a nechtěli slyšet o tom, že se má ještě bojovat. „Na elektrárně nemáme doktora,“ pokračoval Tim. „Nikdo ze mě tu ocel nechtěl dolovat.“

„Vrať se do nemocnice!“ přemlouvala ho Eileen.

„Vrátím se. Ale policisté přijdou první na řadu, jsou zranění hůře než já. Ošetřovatelka v elektrárně mi do rány vymáčkla sulfonylamid a zakryla ji sterilní gázou. Budu na chvíli v pořádku. Musím mluvit s Hardym.“ Těžko udržoval myšlenky uspořádané: kyčel ho páčila jako oheň a díky bolesti byl zmatený.

Nechal Eileen, aby ho nadlehčovala, když přecházeli po úzké cestě k radnici. Zatraceně, znovu je obklopili. Jellisonův předák Steve Cox se zeptal: „Hamnere, co se stalo?“ Někdo další křičel: „Nechte ho na pokoji, nechte ho, ať nám to řekne všem najednou.“ A jiný: „Hamnere, budete to pít?“

Tim objevil, že má stále v ruce skoro prázdnou láhev. Vzdal se jí.

„Poslyšte,“ vykřikl Steve Cox. „Dejte mu to zpátky. Pojď, člověče, napij se s námi. Zvítězili jsme!“

„Nemůžu. Musím mluvit se senátorem A. Hardym. Nutně potřebujeme pomoc.“ Cítil, jak Eileen ztuhla. Ostatní se dívali stejně jako ona: nenáviděli ho proto, že přináší špatné zprávy. „Další útok nemůžeme přestat,“ zdůraznil Tim. „Způsobili nám velké škody.“

„Ne. Muselo to skončit,“ zašeptala Eileen. Tim to slyšel.

„Myslela sis, že to všechno skončilo,“ řekl Tim.

„Všichni si to mysleli.“ Eileenina tvář vyjadřovala nesnesitelný smutek. Měl by Tima Hamnera obměkčit, ale nestalo se to. „Nikdo nechce znovu bojovat“ prohlásila Eileen.

„My nemusíme!“ vykřikl vysoký, jasný hlas Joanny McPhersonové. „Zmasakrovali jsme ty hajzly, Time!“ Protlačila se k němu a vsunula své rameno pod jeho druhou paži. „Nezbylo jich dost na to, aby bojovali. Rozdělí se a budou předstírat, že k Bratrství nikdy nepatřili. A to se jim taky nepovede. Myje známe.“ Joanna okusila krev. Najednou se zeptala: „Je Mark v pořádku?“

„Mark je v pořádku.“ Timovi právě začínalo docházet, proti čemu stojí. Beznadějně úsilí. Ale musí to být vykonáno, oni to musí pochopit. Dodal: „Je zdravý, šťastný a čistší než vy. Na elektrárně mají horké sprchy a pračky.“

To by mohlo pomoci.

V zasedací místnosti radnice hájil Rick Delanty svou čest před Ginger Dowovou. Zdálo se, že se rozhodla vzít ho s sebou domů. Taky se tou celou záležitostí neslušně bavila. „Víš, nemusíš si mě brát.“

Když neodpověděl, zasmála se. Byla to statná matrona kolem pětaticeti let, dlouhé hnědé vlasy si vykartáčovala do měkkého lesku, možná poprvé od pádu Kladiiva. „I když, jestli se ti všechno bude líbit, můžeš se přistěhovat. A jestli ne, odejdeš ráno. Nikomu to nebude vadit. Víš, tady není Mississippi. Pravděpodobně tu není žádná černoška kromě kanibalů do vzdálenosti tisíce mil.“

„Dobře, připouštím, že jsem z té celé situace nervózní,“ řekl Rick. „Ale není to jen tím. Držím smutek.“

Byl by méně nervózní, pokud by se on a Ginger nepokoušeli překřičet zpěv ze sousední velké místnosti. Melodie se zdála být libovolná, ale alespoň zpívali nahlas.

Nikdy nedotknul se břitvou

svoji rohovité kůže,

kladivem zatlouká si štětiny

kde zevnitř odkousnout je může.'

Ginger ztratila něco ze svého úsměvu. „My všichni za někoho držíme smutek, Ricku. Nemůžeme si to připouštět.“

Naposledy, když jsem viděla Gila, mého manžela, odjížděl do Porterville na oběd se svým právníkem. Pak bum! Myslím, že přehrada je musela dostat oba.“

MŮJ MILÁČEK DŘEVORUBEC
PO KRK V SNĚHU CHODÍ HLADCE,
RADOSTNĚ PŘÍCHÁZÍ DOMŮ
A RTUŤ JE NA PADESÁTCE!

„Není čas truchlení,“ přemlouvala ho. „Je čas slavit.“

Našpulila ústa. „Je tam spousta mužů. Daleko více než žen. A nikdo mi nikdy neřekl, že jsem ošklivá.“

„Ošklivá nejste,“ přiznal Rick. Chtěla ukořistit skalp astronauta, nebo černocho? Nebo lovila manžela? Rick zjistil, že mu to lichotí; ale vzpomínky na dům v El Lagu byly příliš živé. Otevřel spojovací dveře.

MRÁZ JEN PRAŠTÍ, VÍTR SKUČÍ,
NA STO STUPŇŮ ZMRAZIL CESTU,
ZKOUŠÍ VŠECHNO, CO JEN MŮŽE,
ON SI JENOM ZAPNUL VESTU.

Radnice bývala také městskou knihovnou, policejní stanicí a vězením. Velkou zasedací místnost, lemovanou knilami, ozdobily obrazy a závěsy. Pohlcovaly část Muku, ale stejně to byl pořádně hlučný večírek. Rick našel Breda Wagonera na konci velké místnosti. Wagoner se upřeně díval na něco ve skleněné vitrině.

„Odkud tohle pochází?" zeptal se Rick. „Tady nahoře někdo sbírá Steubenovo sklo?"

Wagoner pokrčil rameny. „Nevím. Opravdu prima žralok, co?"

Wagoner měl kolem čela velký obvaz. Vypadalo to působivě, jako scéna z Červeného odznaku za statečnost. Lidem o tom ale nic neříkal: že vrhal termitový granát příliš velkou silou, upadl na kámen a kutálel se dolů z kopce, až si myslel, že se otrávil plynem, ale neotrávil se. Teď byl otrávený docela slušně, bourbonem a vodou. Řekl Rickovi: "Alespoň to nebudeme muset nikdy znovu dělat." Často to opakoval.

Štěstí bylo nakažlivé. Rick se chtěl připojit. Pokud by si jen mohl přestat dělat starosti o tu zatracenou elektrárnu a o Johnnyho. A zapomenout na El Lago. Rozhodl se přejít do nemocnice a odvést kus poctivé práce. V

nemocnici nebude nikomu kazit zábavu. Když šel ke dveřím, vešel dovnitř Tim Hamner, u každé paže dívku a kolem sebe shromážděný dav lidí, kteří se snažili mluvit všichni najednou.

Rick se protlačil k Hamnerovi. Úroveň hluku se zdvojnásobila. Hamner vytrvale postupoval do zadní části sálu směrem ke starostově kanceláři, a Rick ho následoval, Spousta lidí volala po tichu a tím zvyšovala obecnou úroveň hluku.

Eileen Hamnerová zahlédla Ricka, vyklouzla zpod Timovy paže a šla k němu. „Něco ti musím říct," začala.

Rick to věděl okamžitě. Zamrazilo ho do morku kosti, jako by téměř omdlíval. „Jak to Johnny dostal?" zeptal se.

„Tim říká, že je zachraňoval. To je všechno, co vím."

Cítil, že se mu podlamují kolena, ale zůstal stát vzpřímeně. „Měl jsem ho donutit, aby mě nechal jít," řekl k nikomu. Teď na světě zbyli tři astronauti. „Víte to Maureen?"

„Ještě ne. Kde je?"

„Naposledy, když jsem ji viděla, byla ve starostově kanceláři se svým otcem." Senátorovi se to taky nebude moc líbit.

„Půjdu s tebou." Protlačil se kupředu, uvolňoval jim cestu.

Tak Johnny byl mrtvý. Teď byli mrtví všichni, které miloval. Kladiivo je všechny dostalo. Cítil bláznivý impuls smát se: skóre Američanů zůstalo perfektní. Žádného kosmonauta neztratili při vesmírné misi. „Před kým je zachraňoval?" zeptal se, ale Eileen se ocitla příliš daleko a hluk byl příliš velký.

Někdo podal Timovi láhev. Skotskou. Tentokrát se napil a odnesl láhev do starostovy kanceláře. Sešli se tam všude: senátor, sedící za starostovým stolem, Al Hardy, naklánějící se nad ním, Maureen, šéf policie Hartman a starosta.

Vypadali šťastně, vítězně. Timovi to bylo protivné. Věděl, že je nerozumný, že si svou oslavu zaslouží, ale cítil příliš velký smutek. Vkulhal do kanceláře a byl rád, když viděl mizet jejich úsměvy poté, co ho viděli takhle jít a spatřili výraz v jeho tváři. Cítil, že se Eileen a Rick Delanty tlačí za ním, pak se dveře zavřely.

„Znovu na vás zaútočili?" zeptal se Al Hardy.

„Ano." Tim se podíval na Maureen. Ona to věděla. Poznala to z jeho tváře. Nemělo smysl podávat to šetrně. „Generál Baker je mrtvý. Zastavili jsme jejich útok, ale jen o vlas. A ten zbytek chci říct každému." Sledoval senátora. Nechtěl vidět Maureeninu tvář.

Hardy se otočil k senátorovi. „Myslím, že je to možné," řekl. Jellison přikývl a Hardy prošel kolem Tima ke dveřím.

„Utište je tam," řekl.

Steve Cox vyšel na pódium a zaťukal, aby si získal pozornost. Hardy zatím přiváděl Tima a desítky rukou mu pomáhaly na pódium. Někdo přesunul senátorovu židli do dveří tak, aby mohl slyšet. Starosta a šéf policie Hartman stáli za ním a nakláněli se kupředu. Maureen Tim neviděl.

Opřel se o pult, díval se do stovek očí a napil se ještě skotské. Zahřála ho. Místnost byla téměř tichá: žádný hovor, kromě nově příchozích, kteří se tlačili dveřmi dovnitř, a výzev k tichu od těch, kteří již byli uvnitř. Nikdy v životě nepromluvil před živým publikem... před tím, než dopadla kometa. Elyli příliš blízko, příliš skuteční, mohl je cítit. Viděl George Christophera, jak si proráží cestu davem jako ledoborec, pohybuje se vítězně, jako Beowulf (Pozn. překlad.: Beowulf byl hrdinou starého anglického eposu z 8. století, ve kterém je popisováno jeho vítězství nad Grendelem — napůl lidskou obludou, zabíjející lidi ve spánku) předvádějící paži obludy Grendela, a k čertu, všichni tak vypadali. Vítězně. A čekali v napjatém očekávání.

„Nejprve dobré zprávy." začal. „Elektrárna stále běží. Zaútočili na nás. Dnes odpoledne. Odrazili jsme je, ale bylo to těsné. Někteří z nás jsou mrtví a někteří ranění, a další zemřou na následky svých zranění. Už víte, že většina Bratrství tam ani nebyla —"

Vybuchl aplaus a triumfální smích. Od bojovníků, kteří zdecimovali hlavní síly Nového bratrství, to měl Tim očekávat, ale neočekával. Byl otřesen. Odkud se utrhl tahle hovada, která popíjejí, tančí a chvástají se, zatímco muži a ženy, které Tim Hamner opustil, čekají na smrt? Když opět nastalo ticho, promluvil hněvivě.

„Generál Baker je mrtvý. Nové bratrství není mrtvé." prudce řekl Tim. Sledoval reakci. Hněv. Nedůvěru.

„Sem znovu nepřijdou." vykřikl někdo. Ozvaly se další radostné výkřiky.

„Nechtě ho mluvit. Co se stalo?" ptal se George Christopher. Místnost znovu ztichla.

„Poprvé na nás Bratrství zaútočilo ve člunech," pokračoval Tim. „Nebylo těžké je odrazit. Pak jsme dostali zprávu vysílačkou, že s nimi bojujete. Když jsme se dozvěděli o vašem vítězství, počítali jsme, že by to tím mělo skončit."

Sevřel pult, vzpomněl si na oslavu se skandováním, kterou uspořádali v elektrárně San Joaquin po zprávách o vítězství Pevnosti.

„Ale oni se vrátili. Dnes. Měli velký prám. Kolem něj pytle s pískem. Minomety. Zůstali mimo dostřel všech zbraní, které jsme měli, a rozbíjeli nás na kusy. Jedna střela zasáhla parovod s ostrou párou, a Priceho lidé zažívali pekelné chvíle, když ho znovu dávali dohromady. Další mina dostala Jacka Rosse.

Tim sledoval, jak George Christopher ztrácí svůj triumfální úsměv. „Jack byl živý, když jsme ho vytáhli ze člunu a naložili ho do dodávky. Ale byl mrtvý, když jsme se dostali sem," řekl Tim. „Další minometná střela explodovala přímo přede mnou. Narazila do pytlů s pískem, které jsme umístili na vrcholek chladicí věže, kde jsme měli vysílačku. Chlapíka

vedle mě zabila, vysílačku roztříštila na kusy a mě zarazila kus šrapnelu do kyčelní kosti. Ještě tam je."

„V tomhle pokračovali. Drželi se v dále, kde jsme nemohli opětovat palbu. Priceho lidé vyrobili nějaké kanóny. Nabíjené zepředu, vyrobené z trubky, poháněné stlačeným vzduchem. Nebyly dost přesné. Nedokázali jsme zasáhnout vlečný člun. A ty zatracené minometné střely na nás stále dopadaly. Baker vyjel s částí vojáků ve člunech ven. Také nic nedokázali. Bratrství mělo kulomety a čluny se nemohly dostatečně přiblížit — a stejně měli pytle s pískem. Nakonec Baker vrátil čluny zpátky. Všechny vyhnal pryč."

Tim koutkem oka viděl Maureen ve vchodu do starostovy kanceláře. Stála za svým otcem s rukou položenou na jeho rameni. Eileen byla blízko ní.

„Měli jsme závodní člun, který jsme používali k vlečení," vyprávěl dál Tim. „Cindy Lu. Johnny řekl Barrymu Priceovi: „Býval jsem bojovým pilotem. Vždycky nás učili, že je jediný způsob, jak neminout cíl." Pak vyjel s Cindy Lu nejvyšší rychlostí a narazil s ní přímo do vlečného člunu. Pokryl vor hořícím benzinem. Měl na palubě nějaký benzin navíc a termit. Potom se Bratrství přiblížilo na ostatních člunech, ale museli připlout na dostřel našich zbraní a nějaké škody jsme jim způsobili. Nakonec odpluli."

„Utekli pryč," prohlásil George Christopher. „Vždycky utečou."

„Neutekli," odporoval Tim. „Stáhli se. Na jednom člunu stál nějaký bláznivý chlapík s bílými vlasy, jasně viditelný. Pořád jsme na něj střelili, ale nikdy jsme ho nezasáhli. Křičel na ně, aby nás zabili. Když jsem ho slyšel naposledy, ještě to vykřikoval. Oni se vrátí."

Tim se odmlčel, aby viděl, jakého účinku dosáhl. Nestačilo to. Zničil rozjařenou náladu večírku, ale viděl jenom vztek a lítost. Nic jiného.

„Zabili čtrnáct z nás, včetně Jacka. Zasáhli možná třikrát tolik lidí a hodně z nich zemře. Máme ošetřovatelku a nějaké léky, ale žádného doktora. Jednoho potřebujeme. Potřebujeme jinou vysílačku. „V jejich pohledech viděl hněv, lítost, odpor. Věděli, co řekne dál. Zarytě pokračoval dál. „To, co potřebujeme nejvíc, jsou posily. Nevydržíme další útok, jako byl tenhle. Ani nemyslím, že to dokážou plynové bomby. Potřebujeme střelné zbraně. Kulomety, které jste sebrali Bratrství, by pomohly. Ale nejvíc ze všeho potřebujeme muže, protože je zapotřebí téměř celý personál elektrárny k tomu aby dávali pozor a udrželi ji v chodu, kdyby byla zasažena. Pricovi lidé jsou..." Tápal a hledal slova. K čertu, mohlo by to znít otřepaně. A co má být? „Jsou skvělí. Viděl jsem chlapíka, který vešel do oblaku ostré páry. Ostré páry. Vešel přímo do něj, aby mohl otočit ventilem, aby vypnul páru. Ještě žil, když jsem odjížděl, ale nemělo smysl ho sem přivážet."

„Další z elektrikářů spojoval dráty pod napětím. Tisíce voltů, a on na tom dělal pod napětím, zatímco kolem něj dopadaly minometné střely. Baker je mrtvý. Oni stále žijí. A potřebují pomoc. My potřebujeme pomoc. Já se vracím." Nedokázal se podívat na Eileen, když to říkal.

Cítil někoho za sebou. Al Hardy vyšplhal na pódium. Přešel na levou stranu řečnického pultu a stál tam se zdviženou nikou, aby si získal pozornost. Když promluvil, byl to hlas řečníka, který zazníval ve velké místnosti. „Děkuju vám, Time," řekl. „Mluvíte přesvědčivě. Samozřejmě, že se chcete vrátit. Ale otázka je, můžeme tím něco získat? Kolik lidí je na jaderné elektrárně? Protože my máme čluny, teď máme i potraviny a můžeme je sem všechny dopravit. Nebude těžké elektrárnu evakuovat a já jsem si jistý, že na tuhle práci nebude problém získat dobrovolníky."

Harvey Randall přišel z nemocnice právě včas, aby slyšel Tima, když začal se svým sdělením. Vešel zadem přes starostovu kancelář a zjistil, že se ocitl vedle Maureen. Když Tim řekl, co se stalo s Bakerem, stál tam, mku na její paži, ale jen lehce. Nechystala se omdlít nebo křičet; možná plakala, ale ani to nebylo zjevné. A Harvey ji nechtěl rušit svou přítomností, teď ne.

Myslel si: to jsem hajzlík! Maureen to snášela lehčeji než Delanty. Zdálo se, že černý astronaut je připraven vraždit. No, nebylo divu. Další dva Bakerovi společníci nebyli v místnosti. Leonilla operovala postřeleného policistu a Soudruh jí pomáhal.

(Teď mu říkali Soudruhu. Brigádýr Peter Jakov byl posledním komunistou a byl na to hrdý, také se tím vyhýbali problému s jeho jménem)

Senátor měl popelavě šedou tvář a ruce pevně svíral v klíně. Právě se zhroutil jeden z jeho plánů, pomyslel si Harvey. Pak mu to došlo: jeden princ je mrtvý a jednoho okouzila čarodějnice.

George Christopher nebyl sám. Stála s ním Marie: Marie, jediná žena v místnosti, která měla punčocháče a vysoké podpatky, stejně tak jako sukni, svetr a jednoduché šperky, a ona a George stáli jako pár, ne jako dva jednotliví lidé. Kdykoliv se k Marii někdo dostal příliš blízko nebo ji příliš nápadně obhlížel, George se zamračil.

Tři princové. Jeden zabit lidožrouty. Jeden zakletý čarodějnící. Třetí stál vedle princezny a nepřítel byl poražen. Potřeba mít bojovníky neskončila, ale už nebyla kritická. Teď Pevnost potřebovala stavitele — a tohle Harvey Randall mohl dělat. Teď jsem korunnní princ, pomyslel si. Jsem hajzlík.

Ale Tim Hammer volal do nového boje!

Harvey, který měl čerstvé pocity ze své práce s kuší, bezmocně uvažoval: zmlkni, zmlkni! Když Al Hardy přišel s nabídkou, že personál elektrárny získá útočiště v Pevnosti, Harvey chtěl křičet nadšením a někteří z Hardyho posluchačů to dělali. Ale Rick Delanty stále vypadal, že by vraždil, a Tim Hammer.

„Neodejdeme," trval na svém Tim. „Použijte své čluny, abyste nám přivezli muže, zbraně a munici! Ne, abychom na nich utekli. My neodcházíme."

„Buďte rozumní," domlouval mu Al Hardy. Jeho zvučný hlas dosahoval do všech koutů haly. Vyzařoval teplo, přátelství, pochopení: základní dovednost politika, a Al Hardy byl dobře cvičený. Tim byl deklasován. „Dokážeme uživit všechny. Inženýry a technický personál můžeme potřebovat. Ztratili jsme lidi díky" Novému bratrství, ale

neztratili jsme žádné naše potraviny, dokonce jsme dobyli něco z jejich zásob. Nejenomže máme dost jídla, máme dost na to abychom se během zimy dosyta najedli! Můžeme nalomit všechny, včetně žen a dětí Deke Wilsona a několika lidí z jeho území, kteří přežili. Nové bratrství bylo zraněno, těžce zraněno" — znovu se odmlčel kvůli radostným výkřikům a pokračoval, hned jak ustaly. Jeho načasování bylo perfektní — „a teď jsou příliš slabí, aby na nás znovu zaútočili. Na jaře bude pár zbývajících kanibalů hladovět—“

„Nebo pojídat jeden druhého," vykřikl někdo.

„Přesně tak," potvrdil Hardy. „A na jaře budeme schopni obsadit jejich území. Time, nejenže nemusíme odmítat nikoho z našich přátel, ale potřebujeme nové lidi, aby pracovali na území, které jsme zabrali nebo zabereme na jaře. Nechtěl jsem tvé přátele uvítat jako uprchlíky. Chtěl jsem je uvítat jako naše hosty, přátele, jako nové obyvatele. Souhlasí s tím všichni?"

Ozvaly se výkřiky. „K čertu, jo! Rádi je uvítáme."

Tim Hamner prosebně roztáhl ruce, dlaněmi ven. Vrávorl na své zraněné kyčli. V očích se mu začaly objevovat slzy.

„Cožpak to nechápete? Elektrárna! My ji nemůžeme opustit a bez pomoci jí Nové bratrství zničí!"

„Zatraceně, ne," zamumlal Harvey. Cítil, jak Maureen ztuhla. „Žádné další války," řekl Harvey. „Měli jsme jich dost.

Hardy má pravdu." Hledal pohledem u Maureen souhlas, ale odpovědí byl jenom prázdňý výraz.

George Christopher se smál. Neslo se to, stejně jako hlas Ala Hardyho. „Jsou až příliš slabí, aby na někoho útočili,"

vykřikl. „Nejdřív jsme je rozdrtili. Pak vy. Nepřestanou utíkat, dokud se nevrátí do Los Angeles. Kdo si s nimi musí dělat starosti? Sami jsme ty bastardy pronásledovali padesát mil."

V místnosti se ozval další smích. Pak se Maureen odpojila od Harveye a prošla kolem svého otce. Když promluvila, její hlas se nenesl tak, jako hlas Hardyho, ale vynucoval si ticho a dav jí naslouchal. „Stále mají zbraně," začala. „A Time, říkal jste, že jejich vůdci jsou stále naživu..."

„No, jeden z nich je," upřesnil Hamner. „Ten bláznivý kazatel."

„Tak se někteří z nich pokusí znovu zničit elektrárnu," prohlásila Maureen. „Dokud je naživu, bude se stále pokoušet."

Otočila se k Hardy. „Ale, vy to víte. Slyšel jste Hugo Becka. Víte to."

„Ano," přisvědčil Hardy. „Elektrárnu nemůžeme chránit. Ale znovu zvů všechny odtamtud, aby přišli žít sem. S námi."

„Máte úplnou pravdu, pro nás Bratrství nepředstavuje žádnou hrozbu," přidal se George Christopher. „Nevrátí se."

„Ale oni —" Ať chtěl Al Hardy říct cokoliv, zarazil se, když na něj senátor Jellison mávl rukou. „Ano, pane?" zeptal se Hardy. „Chcete jít sem nahoru, senátore?"

„Ne." Jellison se postavil. „Zkraťme to," vyzval je. Hlas měl plný buď opilosti nebo vyčerpání, a všichni věděli, že nepil. „Dohodli jsme se, ne? Bratrství není dost silné, aby nám tady v našem údolí uškodilo. Ale jejich vůdci jsou stále naživu a mají dost síly, aby zničili elektrárnu. Není to proto, že jsou silní, ale proto, že elektrárna je křehká."

Hamner při tom vyskočil. Přerušoval senátora, ale nezáleželo mu na tom. Věděl, že by měl mluvit opatrně, vážit každé slovo, ale byl příliš unavený a pocit naléhavosti byl příliš silný. „Ano. Jsme křehcí. Jako ten žralok!" Ukázal do skleněné vitríny. „Jako poslední kousek Steubenova křišťálu na světě. Pokud se elektrárna zastaví na jeden den —"

„Krásný a křehký," přerušil ho hlas Ala Hardyho. „Senátore, chcete ještě něco říct?"

Zavrtěl mohutnou hlavou. „Jenom tohle. Pečlivě rozvažujte. Tohle může být nejdůležitější rozhodnutí, které jsme udělali od... toho dne." Těžce se posadil. „Pokračujte, prosím," řekl.

Hardy se s obavou podíval na senátora, pak pokynul jedné z žen blízko něj. Něco jí říkal, příliš tiše, takže Harvey neslyšel, co jí říká, a ta žena odešla. Pak se znovu postavil k pultu. „Křehká a krásná," zopakoval. „Ale pro společenství farmářů není příliš užitečná —"

„Není užitečná?" vybuchl Tim. „Energie! Čisté šaty! Světlo —"

„Luxus," odbyl ho Al Hardy. „Má cenu našich životů? Jsme společenství farmářů. Rovnováha je křehká. Před pár týdny jsme nevěděli, jestli přežijeme zimu. Teď víme, že můžeme přežít. Před několika dny jsme nevěděli, jestli dokážeme vzdorovat kanibalům. Dokázali jsme to. Jsme v bezpečí, máme před sebou práci a nemůžeme si dovolit obětovat další lidi pro nepotřebnou válku." Podíval se na George Christophera. „Souhlasíte, George? Nikdo z nás z boje neutíká — ale musíme utíkat do boje?"

„Já ne," řekl Christopher. „Naši válku jsme vyhráli."

Ozvalo se souhlasné mumlání. Harvey vystoupil kupředu, chystal se k nim připojit. Žádnou další válku. Žádné další odpoledne s kuší...

Cítil vedle sebe Maureen. Vzhledla k němu s prosbou v očích. „Nedovol jim to," řekla. „Přinut' je, aby to pochopili!"

Spustila ruku z Harveyovy paže a naklonila se nad senátorem. „Táti. Řekni jim to. Musíme... bojovat. Abychom zachránili elektrárnu."

„Proč?" zeptal se Jellison. „Neměli jsme dost války? Na tom nezáleží. Nemůžu jim to přikázat. Nešli by."

„Šli. Pokud jim to řekneš, půjdou."

Neodpověděl. Otočila se zpátky k Harveyovi.

Randall se na ni díval nechápavě. „Poslouchej," vyzval ji. „Poslouchej Ala!"

„Posily by nestačily, Time," říkal Al Hardy. „Starosta Hartman, senátor, starosta a já jsme ten problém probírali dnes odpoledne. Nezapomněli jsme na vás! Ale cena je příliš vysoká. Vy jste to řekl sám, elektrárna je křehká. Nestačí tam umístit vojenskou posádku, udržovat ji obsazenou vojáky. Musíte zabránit Bratrství, aby vystřelili jedinou minometnou střelu na správné místo. Řekněte mi, kdyby ten zaměstnanec nezavřel parní ventil, nezničilo by to elektrárnu?"

„Ano," zavrčel Tim. „To by s námi skoncovalo. Takže dvacetileté dítě se napůl uvařilo, aby zachránilo elektrárnu. A generál Baker své rozhodnutí učinil."

„Time, Time," prosil Hardy. „Vy tomu nerozumíte. Nebylo by k ničemu prostě poslat posily. Podívejte, poslal bych dobrovolníky. Tolik, kolik jich bude chtít, se spoustou jídla a munice..."

Na Timově tváři se objevila radost, ale jen na okamžik.

„... ale nebude to k ničemu a vy to víte. Abychom zachránili elektrárnu, museli bychom vyslat plnou naši sílu, všechny, ne zachránit elektrárnu, ale zaútočit na Nové bratrství. Pronásledovat je, bojovat s nimi, vyhladit je. Vztít všechny jejich zbraně. Pak postavit hlídky kolem břehů jezera. Udržovat nepřátele minimálně míli od elektrárny. Bylo by k tomu zapotřebí naší celé síly, Time, a cena by byla hrozná.“

„Ale—“

„Přemýšlejte o tom,“ vyzval je Hardy. „Hlídky. Špióni. Okupační armáda. Všichni proto, aby zastavili jediného fanatika, aby se mu nepodařil jediný zásah do jednoho klíčového zařízení a ne vyřadil ho z činnosti na jediný den. Takový to je úkol. Ne?“

„V současné době ano,“ řekl Tim. „Ale kdyby měl Price mír a klid několik týdnů, připojí druhý reaktor. Pak, pokud bude jeden z nich pracovat, druhý se může opravovat.“

V místnosti plné lidí, kteří přežili, teď většina začínala být střízlivá, protože zbytek alkoholu došel, stejně jako zásoba kávy. Něco si spolu šeptali, diskutovali, hádali se, a Harveyovi se zdálo, že se jejich názory rozcházejí, ale většina byla proti Timovi. A tak by to mělo být, pomyslel si Harvey. Žádnou další válku.

Ale... podíval se na Maureen. Teď otevřeně plakala.

Kvůli Bakerovi? Baker si zvolil a Maureen nechtěla, aby to bylo nadarmo? Pohlédla mu do očí. „Promluv s nimi,“ řekla.

„Přinut je, aby to pochopili.“

„Já to sám nechápu,“ bránil se Harvey.

„Problém spočívá v tom, co si můžeme dovolit,“ vysvětlovala. „Civilizace má takovou etiku, jakou si může dovolit. My si toho nemůžeme moc dovolit. Nemůžeme si dovolit postarat se o naše nepřátele — o tom víš.“

Otřásl se. Věděl o tom.

Leonilla Malíková vešla zadem přes starostovu kancelář. Naklonila se nad senátorem. „Sdělili mi, že mě potřebujete“ řekla.

„Kdo vám to řekl?“ zeptal se Jellison.

„Pan Hardy.“

„Jsem v pořádku. Vraťte se do nemocnice.“

„Slouží doktor Valdemar. Mám pár minut.“ Stála těsně za senátorem a pozorně ho sledovala. Tvářila se profesionálně — a znepokojeně.

„Musíme spočítat, kolik by nás to stálo,“ říkal Al Hardy. „Žádáte nás, abychom riskovali všechno. Zajistili jsme si přežití. Žijeme. Vybojovali jsme poslední boj Time, elektrické světlo nestojí za to, abychom se toho zřekli.“

Tim Hamner vrávorá vyčerpáním a bolestí. „My neodejdeme,“ prohlásil. „Budeme bojovat. Všichni.“ Ale neměl pevný hlas; mluvil poraženě.

„Dělej něco,“ naléhala Maureen. „Řekni jim to.“ Sevrěla Harveyovi paži.

„Řekni jim to ty.“

„Já nemůžu. Ale ty jsi teď hrdina. Tvoje komando je zadržovalo —“

„Ty sama máš dost vysoké postavení,“ řekl Harvey.

„Pojďme jim to říct oba,“ vyzvala ho Maureen. „Pojď se mnou. Promluvíme k nim. Společně.“

A to je pořádná nabídka, pomyslel si Harvey. Kvůli elektrárně samotné? Kvůli památce Johnnyho Bakera? Protože žárlila na Marii s George Christopherem? Ať byl její motiv jakýkoliv, právě mu nabídla vůdcovství Pevnosti — a její pohled říkal jasně, že další takovou nabídku nedostane.

„Museli bychom udržet jejich území,“ říkal Al Hardy. „Deke to nedokáže —“

„My to dokážeme!“ vykřikl Tim. „Porazíme je! My můžeme.“

Hardy vážně přikývl. „Ano, předpokládám, že bychom mohli. Ale nejdřív bychom ho museli obsadit — a tohle nemůžeme udělat zázračnými zbraněmi. Granáty a plynové bomby nejsou při útoku moc užitečné. Ztratíme lidi. Spoustu lidí. Za kolik životů stojí vaše elektrické světlo?“

„Za mnoho.“ ozvala se Leonilla Malíková. Její hlas se nedonesl příliš daleko. „Kdybych měla včera večer na operačním sále pořádná světla, mohla jsem zachránit minimálně o deset lidí víc.“

Maureen teď postupovala k pódiu. Harvey váhal, pak šel s ní. Co jim řekne? Muži by útočili proti kulometům, kdyby měli dostatečný důvod. Viva la republic! Za krále a zemi! Povinnost, čest, země! Pamatujte na Alamo! Liberité! Egalité! Fraternité! Ale nikdo by nevyrážel na ztec s výkřiky „Za vyšší standard života!“ nebo „Horké sprchy a elektrické holící stroje!“

A co bude se mnou? pomyslel si. Když půjdu tam nahoru, jsem odsouzen. Když Nové bratrství připluje s novým vorem a s nimi minomety, musím jít jako první do čunu, první útočit, být první, kdo bude roztrhán. A co bych mohl vykřikovat, co by mě přimělo to udělat?

Vzpomněl si na boj: hluk, osamění, strach. Stud, když jsi utíkal, hrůza, když jsi neutíkal. Útěk byl otázkou okamžitého rozhodnutí, ale neutíkáni pokračovalo dál a dál. Rozumná armáda by měla utíkat. Chytil ji za paži, aby ji zadržel.

Otočila se a měla pohled... plný účasti. Soucitu. Promluvila tiše, tak, aby to nikdo nemohl slyšet. „Všichni musíme vykonávat své poslání,“ řekla. „A tohle je správné. Nechápeš to?“

Krátké zdržení bylo příliš velké; Al Hardy znovu získával půdu, prosazoval svůj názor. Dav se začínal odvracet, mluvili mezi sebou. Harvey slyšel útržky konverzace: „K čertu, já nevím. Já už rozhodně nechci s nikým bojovat.“ „Zatraceně, Baker se kvůli tomu místu nechal zabít. Nemělo to nějakou cenu?“ „Jsem unavený, Sue. Pojďme domů.“

Dřív, než mohl Hardy opustit pódium, cestu mu zastoupil Rick Delanty. „Senátor řekl, že tohle je důležité rozhodnutí,“ začal. „Pojďme si o tom promluvit. Teď hned.“ Harvey s úlevou viděl, že Delanty už neplánuje vraždu. Ale zdálo se, že je plný odhodlání. „Ale, říkal jste, že přežijeme zimu. Pojďme si o tom pohovořit.“

Hardy pokrčil rameny. „Pokud chcete. Myslím, že všechno bylo řečeno.“

Delantyho úsměv byl prolínáný, předstíraný. „K čertu, Ale; všichni jsme tady a alkohol došel, a zítra půjdeme zpátky vláčet skály. Pojďme všechno projednat hned teď. Můžeme přežít zimu?“

„Ano.“

„Ale bez kávy. Ta je všechna pryč.“

Hardy se zamračil. „Ano.“

„Jak jsme na tom s oblečením? Blíží se ledovce a šaty se na nás rozpadají. Můžeme něco vydolovat ze zatopených obchodů?“

„Možná nějaké umělé hmoty. Teď to může počkat, když nemusíme mít obavy z toho, že se tam Bratrství dostane první.“

Tentokrát se kupodivu neozvaly žádné radostné výkřiky. „Musíme maximálně využít naše oblečení. Nebo ho utkat.“

Hardy se usmál.

„Co doprava? Auta a nákladáky vymírají jako sterilní zvířata, ne? Budeme muset jít koně?“

Al Hardy si rukou prohrábl vlasy. „Ne. Nějakou dobu jsem myslel... Ne. Koně se nemnoží rychle, ale budeme mít nákladáky ještě na celé roky.“

„Co nám ještě dochází? Penicilin?“

„Ano—“

„Aspirin? A alkohol. Žádná anestetika, jakéhokoliv druhu.“

„Alkohol budeme schopni připravit kvašením!“

„Tak. Budeme žít. Přes zimu, další zimu a jednu potom.“ Rick se odmlčel, ale dřív, než stačil Hardy cokoli říct, zahřměl:

„Jako primitivní zemědělci! Dnes jsme tu měli oslavu. Odměnu pro dítě, které nachytalo tento týden nejvíc potkanů. A na to se můžeme těšit po zbytek našich životů. Na naše děti, které budou vyrůstat jako lovci potkanů a pasáci sviní.

Čestná práce. Potřebná práce. Nikdo ji nesnižuje. Ale:, nechceme doufat v něco lepšího?“

„A budeme udržit otrocky,“ pokračoval Delanty. „Ne proto, že chceme. Protože je potřebujeme. A ovládali jsme blesky!“

Tahle fráze udeřila Harveye Randalla jako fyzický šok. Viděl, že ostatní také zasáhla. Spoustu z nich. Stáli, neschopni se odvrátit.

„Jistě se můžeme křičit tady v našem údolí,“ křičel Delanty. „Můžeme tu zůstat a být v bezpečí a naše děti mohou vyrůstat jako pasáci prasat a kydat hnůj. Je tu toho spousta, na co můžeme být hrdí, protože je to o tolik víc, než mohli být — ale stačí to? Stačí, že jsme v bezpečí my, když necháme všechny ostatní venku v tom chladu? Všichni říkáte, jak je vám líto, že musíte vyhánět lidi. Muset posílat lidi Ven. Dobře, teď jsme dostali příležitost. Můžeme zajistit, že všichni z Venku, z celého toho zatraceného údolí San Joaquin, budou v takovém bezpečí, jako jsme my.“

„Nebo existuje jiná cesta. Můžeme tu zůstat, bezpeční jako... sysli v norách. Ale pokud si tentokrát zvolíme tu snadnou cestu, zvolíme ji i příště. A příště a příště a za padesát let se vaše děti budou schovávat pod postel, když uslyší zahřmění! Tak, jak se dříve všichni schovávali před velkými bohy hromu.

Rolníci vždycky věří v bohy hromu.

„A kometa. My víme, co to bylo. Za dalších deset let bychom byli schopni odstrčit tu zatracenou věc z cesty! Já jsem byl v kosmu. Nepoletím tam znovu, ale vaše děti můžou! Sakra, můžou! Dejte nám elektrárnu a dvacet let a budeme znovu ve vesmíru. Víme jak, všechno to vyžaduje energii a energie je přímo tam venku, necelých padesát mil odsud, pokud jen budeme mít dost odvahy, abychom ji zachránili. Přemýšlejte o tom. Taková je volba. Pokračovat dál a být dobrými rolníky, rolníky v bezpečí, pověřivými rolníky — nebo mít znovu světy k dobývání. Znovu ovládat blesky.“

Odmlčel se, ale ne na dost dlouho, aby stačil promluvit někdo jiný. „Já jdu,“ prohlásil. „Leonillo?“

„Samozřejmě.“ Pohnula se směrem k pódiu.

„A já,“ vykřikl soudruh generál Jakov zezadu z místnosti. „Kvůli bleskům.“

„Teď.“ Harvey plácl Maureen po zadku a plavně, se vyhoupl před ní na pódium, pohyboval se rychle, než ten okamžik odezní. Teď bylo rozhodnutí jednoduché, když věděl, co bude křičet. „Randallovo komando?“

„Jistě,“ vykřikl někdo. A pak se k němu připojila Maureen, kupředu vystoupil další farmář, a Tim Hammer, a starosta Seitz. Marie Vanceová a George Christopher se hádali. To je dobře! Marie patřila do Randallova komanda, jenže kromě toho tu bylo Christopherovo komando. Christopher by se k nim měl přidat.

Al Hardy stál zmateně, chtěl promluvit, ale držel ho příkaz v Maureeniných očích.

Dokázal by je zastavit, pomyslel si Harvey Randall. Nebylo by potřeba mnoho, aby je zastavil. Až se přihlásí všichni, bude těžké couvnout, ale právě teď může být tenhle agitační vůz zastaven, nebo postrčen kupředu tak razantně, že ho nic nezastaví, a Al Hardy tu moc měl...

Hardy se teď díval přes Maureen na senátora. Starý muž se napůl zvedal ze svého křesla, lapal po dechu, dřív než do něj znovu klesl. Leonilla k němu běžela, ale posunkem ji odehnal a dal pokyn Hardymu. „Ala“ vydechl.

Leonilla měla svůj lékařský kufřík v kanceláři. Prudce ho rozevřela a uchopila injekci, přemohla chabý senátorův odpor, rozeprala mu sako a košili. Rychle mu oťřela hrudník tamponem a vrazila mu jehlu přímo do prsou, blízko srdce.

Al Hardy se prodral davem jako šílenec. Poklekl vedle muže, který lapal po dechu. Jellison se zmítal a kroutil ve svém křesle, snažil se sáhnout rukama na hrudník, zatímco šéf policie Hartman a ostatní je drželi. Jellisonovy oči se zaměřily na Ala Hardyho. „Ale.“

„Ano, pane.“ Hardyho hlas byl přidušený, téměř neslyšný. Nahnul se blíž.

„Ale. Dejte mým dětem znovu blesky.“ Hlas zněl čistě, nesl se radnicí a Jellisonovy oči na okamžik zjasněly, ale pak se zhroutil do křesla a slyšeli jen slabé šeptání, které se vytrácelo.

„Dejte jim znovu blesky.“

Epilog

Země je prostě příliš malý a křehký košík k tomu, aby v ní lidská rasa uchovávala všechna svá vejce.

Robert A. Heinlein

Tim Hamner stál na vrcholku nízkého kopce. Když přenesl váhu na druhou nohu, v náprsní kapse mu zašustil papír. Dlouhý svah za ním kypěl aktivitou. Spřežení zvířat tahala brány po tvrdé půdě a metanolem poháněné traktory prováděly hloubkovou orbu na přilehlých polích. V půdě za branami se blýskalo nesčíslné množství bílých teček. Půda obohacená yperitem a porážkou Nového bratrství, tahle půda by měla produkovat nadbytek.

Tři elektrická auta s vrčením projížděla dole po silnici. Další stálo vedle Tima Hamnera, připravené pro jeho potřebu. Byl čas vydat se zpátky dolů a jít pracovat, ale stál tu ještě o chvíli déle, těšil se z jasného slunečního svitu a modré jarní oblohy. Byl nádherný den.

Před ním se rozkládalo moře San Joaquin. Z většiny toho, co bylo pod vodou, teď vznikly ohromné bažiny. Přímo před ním byl v moři plochý ostrov: zajatecká kolonie, kde ti z Bratrství, kteří nechtěli jít do trvalého vyhnanství pracovali, aby vypěstovali úrodu. Jakovovi chráněnci. Teď mu říkali „Soudruhu“... a soudruh se nevzdal svého komunismu. Ale marxistická teorie říkala, že historie postupuje po přesně určených stupních, od otrokářské společnosti k feudální, od feudální ke kapitalismu — a Údolí stěží minulo otrokářskou etapu historie. Země nebude ještě dlouho připravená na komunismus. Zatím byl soudruh ochotný převychovávat zajatce.

Tim pokrčil rameny. Soudruh a Hooker udržovali pořádek, zajatci si pěstovali svou vlastní úrodu, a pokud uprchlí, nikdo se o to nestaral.

Více vlevo, daleko na jihu, viděl stoupající oblaky páry z jaderné elektrárny. O něco blíž natahovaly pracovní týmy elektrické vedení. Během dalších dvou týdnů by měli mít v Pevnosti elektřinu. Tim si pokusil představit si, jaký ten nový život bude, ale bylo to obtížné. Zima byla krutá. Ztraceně krutá. Eileenino dítě téměř zemřelo a ještě leželo v nemocnici. Úmrtnost kojenců byla vyšší než padesát procent, ale teď pomalu klesala. Z Forresterových poznámek vyčetli, že až vyzvednou jeho knihy z Tujungy, budou umět vyrábět penicilin.

Forresterovy poznámky. To byla Timova práce, přepisovat kotouče a kotouče pásku, které Dan Forrester nadiktoval dříve, než zemřel. Možná by dokázali vyrobit inzulin, pokud by se sami nezavázali k záchraně elektrárny; a Forrester to samozřejmě věděl. Zima je připravila o život jejich čaroděje a tolik dalších životů. Dozvědět se, že přítel přežil, bylo vždycky dobré. Tim si poklepal na kapsu.

Minulost ti může dát pohlavek bez varování. Plesk! Tim Hamner poklepal na telegram v kapse. Polovina komety! Kitt's Peak potvrdil jeho pozorování. Divoce zavrtěl hlavou a zasmál se sám sobě. Měl tam jen cár papíru zkrabatělý deštěm, který včera přinesl pošťák Harry, směnku na 250 000 dolarů.

Harry Stimms zůstal naživu! Tak, co si vezme za tuhle směnku? Práci v elektrárně? Stimms musí mít zkušenosti jako mechanik a chlapci v elektrárně jsou Timovi dlužní. Kdyby to nevyšlo... dokázal by obstarat březí krávu? Ta by bezpečně stála 250 000 dolarů. Tim upřeně hleděl do modré oblohy a těšil se z ní.

Jasná tenká čára překřížila oblohu a její špička se viditelně pohybovala kupředu. Okamžik ještě nevěděl, co to je.

Vykřikni varování! Ale jak jsme tomu říkali?

„K — kondenzační stopa! Tryskové letadlo!“

Zaslechli něco z Colorado Springs: že nějaká letadla vydržela. Harvey a Maureen budou muset navázat kontakty s Colorado Springs, až se vrátí z návštěvy septiku v Tujunze. Ale i když to dozvěděli vysílačkou, nebylo to stejné, jako vidět čistou bílou čáru napříč oblohou. Zapomněl, jak to může být krásné.

Tim letadlu slavnostně zamával. „Umíš létat,“ řekl. Jeho hlas zesílil. „Umíš létat. Ale my ovládáme blesky.“

Asteroid byl dítětem malströmu: hrubý valoun ze slitiny niklu a železa s několika kamennými vrstvami, dlouhý tři míle. Mastodonty ještě nespátřil žádný člověk, když průchod mohutného Jupitera vytrhl valoun z jeho dráhy a mrštil jím ven do mezihvězdného prostoru.

Vykonával druhý oběh po dlouhé a úzké eliptické dráze. Jeho železný povrch teď zamrzl podivnými druhy ledu, zatímco míjel vrcholek křivky a začal se pohybovat zpátky směrem ke Slunci.

A tam byl černý obr. Jeho prstenec, tvořený sněhovými koulemi komet, jasně a krásně zářil ve světle hvězd.

Infračervené světlo vytvářelo na jeho bouřlivém povrchu pruhy a spirály. Představoval jedinou velikou hmotu tam venku mezi hvězdami a asteroid se stočil k němu a zvýšil rychlost.

Promrzlé železo se koupalo a tavilo v infračerveném světle. Planeta s prstencem se zvětšovala.

Asteroid prorazil rovinou prstence rychlostí dvaceti mil za sekundu. Ustupoval potlučený a posetý důlky zářících kráterů, a odnášel ve svém malém gravitačním poli tříšť ledových těles z prstence. Letěla s ním jako průvodci, vpředu a za ním, ve vzoru připomínajícím zakřivená ramena spirální galaxie.

Asteroid a velké množství komet se osvobodily od černého obra a začaly se svým dlouhým pádem do malströmu.

